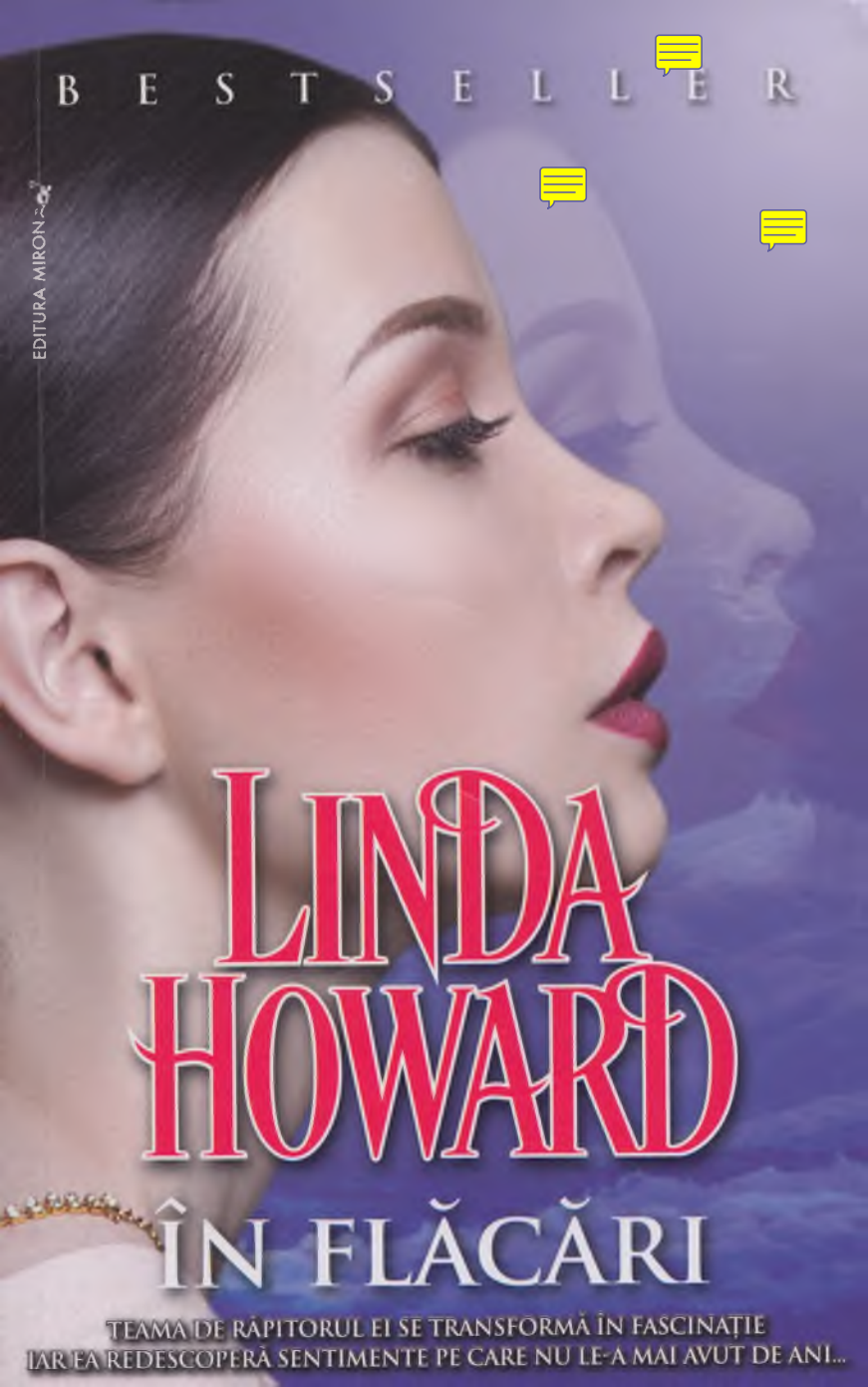
BESTSELLER
EDITURA MIRON
LINDA HOWARD
ÎN FLĂCĂRI
TEAMA DE RĂPITORUL EI SE TRANSFORMĂ ÎN FASCINAȚIE
IAR EA REDESCOPERĂ SENTIMENTE PE CARE NU LE-A MAI AVUT DE ANI...

Cînd Jenner Redwine a cîştigat la loterie nu şi-a imaginat că îşi va găsi vreodată locul în lumea celor bogaţi. Şapte ani mai tîrziu, ea îşi găseşte o prietenă - şi un ghid prin lumea celor privilegiaţi - pe fermecătoarea Sydney Hazlett, care o invită într-o croazieră caritabilă la bordul unui vas de lux.

Totul se transformă într-un adevărat film de Hitchcock. Jenner este luată ostatică de un străin ameninţător şi este atrasă într-un joc al intrigilor şi pericolelor.

Dar teama de răpitorul ei se transformă în fascinaţie iar ea redescoperă sentimente pe care nu le-a mai avut de ani. Îşi dă seama că a găsit în sfîrşit motivul pentru care merită să trăiască - dacă va supravieţui.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 29,00

BURN
by Linda Howard

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editurii MIRON

LINDA HOWARD

ÎN FLĂCĂRI

Editura MIRON

PROLOG

Astăzi, la bordul navei *Ceaţa Argintie*

O VACANŢĂ INFERNALĂ

JENNER REDWINE stătea încremenită pe scaunul de la bar, încercînd să-şi amintească ce anume anume îi spusese Bridget şi nu se potrivea cu coşmarul prin care trecea. Îi spusese că în cursul serii un bărbat se va certa cu o femeie. Femeia, Tiffany, va pleca, după care bărbatul, Cael, o va aborda pe ea. Jenner fusese instruită să pară interesată şi prietenoasă. Va trebui să facă exact ce i se va spune, altfel Syd, singura ei prietenă pe lumea asta, va fi omorîtă.

Scena nu se desfăşura aşa cum se aşteptase ea. Tiffany nu părăsea barul. Striga şi se bîlbîia şi se dezlănţuise într-un acces de furie de beţiv, deşi, fireşte, nu era cu adevărat băută. Îl acuza pe Cael că se culcă cu Jenner, deşi aceasta era prima seară pe vapor şi nu se culcase cu nimeni, încă – probabil – din cauza orei timpurii. Cael o abordase pe Jenner *înainte* de a fi început scandalul cînd, desigur, încă nu ştia cine era el. Stătuse alături de ea la barul aglomerat să comande băuturi şi nu-i spusese nimic sugestiv. Nu, nimic în seara asta nu se derula aşa cum îi spusese Bridget, exceptînd cearta publică, în plină desfăşurare.

Cael se va ocupa de detalii, spusese Bridget. Cu siguranţă că o făcuse. Jenner habar nu avea ce-o să urmeze şi poate că

ăsta era un lucru bun. Nu era actriţă, nu putea continua ca o prefăcută cu experienţă, care se adapta momentului. Pe cînd ei puteau, era clar.

Bărbatul care îl înghiontise mai devreme pe Cael se alăturase cerţii, la fel de sonor şi de cherchelit ca şi Tiffany, spunîndu-i acesteia că nu ştia ce vorbea şi că era băută şi să se ducă în cabină să se culce. Era decis să-şi asume scena jenantă, ceea ce era frumos din partea lui, chiar dacă era beat. Sau poate că era unul dintre *ei*, îşi spuse Jenner, pentru că nu-l cunoştea şi zău, putea fi orice.

Singurii despre care nu se putea îndoi erau cei pe care-i ştia deja. Poate că nu ştia în cine să nu aibă încredere, dar ştia în cine *putea* avea. Indiferent ce va urma, ea se va implica total, cu orice preţ, pentru Syd. Prietena ei fusese ameninţată şi Jenner vroia să fie furioasă. Dacă se va putea înfuria, atunci nu-i va mai fi atît de frică.

Vroia să poată face ceva să-i scoată pe oamenii ăştia din viaţa ei – şi a lui Syd. În loc însă, era îngrozită că indiferent ce ar face, lucrurile nu vor ieşi bine pentru nici una dintre ele. Teama asta de ce ar putea urma şi faptul că *nu ştia* ce va urma o făceau să se simtă neajutorată, iar această slăbiciune nu o admira la nimeni, cu atît mai puţin la ea.

Poate că era momentul să capete control asupra cîtorva detalii, aşa cum o făcuse ieşind pe balcon, în timp ce o păzea Faith. Se dădu jos de pe scaun şi încercă să se strecoare pe după Cael, ca şi cum ar fi vrut s-o şteargă de acolo, doar că Tiffany, văzînd-o, începu să ţipe la ea:

-Nu încerca s-o ştergi ca şi cum ai fi Micuţa Inocentă! Te-am văzut eu flirtînd ...

-Nu te cunosc, o întrerupse Jenner, în timp ce Cael se întorcea, schimbîndu-şi subtil poziţia, ca să-i blocheze drumul.

-Şi nu-l cunosc nici pe el, aşa că scutiţi-mă de cearta voastră urîtă.

Surprinzînd privirea unei femei pe care-o ştia din Palm Beach, Leanne Ivey, ridică din umeri spre ea într-un neajutorat semnal habar-n-am-ce-se-petrece. Leanne îi aruncă înapoi o privire plină de înţelegere.

Faith se detaşă brusc din mulţime şi se apropie de Tiffany, petrecîndu-şi braţul pe după umerii femeii brunete şi şoptindu-i ceva. Tiffany izbucni în plîns şi Faith o conduse încet afară, punînd capăt spectacolului. Aproape simultan, Ryan, soţul lui Faith, se apropie şchiopătînd de Cael. Îi spuse, pe un ton suficient de înalt ca să fie auzit de cei din jur:

-A fost frumos din partea ta că i-ai dat apartamentul tău.

-Doar n-o pot alunga, nu?

Cael continua să-i blocheze lui Jenner plecarea şi acum, împreună cu Ryan, o făcură sendvici între ei. Era captivă şi nu ar fi fost mai captivă dacă cei doi ar fi prins-o de cîte un braţ şi ar fi ţinut-o strîns. Nu că ar fi avut vreo importanţă. Nu avea unde să se ducă, deşi expresia ei spunea clar că vroia să scape de-acolo.

Ceaţa Argintie era un vapor mare, plin cu lume ... înconjurat de apă. Chiar dacă oamenii ăştia nu i-ar fi ameninţat prietena, unde s-ar fi dus, dacă ar fi reuşit să scape? Cael ar găsi-o, indiferent unde ar încerca ea să se ascundă. Oricît ura situaţia asta, nu vroia să ştie de ce ar fi fost el în stare, dacă nu obţinea ce vroia.

Ryan continuă:

-A fost o întreagă tevatură cu camera noastră şi acum avem două dormitoare în loc de unul. Dacă vrei, poţi să iei tu cealaltă cameră.

-Îţi mulţumesc dar mai întîi o să văd dacă mai au o cabină de lux. Ştii cumva dacă s-au vîndut toate?

Lui Jenner îi venea să urle. Cei doi bărbaţi păreau atît de fireşti. Ca şi cum ar fi purtat cea mai banală conversaţie. Ea ştia că era orice numai asta nu, dar nimeni altcineva nu-şi

dădea seama ce se petrecea. Presupunea că asta făcea parte din plan, doar că pentru nervii ei avea efect de şmirghel.

Ryan ridică un umăr.

-N-am auzit nimic. Dar dacă nu mai există, poţi sta cu noi. Am discutat deja cu Faith, aşa că fii liniştit în privinţa ei.

Se uită apoi la Jenner, cu un zîmbet amabil, aproape prietenos.

-Ce mod de a-ţi începe croaziera, nu?

-Cu o leucă în cap , conveni ea, încercînd din nou să se strecoare pe după ei. Abia mai putea respira, cu cei doi bărbaţi înălţîndu-se peste ea, strîngînd-o între ei. Îi furau aerul şi ea avea nevoie să respire. Avea senzaţia că era strivită, deşi nici unul dintre ei nu o atingea. Şi atunci ...

Ryan întinse mîna şi o apucă de cot ... un gest de adevărat gentleman, dar care de fapt o ţintuia pe loc.

-Voi doi aţi făcut cunoştinţă sau aţi fost doar prinşi în evenimente?

-Nu, nu ne-am cunoscut, spuse Cael, deşi Ryan îi pusese ei întrebarea.

-Asta face toată scena şi mai ridicolă, nu? spuse Ryan cu un rîs plin de regrete, ca de la bărbat la bărbat.

-Jenner Redwine, el este Cael Traylor.

-Încîntat de cunoştinţă, spuse Cael întinzînd mîna şi Jenner nu avu altă variantă decît să şi-o întindă pe a ei. Degetele lui puternice, calde, i le cuprinseră pe ale ei şi-i simţi bătăturile din palmă. Privi în sus şi-i întîlni ochii albaştri, reci, care îi citeau fiecare licărire de expresie care-i străbătea chipul.

Jenner înţelese că cei doi construiseră o situaţie în care ea şi Cael apăreau într-o lumină mai bună decît dacă el s-ar fi descotorosit de Tiffany şi s-ar fi apropiat imediat de ea. Bridget trebuie să fi comentat că lui Jenner nu părea să-i stătea în caracter să se lase agăţată de perverşi. Iar ei nu vroiau să privească cineva cu ochi bănuitori subita lor „idilă". Făcînd-o

pe Tiffany să apară respingătoare şi beţivă, reuşiseră să încline balanţa publicului spre noul cuplu. Şi acum iată-i aici, prezentaţi cum se cuvine, de către un bărbat care, după toate aparenţele, era absolut inofensiv şi acceptabil.

Şireţi, îşi spuse ea îngrijorată. Oamenii ăştia erau şireţi. Nu trebuiau subestimaţi, nu că ea ar fi putut face ceva cu scenariul pus de ei la cale. Dar asta nici nu însemna că o să stea ca mortu-n păpuşoi, fără să facă nimic; nici asta nu-i stătea în fire.

Norocul o să-i surîdă din nou, cînd Syd va fi în siguranţă. Trebuia să creadă că Syd va fi eliberată intactă şi trebuia să creadă că într-un fel va reuşi ea să-i facă să plătească pentru ce le făceau acum, lui Syd şi ei. Gîndul la orice alt posibil final ar fi paralizat-o – ori ea nu putea lăsa să se întîmple asta. Pînă cînd norocul nu-i va surîde, nu avea altă variantă decît să facă orice-i cerea Cael.

Numai gîndul la supravieţuire – şi răzbunare – o împiedica să nu înceapă să urle în timp ce stătea acolo la taifas cu Ryan şi Cael, lăsînd să pară totul normal şi neimportant pentru cei care încă îi ascultau cu aviditate. Cael îi mulţumi din nou lui Ryan pentru oferta de a-i pune la dispoziţie camera suplimentară, apoi se întoarse şi luă de pe bar băutura lui Jenner, deopotrivă cu cocteilul Ghostwater-ul comandat de el.

Cael se uită la Ghostwater, se strîmbă şi puse paharul înapoi şi-i spuse lui Jenner:

-Ăsta era pentru Tiffany. Băuse deja unul şi insistase pentru un al doilea. Aşa am aflat că efectul băuturii ăsteia e rapid şi dur.

Jenner încuviinţă din cap, dar nu răspunse. Să mai muncească şi el puţin, pentru idila asta subită.

Cael se uită în jur, la barul înţesat. Aproape cu toţii reveniseră la propriile lor conversaţii. Muzica pornise din nou. Cael salută din cap vreo două persoane – cunoştinţe sau ceva

mai mult, din propriul lui grup? – apoi spuse:

-Haide să ieşim din aglomeraţia asta şi să ne plimbăm puţin. Mi-ar prinde bine ceva mişcare.

Fără să-i acorde lui Jenner şansa de a declina propunerea, Ryan spuse:

-Voi doi duceţi-vă. Eu merg să văd cum se descurcă Faith cu Tiffany.

Şi Jenner se pomeni plimbîndu-se alături de Cael pe puntea pentru sporturi, pentru că puntea Lido era prea aglomerată cu scaune şi oameni. Deşi se aflau doar cu un etaj deasupra punţii Lido, nivelul de zgomot era totuşi considerabil mai mic şi aveau şi foarte puţină companie. Nu discutau; Jenner se uita drept în faţa ei în timp ce mergea, pînă cînd el o apucă de braţ şi o trase într-un loc mai liniştit.

-Arăţi ca şi cum ai încerca să fugi de mine.

-Ca să vezi! spuse ea sarcastic. Ura faptul că avea o voce atît de plăcută, de profundă, că era înalt şi chipeş şi bine îmbrăcat. Se aşteptase la un gangster oarecare, la cineva pe care să-l displacă de la prima vedere. În fond, era un răpitor de oameni, o lepădătură josnică. Inima îi bubuia în piept, tare şi repede, de frică, de groază, de efortul pe care-l făcea ca să lase impresia, cel puţin de la distanţă, că se afla la începutul unei idile de croazieră.

-Gîndeşte-te la prietena ta, îi răspunse el fără inflexiuni, coborînd doar şi mai mult vocea. Sunetul fu purtat de briza accentuată de mişcările vasului şi care aici, sus, era şi mai puternică, îndepărtîndu-i părul de pe faţă. Se înfioră şi îşi frecă braţele goale.

-Mă gîndesc la ea. Acesta este şi singurul motiv pentru care nu te-am împins peste balustradă.

-Atunci gîndeşte-te şi mai intens, pentru că performanţa ta în încercarea de a vinde impresia că între noi există ceva, e jalnică.

-Cui să i-o vînd? Doar nu-i nimeni aici, răspunse ea şi de fapt era aproape adevărat. Nu se mai aflau acolo decît cîteva cupluri care se plimbau ca şi ei şi un bărbat singur, care urcase aici să fumeze şi stătea departe bine de toţi ceilalţi. Nu era ea actriţa aia bună care le-ar fi plăcut lor, iar ameninţările nu reuşeau să o schimbe. Categoric nu era ca ei, să reuşească să se pretindă altcineva decît era.

-Eu decid cînd trebuie să vinzi ideea asta, nu tu. Şi îţi spun să o vinzi acum.

Se întoarse brusc cu faţa spre el, atît de aproape încît se simţi din nou învăluită în căldura lui. Vasul era bine iluminat, dar noaptea neagră care îi împresura arunca umbre peste chipul lui, făcînd ca oasele feţei să-i pară mai aspre şi mai severe. El se uită în jos la ea, o clipă infinită, apoi îi cuprinse talia cu mîinile şi o trase spre el.

-Nu iei în serios, aşa cum ar trebui, starea de bine a prietenei tale.

-Am făcut tot ce mi s-a spus să fac!

Urîse asta, dar o făcuse. Ce altă variantă avea? O cuprinse o panică nebună, gîndindu-se că asta putea însemna că ei îi făcuseră deja rău lui Syd?

-Sărută-mă ca şi cum chiar ai dori asta, îi porunci el, aplecîndu-şi capul spre ea.

Nu-l sărută. Nu putu. Chiar dacă buzele lui erau ferme şi gura caldă, nu putea uita cine şi ce era el sau că Syd era miza. Rămase ţeapănă, ţinîndu-şi respiraţia, cu braţele căzute de-a lungul corpului, în timp ce el o săruta. Dacă ar fi avut o urmă de compasiune în el, ar fi înţeles că era terifiată şi ar fi renunţat, dar, presupuse ea, Cael nu poseda aşa ceva.

-Fii convingătoare, mormăi Cael în gura ei, adîncindu-şi sărutul, plimbîndu-şi gura peste a ei, explorînd-o mai mult, cu limba. Jenner se cutremură de revoltă dar se gîndi la Syd şi-şi ridică obedientă braţele, să şi le înlănţuie pe după gîtul lui.

Încercă totuşi să-şi ţină corpul cît mai departe de al lui, încercă să nu-şi preseze sînii de el mai mult decît era nevoită. De la distanţă putea arăta suficient de dornică pentru cineva care i-ar fi privit iar asta ar fi trebuit să fie destul ca să-l mulţumească. Dar el îi învinse rezistenţa trăgînd-o şi mai aproape de el, potrivindu-şi trupurile ca doi îndrăgostiţi şi ţinînd-o fixată acolo. Îi simţea, sub mătasea cămăşii lui, duritatea umerilor muşchiuloşi, îi simţea umflătura penisului, tot mai mare, tot mai ferm.

Ah, Dumnezeule. Se simţi inundată de o panică oarbă. Omul acesta avea o erecţie. Nu era ca ceilalţi bărbaţi, nu putea avea încredere în el că-şi va înfrîna orice interes sexual nedorit, că îi luase în serios „nu-ul". Încercă să se retragă atît cît să mai slăbească presiunea trupului lui, doar că el o ţinea atît de strîns încît îi fu imposibil. Era în întregime la mila lui, dacă avea aşa ceva ... dar cum putea presupune despre el altceva decît ce era mai rău? Ce intenţii avea cu ea? Se temea că ştia deja şi nu avea cum să-l oprească.

Oare acelaşi lucru i se întîmpla şi lui Syd? Fusese atît de îngrozită la ideea că Syd ar putea muri, iar acum trebuia să accepte că se puteau întîmpla şi alte lucruri şi că nici una dintre ele nu va ieşi nevătămată din asta. Gîndurile ei despre răzbunare deveneau acum fleacuri. Vroia să supravieţuiască; nu vroia să sufere. Vroia acelaşi lucru şi pentru Syd. Nu mai existau alte gînduri despre ce se va întîmpla după, exista doar teroarea supravieţuirii clipă-de-clipă.

-Nu, şopti ea, incapabilă să-şi stăpînească implorările. Ura faptul că cerşea, cînd ceea şi-ar fi dorit ar fi fost să-l scuipe în faţă, se ura că-i permitea să vadă cît era de înspăimîntată.

-Atunci fă-o ca şi cum ai vrea asta, spuse el pentru a doua oară, sărutînd-o din nou.

Înebunită de furie, neajutorată, făcu ce i se cerea.

PRIMA PARTE

NOROC PROSTESC

CAPITOLUL 1

În urmă cu şapte ani ...

CELULARUL LUI JENNER REDWINE sună în timp ce se tîra prin parcare, spre maşina ei. Dylan trebuie să fie, îşi spuse ea uşor enervată, în timp ce-şi pescuia mobilul din geanta de doc; nu avea telefonul decît exact de cinci săptămîni, dar el îşi crease deja un tipic. Paria că ştia şi ce anume vroia. Deschise, spuse alo şi aşteptă să vadă dacă a cîştiga pariul cu sine.

-Bună, scumpo, spuse el, ca întotdeauna.

-Bună.

Dacă el ar fi avut o urmă de sensibilitate, ar fi observat evidenta lipsă de entuziasm din vocea ei, doar că „sensibilitate" şi „Dylan" erau două lucruri total diferite.

-Gata slujba?

Ca şi cum el nu s-ar fi uitat la ceas, îşi spuse Jenner.

-Da.

-Ce-ai zice să te opreşti la 7-Eleven şi să iei un carton de şase, da? Plătesc eu.

Pînă acum nu i se mai întîmplase, îşi spuse ea ursuză şi chestia asta începea să o obosească. Slujba lui jalnică era mai

bine plătită, dar el îşi bea berea pe punga ei. Pentru *ultima oară*, îşi promise Jenner.

-S-a făcut, îi spuse şi închise telefonul. Dacă nici de data asta nu-şi va plăti berea, va fi ultima ei cinste.

Abia pontase de plecare, la terminarea schimbului al doilea, la Compania de Ambalare a Cărnii, Harvest, era epuizată şi tălpile o dureau de la statul în picioare, pe ciment, în ultimele opt ore. Dylan ieşise din primul schimb la atelierul unde lucra, ceea ce însemna că terminase cu opt ore înaintea ei, dar nu catadicsise să-şi cumpere berea. În schimb, stătea şi se uita la televizorul ei şi mînca mîncarea ei.

A avea un prieten constant păruse o treabă bună la început, dar Jenner nu prea suporta fraierii, chiar dacă fraierul era ea însăşi. Dacă Dylan nu va da semne de miraculoasă revenire, în curînd îl va trece la rubrica „greşeli". O să-i acorde această ultimă şansă – nu pentru că ar fi crezut că el o să-şi revină ci pentru că, într-un fel, avea nevoie de această suplimentară probă, ca să se decidă să facă pasul de unde nu mai exista întoarcere. A se agăţa de oameni cînd trebuia să se debaraseze de ei era o carenţă caracterială, dar se cunoştea prea bine ca să ştie că *trebuia* să-i acorde această ultimă şansă, altfel incertitudinea ar fi devorat-o de vie.

Ajunse la Dodge-ul ei prăpădit, descuie portiera şi trase tare de mîner – portiera şoferului avea tendinţa să se înţepenească. După o primă rezistenţă la efortul ei, uşa cedă brusc, cu un scîrţîit de balamale ruginite şi Jenner se dădu înapoi. Stăpînindu-şi nervii, intră în maşină, trînti portiera şi vîrî cheia în contact. Motorul porni din prima. Gîsca asta Albastră nu arăta ea prea bine dar era de încredere şi asta era tot ce-i cerea. Barem avea şi ea *ceva* pe care se putea bizui, chiar dacă acel ceva era o maşină hurducănită, ruginită.

Cel mai apropiat 7-Eleven de duplexul ei se afla la cîteva intersecţii în afara drumului ei, dar cu siguranţă suficient de

aproape pentru ca Dylan să poată ajunge acolo fără efort. Magazinul era puternic luminat şi parcarea era plină, în ciuda orei tîrzii. Jenner îşi vîrî Dodge-ul într-un spaţiu cît doi mini-chiloţei, dar la naiba; ce mai conta încă o buşitură la o maşină care era de fapt, toată, o mare buşitură?

Se împinse cu umărul în portiera care se deschise cu prea multă forţă şi lovi maşina alăturată.

Se cutremură, se contorsionă ca să se poată strecura prin deschiderea mică şi frecă cu degetul lovitura de pe cealaltă maşină, ca să o mai netezească – nu că proprietarul ar mai fi observat una în plus, avînd în vedere că maşina arăta aproape la fel de rău ca Gîsca ei.

O izbi în faţă mirosul combinat de gaze de eşapament, benzină şi asfalt. Mirosul tipic al verii şi una peste alta, ei îi plăcea mirosul de benzină. Şi de petrol. Bizar, într-adevăr, dar nu era ceva pentru care să-şi piardă timpul şi să se îngrijoreze.

Tălpile adidaşilor îi intrau în asfaltul moale al parcării, în timp ce se tîra spre magazin. Cînd intră, o învălui răceala de aer condiţionat de dinăuntru. Îşi dori să stea o clipă, doar ca să absoarbă aerul rece. Valul de căldură care cocea Chicago-ul părea să sugă din ea şi ultima picătură de rezistenţă. La naiba, era obosită. Îşi dorea să fie acasă, unde-şi putea arunca adidaşii din picioarele dureroase, să-şi scoată jinşii şi maieul şi să se trîntească pe pat, pentru ca briza ventilatorului din tavan să poată sufla peste corpul aproape gol. Dar nu, ea trebuia să-i cumpere bere lui Dylan. Şi atunci cine era perdantul? Dylan sau ea?

Aruncă o privire spre coada ciudat de lungă de la casă şi avu un moment de *aha*! cînd înţelese brusc ce se petrecea. Se strînsese un jackpot uriaş şi tragerea era mîine seară. De aceea era plină parcarea şi coada asta la casă. Din cînd în cînd juca şi ea şi de vreo două ori cîştigase cîţiva dolari, dar de cele mai multe ori, nu se obosea. Dar în seara asta, totuşi ... la naiba,

de ce nu? Dylan poate să-şi mai aştepte berea.

Înşfăcă un carton cu şase beri şi se aşează la coada care şerpuia între două culoare pînă în fundul magazinului, apoi se întorcea spre alt culoar. Îşi trecu timpul citind preţurile, uitîndu-se la dulciuri şi încercînd să decidă ce numere să tragă. Era făcută sendvici între doi tipi care miroseau a bere veche şi sudoare şi care din cînd în cînd i se adresau cu diverse comentarii pe care de cele mai multe ori le ignora. Era scris oare pe fruntea ei: „Toţi rataţii să se adreseze aici?"

Sau poate că rîvneau la berea ei. Într-o seară fierbinte de vară berea era la mare căutare – poate chiar la mai mare decît o blondă obosită, într-un maieu albastru urît, pe buzunarul căruia erau brodate cuvintele „Ambalaje de Carne Harvest". Deşi la muncă trebuia să poarte salopetă şi bonetă din plastic, compania le cerea angajaţilor ei să poarte bluzele companiei şi pe drumul spre casă, gîndindu-se că-şi face astfel reclamă pe gratis. Iar angajaţii chiar trebuiau să-şi cumpere afurisitele alea de maieuri – dar cel puţin, dacă plecau de la firmă puteau să şi le păstreze ...pînă cînd aveau să le arunce,cu prima ocazie.

Sau poate că papiţoii ăştia doi se uitau la maieul ei şi se gîndeau „Ei, asta are o slujbă! Şi bere!" Pentru că un maieu ca acesta nu-l putea avea pe vino-ncoace.

În sfîrşit, înaintarea de melc a cozii o aduse în faţa casei. Trînti banii şi cumpără trei bilete, mai mult pentru că trei era considerată o cifră norocoasă. Alese la întîmplare trei grupaje de cifre, gîndindu-se la zile de naştere, la numere de telefon, la adrese şi la orice altceva îi mai trecu prin cap. Îşi aruncă apoi biletele în sac şi o porni înapoi spre maşină. Maşina care fusese parcată lîngă a ei plecase şi în loc se afla acum o camionetă. Atît de aproape de maşina ei încît i-ar fi fost imposibil să se urce prin portiera şoferului. Înjurînd printre dinţi, deschise portiera din dreapta şi reuşi să se strecoare

înăuntru, apoi să sară peste consola dintre banchete. Noroc că era numai piele şi os şi flexibilă, altfel nu ar fi reuşit.

Mobilul sună exact cînd se chinua să se strecoare în faţa volanului. Tresări, se lovi la cap şi înjură din nou. De data asta însă, nu printre dinţi. Scormoni după mobil, apăsă butonul şi strigă:

-Ce e?

-Ce ţi-a luat atîta timp? întrebă Dylan.

-Să-ţi cumpăr nenorocita aia de bere, asta mi-a luat atîta. A fost coadă.

-Bine, grăbeşte-te, da?

-Sînt pe drum.

Dacă tonul ei a fost acru, lui i-a scăpat cu desăvîrşire detaliul acesta, dar se părea că lui Dylan îi scăpau multe detalii.

Fiecare jumătate de duplex unde locuia ea avea propriul ei minuscul loc de parcare, un lux pe care-l aprecia, de vreme ce nu trebuia să parcheze în stradă. Mă rog, în mod normal nu parca în stradă. Dar în seara asta în parcarea ei se afla Mustangul lui Dylan, aşa încît trebui să vîneze un loc pe stradă. La vremea cînd găsi unul, cînd se tîrî înapoi spre casă - unde toate luminile erau aprinse – scotea deja flăcări pe nas.

Evident, cînd intră, primul lucru pe care-l văzu era Dylan răstignit pe canapeaua ei, cu cizmele de lucru pe măsuţa ei, urmărind un meci de wrestling care urla la televizor.

-Bună, scumpo, spuse Dylan zîmbind în timp ce se ridica, jumătate din atenţie rămînîndu-i tot la televizor. Îi luă din mînă cartonul cu şase beri şi scoase una.

-La naiba, nu e rece.

Îl privi în timp ce lua deschizătorul pe care şi-l adusese deja de la bucătărie – ca să nu mai aştepte cu berea – scotea capacul, şi ducea sticla la gură. Aruncă apoi capacul sticlei pe măsuţa ei de cafea şi se instală din nou pe canapea.

-Ce-ar fi să le duci pe celelalte la frigider, cînd mergi să te schimbi? îi sugeră el. Ea se schimba întotdeauna cum ajungea

acasă, pentru că nu mai suporta să stea în nenorocitul ăla de maieu urît, din poliester.

-Cum să nu, spuse ea luînd cartonul cu beri şi spunîndu-i cît au costat.

Dylan căscă ochii la ea.

-Ha?

-Berea. Ziceai c-o plăteşti.

-Ah, da. Dar nu mi-am adus banii. Ţi-i dau mîine.

Bang. Auzea clopoţelul care-i spunea că Dylan depăşise linia de unde nu mai exista întoarcere. Aşteptă senzaţia de eliberare, dar nu simţi decît oboseală. Spuse:

-Nu te obosi. Pleacă doar şi nu te mai întoarce.

-Ha? făcu el din nou. Era clar că avea probleme nu numai cu gînditul dar şi cu auzitul. Dylan era chipeş – chiar *foarte* chipeş – dar nu suficient de chipeş încît asta să-i compenseze defectele. În fine, îşi irosise cu el aproape patru luni din viaţă; data viitoare o să ştie mai bine. La primul semn de jumuleală, valea.

-Valea! Noi doi am terminat. A fost pentru ultima oară că m-ai tapat.

Şi Jenner deschise uşa şi rămase acolo. Aşteptîndu-l să plece.

Dylan se ridică de pe canapea, lipindu-şi pe faţă zîmbetul acela fermecător, care o orbise la început.

-Scumpo, eşti obosită ...

-Al naibii ce-ai brodit-o. Da, sînt obosită de tine. Haide. Afară cu tine, spuse Jenner hîşîindu-l cu mîna.

-Jen, haide ...

-Nu. Asta a fost. Tu n-aveai nici o intenţie să plăteşti berea, eu n-am nici o intenţie să-ţi acord o altă şansă.

-Dacă asta conta atît de mult pentru tine, n-aveai decît să-mi spui. Nu trebuie să te pripeşti, lansă el, zîmbetul fermecător fiind înlocuit de o privire încruntată.

-Ba da, trebuie. *Afară*!

-Putem să ne gîndim, să mai încercăm ...

-Nu, Dylan, nu putem. Asta a fost ultima ta şansă. Fie ieşi singur pe uşă, fie chem poliţia.

-Bine, bine.

Şi Dylan ieşi în pridvorul minuscul, apoi se întoarse şi-i spuse:

-Oricum mă săturasem de tine. Tîrfă!

Jenner îi trînti uşa în nas, apoi tresări cînd el lovi cu picorul în lemn. Era clar gestul lui de despărţire, pentru că zece secunde mai tîrziu îl auzi pornind maşina şi-l privi, printr-o minusculă deschizătură în draperii, dînd în marşarier şi demarînd.

Perfect. În sfîrşit. Era liberă, fără un prieten şi se simţea bine. Mai bine decît bine. În sfîrşit se simţi inundată de sentimentul de uşurare şi eliberare şi inspiră adînc, simţind cum parcă i se lua de pe umeri o tonă de greutate. Ar fi trebuit să se gîndească mai de mult la ea, să-şi scutească atîta amărăciune. O altă lecţie învăţată.

Să înceapă cu începutul. Se duse înapoi acolo unde îşi parcase maşina şi şi-o aduse la loc pe aleea ei, unde îi era locul. După care, de îndată ce se află în siguranţă înăuntru, cu uşile încuiate şi draperiile bine trase, o sună pe Michelle, prietena ei cea mai bună în timp ce, în drum spre dormitor, începea deja să-şi scoată hainele de pe ea. Prietena ei cea mai bună trebuia să afle imediat că o rupsese cu Dylan, aşa că o anunţă, de îndată ce Michelle îi răspunse:

-Dylan este de domeniul trecutului. Tocmai i-am dat papucii.

-Ce s-a întîmplat? Te înşela? Michelle părea şocată.

-Nu că aş fi ştiut ceva, dar asta nu înseamnă că n-o făcea. Dar m-am săturat să mă tot ciugulească de bani.

-La naiba. E un bărbat atît de bine.

Şocul se transforma în regret şi Michelle oftă din adînc.

Jenner se aşeză pe pat să-şi tragă de pe ea jinşii asudaţi, ţinînd telefonul între cap şi umăr.

-Da, dar prost. Să nu omitem prostia.

Michelle rămase tăcută o clipă – sau aproape – după care vocea ei deveni entuziastă.

-Deci! Seara e timpurie şi tu eşti liberă. Nu vrei să ieşim undeva?

Pentru asta o sunase ea pe Michelle, îşi spuse Jenner. Michelle era întotdeauna gata pentru o petrecere iar ea avea nevoie să iasă din făgaşul Dylan, în care se lăsase singură să se afunde. Uită de picioarele care o ardeau. Avea douăzeci şi trei de ani, îi dăduse tocmai papucii unui pierde-vară şi trebuia să-şi revină. Vroia să sărbătorească.

-Cum să nu. Să fac doar un duş. Ne vedem la *Bird*.

Bird era barul lor favorit, dinainte de perioada Dylan.

-*Oho! La Bird*, auzi! Am revenit! strigă Michelle.

Michelle şi ea făceau o echipă pe cinste. Michelle era înaltă, cu o hălăciugă de păr negru, cu ochi mari, căprui şi curbe în toate locurile necesare. Jenner era de înălţime medie şi mai curînd slabă, dar cînd îşi acorda timp pentru păr şi machiaj şi-şi punea pe ea ceva strîmt şi scurt, făcea faţă. O oră mai tîrziu intrau pe uşă la *Bird*, scoţînd chiote de încîntare şi cîntînd „Valea, Jack", invitînd toate femeile prezente să cînte în cor cu ele. Jenner îl schimbase pe Jack cu Dylan, ceea ce nu prea se potrivea, dar cui îi păsa? Se distra şi nu era criză de bărbaţi care să o invite la dans.

Abia în zori ajunse acasă, împleticindu-se şi pentru prima oară era fericită că lucra în schimbul doi şi că putea dormi puţin. Nu băuse cine ştie ce, doar vreo două beri în ultimele cinci ore, dar oboseala o doborîse. Poate că douăzeci şi trei de ani nu însemnau că mai era atît de tînără pe cît se credea, pentru că săriturile ei nu mai fuseseră atît de înalte iar acum abia dacă-şi mai putea pune un picior în faţa celuilalt.

Îşi aminti să-şi pună ceasul să sune, apoi se trînti cu faţa în jos, de-a curmezişul patului şi nu se mişcă pînă cînd sună alarma, opt ore mai tîrziu. Zăcea pe pat, cu ochii în tavan, încercînd să-şi amintească ce zi era. În sfîrşit, declicul – ah, da, era vineri – şi următorul gînd a fost că Dylan plecase, plecase, plecase. Apoi, că trebuia să se ducă la muncă. Sări din pat direct sub duş, fredonînd un cîntecel vesel în cinstea libertăţii ei şi îşi trase apoi pe ea, fără să se enerveze, un maieu albastru urît, curat. Nici măcar maieul nu o mai putea deprima astăzi.

Cum de nu-şi dăduse seama mai demult cît de *terminată* era relaţia ei cu Dylan? De ce-l lăsase atîta vreme să mai taie frunze la cîini, pe lîngă ea? Sigur, nu fusese chiar atît de mult, dar lăsase totul să treneze cu mai bine de patru sau cinci săptămîni peste cît ar fi trebuit, în speranţa că situaţia lor se va îmbunătăţi, cînd ştia al naibii de bine că nu va fi aşa. Şi nu s-a îmbunătăţit. A trebuit să înveţe să privească dincolo de acea stare de orbire în care se afla. Mă rog, nu chiar o stare de orbire. Ştiuse că Dylan nu era ceea ce vroia ea să fie, exact aşa cum tatăl ei nu era tatăl pe care şi-l dorea. Renunţase de mult la bunul, bătrînul tată, dar la început, vreme de vreo două săptămîni, Dylan dăduse semne promiţătoare. Apoi realitatea s-a instalat în drepturi şi nu a fost deloc plăcut.

Îşi termină tura şi-şi petrecu week-end-ul cu aceeaşi senzaţie de uşurare. Putea face ce vroia, cînd vroia. Şi ce vroia ea era să iasă din nou cu Michelle, aşa încît mai petrecură o noapte la *Bird*, plecînd de acolo la cîntatul cocoşului.

Abia luni, în timpul pauzei de prînz, auzi de loterie. Se afla în mizera cameră pentru pauză, împreună cu colegele ei de muncă, mestecînd fără entuziasm un sendvici cu şuncă, ajutîndu-se să-l înghită cu un Pepsi şi ascultîndu-le spunînd că existase, de data asta, un cîştigător al jackpotului, doar că nu se prezentase încă nimeni cu biletul cîştigător. Margo Russel spuse:

-S-a vîndut la magazinul de pe Douăzeci şi şapte. Dacă s-a pierdut biletul? Eu una m-aş împuşca dacă aş pierde un bilet în valoare de trei sute de milioane!

-Două sute nouăzeci şi cinci, o corectă cineva.

-Suficient de aproape. Ce înseamnă cinci milioane în plus sau în minus? glumi Margo.

Jenner aproape că se înecă. Încremenise cu bucata de sendvici în gură. Îşi simţea gîtul paralizat, ca tot restul corpului. Magazinul de pe Douăzeci şi şapte? De acolo cumpărase ea berea.

Gîndul, posibilitatea, abia reuşeau să se formeze. Putea ea să ...? Groaza pură, senzaţia că se afla pe marginea unei stînci şi că se legăna în faţă şi în spate o făcură să transpire toată.

Bunul simţ se reinstală şi lumea din jurul ei îşi reintră în drepturi. Mestecă şi înghiţi. Nuu, aşa ceva nu li se întîmplă celor ca ea. Probabil că nu cîştigase nici măcar cinci sute de dolari. Fuseseră atîţia oameni care cumpăraseră bilete. Şansele ca ea să cîştige trebuiau să fie de o mie la una, poate chiar de două sau trei mii, la una. Nu acordase nici o atenţie tragerii de vineri seara, nu se uitase în ziare, nu ascultase ştirile, pentru că fusese prea ocupată să se distreze cu Michelle. Biletele de loterie se aflau tot acolo unde le dăduse drumul, la fundul sacului ei de doc. Împrăştiate prin camera de pauză, se aflau cîteva ziare. Luă unul şi începu să-l răsfoiască, în căutarea numerelor de la tragere. Găsi în sfîrşit notiţa şi rupse bucata din ziar. O privire aruncată la ceasul din perete îi spunea că mai avea cinci minute pînă la reluarea lucrului.

Inima îi bubuia în piept în timp ce alerga la dulăpiorul ei din vestiar. Întoarse, cu mîini tremurînde, discul încuietorii. Nu te încinge, se certă ea. Cu cît se entuziasma mai mult, cu atît mai dureroasă va fi dezumflarea. Făcea asta doar ca să fie

sigură, ca să nu-şi piardă restul turei întrebîndu-se – aşa cum a trebuit să se asigure că Dylan era un perdant şi o secătură, ca să nu-şi petreacă restul vieţii întrebîndu-se dacă nu făcuse o greşeală renunţînd la el. După ce va verifica biletele şi va fi mulţumită că nu cîştigase, va glumi cu Margo şi cu celelalte, aşa cum glumise cu Michelle despre Dylan.

Înşfăcă sacul, golindu-l complet în dulăpior. Zburară două bilete şi le strînse. Unde era al treilea? Dacă nu-l găsea pe al treilea? Dacă nu-l va găsi niciodată şi nimeni nu va pretinde jackpotul? Îşi va petrece restul zilelor ştiind că ratase poate şansa de a fi cîştigat două sute nouăzeci şi cinci de milioane de dolari.

Calmează-te. Nu ai cîştigat. Niciodată cînd cumpăra un bilet nu se aştepta să cîştige, le cumpăra doar pentru că posibilitatea îi dădea un mic fior, un mic moment de „dar dacă".

Inspiră adînc şi scormoni în grămada de lucruri şi răsuflă uşurată cînd biletul lipsă se află în sfîrşit în mîinile ei. Compară numerele cu numerele de pe bucata de ziar şi aproape că izbucni în rîs cînd realitatea o izbi în faţă. Nici unul dintre numere nu se potrivea. Şi în ce panică intrase cînd nu găsise imediat biletul.

Se uită la următorul bilet şi se uită din nou, 7, 11, 23, 47 ...Privirea i se împăienjeni; nu mai putea vedea restul numerelor. Se auzi gîfîind după aer. I se înmuiară picioarele şi se sprijini de dulăpiorul deschis. Biletul de loterie îi căzu din degetele brusc inerte şi o cuprinse o panică absolută, chiar dacă biletul nu căzuse mai jos de duşumea. Lăsîndu-se în genunchi, înşfăcă biletul şi începu din nou să compare numerele, concentrîndu-se asupra fiecăruia: 7, 11, 23, 47, 53, 67.

Verifică încă o dată bucata de ziar şi apoi încă o dată, trecînd de la ea la bilet şi înapoi. Numerele nu se schimbaseră.

-Doamne Sfinte! Doamne Sfinte! şopti ea.

Vîrî cu grijă biletul şi bucăţica de ziar în buzunarul din faţă al jinşilor, se ridică în picioare, închise dulăpiorul şi îl încuie, apoi se duse amorţită înapoi la lucru, punîndu-şi salopeta urîtă şi casca albă care-i acoperea părul. Dacă se înşela? Dacă totul nu era decît o glumă? O să fie de rîsul lumii dacă va spune cuiva.

O să verifice mîine. Poate că o să dea drumul la ştirile de dimineaţă şi o să audă că cineva a revendicat jackpotul şi cînd o să se uite la bilete, o să constate că citise prost unul dintre numere.

-Eşti bine? Arăţi ca naiba, îi spuse Margo în timp ce Jenner se strecura înapoi la locul ei.

-Mi-e doar prea cald.

Instinctul de a nu spune nimic era prea puternic ca să îl ignore, chiar şi faţă de cineva atît de bun ca Margo.

-Da, căldura asta este cumplită. Trebuie să bei mai multă apă.

Într-un fel reuşi să-şi termine tura, într-un fel va reuşi să ajungă acasă, cu toate că o dureau mîinile de cît de tare ţinuse volanul. Respira prea repede, trăgînd aerul în piept, buzele îi erau amorţite şi capul îi plutea. Răsuflă uşurată cînd în sfîrşit băgă maşina pe alee, stinse luminile şi opri motorul. Ignoră galopul inimii şi coborî din maşină, încuie cu grijă portierele şi urcă treptele spre micuţa şi scîrţîitoarea ei verandă, îşi descuie uşa şi păşi în siguranţa căminului. Abia atunci, după ce încuie uşa în spatele ei, scoase din buzunar biletele şi bucăţica de ziar, le aşeză alături pe măsuţă şi se forţă să citească din nou numerele.

7, 11, 23, 47, 53, 67.

Erau aceleaşi, pe ambele bucăţi de hîrtie.

Le mai verifică o dată şi încă o dată. Luă un creion, scrise numerele de pe bilet, apoi le verifică din nou cu cele de pe

bucata de ziar. Nimic nu se schimbase. Inima i-o luă din nou razna.

-Doamne Sfinte. Am cîştigat la loterie, spuse ea înghiţind cu greu.

CAPITOLUL DOI

NU PUTEA DORMI. Ceasul îşi ticăia înaintarea în noapte, în timp ce Jenner făcea paşi înainte şi înapoi, oprindu-se din cînd în cînd să se mai uite la numere: 7, 11, 23, 47, 53, 67. Nu se schimbau, nici pe bilet şi nici pe bucăţica de ziar, indiferent de cîte ori le verifica. Poate că ziarul greşise una din cifre; poate că va apărea o corecţie, în numărul viitor. Sau poate că era ea nebună pentru că aproape îşi dorea ca numerele să fie greşite, dar ... la naiba, două sute nouăzeci şi cinci de miloane de dolari!

Ce ar putea face ea cu atîta bănet? Cu cinci mii, s-ar descurca. Ştia exact ce ar face cu ei: şi-ar achita Gîsca, şi-ar cumpăra ceva haine noi, s-ar duce poate la Disney World sau cam aşa ceva. Îşi dorise dintotdeauna să se ducă la Disney World, indiferent cît de trăznit suna asta. Cu cinci mii de dolari s-ar descurca uşor.

Chiar şi cu douăzeci de mii nu ar avea probleme. Cincizeci de mii ... şi-ar lua o maşină nouă, poate şi-ar găsi o căsuţă a ei, nu prea scumpă, ca să-şi poată permite ratele şi ar folosi restul banilor pentru avans. Nu o deranja o casă cu chirie – nu trebuia să facă reparaţii, deşi a-l convinge pe proprietar să facă ceva era o adevărată nebunie – dar ar fi frumos şi să aibă locşorul ei.

Totuşi, la peste cincizeci de mii intra pe un teritoriu al înfiorătorului. Habar n-avea de investiţii sau de prostii dintr-

astea şi cu toate că nu avea nici o experienţă cu bani în plus, *adevăraţi* bani în plus, nu cu ici, colo, cîte douăzeci de dolari, era totuşi sigură că nu trebuia să-i fixeze într-o bancă şi să-i lase să zacă acolo. Trebuia probabil să *facă ceva* cu banii, să-i mişte în funcţie de misterioasele căi ale pieţei, să-i pună la treabă.

Nu ştia cum să facă nimic din toate astea. Ştia oarecum ce erau acţiunile dar nu ştia nimic despre ce însemnau sau ce făceau obligaţiunile. Escrocii ar sta la coadă ca să profite de ea – cu bunul, bătrînul Jerry, tatăl ei, în cap de rînd – şi ea nu ştia cum s-ar putea proteja.

După ce se mai uită o dată la bilet, o apucă greaţa şi aleargă la baie, atîrnînd la infinit deasupra bătrînului şi crăpatului vas de toaletă, deşi nimic altceva în afară de apă încinsă nu ieşea din gura ei. Într-un tîrziu inspiră adînc de cîteva ori şi se aplecă deasupra lavoarului, să se stropească pe faţă cu apă. Se prinse apoi cu mîinile de porţelanul rece şi se uită în oglindă, ştiind că reflexia pe care o vedea era o minciună. Potrivit oglinzii, nimic nu se schimbase, deşi ea ştia că *totul* se schimbase, că viaţa cu care se simţea ea bine, nu mai exista.

Se uită în jurul ei, la baia cu dalele tocite, la cabina de duş ieftină, din fibră de sticlă, la oglinda pătată de muşte şi aproape că se prăbuşi sub copleşitoarea senzaţie că ceea ce vedea nu era real. Toate lucrurile astea i se potriveau perfect. Aici era locul ei. Se simţea bine aici, într-un duplex obosit, îmbătrînit, într-o suburbie amărîtă. Peste zece ani locul acesta va fi o mahala mizeră şi ea va trebui să se mute într-un loc care să fie cam la acelaşi nivel cu cel de acum şi s-ar simţi în regulă, aşa. Asta era viaţa ei. Se lupta, reuşea să-şi plătească facturile şi împreună cu Michelle avea ocazionalele ei ieşiri la *Bird*. Ştia care era locul ei în lumea asta.

Doar că asta nu mai era lumea ei şi senzaţia bolnăviciasă a fost suficientă ca să o facă să se mai aplece o dată deasupra

closetului, cu stomacul în gît. Singurul mod de a păstra lucrurile aşa cum erau, era să nu revendice cîştigul şi da, *aşa* va face. Nu, nu era o proastă. Nervoasă şi îngreţoşabilă, da, dar nu proastă.

Va spune adio aproape tuturor lucrurilor din viaţa ei de pînă acum. Se gîndi la toate prietenele ei, mai bune sau mai puţin bune şi dintre toate, va rămîne doar cu Michelle. Se împrieteniseră practic din prima zi în care s-au cunoscut, la liceu. Petrecuse la fel de mult timp acasă la Michelle cît şi acasă la ea – oriunde se întîmpla asta să fie, cu Jerry care o tîra dintr-un loc într-altul, lăsînd întotdeauna în urmă vreo două luni de chirie neplătită. Aşa cum vedea el lucrurile, plătea chiria doar pentru două sau trei luni pe an, iar restul timpului pleca în altă parte şi trăia pe gratis, pentru că de obicei îi lua proprietarului două luni ca să-i dea afară. În lumea lui Jerry, numai proştii îşi plăteau chiria lună de lună.

Jerry începea să devină o problemă. Întrebarea nu era *dacă* avea să creeze probleme ci cît de mari.

Jenner nu-şi făcea iluzii în privinţa tatălui ei. Nu-l mai văzuse de luni de zile, nici măcar nu ştia dacă se afla încă în zona Chicago-ului, dar la fel de sigur cum soarele răsărea la est, îşi va face apariţia de îndată ce va auzi de loterie şi va face tot posibilul să pună mîna pe cît mai mulţi bani. De aceea va trebui să ia măsuri să-şi protejeze banii chiar înainte de a-i revendica.

Citise despre oameni care făcuseră planuri cum să-şi pună banii la adăpost, aşteptînd uneori săptămîni înainte de a li se face public cîştigul la loterie. Asta va face şi ea. Va continua să lucreze la Harvest pînă cînd efectiv va intra în posesia banilor, dar cît mai curînd posibil – astăzi – va căuta pe cineva a cărui treabă era să ştie ce se putea face cu atîta bănet.

Pe la trei dimineaţa era epuizată, fizic şi mintal. Se dezbrăcă şi se vîrî în pat, apoi îşi puse ceasul să sune la opt,

pentru eventualitatea în care va reuşi să adoarmă. Avea prea multe de făcut ca să rişte să doarmă în neştire. Pe la cinci, o cuprinse un somn uşor, trezindu-se des şi uitîndu-se la ceas, pentru ca în sfîrşit să se scoale înainte de a suna ceasul. Făcu un duş, îşi pregăti o cafea instant la microunde şi o bău în timp ce-şi usca părul cu foehnul şi se machia.

La opt treizeci urmărea ceasul în timp ce răsfoia în cartea de telefon paginile cu reclame. Nu găsi nimic la „agenţi financiari", ceea ce era frustrant, pentru că ce naiba, cum altfel să fie ăştia trecuţi? Să caute poate la „bănci". Află că existau nenumărate bănci în Chicago şi că majoritatea ofereau „servicii complete". Ce însemna asta? Poate că-ţi făceau plinul la maşină şi verificau uleiul. Băncile încasau notele de plată, da? Ce altceva mai puteau face? Din nefericire, reclamele nu spuneau care erau aceste servicii, aşa încît Jenner continua să rămînă în ceaţă.

Închise cu zgomot cartea de telefon şi începu să se plimbe nervos prin bucătărie. Ura că era ignorantă, ura că nu putea căuta în paginile aurii, pentru că nu ştia sub ce nume erau trecute chestiile astea. Dar ea nu avusese nicodată un cont în bancă, mai ales pentru că nu avusese niciodată destui bani şi un cont în bancă i se părea o prostie. Ea îşi plătea facturile fie cu bani gheaţă, fie prin ordin de plată. Nu era un lucru greşit, nu? Mulţi oameni procedau ca ea – majoritatea celor pe care îi cunoştea ea, de fapt.

Începea deja să se lovească de zidul pe care îl presimţise – zidul dintre viaţa pe care o ştia şi viaţa pe care i-o aducea automat tot bănetul ăsta. Dar cum s-au descurcat şi alţii, se va descurca şi ea. O să găsească ea o cale.

Deschizînd din nou cartea de telefon, alese una dintre băncile care ofereau servicii complete, se uită la ceasul care tocmai trecea de ora nouă şi formă numărul. Cînd o voce de femeie îi răspunse pe un ton profesional, prietenesc, Jenner întrebă:

-V-am văzut reclama în cartea de telefon. Ce înseamnă exact „servicii complete?"

-Înseamnă că vă oferim planificare financiară şi servicii de investiţii, ca şi finanţare pentru case, maşini, iahturi, împrumuturi pentru persoane neasigurate şi o diversitate de planuri de economisire, care pot fi ajustate nevoilor dumneavoastră, spuse femeia cu promptitudine.

-Mulţumesc. Jenner închise, aflînd ceea ce trebuia să ştie. Planificare financiară. Ar fi trebuit să se gîndească la asta. Doar auzise de atîtea ori la televizor expresia. Pieţele financiare făceau întotdeauna ceva, urcînd, coborînd, învîrtindu-se în cerc şi făcînd absolut totul, doar că nu se pupau singure în fund.

Lecţia numărul unu: Ceea ce lua ea drept „bani", oamenii cu mulţi bani luau drept „finanţe".

Revenind la paginile cu reclame, căută la rubrica „Planificări financiare". Exista o serie de listări, dintre care pe unele le văzuse la reclamele televizate. Mai existau şi cîteva subcategorii, pentru fonduri mutuale, acţiuni şi obligaţiuni, pentru firme de investiţii şi brokeraj.

Citi de trei ori listările de la rubrica „Consultanţi pentru Planificări Financiare", apoi alese Payne Echols Financial Services. Reclama lor era mai mult decît o simplă enumerare, dar mai puţin decît o pagină întreagă, de unde deduse că era o firmă stabilă, dar nu cea mai mare din oraş. Grangurii poate că ar rîde de ea în secret, sau mai rău, ar profita de ea. O firmă medie ar fi mai probabil să se gîndească la propriile avantaje şi să o trateze mai bine.

Alegerea unei firme nu era decît o decizie singulară, dar acest pas mic o făcu să se simtă ceva mai bine. Avea control asupra ei. Nu trebuia să facă ceva ce n-ar fi vrut să facă. Dacă nu-i vor plăcea oamenii de la Payne Echols, va alege o altă firmă de investiţii.

Suflă scurt şi formă numărul. La al doilea ţîrîit, o altă voce modulată profesional spuse:

-Payne Echols Financial Services. Unde doriţi să vă fac legătura?

-Nu ştiu. Vreau doar o întîlnire cu cineva, cît mai curînd posibil.

Femeia făcu o mică pauză.

-V-aş putea întreba ce fel de servicii solicitaţi? Aş şti atunci care dintre planificatorii noştri financiari au expertiza dorită.

-Ah ... Jenner se gîndi repede, nedorind să spună adevărul. Am primit o moştenire, în jur de cincizeci de mii şi vreau să investesc banii.

Scosese cifra din burtă, dar i se părera una bună, suficient de mare ca să aibă nevoie de consiliere, dar nici prea mare ca să atragă atenţia.

-Aşteptaţi vă rog, o să vă fac legătura, spuse femeia revenind la tonul ei plăcut.

-Staţi! La cine îmi daţi legătura?

-La asistenta doamnei Smith. Ea vă va face programarea.

Urmă o jumătate de secundă de gol, apoi o muzică metalică începu să-i bombardeze timpanele. Ce încercau ei să-i facă, să o plictisească pînă cînd renunţa şi închidea? De ce companiile nu puneau o muzică vioaie, ceva interesant?

Aşteptă cîteva minute, făcînd tot posibilul să ignore muzica. Cît le dura să facă o legătură? Începu să dea din picior, tot mai enervată. Exact în clipa în care începea să se gîndească să închidă, auzi un declic uşor şi o altă voce plăcută de femeie întrebă:

-Biroul doamnei Smith, cu ce vă pot ajuta?

Se săturase deja de toate vocile astea impersonale, perfecte. Oare oamenii ăştia ar fi concediaţi dacă ar vorbi mai firesc?

-Numele meu este Jenner Redwine. Aş vrea să îmi aranjaţi o întîlnire cu doamna Smith.

-Cum să nu, domnişoară Redwine. Cînd aţi vrea să veniţi?

-Cît mai curînd posibil. Acum.

-Acum? Da... Doamna Smith are o fereastră în patruzeci şi cinci de minute . Puteţi ajunge aici pînă atunci?

-O să fiu acolo.

Jenner închise, apoi îşi vîrî în portofel, la loc sigur, biletul de loterie şi bucăţica de ziar, aruncă portofelul înapoi în sacul ei de doc, ieşi din casă şi-şi descuie Gîsca. Portiera era înţepenită ca de obicei şi înjură în barbă. Patruzeci şi cinci de minute nu erau cine ştie ce pentru traficul din Chicago şi nu avea timp să se lupte cu portiera. Apucă mînerul, trase încă o dată de el cu putere şi uşa se deschise cu viteză, aruncînd-o aproape la pămînt.

-Primul lucru pe care o să-l fac va fi să-mi cumpăr o maşină nouă, mormăi ea. Nu trebuia să fie o maşină de fiţe, doar ceva *nou,* fără o singură buşitură şi cu uşi care să nu se înţepenească. După care ... nu mai ştia. Nu se putea gîndi la prea multe, după acest „după care". Pas cu pas, iar primul pas era acela de a-şi organiza şi a-şi asigura banii.

În timp ce conducea, îi trecu prin cap să o sune pe Michelle, să-i povestească totul. Îşi pescui chiar mobilul din sac, tastă primele cifre, apoi închise şi-şi aruncă telefonul înapoi în sac. Michelle o să creadă că nu era decît o glumă, dar ...dar dacă nu credea asta? Grija asta a ei ieşi din nou la suprafaţă. Jenner vroia să fie totul reglat şi protejat, înainte de a se afla vestea.

Birourile Payne Echols se aflau în centru, unde parcarea era o loterie, dar cînd trecu prin dreptul firmei observă că aceasta avea o parcare privată alăturată, cu un paznic care nu permitea accesul maşinilor străine. Se îndreptă spre braţul portocaliu al barierei şi coborî fereastra. Paznicul se uită la Gîsca ei şi aproape că-i putea citi pe chip îndoiala.

-Am întîlnire cu doamna Smith.

-Numele?

-Jenner Redwine.

Paznicul tastă ceva pe un mic computer, evident ca să-i găsească numele pe lista aprobată, apoi ridică bariera. Jenner trecu, parcă în primul loc liber pe care-l găsi şi se grăbi spre intrare.

Cum deschise uşa, o senzaţie de stinghereală îi trimise fiori pe şira spinării. Birourile Payne Echols erau reci, austere şi atît de liniştite încît îşi putea auzi propria respiraţie. Culorile predominante erau cenuşiul şi maroul, ca şi cum decoratorul ar fi fost speriat ca de moarte, de culori. Picturile abstracte de pe pereţi aveau, fiecare, o nuanţă de albastru, dar chiar şi asta era estompată. Existau numeroase plante foarte impresionante, atît de perfecte încît nu puteau fi reale, dar cînd îşi vîrî un deget într-un ghiveci, găsi acolo pămînt. Îşi duse repede mîna la spate şi încercă să-şi şteargă pămîntul de pe deget, în timp ce se îndrepta spre un birou pe jumătate ascuns în spatele altor plante.

La birou se afla o brunetă zveltă, într-un costum business, care-şi înălţă capul la apropierea lui Jenner şi o întrebă:

-Vă pot ajuta cu ceva? Tonul ei era perfect neutru, la fel ca tot ce o înconjura, dar din nou Jenner avu sentimentul că era măsurată şi concediată.

Cu o voce la fel de neutră şi de calmă ca a recepţionerei, spuse:

-Jenner Redwine. Am întîlnire cu doamna Smith.

-Vă rog să luaţi loc. O anunţ pe asistenta doamnei Smith.

Jenner se aşeză pe marginea unei sofale cenuşii, neconfortabile. Chiar în faţa ei se afla una dintre picturile acelea abstracte, care i se părea ca pictată de o maimuţă oarbă. Cît de greu putea fi? Nu aveai nevoie decît de cîteva pensule, de o pînză şi de indiferent ce culori aveai la îndemînă. Aplicai la întîmplare culorile şi gata, aveai o pictură mare, urîtă.

Cîţiva bărbaţi în costume trecură pe lîngă ea şi în birourile din faţa cîmpului ei vizual limitat, putea întrezări alţi cîţiva bărbaţi. Erau cu toţii ocupaţi, concentraţi, la telefon sau meditînd deasupra hîrtiilor, sau tastînd la computer. Nu a văzut nici o femeie.

Era clar că doamna Smith nu se grăbea să-şi saluta noua clientă. Îngrijorată, Jenner se întreba de cîtă încredere puteau fi oare planificatorii financiari. Va trebui să se bazeze numai pe instinctul ei cînd va urma să se decidă dacă să recurgă sau nu la doamna Smith, pentru că nimeni dintre cunoştinţele ei nu avea destui bani ca să ştie ceva despre investiţii şi taxe şi chestii dintr-astea. Ea nu avea decît Paginile Aurii şi bunul ei simţ, care să o ghideze.

În sfîrşit, dintr-un culoar mochetat se apropie o femeie slabă ca o scobitoare.

-Jenner Redwine?

-Da.

Jenner se sculă repede, luîndu-şi geanta.

-Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi. Sînt asistenta doamnei Smith. Dacă vreţi să veniţi pe aici ...? Îi indică lui Jenner culoarul şi o conduse în pas alert pe toată lungimea lui.

Trecu prin dreptul unor birouri mari, elegant decorate, vizibile prin uşile deschise. Alte uşi erau închise şi Jenner trebui să-şi imagineze doar cum arătau acestea şi locuitorii lor. Pe măsură ce înaintau pe culoar, birourile deveneau mai mici şi mobilierul mai sumar. Începu să-şi spună că ar fi trebuit să aleagă o sumă mai mare de cincizeci de mii pentru mica ei minciună, pentru că, evident, doamna Smith nu se afla foarte sus în ierarhia Payne Echols.

Asistenta se opri în faţa uşii, ciocăni uşor, apoi răsuci bumbul.

-Domnişoara Redwine, spuse ea dîndu-se la o parte pentru ca Jenner să poată intra în biroul micuţ, apoi închise uşa şi se întoarse, probabil, în colţişorul ei şi mai mic.

O femeie destul de îndesată şi cu părul tuns prea scurt se ridică din spatele unui birou uşor obosit şi cu un zîmbet econom îşi întinse mîna spre Jenner.

-Sînt Al Smith.

-Al? repetă Jenner. Poate că auzise prost.

Zîmbetul econom se lărgi o idee.

-Este prescurtarea de la Alanna. Nimeni nu-mi spune aşa.

Din totala lipsă de umor a comentariului, Jenner suspectă că de fapt nimeni nu îndrăznea. Al Smith continuă:

-Înţeleg că aveţi o mică moştenire pe care sînteţi interesată să o investiţi.

Mică? Nimeni dintre toţi cunoscuţii ei nu ar fi calificat cincizeci de mii drept o „sumă mică", dar într-un loc ca acesta, chiar şi pentru locatarii birourilor mult mai puţin elegante, probabil că reprezenta un mărunţiş. Se aşeză din nou pe marginea scaunului şi o studie pe Al Smith, peste birou.

Doamna Smith nu putea fi numită o femeie drăguţă. După ce că avea părul tuns atît de scurt, se farda şi foarte puţin şi costumul gri o făcea să arate pătrăţoasă. Dacă lipsa de riduri putea fi un indiciu, probabil că nu era cu mult mai în vîrstă decît Jenner, dar imaginea pe care o proiecta îi adăuga zece ani, la vîrsta reală. Ochii ei erau deconcertant de incolori, privirea, directă şi nu părea să rîdă foarte des.

Jenner nu se încredea uşor în oameni. Faptul că femeia asta lucra la o mare firmă de planificare financiară nu o făcea mai onestă şi de încredere. Dar îi plăcu totuşi lipsa ei de infatuare.

-Vă pot întreba ceva? spuse ea într-un tîrziu.

Doamna Smith păru uşor interesată.

-Desigur, dar s-ar putea să nu vă răspund.

-Corect. De cîtă vreme lucraţi aici?

-De ceva mai bine de doi ani.

Nu păru surprinsă de întrebare. Şi continuă:

- Este evident că sînt un nimeni faţă de monştrii sacri de aici. Dar asta nu înseamnă că nu-mi fac bine treaba. Îmi construiesc drumul în sus.

-Cîţi ani aveţi?

Doamna Smith lătră un rîs.

-Este o întrebare mai personală decît m-am aşteptat, dar pot să vă spun. Am douăzeci şi şapte de ani. Da, sînt tînără. Vă înţeleg preocuparea. Dar mă aflu aici ca să ajut şi nu voi rămîne o veşnicie într-un birou din spate.

Ambiţia nedisimulată îi plăcu lui Jenner mai mult decît orice încurajare generică, diplomatică. Se uită prin biroul mic, spunîndu-şi că Al Smith l-ar putea părăsi mai curînd decît s-ar fi aşteptat. Privirea îi căzu pe o poliţă din spatele biroului. Se aflau acolo două ghivece cu plante mai mici şi mai puţin perfecte decît cele din holul de la intrare şi cîteva fotografii înrămate simplu, cu doamna Smith şi o altă femeie zîmbind în faţa camerei, fiecare cu braţele petrecute pe după umerii celeilalte. Atitudinea o izbi pe Jenner ca fiind ceva romantic şi se uită la fotografii poate o idee prea mult. Doamna Smith se uită şi ea la fotografii, peste umăr şi gura i se strînse.

-Da, domnişoară Redwine, sînt lesbiană – dar nu vă faceţi griji: nu sînteţi genul meu. Blondele micuţe şi slăbănoage nu mă atrag.

Judecînd după fotografii, Jenner ar fi spus că doamna Smith prefera roşcatele înalte, cu forme unduitoare. Fiecare cu gustul lui.

Jenner zîmbi, destinzîndu-se. Îi plăcea femeia asta care vorbea pe şleau, direct.

-Nu am o moştenire, recunoscu ea scormonind în sac şi scoţîndu-şi portmoneul. Deschizîndu-l, scoase bucata din ziar şi o puse pe birou în faţa doamnei Smith. Scoase apoi biletul

de loterie şi-l puse lîngă bucata de ziar.

Doamna Smith se uită curioasă la ea, apoi îşi puse ochelarii. Se uită în jos la cele două bucăţi de hîrtie şi Jenner îi studie schimbarea de expresie cînd aceasta înţelese ce anume vedea.

-La naiba .... Scuzaţi-mă. Este ceea ce cred eu că este?

-Da.

Al Smith se lăsă dintr-o dată pe spate. Îşi potrivi ochelarii cu un deget, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că vedea bine. Se uita de la bucata de ziar la biletul de loterie, comparînd fiecare număr, aşa cum făcuse şi Jenner. În sfîrşit îşi înălţă capul şi se uită drept în ochii noii ei cliente. Pentru prima dată în ochii ei apăru o licărire, cînd spuse:

-Cred că blondele slăbănoage încep să fie genul meu.

Jenner izbucni, surprinsă, într-un hohot de rîs.

-Scuze. Genul meu are ataşat un penis. Şi în plus, roşcata dumneavoastră cred că m-ar snopi în bătaie.

-Aşa cred, recunoscu Al. Îşi zîmbiră una alteia, două femei tinere, hotărîte, care îşi descopereau calităţi asemănătoare. Amîndouă erau obişnuite să muncească din greu pentru ce aveau. Sigur, fără doar şi poate că Al cîştiga cu mult mai mulţi bani decît Jenner, dar încă se mai lupta şi se agăţa ca să-şi croiască drumul ei în sus, pe scara carierei.

Jenner nu ştia nimic despre investiţii dar înţelegea oamenii şi cum lucra ordinea ierarhică. Pentru Al, biletul la loterie reprezenta un uriaş pas înainte, la fel ca şi pentru ea. Aducînd în firmă această sumă, Al va sări peste toţi cei aflaţi la nivelul ei şi se va muta repede într-unul din birourile acelea mai mari. Cu influenţa căpătată, va cîştiga curînd alţi clienţi şi efectul va fi rapid. Dacă era pe jumătate atît de bună pe cît credea Jenner, Al Smith îşi va putea deschide, la un moment dat, propria ei firmă de investiţii sau cel puţin va deveni partener senior la Payne Echols.

Al deveni serioasă, cercetînd-o pe Jenner pe deasupra ochelarilor. Spuse:

-Majoritatea cîştigătorilor la loterie devin faliţi în cinci ani, indiferent cît au cîştigat.

Jenner simţi fiori pe piele. Nu-şi putea imagina cum ar putea pierde o sumă atît de mare de bani, dar posibilitatea îi provocă o durere în stomac.

-Tocmai pentru asta mă aflu aici. Eu nu vreau să falimentez în cinci ani.

-Atunci va trebui să fiţi foarte atentă. Singura modalitate de a vă proteja total banii este să-i băgaţi într-un fond irevocabil, care vă va plăti anual sau lunar, în funcţie de cum vreţi dumneavoastră, o X sumă de bani – dar veţi pierde controlul asupra depozitului. Doar că nu-mi păreţi persoana care să vrea aşa ceva.

Totul în Jenner se revoltă la ideea de a lăsa pe altcineva să aibă control asupra banilor ei, chiar dacă asta ar fi la cererea ei. *Irevocabil.* Nu-i plăcea cum suna.

-Aşa m-am gîndit şi eu, spuse Al sec, citindu-i expresia.

-Deci ... Dacă vei fi sau nu, fie nebuneşte de bogată în următorii cinci ani, fie falită, cu un serviciu de doi bani, asta va depinde numai şi numai de tine. Dacă nu-i vei putea refuza pe profitori, vei scăpa repede de bani. Eu îţi recomand insistent fie un fond irevocabil, fie să primeşti cîştgurile prin plăţi anuale, mai curînd decît sub forma unei sume globale. Suma globală este cea mai înţeleaptă alegere, dacă poţi să nu te atingi de ea.

Gîndindu-se la Jerry, Jenner spuse :

-Pot să nu mă ating de ea . Vreau ca banii să fie protejaţi, investiţi, pentru ca nimeni să nu poată ajunge la ei fără mine personal, ca să zic aşa. Tatăl meu ... Se opri, cu un zîmbet forţat. El este primul pe care trebuie să am grijă să-l ţin departe. Să zicem doar că el nu crede că trebuie să muncească pentru ceea ce are.

-În fiecare familie există cîte un asemenea exemplar, remarcă Al şi apoi spuse :

bine, haide să începem să lucrăm la un plan. Suma totală pe care probabil o vei obţine - şi degetele ei dansară pe un calculator – va fi de o sută cincizeci de milioane de dolari.

-Ce?! Jennifer se îndreptă brusc în scaun.

-Ce se întîmplă cu restul de o sută şi patruzeci şi cinci de milioane?

-Taxe. Statul ia cît vrea el, înainte ca tu să primeşti ceva.

-Dar asta este aproape jumătate! Jenner era revoltată. Da, o sută cincizeci de milioane era în continuare o sumă incredibilă, dar ... dar – ea vroia şi restul. Doar îi cîştigase cinstit. Da, ştiuse, vag, că va avea de plătit taxe, dar nu crezuse că jaful era chiat atît de mare.

-Aşa este. Dacă însumezi toate taxele – pe venit, asistenţă socială, taxele pe benzină şi pe telefon şi pe tot restul, nu este ceva neobişnuit ca oamenii să ajungă să-i plătească statului peste şaizeci la sută, dar o mare parte din banii ăştia sînt ascunşi. Dacă omul de rînd îşi va da seama cît de mult îi suge Washington-ul din buzunar, ar fi revolte pe străzi.

-Eu o să duc furca, bombăni Jenner.

-Pariez că da. Totuşi, putem pune la treabă o sută cincizeci de milioane de dolari.

Şi Al mai adăugă cîteva cifre în calculator.

-O dobîndă de patru procente îţi va aduce un venit anual de circa şase milioane, fără ca măcar să te atingi de fond. Şi patru la sută este estimarea minimă. Ai putea face mai mult.

Perfect. Uliuu! Şase milioane pe an, fără să diminueze deloc fondul. Ea nu avea nevoie de şase milioane, ea putea trăi cu mult mai puţin, deci restul putea rămîne în investiţii, care să lucreze şi să cîştige. Cu cît va avea mai mult, cu atît mai mari vor fi dobînzile şi fondul va continua să crească. Se simţea ca şi cum i s-ar fi deschis tocmai o uşă şi putea vedea acum ce se afla în cameră. *Înţelesese.*

Nu trebuia decît să fie deşteaptă şi să nu dea cu piciorul norocului.

Al se lansă într-o mini-conferinţă despre diversitatea de investiţii disponibile –depozite şi dividende, bonuri de tezaur şi împrumuturi la nivel înalt. Jenner nu pretindea că pricepea totul, dar absorbea tot ce putea şi punea o mie de întrebări. Stabili propriile ei condiţii : nimeni nu-i putea învîrti banii fără permisiunea ei. Nu avea de gînd să descopere că Al sau oricine altcineva de la Payne Echols decisese să-i investească banii în acţiuni riscante sau în mai ştiu eu ce şi să piardă totul. Vroia să aibă ultimul cuvînt, în orice decizie. De asemenea, nu vroia să aibă nimic acasă, care să atragă hoţii. Şi nu vroia să lase nimic la mîna lui Jerry. Omul ăsta ar face orice să intre în posesia banilor. Oameni ca el erau în mare parte motivul pentru care cîştigătorii la loterie falimentau în cîţiva ani.

Al începu să formuleze un plan de lucru. O mică parte din bani – o sută de mii – va fi pusă în bancă, pentru nevoile imediate ale lui Jenner. Din banii aceştia, cea mai mare parte va fi pusă într-un cont de economii, la care va putea avea acces uşor. De asemenea, va avea nevoie de un seif în bancă, unde să-şi poată ţine toate hîrtiile şi la care să nu aibă acces nimeni altcineva, fără acceptul ei personal. Al va elabora un plan de investiţii şi cînd Jenner îşi va revendica cîştigul la loterie, banii vor putea fi transferaţi direct în aceste conturi.

Jenner răsuflă uşurată. Nu va revendica banii pînă cînd nu va fi pus totul în ordine, iar Al o asigură că va lăsa orice altceva pe planul doi şi se va apuca imediat de lucru. Cel mai tîrziu într-o săptămînă va fi gata cu totul.

Odată bătut planul în cuie, Jenner se întoarse la Gîsca ei. Răsuflă uşurată. Ieşise din Payne Echols într-un fel ... schimbată. Acum făcea parte din lumea finanţelor şi asta îi dădea un sentiment straniu, dar tulburător. Inima îi bătea mai repede şi îi venea să rîdă şi să danseze. Vroia să sărbătorească.

Era multimilionară! Mă rog, aproape. Cel tîrziu într-o săptămînă.

Se uită la ceas. Michelle trebuia să fie la masă. Scoţîndu-şi mobilul, se opri o clipă, apreciind cît de scumpe vor fi minutele pe celular – poate c-ar trebui să aştepte să ajungă acasă şi să folosească fixul – apoi realitatea o izbi din nou şi pufni în rîs. Factura mobilului ei nu mai conta. Formă numărul lui Michelle.

Michelle îi răspunse uşor tensionată:

-Ce s-a întîmplat?

Jenner nu o suna aproape niciodată în timpul zilei.

Nu exista altă variantă decît să-i spună direct adevărul.

-Am cîştigat loteria.

-Da, bine, dar serios, ce s-a întîmplat? Dylan îţi face zile fripte? Te-a lăsat Gîsca?

-Nu, Gîsca e bine. Am cîştigat loteria, repetă Jenner. Lozul cel mare. Două sute nouăzeci şi cinci de milioane, aşa încît tocmai m-am întîlnit cu un consultant financiar care mi-a spus că după ce plătesc toate taxele, o să am o sumă totală de circa o sută cincizeci. De milioane!

Urmă un lung moment de tăcere. În sfîrşit, Michelle spuse cu voce slabă, abia auzită:

-Tu vorbeşti serios.

-Ca un atac de cord.

Următorul sunet a fost un strigăt pătrunzător. Jenner rîse, apoi începu şi ea să strige împreună cu Michelle. Stătea în Gîsca ei, cu mobilul la ureche şi rîse pînă cînd lacrimile începură să i se prelingă pe obraji. Viaţa ei se schimbase şi ea ştia asta, dar cel puţin Michelle era acolo, pentru ea.

-Dacă-ţi baţi joc de mine, te omor, spuse în sfîrşit Michelle.

-Ştiu. Este greu de crezut. Abia azi-noapte mi-am verificat biletul şi de atunci mă frămînt cum să reglez totul. Tu eşti prima persoană căreia i-am spus - în fine, exceptînd consilierul financiar. *Nu spune* la nimeni, încă.

-Am buzele lipite. Ah, Doamne. Nu pot să cred. Eşti bogată!

-Aproape. În curînd. Poate săptămîna viitoare.

-Destul de curînd! Şi Michelle chiui din nou.

-Fetiţo, diseară o să sărbătorim la *Bird*. Tu faci cinste!

CAPITOLUL TREI

OBIŞNUINŢA ESTE un lucru ciudat. Ori asta, ori încă nu-i venea să creadă ce se întîmpla cu ea. Indiferent de motiv, Jenner se duse în seara aceasta la muncă, la schimbul ei; sărbătorirea cu Michelle va trebui să mai aştepte. Nici nu sună ca să demareze procesul de revendicare a banilor, deşi Al pusese osul la treabă, să termine totul cît mai repede. Se simţea ca şi cum ar fi aţîţat un tigru adormit şi de îndată ce acesta se va trezi, ea îşi va pierde complet controlul, care va trece la tigru.

Încă nu era pregătită să spună lumii. Nu era pregătită să abandoneze tot ce însemna normalitate în viaţa ei. Prin urmare, îşi mai puse o dată înfiorătorul tricou din poliester şi se duse la muncă, unde îşi puse salopeta şi casca pentru păr. Glumi cu Margo, îşi mîncă obişnuitul sendvici, îşi făcu treaba – cu senzaţia ciudată că trăia în acelaşi timp în două lumi diferite şi cu o neaşteptată durere în suflet. S-ar putea să nu-i mai vadă niciodată pe oamenii aceştia şi cu toate că nu era prietenă apropiată cu nimeni de aici, ei ocupau totuşi un loc uriaş în viaţa ei de zi cu zi. De îndată ce va deveni o persoană publică, cel puţin o vreme nu va mai putea face lucruri obişnuite. Şi zău aşa, o să mai vrea să lucreze într-o fabrică de ambalat carne, de îndată ce va pune mîna pe tot bănetul ăla ? Nu, nu ar mai vrea, nici un minut măcar. Dar acum, în momentul acesta, nu avea banii, iar lucrurile firesti i se păreau

acum speciale, ca şi cum ar fi trebuit să le savureze şi să le transmită memoriei.

După muncă se schimbă de haine şi plecă împreună cu Michelle la *Bird*, unde făcu ea cinste cu băuturile, dansară aproape nonstop şi rîseră din orice. Fericirea îi sfîrîia în vene ca berea cu ghimbir. Era tînără şi era *bogată!* Ce altă viaţă putea fi mai bună? Aşa încît de ce să nu-şi cheltuiască aproape toţi banii din buzunar, dacă tot îşi va lua leafa peste numai trei zile ? Avea benzină în Gîsca ei, mîncare în casă şi a sărbători împreună cu Michelle era mai important decît să-şi facă griji pentru bani. Peste cîteva zile nu va mai trebui niciodată să-şi facă griji pentru bani.

Dimineaţa veni din nou cu realitatea. Avea telefoane de dat şi treburi de făcut.

Jenner inspiră adînc şi formă un număr foarte important. Cînd i se răspunse, trebui să mai inspire o dată adînc.

-Deţin biletul cîştigător. Ce trebuie să fac?

-Sînteţi singura deţinătoare a biletului?

Bărbatul care îi răspunsese părea aproape dezinteresat. Poate că primeau numeroase telefoane de la oameni care pretindeau că deţineau biletul cîştigător. Poate că o fi fost a cincizecea persoană care suna. Şi-i imagină cu înverşunare pe toţi oamenii aceia care încercau să pretindă cîştigul ei. Îi putea vedea stînd acasă şi încercînd să falsifice un bilet de loterie, să pară cît mai adevărat, sperînd să poată lua banii şi să dispară înainte de apariţia adevăratului cîştigător.

-Da. Da.

-O să trebuiască să veniţi aici cu biletul, desigur, precum şi cu o fotocopie a actului de identitate şi dovada numărului asigurării sociale – dacă nu este cardul propriu zis, atunci un talon de plată sau ceva de genul acesta, care să cuprindă numărul dumneavoastră.

Jenner încercă să-şi amintească unde-şi ţinea cardul de asigurări sociale, dar nu reuşi. Nu-şi amintea ultima oară cînd îl văzuse. Poate că o să găsească ea un talon de plată. Ce naiba făcuse cu ultimul? Începu să intre în panică. Ce-o să se facă, dacă nu găseşte nici un talon de plată?

O să aştepte pînă va primi următorul salariu. Soluţia de bun simţ îi slăbi tensiunea din piept, permiţîndu-i să respire din nou.

-Bine. Altceva?

-Atîta tot. Biletul. Un act de identitate, dovada că aveţi asigurare socială. Cînd intenţionaţi să veniţi aici?

-Nu ştiu.

Asta depindea de cît îi trebuia ca să găsească o chitanţă de plată – *dacă* putea găsi una.

-Mîine dimineaţă, probabil. Sigur, vineri după-amiază. E nevoie de programare ?

Bărbatul rîse scurt.

-Nu, nu e nevoie. Avem deschis de la ora opt treizeci la patru treizeci.

După care îi dădu adresa, care se afla la etajul şapte într-o clădire din centru, aproape de primărie. Jenner nu mai fusese niciodată la primărie, dar putea paria că parcarea va fi o problemă. Ar face mai bine să ia un autobuz.

După ce-i mulţumi bărbatului şi închise, începu să-şi caute cu disperare cardul de asigurări în debara şi în genţile vechi. Fusese întotdeauna neglijentă cu el pentru că la naiba, memorase numărul şi nu era ceva ce i-ar fi trebuit altcuiva. Ei bine, acum *chiar existau* cîteva milioane de oameni care l-ar fi vrut şi în timp ce căuta în fiecare despărţitură a fiecărui portofel vechi peste care dădea, continua să înjure în barbă pentru că fusese atît de proastă. Niciodată, niciodată nu va mai fi atît de neglijentă. Dacă o să găsească vreodată cardul

ăla nenorocit, îl va pune în seiful dela bancă, pe care încă nu-l avea, împreună cu toate chestiile alea importante pe care încă nu le avea, dar le va avea în curînd.

Într-un tîrziu, renunţă. Cardul dispăruse probabil de mult, incinerat în cine ştie ce groapă de gunoi. Îl avusese cînd îşi luase permisul de conducere, era clar, dar reînnoirea permisului nu-l mai cerea, aşa încît îi pierduse urma – iar ea se mutase de trei ori de cînd îşi luase permisul.

Asta însemna că avea nevoie de un talon de plată, ca dovadă. Doar că ea nu păstra nici taloanele de plată. Fie le dădea drumul în geantă, fie le băga în torpedoul Gîştei. Gîsca pe care nu o lăsa niciodată să se umple cu gunoaie, pentru că biata de ea arăta destul de rău şi aşa, doar că nu-şi putea aminti cînd a fost ultima oară cînd strînsese toate hîrtiile care păreau să se acumuleze.

Alergă afară, descuie portiera şi se strecură în maşină să deschidă torpedoul. Aproape că explodară din el şerveţele de fast-food, pliculeţe stoarse de ketchup, pliculeţe de sare şi de piper, paie de băut, bomboane de mentă, topite, gumă – şi două taloane de plată, făcute ghemotoc. Jenner le luă, închizînd ochii în timp ce le strîngea la piept şi trimitea un tăcut mulţumesc în sus, în cazul în care Dumnezeu ar fi ascultat-o.

Duse înăuntru toate gunoaiele şi cele două taloane de plată şi băgă cu grijă unul în geantă, împreună cu biletul de loterie. Apoi luă o foarfecă şi tăie cu hotărîre, în bucăţele mici, celălalt talon şi trase apa după el. De acum înainte va trebui să fie atentă cu toate hîrtiile.

Se uită la ceas: era aproape douăsprezece. Era tîrziu deja să se ducă în centru şi să se întoarcă înapoi ca să ajungă la timp la lucru, iar ceva în ea îi spunea să nu renunţe încă la slujba ei. *Poate săptămîna viitoare*, îşi spuse ea. Prostii ! Mai bine să afle cît timp va dura pînă cînd va intra efectiv în posesia banilor, pentru că trebuia să trăiască pînă atunci.

Luă telefonul şi apăsă pe reapelare. Cînd îi răspunse aceeaşi voce, Jenner întrebă :

-Am sunat cu puţin timp în urmă. După ce voi veni cu biletul cîştigător, în cît timp intru în posesia banilor?

-În patru pînă la opt săptămîni.

-La nai ... ! Glumiţi, cred? Era uluită. Al naibii ce bine făcuse că nu renunţase de ieri la slujbă! Mulţumesc, spuse ea închizînd. Îi venea să dea cu piciorul în ceva. Opt săptămîni! Iar tot procesul nu începea pînă cînd nu se prezenta ea cu biletul. Cu cît se ducea mai repede la sediul loteriei, cu atît mai bine – după care va *mai trebui* să lucreze poate încă două luni la nenoricita aia de fabrică de ambalat carne.

Nu exista decît o singură persoană în faţa căreia se putea descărca, aşa încît o sună pe Michelle.

Cînd aceasta răspunse, izbucni, furioasă:

-Două luni! Le trebuie aproape două luni ca să-mi dea banii!

-Îţi baţi joc de mine.

-Aş vrea eu.

-Cît de greu poate fi? Nu le trebuie decît să scrie un cec.

-Mie-mi spui? Deci, fără sărbătoriri, o vreme. Aseară mi-am terminat aproape toţi banii şi mai am două luni de chirie. Fir-ar!

-Fir-ar, răspunse ca un ecou Michelle.Rahat. Abia aşteptam să mai fac un shopping ca lumea şi poate să-mi aranjez o vacanţă undeva grozav, dar dacă îţi trebuie două luni ca să iei banii, înseamnă că vara asta s-a dus.

-Ştiu, oftă Jenner. Căldura o ucidea şi suna grozav să plece undeva, dar asta nu avea să se întîmple.

-Cred că planul se schimbă şi vom merge la iarnă, undeva la căldură. Mîine mă duc în centru să încep să rostogolesc mingea. Cu cît întîrziu mai mult, cu atît mai mult o să dureze să primesc banii.

Michelle spuse gînditoare:

-Aş vrea să merg cu tine, doar să fiu acolo, dar nu pot pleca de la serviciu. Aşa că vezi să ţii minte toate amănuntele, da? Vreau să aud totul.

-Promit.

A doua zi dimineaţă Jenner îşi dădu mai multă silinţă cu părul şi cu machiajul. Rădăcinile începeau să se vadă, dar nu prea rău, aşa că îşi făcu în vîrful capului o cărare în zig-zag, ca să ascundă culoarea mai întunecată. Îşi puse hainele cu care mergea la înmormîntări – o bluză albă, cu mîneci scurte, cu nasturi pînă sus, fusta bleumarin şi sandalele albe, cu barete – pentru că era mult prea cald ca să-şi pună dresuri - şi tocuri înalte. În afară de asta, i se dusese şi un fir de la singura pereche pe care o avea şi graţie sărbătoririi cu Michelle, nu-i mai rămăseseră bani să-şi cumpere alţii. Avea doar banii pentru autobuz şi atît, pînă la viitorul salariu.

Ciudat cum, în urma unei singure convorbiri telefonice, putea trece de la ideea de a-şi părăsi serviciul în două zile, la economisitul mărunţişului, necumpărîndu-şi o pereche de dresuri.

Îşi folosi timpul în autobuz ca să se adune şi să-şi facă ordine în gînduri. O nouă discuţie cu Al îi mai clarificase cîteva idei. Al zicea că dacă Jenner vroia, îi putea crea un cont secret, ca să păstreze secretă identitatea lui Jenner, dar chiar avea rost? Cînd Jenner Redwine, care nu avea un cont în bacă, îşi părăsea subit slujba, îşi cumpăra maşină nouă şi se muta într-un loc mai bun, toate cunoştinţele ei vor şti că se întîmplase ceva. În plus, Michelle nu putea ţine prea multă vreme un secret. Jenner o iubea, dar Michelle avea tendinţa mai întîi să vorbească şi apoi să gîndească. Pe de altă parte, înfiinţarea unui cont secret însemna angajarea unui avocat, ceea ce presupunea alte întîrzieri, plus onorariul acestuia. Ori ea nu vroia decît să-i dea odată drumul.

Coborî la cea mai apropiată staţie, găsi clădirea corectă şi luă liftul pînă la etajul şapte. Cînd deschise uşa, toată lumea din încăpere se întoarse să se uite la ea. Inima i-o luă razna. Oare mai respira cineva în încăpere pe cînd se apropie de biroul lung, înaltea.

Alţi trei – poate cîştigaseră şi ei nişte sume mai mici – stăteau în mica zonă de aşteptare. Unul citea ziarul, dar ceilalţi doi o urmăreau pe ea. Oare ce aşteptau? Dumnezeule, trebuia şi ea să se înregistreze şi să-şi aştepte rîndul? Oricum era un război al nervilor şi fără să mai trebuiască să aştepte.

Cînd Jenner se apropie, o femeie mai în vîrstă îşi lipi pe faţă o imitaţie reuşită a unui zîmbet sincer. Înghiţind cu greu, Jenner băgă mîna în geantă şi scoase biletul cîştigător, talonul de plată, permisul de conducere şi le puse pe birou.

-Am cîştigat, spuse ea aproape şoptit, încercînd să nu fie auzită de ceilaţi din încăpere.

Femeia luă documentele, se uită la bilet şi un zîmbet larg i se întinse pe faţă.

-Da, într-adevăr. Apoi le făcu un semn cu capul celorlaţi din încăpere, din spatele lui Jenner şi cu toţii se ridicară în picioare. Jenner se întoarse şi un flash direct pe faţa ei o orbi o clipă. Femeia şi cei doi bărbaţi începură să o asalteze cu întrebări, vorbind unul peste celălalt; Jenner nu putea înţelege nici o singură întebare care să aibă sens, totul era de-a valma. Se dădu în spate şi se pomeni lipită de birou,, incapabilă să se mai mişte în stînga sau în dreapta.

Unul dintre bărbaţi o călcă pe picior şi atunci simţi că îi era de ajuns. Spuse tare, aproape ţipînd :

-Hei ! Daţi-vă înapoi, da? Unul dintre voi aproape că mi-a rupt degetul de la picior.

Cei trei reporteri se opriră o clipă şi Jenner profită de scurta tăcere ca să anunţe :

-Numele meu este Jenner Redwine.

CAPITOLUL PATRU

NU POŢI OPRI SONERIA

JENNER SE UITA la hîrtiile din mînă, în format legal, încercînd să înţeleagă ce citea. Se dădea tocmai jos din maşină, în parcarea pentru angajaţi de la Harvest Meat Packing, cînd un bărbat oarecare se apropie de ea.

-Jenner Redwine?

Ai fi zis că trebuia de-acum să ştie, pentru că în ultimele două săptămîni de cînd făcuse public biletul cîştigător, fusese asaltată de oameni care îi propuneau să investească în afaceri sigure, sau să dea bani pentru scopuri caritabile, sau să le dea lor, sau alte nenumărate variante pe tema dă-mi-mie-banii. Ar fi trebuit să o ia la sănătoasa cît mai repede cu putinţă. În loc însă, surprinsă, se întoarse şi spuse:

-Da ?

Bărbatul îi întinse un plic gros pe care ea îl luă în mod automat.

-Aţi fost servită, spuse el, după care ticălosul îi făcu cu ochiul, se întoarse şi o şterse.

Servită?

-Încă n-am un cent! strigă furioasă spre spatele lui.

-Nu e problema mea, îi strigă şi el, urcîndu-se într-un Nissan alb şi demarînd.

Jenner rupse plicul şi desfăcu foile în format legal, încopciate şi le parcurse repede. O cuprinse o furie oarbă care efectiv o făcu să vadă roşu. În clipa aceea, dacă ar fi putut pune mîna pe Dylan, ar fi fost în stare să-l sugrume.

-Probleme? rîse ironic un coleg de lucru, în trecere. Cine să ştie că bogăţia îţi creează atîtea probleme? Bărbatul rîse de propria-i glumă în timp ce intra în fabrică şi toţi din jur rîseră şi ei.

Dacă ar fi ştiut, dacă i-ar fi trecut prin cap, ar fi acceptat varianta contului secret şi n-ar fi făcut niciodată public totul. Nici lui Michelle nu i-ar fi spus, nu pînă cînd nu ar fi intrat efectiv în posesia banilor. Nu că Michelle nu a fost mare, dar ultimele două săptămîni au fost un adevărat infern – şi acum, asta. Dylan o dăduse în judecată, revendicînd jumătate din cîştig, pretinzînd că locuiseră împreună şi că împărţiseră cheltuielile şi cumpăraseră împreună biletul cîştigător şi tot aşa, rahat după rahat.

Hăituită pînă la moarte, era o descriere rezonabilă a ceea ce devenise viaţa ei în ultimele două săptămîni. Practic, din clipa în care numele ei fusese făcut public, cîştigătoarea lozului cel mare, telefonul ei a început să sune. Şi să sune. Oră de oră, zi şi noapte, telefonul suna şi suna, pînă cînd l-a scos din priză, mai mult sau mai puţin permanent. Organizaţii de caritate, rude de mult pierdute – de obicei atît de de mult încît nici măcar nu mai ştia de existenţa lor – oameni care îi ofereau şansa vieţii de a intra în marile afaceri, prieteni care o întrebau dacă nu-i putea ajuta cu ceva ... lista era fără sfîrşit. La început le explicase fiecăruia în parte că nu primise încă nici măcar o centimă şi că ar mai putea trece luni bune pînă atunci, dar constată repede că realitatea nu le diminua insistenţa. Cei mai mulţi pur şi simplu nu o credeau.

Îşi pescui celularul din geantă şi o sună pe Al, care devenise pentru ea vocea raţiunii şi ancora ei.

Cînd Al răspunse, intră direct în subiect:

-Am fost dată în judecată pentru jumătate. Un ex-prieten – pe care l-am expediat chiar înainte de toată povestea asta şi am dovezi, pentru că mi-am sunat o prietenă să sărbătorim evenimentul.

-Aţi locuit împreună? o întrebă Al brusc.

-Nu. Niciodată. A devenit repede nedorit.

-Ştiu că nu vrei să faci asta, dar trebuie să-ţi angajezi un avocat. Trebuie să răspunzi şi să acţionezi în consecinţă, altfel o să cîştige el, în contumacie.

E drept, Al îi recomandase un avocat în domeniu, dar Jenner rezistase, nevrînd să cheltuiască atîta vreme cît încă nu primise banii, dar acum, pusă în faţa realităţii, recunoscu necesitatea.

-În regulă. O să-mi iau avocat. Crezi că Dylan poate cîştiga?

-Mă îndoiesc. Un avocat îţi poate spune mai multe despre asta, decît pot eu. Probabil că el nu vrea decît să-i dai ceva ca să te lase în pace, pentru că onorariile avocaţilor se adună repede. Cînd avocatul tău se va întîlni cu avocatul lui, să nu te mire dacă acesta îţi va propune să reglaţi totul fără proces, pentru, să zicem, cincizeci de mii sau pe acolo.

-Un cent n-o să-i dau, indiferent cît o să mă coste avocatul, spuse Jenner scrîşnind din dinţi. Se uită la ceas, apoi la uşa de intrare a angajaţilor.

-Trebuie să te las acum, o să întîrziu.

-Ţi-am spus de atîtea ori, lasă serviciul.

-Trebuie să am din ce trăi pînă cînd ajung banii la mine.

-Atunci fă un împrumut de cincisprezece mii, de la bancă. O să ţi-i dea bucuroşi doar pe semnătura ta, fără toate colateralele necesare. Ia-ţi o vacanţă, pleacă de aici pînă cînd nu se reglează totul.

Al îi recomandase asta din clipa în care numele îi devenise public, dar Jenner era încă prea legată de modul de viaţă de

la un salariu la altul ca să se îndatoreze pentru o sumă atît de mare. Douăzeci de mii însemnau mult pentru ea, o cincime din suma pe care o stabilise pentru cheltuieli discreţionare. Pentru ea aceştia erau bani pierduţi, aruncaţi pe nimic şi ea efectiv nu se putea convinge să o facă. Oricum, nu încă. Dar cum lucrurile deveneau tot mai neplăcute la serviciu, nu mai excludea această posibilitate.

-O să mă mai gîndesc.

Era pentru prima oară cînd ceda, cît de puţin, deciziei ei de a continua să muncească.

-Nu ştiu cît de mult o să mai pot rezista.

Se simţea vinovată că îşi recunoştea slăbiciunea. Parcă ar fi intrat deja într-o altă lume.Termină convorbirea şi se tîrî spre intrarea în fabrică.

Dar nu era vorba doar de toţi oamenii care-i cereau bani şi nici măcar de Dylan. Era totul. Era felul în care colegii ei de muncă sărbătoriseră mai întîi cu ea – pînă cînd au început comentariile acide. O detestau că încă se mai afla acolo. La ce bun să mai lucreze, cînd nu mai avea nevoie de bani ? Ocupa un loc de muncă al cuiva care *cu adevărat* avea nevoie de el – o rudă, un prieten, ori cineva despre care ştiau ei că nu avea de lucru. Explicaţia ei că mai avea de aşteptat pînă cînd intra în posesia banilor era zadarnică; din punctul lor de vedere existau variante, deci nu avea nici o scuză. Şi poate că da, nu avea. Poate că o să facă ce-i sugerase Al, o să ia cu împrumut nişte bani şi o să plece, ceea ce îi va da şi un bonus în plus, acela de a nu mai fi găsită de Jerry, cel puţin pentru o vreme.

Aşa cum presupusese, tatăl ei îşi făcuse aproape imediat apariţa. Începuse cu un telefon, în dimineaţa următoare apariţiei numelui ei în ziare.

-Hei, fetiţo! tună el, numai zîmbet şi dragoste, ca şi cum nu ar fi trecut luni – aproape un an – de cînd nu mai auzise nimic de el şi habar nu avea pe unde mai era.E timpul să ieşim şi să sărbătorim!

-Unde eşti ? îl întrebase Jenner, trecînd peste ideea «sărbătoririi ». Prea mulţi vroiau să sărbătorească cu ea, ceea ce însemna, firește, că ea va plăti. După primele două « invitaţii », obiceiul devenise repede monedă bătută. Michelle era altceva, pentru că Michelle plătise nota pentru Jenner, în vremurile ei proaste, dar ceilalţi? Ah...

-Ce? Ah, nicăieri important. În cîteva ore pot fi la tine, spuse Jerry, vesel.

-Nu te obosi. Eu trebuie să lucrez. Şi ar putea trece două luni pînă cînd pot intra în posesia banilor.

-Două luni ?! Veselia se transformase în şoc. Ce durează atît de mult ?

Bunul, bătrînul Jerry, îşi spuse ea. Cel puţin nu pretinsese că vroia să o vadă că era fata lui şi că o iubea, sau cine ştie ce altă mizerie sentimentală.

-E nevoie de ceva timp pentru procesarea revendicării, spuse ea dîndu-i răspunsul ei obişnuit.

-Da, iar în tot timpul cît durează procedurile astea, statul încasează dobînzile pentru cele două sute nouăzeci şi cinci de milioane de dolari, bombăni Jerry.

-Şi asta. După estimarea ei aproximativă, statul va cîştiga dobînzi în valoare de aproximativ un milion de dolari – şi cum ea nu putea face nimic, era doar pierdere de timp să se enerveze că banii s-ar fi putut deja afla în contul ei şi că şi dobînzile respective ar fi fost ale ei.

-Bine, nu mai contează. Noi tot putem sărbători.

-Doar dacă faci tu cinste. Eu sînt falită.

Asta ar trebui să pună capăt oricărei dorinţe de a sărbători, îşi spuse ea. În lumea lui Jerry, alţii plăteau nota, el doar profita.

-Bine, ziceai că trebuie să munceşti, deci dacă trebuie, trebuie. Te prind eu la un moment dat, mîine, da?

Şi a prins-o şi de atunci, în fiecare zi. Dacă nu era pe

verandă, dimineaţa, să bea cafeaua împreună – deşi, firește, el nu bea instantul pe care-l avea ea – atunci era la telefon, copleşind-o cu o grijă părintească cu atît mai deconcertantă cu cît nu şi-o manifestase niciodată înainte. Jenner nu ştia cum să scape de el, pentru că acesta ignora toate aluziile ei cum că nu intenţiona să devină Centrala Pomenilor pentru el – dar nimic nu era prea direct pentru el. Problema cu Jerry era că el era atît de focalizat asupra a ceea ce urmărea, încît orice altceva efectiv ricoşa la atingerea de el.

Jenner nu mai ştia cum să facă să scape de el. Mai mult, trebui chiar să-şi recunoască faptul că, într-o mică părticică din sufletul ei încă spera că de data asta Jerry va fi doar fericit pentru ea şi nu va încerca să o uşureze, eventual chiar de toţi banii. Dar credinţa şi speranţa erau două lucruri complet diferite. Nu, nu avea încredere în el, dar încă mai spera că lupul îşi va schimba năravul.

Oricum, ea îşi luă măsuri de prevedere. Nu-şi lăsa geanta acolo unde Jerry ar fi putut să scormonească în ea. Dacă trebuia să meargă la baie cît timp se afla şi el în casă, îşi lua geanta cu ea. Orice era legat de loterie şi de aranjamentele financiare pe care le făcuse pînă atunci, ca şi toate celelalte operaţii, erau puse bine, la adăpost, într-un seif pe care plătise o bucată bună din leafă, ca să-l închirieze. Cheia se afla pe inelul cu cheile de la maşină, iar acestea, în buzunarul ei, cînd nu dormea; atunci le strecura în faţa de pernă – o precauţie cît se poate de firească pentru o fiică, pentru a-l împiedica pe tatăl ei să-i şterpelească Gîsca.

Cînd intră în fabrică, se apropie de ea un supraveghetor.

-Jenner, trebuie să discut ceva cu tine, pînă intri în schimb.

-O să întîrziu, protestă ea uitîndu-se la ceas.

-Nu contează. Să intrăm în birou.

În timp ce-l urma pe Don Gorski, supraveghetorul, în biroul lui mic, părăginit, construit din blocuri de beton

nesclivisit, cu o podea din beton, nevopsită şi ocupată de un birou vechi, din metal, de cîteva dulăpioare din metal şi de două scaune, o senzaţie de greaţă şi de rece începea să i se urce în stomac.

Don Gorski se lăsă greoi în scaunul din spatele biroului vechi, dar nu o invită şi pe ea să se aşeze. Începu să-şi frece maxiliarul, uitîndu-se oriunde numai la ea nu şi scoase un oftat la fel de greu pe cît fusese şi fundul lui. În sfîrşit, spuse:

-Eşti o muncitoare bună, dar în ultimele două săptămîni ai provocat multe probleme, aici. Oamenii ...

Jenner îl întrerupse, aprinsă :

-Nu eu provoc problemele. Eu îmi fac doar treaba mea, ca întotdeauna.

-Atunci dă-mi voie să o spun altfel : tu eşti cauza acestor probleme. Reporteri care sună, care apar la poartă, oameni care se plîng. Nu înţeleg ce mai cauţi încă aici. Nu ai nevoie de slujba asta, în timp ce există o mulţime de oameni care au. Aşa că de ce nu ne faci tuturor o favoare şi să pleci?

Situaţia era atît de incorectă încît îi veni să se dea cu capul de perete. Dar îşi îndreptă umeii şi îşi ridică bărbia. Îi răspunse, cu fermitate:

-Pentru că trebuie să mănînc şi să-mi plătesc chiria şi facturile, la fel ca oricare.

Credeţi-mă, cum o să pun mîna pe ceva bani, mă car de aici. Dar pînă atunci ce ar trebui să fac? Să trăiesc pe străzi?

Don Gorski oftă din nou.

-Uite ce e, eu nu-mi fac decît treaba.Tipii ăia din faţă vor să pleci.

Frustrată, furioasă, Jenner îşi ridică mîinile.

-Perfect. Atunci concediaţi-mă, ca să pot dispune de ajutor de şomaj pînă cînd primesc banii.

-Ei nu vor asta ...

-Puţin îmi pasă mie de ce vor « ei ». Mie-mi pasă de mine, să am din ce trăi.

Şi Jenner se aplecă în faţă, plantîndu-şi mîinile pe birou, cu furia vizibilă în fiecare curbă a trupului ei.

-De la şaisprezece ani îmi plătesc taxele pentru şomaj şi n-am primit înapoi nici măcar o centină. Dacă vreţi să plec – fără să vă dau în judecată şi credeţi-mă, foarte curînd îmi voi putea permite un avocat suficient de bun ca să vă tîrască ani de zile compania prin tribunale, ceea ce vă va costa cu mult mai mult decît cîteva săptămîni de ajutor de şomaj – atunci ne-am înţeles. Concediaţi-mă, daţi-mi ajutorul de şomaj şi am plecat. Provocaţi-mă şi atunci cheltuielile de judecată vor falimenta compania. Ne-am înţeles? Transmiteţi-le ălora din faţă propunerea şi întorceţi-vă la mine.

Ieşi demnă din birou, se schimbă în salopeta urîtă, îşi puse boneta şi pontă de intrare. Întîrziase la schimb, şi ce dacă? Puţin îi păsa. De fapt, cu furia alergîndu-i încă prin vene, se simţea chiar bine. În regulă, încă nu avea bani, dar ce avea erau opţiunile ei şi tocmai experimentase una.

Nimeni din jur nu vorbi cu ea, nici măcar Margo. Jenner îi ignoră cu aceeaşi sîrguinţă cu care o ignorau şi ei. Probabil că vreo cîţiva se plînseseră la conducere de ea, exagerînd despre cît de mult îi sustrăgea prezenţa ei, cerîndu-le plecarea ei. Poate că ar fi trebuit să vină în fiecare zi cu munţi de gogoşi, să-i trateze pe toţi, dar la naiba, nu avea banii ăştia! Ce era atît de greu de priceput?

Înţelegea că de fapt ei nu vroiau ca lucrurile să stea aşa. În imaginaţia lor, a da lovitura – cîştigînd poate la loterie – însemna că bogăţia venea pe loc, punînd capăt tuturor problemelor şi preocupărilor legate de bani. Poate că ei ar fi fost mai fericiţi dacă ea şi-ar fi cumpărat o maşină nouă, dacă le-ar fi împuiat capul cu poveşti despre cartiere de locuinţe noi şi despre case, permiţîndu-le astfel să trăiască indirect, prin

ea. Dar ea rămăsese aceeaşi : falită. Îi dezamăgise, le discreditase fanteziile şi acum nu o mai vroiau acolo.

Peste vreo oră, Don Gorski se apropie de ea şi-i spuse :

-Trebuie să semnezi nişte hîrtii.

Îl urmă, dar nu în biroul lui ci într-unul mai mare, din faţă, ocupat de doi tipi pe care-i mai văzuse pe acolo, dar fără să ştie cum îi chema.

-Sîntem de acord cu oferta ta, spuse unul dintre cei doi, punîndu-şi degetul pe o singură coală de hîrtie şi împingînd-o spre ea, peste birou.

Jenner luă hîrtia şi citi cu atenţie fiecare cuvînt. În schimbul promisiunii ei de a nu intenta nici o acţiune în instanţă împotriva Companiei de Ambalat Carne Harvest, sau a lor personal, i se va aproba compensaţia de şomaj cuvenită. Exista acolo şi un loc pentru semnătura ei. După ce termină de citit, spuse :

-Două lucruri. De fapt, trei. Nu există decît un exemplar, pe care presupun că vreţi să-l păstraţi. Am şi eu nevoie de unul. De asemenea, nu se specifică data de la care începe ajutorul de şomaj, iar dumneavoastră puteţi tergiversa cîteva săptămîni, gîndindu-vă că între timp voi primi banii de la loterie şi atunci plîngerea mea va fi respinsă. Al treilea lucru, nu văd nicăieri un loc pentru semnăturile dumneavoastră. Nu am de gînd să fiu singura care să semneze.

Al îi tot băgase în cap să nu semneze nimic înainte de a citi şi în nici un caz înainte de a înţelege totul. Al îi spusese cîteva lucruri la care să aibă grijă să fie mereu atentă, dar isteţimea ei şi o viaţă în care a trebuit să-i facă faţă lui Jerry, care profita de orice fisură pe care o putea găsi sau inventa, făcuseră din ea un om greu de păcălit. Împrumutase şi cîteva expresii de la Al, aşa încît putea acum vorbi pe limba celor doi. Văzu în ochii lor că le descoperise toate micile lor capcane.

Îi împinse înapoi hîrtia bărbatului care i-o dăduse.

-O să fac toate modificările acestea, spuse omul fără alte comentarii, ieşind din birou.

Rămaseră tăcuţi, aşteptînd întoarcerea acestuia. Trecură aproape cincisprezece minute. Cînd acesta reveni, ţinea în mînă două foi. Jenner le luă, le citi şi văzu că fuseseră adăugate şi locurile pentru semnăturile lor – de fapt una dintre ele, cea a proprietarului şi preşedintelui Companiei Harvest exista deja – şi că solicitarea ajutorului de şomaj avea să fie aprobată începînd efectiv din ziua aceea. Asta însemna că tipii vroiau ca ea să ponteze şi să plece. Perfect.

Semnă în tăcere cele două hîrtii, îi privi semnînd în locurile respective, apoi luă una dintre hîrtii şi o împături cu grijă.

Gorski o escortă înapoi la vestiar, unde îşi scoase salopeta şi boneta de plastic, i le dădu, îşi strînse lucrurile – nu erau prea multe – şi ieşi pentru ultima oară pe uşă.

Soarele încă mai strălucea. Se uită la ceas; trecuse mai puţin de o oră de cînd pontase de intrare. Deşi îşi lăsase puţin coborîtă fereastra din dreptul ei, cînd deschise portiera căldura o izbi în faţă, aşa că rămase un minut afară, îşi pescui celularul din sac şi o sună pe Al.

-Am fost concediată. Se pare că pînă la urmă tot o să împrumut ceva bani. Nu am mai făcut niciodată asta, aşa că spune-mi ce trebuie să fac.

După ce Al termină de explicat procedura şi tot ce avea ea de făcut, Jenner se urcă în Gîscă şi o porni. În timp ce maşina uruia ieşind din parcare, o sună pe Michelle.

-Hei, vrei să pleci într-o vacanţă ?

CAPITOLUL CINCI

ÎNTÎRZIASE. Trebuia să se întîlnească cu Michelle la şapte şi era deja opt şi jumătate. Totuşi, îşi parcă noua ei maşină la un cvartal distanţă de *Bird* – nu vroia să rişte să fie zgîriată – şi parcurse distanţa pe jos. Ce dacă nu era o maşină de lux ? Era o Camry – cu toate opţiunile, dar tot o Camry – pentru că nu se putuse obişnui cu ideea de a plăti pentru o maşină fostul ei salariu pe doi ani. Nu avea Camry-ul decît de două săptămîni şi era mîndră de el. Încă mai inspira adînc de fiecare dată cînd se urca în el, îmbătîndu-se cu deliciosul miros de maşină nouă.

Era obosită. Mai rămase cîteva minute în maşină, cu ochii închişi. Dacă nu i-ar fi promis lui Michelle că se vor vedea în seara asta, s-ar fi dus acasă, tot în vechiul ei duplex, pentru că a-şi găsi o nouă locuinţă i-ar fi luat mai mult decît să-şi ia o maşină nouă. Cine ar fi crezut că a te ocupa de atîta căcălău de bani îţi va lua cît o zi de lucru plină ?

Al era mare – şi deja se afla în curs de mutare într-un birou mai bun – dar Jenner insista să se implice, ceea ce însemna că petrecea o groază de timp la Payne Echols. Vroia să înţeleagă ce se petrecea, de ce făcea Al tot ce făcea şi ce însemnau toţi termenii ăia care-ţi dădeau dureri de cap? Avea încredere în Al, dar Al nu putea fi mereu acolo, iar Jenner nu vroia să fie obligată să se bazeze pe altcineva. Instinctul îi spunea că trebuia să înveţe şi să capete controlul asupra operaţiilor. Trecuse prea mult timp de cînd pusese mîna pe biletul acela

cîştigător, fără să aibă control asupra evenimentelor. Acum îl avea şi uşurarea aproape că îi dădea ameţeli.

Banii erau acum ai ei. Trecuse printr-o ceremonie chinuitoare, cu camerele fulgerînd-i în ochi, în timp ce ea zîmbea şi zîmbea, pînă cînd muşchii feţei începuseră să-i urle de durere şi făcuse cîrcel la mînă, ţinînd de un capăt al ceculuiuriaş – despre care cei de la loterie avuseseră grijă să-i spună că nu era cel real şi nu putea fi schimbat în lichidităţi, ca şi cum ar fi fost o ţărancă proastă şi nu şi-ar fi dat seama singură de asta – dar în sfîrşit, se terminase totul şi începuse să păşească înapoi, în anonimat... spera ea. Desigur, media se retrăsese. Acum, dacă va putea să se mute în altă parte şi să-şi continue viaţa, ar fi mult mai fericită.

Unele momente fuseseră amuzante. Împreună cu Michelle, pornise într-o frenetică cursă de shopping, în care îşi înlocuise nu numai propria ei garderobă dar şi pe cea a lui Michelle. Genţi, pantofi, bijuterii de calitate, bluze de mătase, rochii sexi ... fusese grozav. Dar unul dintre cele mai deconcertante lucruri pe care le descoperise a fost acela că, după cîteva zile, începuse să se plictisească de shopping. Niciodată, într-un milion de ani, nu s-ar fi gîndit că s-ar putea întîmpla aşa ceva, dar iată că da. Era grozav să poţi cheltui bani. Totuşi, după bucuria şi încîntarea de la început, nu mai vedea nimic ce şi-ar fi dorit şi plictiseala începu să se instaleze. O resimţea ca pe un fel de trădare din partea universului.

Viaţa ei se schimbase pentru totdeauna. Majoritatea prietenilor ei rămăseseră pe de lături, în timp ce ea se apropiase mult de avocatul ei, William Lourdes. Era un rechin, dar era rechinul *ei.* Zîmbise cînd citise acţiunea pe care o intentase Dylan împotriva ei. Foarte repede după ce Lourdes depusese şi el contra-acţiunea, solicitînd prejudicii şi în urma căreia Dylan ar fi pierdut tot ce avea, acesta renunţase la acţiune şi dispăruse complet din orbita ei. Bill, aşa cum

insistase Lourdes să-i spună, începuse apoi să se ocupe de averea ei, pentru a o proteja de toţi vulturii umani care ar fi încercat să ciugulească din ea, în cazul în care Jenner ar fi păţit ceva.

Stînd acolo, în întunericul maşinii, Jenner simţi cum i se furişează un zîmbet pe buze, la simpla idee că ea, Jenner Redwine, avea o *avere*. Ca să vezi!

Avea de asemenea şi un cont de economii şi un depozit în bancă – banca unde casierii şi conducerea îi spuneau pe nume şi unde era tratată întotdeauna cu amabilitate şi curtenie. În urmă cu mai puţin de o lună, nici nu visa măcar la cel mai mic cont în bancă. Acum însă se părea că îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în bancă, scoţînd şi băgînd diverse în seiful ei, pentru că nu putea păstra acasă nici cel mai nevinovat document, cu Jerry care încă nu plecase.

Jerry nu renunţase, dar nici ea nu era convinsă că o va face. Îi cumpărase ceva haine, îi dădea chiar din cînd în cînd cîte o sută, dar fără speranţa reală că acesta va pleca. Îşi cunoştea tatăl. O vreme va fi modest, va încerca să-i adoarmă suspiciunile, apoi va apărea cu un motiv serios ca să-i cumpere o maşină nouă sau chiar va încerca să o convingă să-i ia un apartament sau ceva de genul ăsta. Cîteva sute de dolari nu provocau nici măcar o fisură în ambiţia lui Jerry.

În sfîrşit îşi adună puterile şi coborî din Camry. Nu mai trebui să se împingă cu umărul în portieră ca să o deschidă, aşa cum făcea cu Gîsca. Nu o aruncase la fier vechi, deşi îi trecuse asta prin cap. Biata Gîscă, arăta ca vai de ea dar motorul era perfect, aşa încît o donase în scopuri caritabile. Fusese o vreme cînd avea nevoie de maşina aia urîtă ; poate că altcineva avea acum nevoie de ea. Slavă Domnului că acel altcineva nu mai era era.

Energia îi reveni cînd îşi trecu peste umăr geanta nouă, scumpă şi intră la *Bird*. O seară de rîs şi dans era tot ce-i

trebuia; o să se simtă mai bine după o bere. Michelle precis că avea deja în avans față de ea o bere sau două și un dans sau două – sau trei – dar era în regulă, pentru că Jenner nu credea că o să poată ține pasul cu ea toată noaptea.

Barul era înțesat și incredibil de zgomotos – doar era vineri seara – așa că îi dură ceva pînă să o zărească pe Michelle stînd la o masă cu alte trei persoane, frecvente ai barului. După numărul de pahare și de sticle de pe masă, Michelle și ceilalți se pare că băuseră mai mult ca de obicei.

Jenner era aproape de masa lor cînd o văzu Michelle.

-Oho! Îmi place părul tău! strigă aceasta.

Jenner rezistă tentației de a-și duce mîna la păr, care era acum negru, cu cîteva mici meșe în creștet. Și-l vopsise chiar în dimineața asta. Noua coafură era elegantă și sexy și îndrăzneață, dar mai ales o făcea să arate atît de diferit încît puțină lume o recunoștea. După ultimele două luni, își spusese că acesta era un lucru bun.

Își trase un scaun și se așeză, uitîndu-se în jur după o chelneriță.

-Mi-am pus pantofii, anunță Michelle întorcîndu-se ca să-și poată ridica piciorul, pentru Jenner. Pantofii fuseseră revoltător de scumpi, o sută cincizeci de dolari, dar văzînd încîntarea nedisimulată de pe chipul lu Michelle în timp ce-i proba, își spusese că meritau banii. Dar apoi Michelle se temuse să-i poarte, ca să nu-i scîlcieze sau să le rupă vreun toc sau mai știu eu ce. Aceasta era prima ieșire în lume a pantofilor și Jenner bătu din palme.

-Era și timpul, spuse ea.

-Sînt super, nu? întrebă Michelle întorcîndu-și piciorul în toate direcțiile, în timp ce admira strasurile de pe baretele delicate. Își ridică și mai sus piciorul, pentru ca și ceilalți doi bărbați și femeia care se aflau la masă să-i poată admira. Dincolo de masă, un bărbat fluieră, în speranța că piciorul

ridicat al lui Michelle îi va putea permite să admire şi altceva. Michelle rîse, scoase limba la el, dar îşi puse piciorul înapoi pe podea.

-Data viitoare –li se adresă ea celorlalţi trei – o să-mi cumpăr şi poşeta asortată. Era *înnebunitoare*. Pielea era ca untul, atît de moale.

Pînă să apuce Jenner să spună ceva, sosi chelneriţa cu o tavă încărcată. În timp ce începea să servească, se uită la Jenner.

-Ce doriţi?

-O bere, spuse Jenner. La oboseala ei, îi era frică să bea prea mult; o să se limiteze la o bere şi într-o oră o să plece acasă.

-Nota dumneavoastră s-a ridicat la nouăzeci şi patru cincizeci, o anunţă chelneriţa pe Michelle, tonul ei sugerînd că ar fi vrut să vadă ceva bani sau o carte de credit, înainte de a se mai comanda ceva.

-Pune-i pe nota ei, spuse Michelle cu indiferenţă, luîndu-şi paharul cu băutura colorată şi arătînd cu el spre Jenner. De notă se ocupă ea. Asta e pentru bună. Vreau să spun *pentru asta este bună.*

Rîse de greşeala ei prostească, fluturîndu-şi paharul şi revărsînd băutura; se opri s-o şteargă cu degetul pe care şi-l băgă apoi în gură.

-Uups! făcu ea.

Uups? Michelle se referea la băutura vărsată sau la ce tocmai spusese? Jenner clipi des, rezemîndu-se de spătarul scaunului. Aproape că nu-i venea să creadă ce auzise – aproape, dar nu chiar. Poate că o mică parte din ea se aşteptase la asta, sau poate că totuşi nu, pentru că asta *durea.* Chiar şi Michelle?

Poate că ar fi trebuit să vadă că se apropia momentul. Nu că ea plătea întotdeauna nota în ultima vreme, dar ideea că

era *de aşteptat* să facă asta, chiar şi cînd, ca acum, ea încă nici măcar nu băuse ceva. Iar ceilalţi trei ... îi ştia doar pentru că îi vedea des pe aici, nimic mai mult; nici măcar nu ştia cum îi chema. De ce trebuie să le plătească şi lor băutura?

Perspectiva distracţiei se şterse aşa cum se decolorează un tricou ieftin. Repede şi urît.

Îi spuse chelneriţei:

-De fapt, anulează berea. Nu pot să stau.

Îşi aşeză mai bine geanta pe umăr şi se ridică, spunîndu-i lui Michelle:

-Am vrut doar să intru şi să-ţi spun că nu rămîn. Ştiam că e prea mare gălăgia aici ca să auzi telefonul.

Michelle se holbă la ea, zîmbetul dispărîndu-i de pe faţă.

-Ce naiba?

-Sînt obosită, spuse Jenner.

-Cred şi eu, shopping-ul şi număratul banilor zi de zi te epuizează. Michelle rîse de mica ei glumă şi ceilalţi trei făcură la fel.

Jenner nu rîse.

-Trebuie să plec, spuse ea întorcîndu-se pe tocuri şi încercînd să scape înainte de a spune ceva ce ar putea regreta. Ea şi Michelle erau prietene de atîta vreme, dar simţea că relaţia lor începuse brusc să se clatine, se afla pe muchie de cuţit şi ea nu vroia să se prăvălească de partea cealaltă. Michelle era pe jumătate beată – poate trei sferturi – şi mîine o să-şi ceară scuze şi vor merge mai departe ca şi pînă acum. Mă rog, asta spera Jenner că se va întîmpla.

Ajunse la uşă şi ieşi în relativa răcoare şi tăcere de afară, dar Michelle o prinse din urmă şi o apucă de umăr. Îi spuse, fără să mai rîdă şi fără să mai pară ameţită:

-Nu poţi pleca. Nu am venit cu bani la mine. Trebuie să plăteşti băuturile.

Jenner se întoarse şi se uită în ochii lui Michelle. Michelle

îşi aruncă pe spate buclele negre, cu o expresie sfidătoare. În spatele lor, clienţii barului beau, vorbeau, rîdeau, dansau. Cîţiva se strecurau pe lîngă ele, ieşind, alţii, ca să intre. Într-un tîrziu, Jenner spuse:

-Tu m-ai aşteptat doar ca să vin şi să plătesc totul.

Michelle o privi uluită, mirată.

-Ei bine, da, spuse ea ca şi cum acesta ar fi fost cel mai evident lucru pe lumea asta.

Oboseala se lăsă grea pe umerii lui Jenner. Oare ce aştepta Michelle cu adevărat de la ea era diferit de ce aşteptau tatăl ei, Dylan şi nesfîrşita paradă de organizaţii de caritate şi de ţepari care încetaseră să mai sune doar pentru că ea îşi deconectase telefonul? Măcar Michelle fusese acolo, pentru ea, în trecut, pe cînd ceilalţi, nu. Asta însemna ceva. Îşi deschise geanta, cu gîndul să-i dea lui Michelle suficienţi bani, pentru toată noaptea. Poate că mîine vor reuşi să îndrepte lucrurile. Poate, cînd o să se trezească din băutură, Michelle nu o să mai fie în dispoziţia asta jalnică.

-Ştii – spuse Michelle, gura ei plină strîmbîndu-se într-un mic rînjet – te-ai schimbat de cînd ai cîştigat afurisiţii ăia de bani. Înainte erai amuzantă. Te gîndeai şi la la altceva, în afară de bani, bani, bani. Acum nu mai eşti decît ...

-ATM-ul tău? o întrerupse Jenner pe un ton muşcător, în timp ce scotea din portofel un teanc de bancnote. Se schimbase şi ea? Cu siguranţă. Toată lumea din jurul ei se schimbase şi atunci ea trebuia să rămînă aceeaşi, neatinsă de această mutaţie gigantică din lumea ei? Trebuia să aibă de a face cu ei, deci, la naiba, asta sigur că o schimbase.

Expresia lui Michelle se aspri şi ochii se micşorară:

-Nu-mi mai place de tine. Oamenii care îţi erau înainte prieteni nu mai sînt suficient de buni pentru tine acum, doar pentru că tu poţi cumpăra lucruri.

-Ţi-a plăcut de mine şi de banii mei cînd îi cheltuiam pe pantofi şi pe bijuterii şi pe noua ta canapea. Ţi-a plăcut de mine cînd plăteam eu toate mesele în oraş, cînd am plecat împreună în vacanţă şi cînd plăteam fiecare rînd pe care l-am băut aici.

Îi luă mîna lui Michelle şi îi trînti banii în palmă.

-În sfîrşit, ţine, e tot ce am la mine. Distracţie plăcută.

Degetele lui Michelle se strînseră în jurul banilor, dar rînjetul nu-i părăsi chipul.

-Căţea! spuse ea.

Cuvîntul o împietri pe Jenner. Deşi se revoltase, tot mai sperase ca mîine ea şi Michelle să se împace. Dar acum, văzînd veninul de pe chipul lui Michelle, auzindu-l în vocea ei, ceva în ea înţelese că a doua zi nu vor exista scuze.

-La revedere, reuşi ea să spună, o tristeţe sufocantă păstrîndu-i tonul ciudat de blînd, apoi se întoarse şi o luă în jos pe trotuar. Auzi uşa trîntindu-se, cînd Michelle reintră în bar. Sunetul venit atît de repede îi spunea că Michelle nu se oprise, nu privise înapoi.

Asta a fost. Durerea îi îngheţa pieptul, făcînd-o să respire cu greu. Michelle fusese acolo ani la rînd, întotdeauna gata să rîdă şi să petreacă. Se consolaseră una pe alta cînd o rupeau cu un prieten, cînd erau răcite, cînd nu aveau bani să-şi plătească facturile.Trăiseră în aceeaşi lume, dar acum nu mai era aşa.

Îşi descuie Camry-ul cu comanda la distanţă şi se strecură în faţa volanului. Mîinile îi tremurau cînd încercă să bage cheia în contact. Era atît de obosită încît nu-şi dorea decît să ajungă acasă, dar tocmai îi dăduse lui Michelle toţi banii pe care-i avea la ea şi avea nevoie de bani lichizi. Nu-i plăcea să nu aibă bani la ea. În trecut rămăsese de atîtea ori fără un ban şi nu-i plăcuse asta. Se obişnuise foarte repede să aibă mereu bani la ea.

Exista un ATM la *Bird* – foarte comod pentru clienţii barului – dar nu vroia să se întoarcă acolo. Înţelese cu tristeţe că poate fusese acolo pentru ultima oară, un alt punct de reper în viaţa ei, care aluneca acum spre trecut. Cercetă mintal zona. Mai exista un automat doar la cîteva cvartaluri distanţă, dar nu-i plăcea cartierul. Şi atunci, pentru mai multă siguranţă, merse cu maşina pînă la prima sucursală a băncii ei – nu-i plăcea nici să plătească comision, aşa că prefera să folosească automatul băncii.

O briză răcoroasă o învălui plăcut cînd coborî din maşină şi se apropie de automat. O să scoată cîteva sute de dolari ca să înlocuiască banii pe care-i dăduse lui Michelle, mai mult decît suficient ca să-i ajungă peste week-end. Tastă numărul contului şi pin-ul.

FONDURI INSUFICIENTE.

Se zgîia la ecranul mic, clipind des, încercînd să priceapă sensul cuvintelor. Ştia în linii mari cît avea în cont, dar nu-l verificase de vreo săptămînă. Totuşi, mai trebuiau să fie vreo douăzeci şi cinci de mii, plus sau minus cîteva sute.

Era obosită şi tulburată; poate că greşise o tastă. Încercă din nou, foarte atentă de data asta, asigurîndu-se că numărul era corect.

Acelaşi mesaj începu să clipocească pe ecran: FONDURI INSUFICIENTE.

La ora asta, în bancă era întuneric şi nimeni, să o ajute. Se gîndi o clipă, apoi tastă altă solicitare, de data aceasta cerînd balanţa contului. Poate că automatul acesta era defect şi dădea acelaşi mesaj tuturor celor care încercau să obţină bani de la el. Poate că automatul era gol şi îi spunea că *el* nu avea fonduri suficiente. Ideea era aproape nostimă şi chiar zîmbi puţin, pentru ca zîmbetul să-i îngheţe apoi pe buze.

Trei dolari şi douăzeci şi doi de cenţi?

Se uită la cifra imposibilă. *Ştia* că avea mai mult decît atît, cu mii mai mult de atît. Ce se întîmplase?

Se urcă înapoi în maşină, ca un automat, o porni şi băgă în viteză. Pe tot drumul înapoi spre casă se gîndi în fel şi chip, simţind cum i se face greaţă în timp ce lucra la detalii.

Cineva – şi nu avea decît doi *cineva* pe care să-i suspecteze – pusese mîna pe caietul ei de cecuri şi-şi completase un cec de, să zicem, douăzeci şi cinci de mii. Dylan sau Jerry? Trebuia să fie unul dintre ei. Ei ştiau unde locuia şi amîndoi erau decişi să obţină ceva de la ea. Amîndoi îşi vroiau partea lor din averea ei, partea lor dreaptă pentru – pentru ce? Pentru că respirau?

Îl etichetase pe Dylan ca ţepar, dar nu era convinsă că ar fi în stare să fure. Chiar dacă ar fi făcut-o el, nu ar fi fost atît de curajos încît să ia totul. El ar fi furat cîteva cecuri, ar fi completat cîte unul din cînd în cînd, pentru cîteva sute de dolari, sperînd că ea nu va observa şi dacă da, i-ar fi zis doar vreo două , în loc să meargă la poliţie. Ăsta era Dylan.

Dar tatăl ei ... Jerry Redwine ar lua tot ce-ar putea lua şi apoi ar şterge-o.

Simţi trîntindu-se acea uşă interioară care-i semnala încă un sfîrşit. Nu va mai auzi niciodată de el. Nu o va mai suna vreodată. Nu vor mai exista prînzuri penibile, nici oferte de a profita de nu ştiu ce grozavă ocazie pe care o visase el. Ultimul ei refuz îl convinsese în sfîrşit că nu putea fi jecmănită şi atunci o furase. Şi de data asta plecase pentru totdeauna, ştiind că peste aşa ceva nu se putea trece.

Certidudinea că el fusese făptaşul o ardea ca un acid. Cum făcuse asta? El nu putea avea pinul ei şi în afară de asta, ATM-urile nu-ţi eliberau decît o sumă limitată – înseamnă că reuşise să pună mîna, în vreum fel, pe caietul ei de cecuri.

Fusese atît de atentă de cîte ori se afla el în casă, luîndu-şi întotdeauna geanta cu ea în cealaltă cameră, sau încuind-o în portbagajul maşinii, dacă afla din timp de sosirea lui. Dar

dacă nu ştiuse că el se afla acolo? Dacă el ar fi pîndit afară, ar fi aşteptat ca ea să intre sub duş sau chiar să se culce şi să adoarmă, apoi să fi descuiat încet şi să fi intrat? Îl putea vedea uşor făcînd asta. Ştia că ar fi trebuit să-şi instaleze o alarmă, dar la ce bun să cheltuiască bani într-un loc unde nu avea de gînd să mai facă mulţi purici, aşa că o lăsase baltă. Încă mai avea obiceiul să evite cheltuieli relativ mici, pentru că acestea se aflau în afara experienţei ei, iar acum iat-o cît a costat-o asta.

Cînd ajunse acasă îşi luă caietul de cecuri şi îl răsfoi cu atenţie, uitîndu-se la cifre ca să fie sigură că erau toate. Fiecare carnet avea douăzeci şi cinci de cecuri şi ea păstra la ea doar cîte un singur carnet; celelalte erau în seiful băncii. Ştia care erau cecurile completate, pentru că păstra o evidenţă conştiincioasă. Cecul nescris de deasupra era următorul, în ordine. Toate erau acolo ... cu excepţia ultimului din carnet. Căută ultima oară cînd ceruse situaţia contului şi începu să scadă din totalul sumei fiecare cec pe care-l scrisese ea. Totalul era mai mare decît crezuse ea. La ultima situaţie avusese un total de douăzeci şi şapte de mii patru sute trei dolari şi douăzeci şi doi de cenţi. Jerry îi luase pînă şi cele patru sute. Înseamnă că făcuse şi el aceleaşi calcule, ca să vadă cu ce sumă putea completa cecul. Dacă nu ar fi făcut matematica asta, dacă i-ar fi lăsat cîteva sute, poate că ar mai fi trecut ceva zile pînă ca ea să-şi dea seama.

Şi asta a fost. Jerry o făcuse în sfîrşit, în sfîrşit depăşise limitele suportabilităţii ei. Ce zi. Mai întîi Michelle, iar acum Jerry, deşi de fapt Jerry acţionase primul, doar că ea descoperise abia acum. Nu-l mai văzuse de miercuri. Două zile, deci. Şi plecase imediat, pentru că nu putea fi sigur că n-o să-l dea pe mîna poliţiei pentru fals în acte.

Nu o să-l dea. Să rămînă cu banii. Să fie ăsta adevăratul sfîrşit. Aşteptase acest moment din clipa în care aflase că a

cîştigat la loterie şi se întrebase cît o va costa, iar acum ştia: douăzeci şi şapte de mii patru sute de dolari.

Stătea în duplexul tăcut, simţindu-se epuizată şi pustie şi avu brusc o clipă de claritate. A ştiut din prima clipă că lozul cîştigător îi va schimba viaţa, ştiuse că unele schimbări aveau să fie şocante, doar că nu se aşteptase ca schimbarea să fie atît de totală.

PARTEA A DOUA

GHINION

CAPITOLUL ŞASE

ŞAPTE ANI MAI TÎRZIU

AVEM O SITUAŢIE ÎN DESFĂŞURARE, spunea vocea familiară pe celularul securizat, criptat, al lui Cael Traylor.

Cael putea adăuga şi un nume şi un chip vocii, pentru că îşi propusese să poată face asta. Ca să afle ce vroia să ştie, a trebuit să traverseze ţara, dar maşina îl ţinea în afara radarului, ceea ce nu s-ar fi întîmplat dacă ar fi călătorit cu avionul. De cîte ori îi apărea numele pe lista pasagerilor, anumite elemente din guvernul U.S. aflau imediat. Nu Securitatea Naţională, nu Departamentul de Stat ci anumiţi oameni care se ocupau de operaţiuni sub acoperire, ca acela cu care vorbea acum la telefon.

-Detalii, spuse el scurt, oprind televizorul şi întorcîndu-şi computerul în altă parte ca să se poată concentra. El nu lua notiţe; o bucată de hîrtie devenea o pistă care se putea întoarce înapoi să-l muşte de fund. Îşi lua măsuri de precauţie să se asigure că nu rămînea suspendat în aer, dar notiţele nu făceau parte din rutina lui.

-Am surprins nişte transmisiuni de la Nord Coreeni, care ne fac să suspectăm că au stabilit o sursă pentru o anumită tehnologie, pe care am fi preferat să nu o aibă.

Cael nu întrebă ce tehnologie era – oricum, nu încă. În faza asta nu avea nevoie să ştie. Dacă la un moment dat va decide că *avea* nevoie, atunci nu va acţiona fără această informaţie.

-Cine e sursa?

-Frank Larkin.

Nivelul de interes al lui Cael sări cu cîteva grade mai sus. Larkin era un multimilionar care reprezenta una dintre puterile din spatele scenei, în Washington D.C., cu numeroşi prieteni şi contacte în cele mai înalte locuri. Sărise în căruţa verde care se ocupa de aşa zisele afaceri şi produse nedăunătoare mediului, care erau cît se poate de îndoielnice şi erau probabil nişte curate înşelătorii. Cael nu se implica emoţional în cauze, dar după părerea lui trebuia să fii un tip teribil de murdar ca să profiţi de cei care încercau să facă ceva bun.

-Face bănet cu nemiluita, atîta spuse el, pe un ton neutru. Din cauza relaţiilor lui Larkin, tot ce aflau despre el trebuie să fie beton - şi nici atunci nu exista garanţia că se va face vreodată ceva. Pe de altă parte, în multe dintre aceste cazuri nu au existat niciodată acuzaţii oficiale. „Problema" era studiată şi avea să arate ca un atac de cord sau unul cerebral, cel puţin pe hîrtie, în timp ce gaura glonţului din ceafă urma să scape, nu se ştie cum, din raportul medical.

Cael îşi făcuse porţia lui de treabă murdară, dar asta fusese pentru o altă ţară, într-un alt deceniu. Adevărata lui specialitate era supravegherea; prin urmare, fusese sunat ca să afle lucruri despre Larkin, nu să-l lichideze.

-Concret, spuse el.

-Larkin face parte dintr-un consorţiu care investeşte în croaziere cu vapoare de lux. Primul vapor, *Ceaţa Argintie,* este programat să fie lansat cît de curînd. Totuşi, înainte de asta,

voiajul lui de botez va fi o croazieră specială, de caritate, de două săptămîni, în Hawaii. Pasagerii vor face cu toţii parte din super-elită, toate beneficiile croazierei vor fi donate în scopuri caritabile şi a fost demarată o uriaşă campanie de relaţii publice. Larkin va fi gazda croazierei. Noi credem că în timp ce se va afla în Hawaii, se va întîlni cu nord coreenii, dar locul şi momentul nu vor fi stabilite decît cu puţin înainte. Noi trebuie să ştim cînd şi unde.

Cael procesă informaţia. Epoca computerelor schimbase spionajul; prototipurile sau produsele propriu-zise nu trebuiau furate. În schimb, specificaţiile acestora puteau fi transmise cît ai clipi din ochi şi ţara sau agenţia primitoare putea lucra începînd de aici. Se ştia că Nord Coreenii erau cu adevărat paranoici; o întîlnire faţă în faţă, mai ales pe un teren străin, însemna pentru ei un risc cu mult mai mare decît acela de a transmite un simplu dosar. Şi Cael spuse:

-Ceva lipseşte. De ce ar accepta coreenii aşa ceva? De ce să aibă nevoie de o întîlnire faţă în faţă?

-Nu ştim. Poate că se mai petrece ceva ce noi încă nu am descoperit. Dar ceea ce *ştim,* ne este suficient.

Cael ridică mintal din umeri. Pînă la urmă nu conta de ce ar accepta nord coreenii o mişcare atît de riscantă, conta doar că acceptaseră.

-Cînd este programată croaziera?

-Peste două săptămîni.

Destul de repede.

-Ne poţi înscrie pe mine şi pe prietenii mei? Avem nevoie de apartamentul de lîngă cel al lui Larkin.

-De cîte camere ai nevoie?

-De două.

El şi Tiffany vor lua o cameră, Ryan şi Faith, pe cealaltă. De fapt, cel mai bun aranjament ar fi cu Ryan şi Faith în apartamentul alăturat lui Larkin. O croazieră era exact genul

de lucru care li se potrivea, aşa încît prezenţa lor nu va fi cîtuşi de puţin remarcată.

-Şi vreau doi oameni strecuraţi în personalul navei.

-Numele.

I le dădu, în timp ce gîndurile lui o luau deja înainte. Va avea nevoie şi de cineva în personalul de securitate, dar să strecoare unul acolo, atît de tîrziu, era aproape imposibil. De aceea va trebui să cumpere pe cineva care făcea deja parte din echipa respectivă. Şi Cael transmise şi cerinţa asta.

-O să pun totul la punct. Pregăteşte-ţi oamenii.

Închiseră amîndoi. Cael se ridică de pe scaun, după încă o cafea. Se trezise şi se afla la calculator de mai bine de o oră, deşi era abia cinci dimineaţa, ora Californiei, prea devreme ca să-şi sune oamenii şi să îi bage în viteză. Şi atunci îşi luă cafeaua pe terasă şi se aşeză într-unul din confortabilele şezlonguri, întinzîndu-şi picioarele şi punîndu-le pe balustrada verandei. Răsăritul încă nu se rostogolise peste munţi, la est de el, dar păsările şi insectele cîntau o simfonie a anticipării. Ascultă, savurînd melodiile şi singurătatea, aerul mîngîietor al dimineţii timpurii, pe pieptul gol.

Casa lui era singura cît vedeai cu ochii şi îi plăcea asta. Casa avea două nivele şi era construită din lemn şi piatră, ca să se confunde cu peisajul, nu prea mare, să atragă atenţia, dar suficient de mare ca să se simtă bine în ea. Gama de dispozitive de securitate era mai extinsă decît în mod obişnuit, dar nu sărea în ochi. Cel puţin jumătate fuseseră instalate chiar de el, pentru ca nici o companie să nu deţină schemele pe care le-ar putea folosi ca să spargă sistemul. Poate că şi el avea o doză de paranoia, dar prefera să cheltuiască bani în plus decît să fie prins cu pantalonii în vine. Lucra într-un domeniu periculos – nu chiar atît de periculos acum, faţă de ce lucrase înainte, dar la genul lui de muncă nu aveai mulţi prieteni.

Încrederea era cheia de boltă în relaţiile lui, atît profesionale cît şi personale. Pe plan profesional, nu avea

încredere în oamenii pentru care lucra, dar avea în cei cu care lucra. Îşi formase o echipă bună. Ei nu lucrau exclusiv împreună, dar tot mai mult refuzau angajamente care nu veneau direct de la el.

Nu-şi propusese să fie capul, şeful, peste nimic. De aceea nu-şi propusese nici să lucreze în lumea operaţiunilor sub acoperire. O combinaţie de naştere, de circumstanţe şi de talent înnăscut îl propulsase treptat acolo unde se afla acum şi trebuia să recunoască faptul că treaba asta i se potrivea.

Se născuse în Israel, din părinţi americani. Mama lui era evreică nepracticantă; tatăl lui, un băiat comod din Delta Mississippi, care nu dădea doi bani pe chestii dintr-astea. Faptul că mama lui nu-şi practica religia în care fusese născută era un punct dureros pentru Cael.

-Dacă tot nu vrei să urmezi obiceiurile cărora le aparţii – îi reproşase el odată – de ce naiba nu mi-ai lăsat prepuţul?

-Încetează cu văicăreala. Nu aveai nevoie de el, îi răspunsese ea.

-Dar poate că *l-aş fi vrut*, iar acum n-o să ştiu niciodată asta, da?

Aşa, ca o chestie de principiu, nu-i plăcea faptul că o părticică din trupul său îi fusese înlăturară fără permisiunea lui.

Trăise în Israel pînă la zece ani şi crescuse învăţînd trei limbi: ebraica, engleza şi dialectul sudist. Mai tîrziu adăugase spaniola şi germana, cu idei vagi de japoneză, care treptat se extindeau. Mutarea în Statele Unite fusese un enorm şoc cultural pentru el, dar unul care îi plăcuse. Chiar dacă-şi petrecuse primii zece ani în Israel, fusese dintotdeauna conştient că era american. Aici îi era locul.

Chiar şi aşa, rămăsese cu o dragoste profundă pentru Israel şi fiind născut acolo, avea dublă-cetăţenie. La optsprezece ani decisese că vroia aventură şi a servit scurt

timp în armata israeliană, unde îşi etalase anumite talente care îl aduseseră în atenţia Mossad-ului. Făcuse cîte ceva pentru ei, dar maturitatea şi dorinţa de viaţă l-au adus înapoi în America unde, cu întîrziere, a obţinut o licenţă în administraţia financiară.

De soartă nu aveai cum să fugi, se gîndi el. Licenţa picase numai bine, cu lanţul de spălătorii auto, spălătorii de rufe şi alte afaceri fructoase pe care le deţinea. Îşi construise o adevărată avere – mică, dar totuşi o avere. De fapt, toate automatele astea îi asigurau un mod convenabil de a-şi spăla banii pe care îi obţinea din adevăratul său mod de a-şi cîştiga existenţa, care consta în special în descoperirea lucrurilor pe care alţi oameni le vroiau ascunse. Cei care îl plăteau nu îi asigurau, la sfîşitul anului, formularul de venituri 1099-S şi el trebuia să aibă o modalitate de a-şi raporta veniturile, către agenţia de colectare a taxelor, IRS. Da, o parte din aceste venituri le dosise în Elveţia, dar el considera că banii trebuiau investiţi. Ori, ca să facă asta trebuia să-i aibă în Statele Unite. De aici afacerile mici, care s-au dovedit în timp a fi adevărate mine de aur. Indiferent ce se întîmpla, oamenii trebuiau să-şi spele maşinile şi hainele.

În timp ce-şi savura cafeaua, răsăritul începea să-şi facă apariţia. Putea vedea acum munţii, pădurea de un verde închis din jurul lui, putea vedea păsările care cîntau. Stomacul îi aminti că trecuseră deja ore bune de cînd se sculase şi că era timpul pentru micul dejun. După micul dejun va începe să-şi sune oamenii şi să-şi pună la punct planul.

DEASUPRA SCÎNTEIAU CANDELABRE DIN CRISTAL; de fapt, toată sala de bal părea să scînteieze, de la candelabre, la paharele de cristal de pe mese, la bijuteriile care împodobeau

păr şi urechi, gîturi şi mîini, la ştrasurile şi paietele de cristal de pe rochii şi pantofi şi poşete de seară. Totul strălucea.

Jenner îşi înghiţi un oftat. Era al naibii de obosită de atîta strălucire, plictisită de nesfîrşitele activităţi de caritate, chiar dacă acestea erau pentru o cauză nobilă. De ce nu putea scrie, simplu, un cec şi să termine cu asta?

Chiar dacă se bucura de aspectul social al acestor evenimente, degustarea de vinuri, urmată de un dineu scump, apoi de o licitaţie cu obiecte supraevaluate de care nu avea nevoie sau nu şi le dorea, nu era ideea lui Jenner despre distracţie şi totuşi, iat-o aici. Din nou.

Desigur, din cauza lui Sydney. Sydney Hazlett era singura prietenă adevărată a lui Jenner, din elita din sudul Floridei şi Syd o implora adesea pe Jenner să participe la chestiile astea, pentru susţinere şi ajutor; printr-o bizară răsturnare de situaţii, tînăra care se născuse într-o lume a luxului, răsfăţată şi servită toată viaţa, suferea de o lipsă de încredere în sine aproape paralizantă, în timp ce Jenner, care apăruse din nimic, putea ţine piept oricui şi putea ignora orice bădărănie, ceea ce însemna că cel care se purtase mojic devenea, în cel mai bun caz, neimportant pentru ea.

Aşa a reuşit Jenner să supravieţuiască în toţi aceşti şapte ani de cînd plecase din Chicago. Trebuia să recunoască totuşi că în linii mari, oamenii de aici fuseseră politicoşi, chiar amabili, deşi nu o primiseră în cercurile lor închise. Avea multe cunoştinţe, dar numai o singură prietenă, iar aceasta era Syd.

Dacă Syd considera că prezenţa ei era obligatorie, însemna că era şi a lui Jenner. Prin urmare, oricît şi-ar fi dorit să completeze doar un cec pentru spitalul de copii, considerînd că şi-a încheiat astfel misiunea, trebuia să îndure aceste evenimente plictisitoare – ca să ajungă în final tot la completarea unui cec.

Ei nici măcar nu-i plăcea vinul, ceea ce, presupunea ea ,

era o dovadă a sîngelui ei foarte roşu şi a educaţiei extrem de modeste, în lumea proletară. Dacă-i dădeai o bere, o făceai mult mai fericită. Abia reuşea să se abţină să nu se scuture la fiecare înghiţitură şi slavă *Domnului* că le putea scuipa. Bine măcar că la cină reuşea să-şi capete băutura preferată, un cocteil teeter-totter, care era un delicios amestec de şampanie cu un suc de mere verzi, uşor acidulat. Nu suporta şampania goală, dar amestecată cu suc de mere era grozavă. Toţi cei care serveau şi barmanii de la aceste evenimente ştiau ce bea ea, fără să o mai întrebe.

Dar unde era Syd? Ar fi trebuit să stea împreună la masă în timpul dineului şi dacă tot fusese forţată să participe, măcar să aibă cu cine să scoată o vorbă. Jenner începea să se înfurie că suportase toate astea ca să-i asigure companie lui Syd, iar prietena ei nici măcar nu era aici. Ar fi trebuit să se aştepte la asta; Syd întîrzia adesea – în parte, presupunea Jenner, pentru că ura aceste obligaţii chiar mai mult decît Jenner, dar întîrzierea ei nu depăşea cincisprezece, douăzeci de minute. De data aceasta ratase toată degustarea de vinuri, care durase mai mult de o oră.

Jenner se gîndea tocmai să se strecoare afară şi să o sune, cînd o auzi pe Syd, în spatele ei:

-Te-ai vopsit din nou. Îmi place nuanţa.

Jenner se întoarse, zîmbindu-i strîmb.

- Ai întîrziat. Dacă aş fi ştiut că lipseşti de la toată degustarea de vinuri, nu aş fi venit nici eu.

-Pur şi simplu nu am putut ... Syd se uită la ea, oftînd. Jenner îşi spuse că arăta perfect. Rochia ei era clasică în linie şi croială, culoarea crem dădea grozav cu părul blond ca mierea şi cu tenul auriu al lui Syd şi Syd însăşi era foarte drăguţă, cu dulceaţa aceea a ei, naturală, îndulcindu-i expresia. Dar Syd era extrem de critică cu ea însăşi, întotdeauna temîndu-se că nu se va ridica la gusturile exigente ale tatălui

ei, temîndu-se ca oamenii să nu rîdă de ea, gîndindu-se de două ori cînd îşi alegea ţinuta, ceea ce, fireşte, însemna că nu se îmbrăca niciodată cu primul lucru pe care-l încerca – cel puţin nu fără să încerce şi alte ţinute înainte, ca pînă la urmă, în disperare, să se întoarcă la prima alegere.

Jenner l-ar fi urît pe domnul Hazlett, pentru Syd, numai că acesta o adora efectiv pe fata lui şi încerca în diverse feluri să o încurajeze să se auto-aprecieze şi era nespus de uşurat şi de recunoscător pentru că Jenner era prietena lui Syd. J.Michael Hazlett avea într-adevăr un gust impecabil, era un bărbat prezentabil, rafinat şi se simţea cît se poate de bine în pielea lui, asta şi pentru faptul că era un om de afaceri formidabil. Nu spunea niciodată nimic critic la adresa lui Syd şi s-ar fi luptat şi cu tigrii ca să o protejeze. Era greu să urăşti pe cineva care nu numai că nu era un ticălos, dar care de fapt, în felul lui iubitor, uşor stîngaci masculin, încerca să-i arate fiicei sale cît era de specială şi de atrăgătoare. Ea şi domnul Hazlett deveniseră parteneri de conspiraţie, asigurîndu-se mereu că unul dintre ei era disponibil să-i acorde sprijin lui Syd, la nevoie.

Ca acum. Îi spuse:

-Arăţi super. Dar nu e corect să mă laşi singură la o degustare de vinuri.

Syd îi zîmbi:

-Aş prefera să discutăm despre părul tău decît despre întîrzierea mea. Da, castaniul este culoarea cea mai flatantă pentru tine, te face să arăţi vitală şi strălucitoare. Deşi roşcatul era frapant – adăugă ea repede – iar negrul, foarte elegant. De fapt, *care este* culoarea ta naturală?

-Blond ca spălătura de vase, îi răspunse Jenner. Deşi nu-şi mai văzuse culoarea de ani de zile, îşi amintea exact nuanţa ternă. Un psihiatru ar fi avut poate o zi de lucru plină, să afle de ce îşi schimba ea atît de des culoarea părului, dar dacă ea

vroia să şi-o schimbe, cui îi păsa ce-ar putea gîndi un psihiatru? I-a plăcut părul negru, i-a plăcut sentimentul de putere pe care i-l dădea. Roşcatul fusese surprinzător de sexi şi-i plăcuse şi asta. Cînd o să se plictisească de castaniu, se va întoarce poate, o vreme, la roşu.

Se dăduse semnalul ca toată lumea să-şi ocupe locurile la mesele de banchet, elegant decorate, fiecare de cîte opt persoane. După socoteala lui Jenner, erau vreo cincizeci de mese, ceea ce însemna patru sute de oameni. O orchestră, la balcon, începu să cînte discret, asigurînd un fundal sonor plăcut, fără stridenţă, ca să nu deranjeze conversaţia de jos.

În timp ce se aşeza, ţinîndu-şi fusta strîmtă a rochiei ei negre, lungi, ca să nu-şi prindă tocul în ea şi să cadă cumva cu faţa pe masă, Jenner îşi aminti primul ei dineu de caritate, în urmă cu aproape şapte ani. Se străduise din răsputeri să socializeze, să se prezinte, dar se simţise cumplit de stingheră şi nelalocul ei. Nimeni nu o scuipase, dar nici nimeni nu o făcuse să se simtă bine venită.

La dineu se pomenise la masă cu şapte străini şi cu o intimidantă etalare de tacîmuri de argint şi de pahare, care o paralizaseră efectiv. Îşi spusese, „Sfinte Sisoe, cinci furculiţe!". Ce trebuia să facă cu cinci furculiţe? Să folosească cîte una curată pentru fiecare înghiţitură? Să se apere cu ele de ceilalţi de la masă?

Apoi, tînăra drăguţă din faţa ei, de partea cealaltă a mesei, îi prinse privirea, îi zîmbi prietenos, conspirativ şi foarte discret ridică furculiţa cea mai îndepărtată din aranjament. Nu fusese nimic ironic în atitudinea ei, doar o ofertă onestă de ajutor, pe care Jenner o acceptase cu recunoştinţă. Pînă la sfîrşitul dineului descoperise că ordinea folosirii ustensilelor era foarte simplă şi de-a lungul mesei constată că tînăra din faţa ei era deosebit de plăcută şi de prietenoasă. După aceea, gravitaseră una spre cealaltă ca să reuşească să stea cu adevărat de vorbă

şi la sfîrşitul evenimentului fiecare dintre ele îşi găsise o prietenă.

Ciudat cît de mult se schimbase de atunci, îşi spuse Jenner, dar totuşi, un lucru nu se schimbase: încă nu se potrivea cu adevărat aici. Lăsase Chicago-ul în urmă şi sincer, nu se mai simţea de mult fata care fusese odată, cea atît de amar rănită de familie şi de prieteni, dar sentimentul că nu aparţinea acestei lumi era la fel de puternic ca la început. Şi iat-o, avea treizeci de ani. Locuise timp de şase ani în Palm Beach. În toţi aceşti ani participase la o sută, dacă nu şi la mai multe evenimente caritabile, mersese la cocktailuri, la petreceri la bazin, oriunde – şi totuşi, pentru ceilalţi din acest grup social, ea era şi va fi întotdeauna ambalatoarea de carne din clasa muncitoare, care avusese noroc şi cîştigase la loterie. Ea nu va fi niciodată una dintre ei, indiferent cît de prietenoşi, la ocazii, se arătau faţă de ea. Dacă nu ar fi fost Syd, probabil că ar fi plecat de acolo, şi-ar fi căutat un alt loc unde să trăiască, dar aşa, căminul ei era aici.

Îşi umpluse aceşti şapte ani ţinîndu-se mereu ocupată. De mult de tot, Al o prevenise că majoritatea cîştigătorilor la loterie sfîrşeau faliţi în cinci ani. Jenner era hotărîtă să nu se numere printre aceştia. Cu Al să o ajute la investiţii, cu un contabil bun, cu cîţiva avocaţi - şi, destul de ciudat, cu un cap dotat să se ocupe singură de investiţii – Jenner era acum mai bogată decît fusese în ziua în care intrase în posesia cîştigului ... de peste două ori mai bogată. Chiar şi cu recenta cădere a pieţei de acţiuni, poziţia ei financiară era solidă, mulţumită portofoliului ei diversificat. Piaţa căzuse sever, dar propriile ei pierderi erau mai mici de douăzeci la sută. Zilele astea reuşise chiar să se ocupe de o parte din investiţii, printr-un cont online – în timp ce Al care era acum partener senior la Payne Echols, se ocupa de restul.

Administrarea atîtor bani presupunea mult timp, mult mai

mult decît îşi imaginase ea cînd alesese Paine Echols din paginile aurii. Dacă mai adăuga la asta nenumăratele acţiuni de caritate pe care trebuia să le susţină, lista cursurilor la care participa – mereu în schimbare - de gătit rafinat (bucătărie franţuzească *şi* italienească), de decorare a prăjiturilor, de judo, de tragere la ţinte mobile, dans, ceramică, calculator, înot subacvatic, chiar şi parapantă – zilele ei erau destul de pline. Uneori fără scop, dar pline.

Încercase şi grădinăritul şi croşetatul, dar nici acestea nu o amuzaseră prea tare. Deşi Jenner îşi spunea adesea că încă nu ştia cine era sau cine vroia să fie, ştia în mod categoric că nu era Micuţa Gospodină. Era bună la bucătărie, dar ar fi preferat să facă surf sau să se uite pe Web. Şi exceptînd prînzurile ocazionale pe care i le pregătea lui Syd, pentru cine de fapt trebuia ea să gătească? Cînd era singură, prefera să ia ceva de la magazinul cu delicatese din josul străzii şi să-şi scutească deranjul.

Locuia într-un condominium de lux, cu toate alarmele posibile şi avea pe cineva care să se ocupe ce curăţenie. Avea haine super. Avea o maşină super, un mic şi frumos BMW decapotabil. Se mai întîlnea cu cîte cineva, dar nu foarte des. Dacă un bărbat nu făcea parte din liga ei financiară, cum putea şti cu adevărat dacă o plăcea pentru ea, sau era interesat doar de banii ei? Experienţele cu Michelle, Dylan şi cu tatăl ei îi lăsaseră pentru totdeauna escare emoţionale.

Ştia că era în mod nejustificat critică faţă de oamenii cu care socializa, ştia că îndoielile ei porneau în cea mai mare parte de la ea, dar protejîndu-se astfel, ţinînd la distanţă majoritatea oamenilor, era mult mai uşor decît să se lase rănită şi să-şi trateze apoi răul făcut, în cazul în care suspiciunile ei s-ar fi dovedit corecte.

Privind în jurul mesei, îşi spunea că de fapt erau oameni cît se poate de plăcuţi. Dădeau anual pentru acţiuni de caritate

milioane şi milioane şi asta nu pentru că li s-ar fi făcut deduceri din taxe. Jenner făcuse descoperirea – îngrozitoare pentru ea – că, la nivelul ei financiar, aproape nimic nu era scutit de taxe. Deci oamenii aceştia dădeau pentru că vroiau să fie buni, să facă diferenţa şi nu pentru că ar fi avut, în vreun fel sau altul, beneficii financiare. Faptul că ei combinau evenimentele sociale cu dăruitul, nu era un lucru îngrozitor. În fond, de ce să nu petreacă mai întîi cu prietenii şi apoi să semneze acele cecuri uriaşe?

Îi plăcea de cei mai mulţi dintre ei, dar nu se apropiase de nici unul, exceptînd-o pe Syd. Syd suferea şi ea de dilema lui Jenner cînd venea vorba de bărbaţi; şi ea se întreba dacă bărbaţii o curtau de dragul banilor tatălui ei sau de dragul ei. Şi indiferent cît de dulce era Syd, cît de sincer prietenoasă şi amabilă era, putea Jenner să-i spună că făcea o greşeală gîndind astfel, cîtă vreme ea însăşi suferea de aceeaşi îndoială?

După dineu începu programul de licitaţie al serii. Se duse împreună cu Syd în camera alăturată, plimbîndu-se printre mesele pe care erau etalate obiectele donate. Nimic de acolo nu îi făcea cu ochiul, deşi ştia că-şi va face treaba şi va licita cel puţin pentru două dintre ele, că le vroia sau nu. Se aflau acolo plicuri mici, albe şi hîrtie groasă, scumpă, pe care să le folosească participanţii să-şi înscrie, discret, ofertele. După o rapidă examinare a obiectelor, Sydney licită pentru un tratament facial şi un masaj la spa-ul ei favorit – pentru mult mai mult decît ar fi plătit dacă pur şi simplu comanda serviciile respective – iar Jenner licită pentru o pereche de cercei cu perle, nimic special. Dacă îi va obţine, îi va dona unui centru pentru femei abuzate. Petrecea mult timp la centrul acela. Uneori, chiar şi o mică bijuterie putea face mult pentru ca o femeie bătută sălbatic să-şi recapete încrederea în ea.

După încheierea licitaţiei –nici una dintre ele nu a câştigat, dar oricum, amîndouă au completat cecuri – a început dansul,

care era la fel de diferit de cum dansa Jenner la *Bird*, cum era caviarul de icrele tarama. În timp ce urmăreau perechile elegante care se legănau şi se roteau, Syd o întrebă:

-Te încîntă croaziera?

Jenner îşi scurmă în minte, dar nimic.

-Care croazieră?

Syd o privi ca şi cum ar fi luat-o razna.

-Care croazieră? – repetă ea ca un ecou - Croaziera de caritate. Nu ai citit despre ea în presa de ieri? *Mergi*, nu?

Dintr-o dată, Syd se îngrijoră.

Tata trebuie să plece în Europa, pentru nu ştiu ce discuţii, exact în aceeaşi perioadă. Ceea ce înseamnă că o să fiu nevoită să merg eu în locul lui.

Jenner vedea deja unde bătea Syd. Oricine era cineva, era de aşteptat să meargă în croazierea asta de lux. Iar dacă Syd mergea, atunci o vroia pe Jenner alături, pentru companie şi încurajare. Şi, la naiba, mai mult ca sigur că o să meargă şi ea. Nu mai fusese niciodată într-o croazieră dar îi plăcea apa, îi plăceau orele ei de înot subacvatic şi cele de parapantă pe apă, aşa că de ce nu?

Nu am citit ziarul de ieri, povesteşte-mi. Era o minciună, pentru că nu citise decît ce o interesa.

Este croaziera de inaugurare a vasului *Ceaţa* ... nu ştiu cum. Sau poate că este *Bruma* nu ştiu cum. Nu-mi amintesc.

Syd înlătură cu mîna numele vaporului, pentru că într-adevăr nu conta.

Este cel mai luxos şi mai exclusivist vapor din lume şi înainte de a-şi intra în pîine, inaugurarea lui este folosită să strîngă fonduri pentru acţiunile de caritate. Toţi banii vor fi donaţi, de la *absolut orice*, de la biletele pasagerilor, la cîştigurile de la cazinou. Va avea loc o licitaţie de obiecte de artă, un bal costumat, o paradă a modei, unde efectiv îţi poţi cumpăra haine care vor fi ajustate pe fiecare ... ah, tot felul de chestii. Nu sună amuzant?

Cel puţin sună interesant. Cînd este şi *unde* este?

Păi ... despre „cînd" îţi spun altă dată, dar „unde", ştiu, este o croazieră de două săptămîni în Pacific.

Hawaii? Tahiti? Japonia?

Ah ...mult mai la sud de Japonia. Face cineva croaziere spre Japonia? În sfîrşit, Hawaii sau Tahiti. Una sau alta. Sau amîndouă. Nu ştiu. Amîndouă sînt frumoase, deci ce contează?

Jenner trebui să rîdă la raţionamentul lui Syd, pentru că avea absolută dreptate. Chiar dacă ar fi trebuit să se plimbe în sus şi în jos pe Lacul Erie şi ele tot s-ar fi dus, pentru că era pentru o cauză nobilă iar ele asta făceau.

-Bine. Merg. Povesteşte-mi mai multe.

Expresia lui Syd trădă pe loc uşurarea.

Slavă Domnului. Mi-era teamă că o să trebuiască să merg de una singură. Tata a angajat unul din apartamentele de lux de la penthouse deci, din cîte am înţeles, vom avea fiecare dormitorul ei. Vasul cică este nemaipomenit; fiecare cabină de lux este cel puţin un mini-apartament, cu un balcon, dar există mult mai multe apartamente propriu zise decît pe orice altă navă din lume – cel puţin pînă acum.

Cărei linii îi aparţine vasul?

Nu cred că este o linie. Cred că este un consorţium de persoane, pentru că unul dintre co-proprietari, Frank Larkin, este gazda croazierei. Tata îl cunoaşte.

Ceea ce nu era surprinzător: J.Michael Hazlett cunoştea pe toată lumea.

Iar două săptămîni de izolare, de pace şi de linişte sunau foarte ademenitor. O să doarmă, o să vadă locuri noi – ceva ce descoperise că îi plăcea – şi o să mănînce lucruri fabuloase. Sigur, vor fi multe seri ca aceasta, în care se va înghesui printre bogaţii şi puternicii lumii care vor completa lista pasagerilor. Şi în fond, acum făcea şi ea parte dintre cei bogaţi şi puternici.

Două săptămîni ... Poate că nu îşi dorea chiar atît de multă pace şi linişte. Simţi brusc o nelinişte.

-Nu ştiu dacă ar fi bine să lipsesc chiar atît de mult, spuse ea.

-Prostii. Există telefoane în fiecare cameră şi acces la internet. Majoritatea vapoarelor au o cafenea internet, dar acesta asigură serviciu wireless complet.

Atîta vreme cît va avea acces la un calculator, o să poată controla lucrurile, aşa încît Jenner se relaxă. Era puţin paranoică în ceea ce priveşte necesitatea de a fi mereu informată, poate pentru faptul că ea nu-şi cîştigase prin *muncă* banii şi în subconştientul ei se temea că-i vor aluneca printre degete la fel de repede precum veniseră. Ea nu avea vinovăţia supravieţuitorului, ea avea vinovăţia norocului-porcesc.

-Poate că o să cunoaştem doi tipi speciali, în croaziera asta, spuse Syd zîmbind cu subînţeles.

-Da, ca şi cum vasul n-ar fi plin cu oameni pe care-i cunoaştem deja, iar garnitura asta cam duce lipsă de bărbaţi tineri, frumoşi, oneşti şi disponibili, cărora nu le pasă că noi două ne-am putea construi propria noastră ţărişoară.

Sydney îşi acoperi gura şi tuşi, să-şi ascundă rîsul.

-Eşti atît de blazată.

- Şi am atîta dreptate.

Zîmbetul lui Syd se estompă, devenind puţin trist pe la colţuri.

-Poate că numai noi sîntem aşa. Nimeni altcineva nu pare să se teamă că sînt cerute în căsătorie pentru banii lor, ele merg înainte şi îşi trăiesc viaţa.

-Şi divorţează, sublinie Jenner, apoi îşi dori să n-o fi spus, pentru că părinţii lui Syd trecuseră printr-un divorţ extrem de amar şi de dureros, cînd Syd avea doar doisprezece ani, o vîrstă atît de vulnerabilă, iar asta poate că jucase un rol în a o fi făcut atît de nesigură de propria ei valoare, în contrast cu valoarea ei materială.

Cu atît mai mult cu cît după mai puţin de un an, mama ei a renunţat la custodia asupra lui Syd şi s-a mutat în Europa cu noul ei soţ. Toată viaţa lui Syd a fost plină de schimbări violente, inclusiv o logodnă ruptă.

Prin contrast, Jenner se considera curajoasă. Sigur, făcuse şi ea pasiuni şi de vreo două ori, cînd era mai tînără, crezuse că s-a îndrăgostit. Dar de cînd cîştigase la loterie, fusese mult prea preocupată să nu lase pe nimeni să se apropie de ea şi probabil că asta reflecta mai curînd gîndirea ei, decît pe cea a bărbaţilor care poate că s-ar fi lăsat interesaţi de ea, dacă ar fi fost mai abordabilă. Poate că *ea* era cea care nu putea uita că fusese o ambalatoare de carne, poate că *ea* era cea care credea că nimeni nu ar fi dorit-o pentru ea însăşi.

Gîndurile răzleţe o făcură să se enerveze pe ea însăşi. Sigur, nu renunţase cu totul la bărbaţi şi nu îşi imagina că toţi bărbaţii de pe planeta asta erau fie lacomi, fie snobi. Dar cum putea o femeie în situaţia ei să caute şi să găsească bărbaţii care să nu fie nici una, nici alta? Ea încă nu aflase cum.

O săptămînă mai tîrziu, toate aranjamentele erau făcute. Vasul de croazieră *Ceaţa Argintie* avea să plece din San Diego iar publicitatea din jurul unui vas plin cu milionari, cu miliardari şi tot fastul implicat era în delir – cel puţin în cercul lor. Jenner îşi spunea că omului de rînd puţin îi păsa de o mînă de bogătaşi care plecau într-o croazieră, sau de proprietarii vasului, care îşi donau toate cîştigurile în scopuri caritabile. Mă rog, cîtă vreme acest lucru nu avea un impact direct asupra lor ... mare scofală.

Dar asta nu o făcea să nu aştepte cu nerăbdare plecarea. Era prima ei croazieră şi de ce nu, o aştepta cu destul entuziasm.

Sydney însă era efectiv înnebunită de croazieră, deşi suferea de obişnuitele ei angoase legate de evenimentele de la bord. Dar avea o prietenă din colegiu care locuia la San

Diego şi decise să zboare acolo înainte, ca să o viziteze.

-Ar trebui să vii cu mine -încercă ea să o ademenească pe Jenner – o să-ţi placă de Caro, iar ea ar fi fericită să te cunoască. Dacă nu te simţi bine să stai la ea, poţi lua un apartament la Del Coronado. Este un hotel vechi, grozav, iar militarii din Marina Militară se antrenează pe plajă chiar în faţa hotelului. Dacă întîmplător dai peste unul, nu o să trebuiască să-i povesteşti imediat despre chestia aia cu mica ta ţărişoară.

-Ei, asta se stabileşte în ceruri. Lui ar putea să nu-i pese de povestea cu mica ţărişoară, iar eu l-aş putea crede.

Fără să ignore Marina Militară, Jenner rezistă argumentelor lui Syd. Caro nu o invitase, deşi era absolut convinsă că Syd vorbise deja cu prietena ei, înainte de a îi face lui Jenner propunerea. Dar consimţămîntul lui Caro nu părea să fi fost foarte entuziast, de vreme ce o lăsase pe Syd să facă invitaţia.

Dar ea avea deja programată o întîlnire cu Al, lucru care se întîmpla destul de rar în ultima vreme. Ea şi Al deveniseră prietene bune şi vroia să afle noutăţi despre viaţa acesteia. Şi oricum, Jenner prefera să se vadă cu Al decît să petreacă o vacanţă penibilă cu prietena de colegiu a lui Syd.

-Mulţumesc, dar trebuie să mă duc la întîlnirea cu Al. Revine în Chicago luni după-amiază, deci o să am doar o seară să împachetez, apoi o să iau un zbor matinal şi, calculînd diferenţa de fus orar, o să fiu în San Diego cu destul timp înainte, ca să ne vedem în port. Tu o să te bucuri de întîlnirea ta cu Caro şi eu, de a mea cu Al. Şi apoi, vom petrece două săptămîni minunate, de trîndăvie, prin Pacific.

-Abia aştept să văd vaporul, spuse Syd cuprinzîndu-şi genunchii cu braţele. Se aflau pe balconul apartamentului lui Jenner, privind culorile schimbătoare ale cerului, în timp ce soarele apunea în spatele lor.

-Toate apartamentele sînt decorate diferit, iar cel pe care l-a rezervat tata este fabulos, în alb şi argintiu, cu uşoare tente

de albastru. Arată senin şi liniştitor, cel puţin în pozele de pe internet. Nu că am petrece mult timp în el, în afară de dormit.

-Atunci cui îi pasă cum arată? întrebă Jenner, practic.

-Mie nu-mi place să dorm într-o cameră urîtă. Oricum, pentru fiecare seară este cîte ceva programat, ca şi peste zi.

-Tu ai mai fost în croaziere, nu?

-Desigur. Este foarte amuzant. Fel de fel de cursuri, la alegere, plus spa, filme, concursuri de dans şi mîncare la nesfîrşit. Vom avea nevoie de ţinute diferite pentru fiecare seară.

-O să fie o nenoricire făcutul bagajelor, spuse Jenner gîndindu-se cu groază la cîte valize va trebui să ia. Nu numai cele paisprezece rochii de seară, dar pantofii, poşetuţele şi bijuteriile asortate. Uaa...

-Ce contează? Totul este pentru o cauză nobilă. Ia-ţi rochia aia neagră, formidabiă, fără bretele, pe care ţi-ai cumpărat-o luna trecută, poate cine ştie, o să-l întîlneşti pe miliardarul acela frumos, cinstit, înţelegător şi disponibil, pe care-l căutăm noi.

-Poate vreun soldat din Marina Militară.

-Oricum, trebuie să te pregăteşti. Pentru orice eventualitate. Nu ştii niciodată ce se poate întîmpla.

CAPITOLUL ŞAPTE

FRANK LARKIN CITI LISTA PASAGERILOR, NOTÎNDU-ŞI numele pe care le cunoştea şi camerele respective, mai ales a celor care se alăturau cu apartamentul lui. *Ceaţa Argintie* urma să ridice ancora peste două zile şi toate detaliile trebuiau să fie perfecte. Îl preocupau cei care ocupau apartamentele alăturate lui. Într-o parte se afla un cuplu pe care nu-l cunoştea, nici personal şi nici după nume şi suspiciunea începu să pună stăpînire pe el. Ryan şi Faith Naterra. Oare solicitaseră apartamentul alăturat dintr-un anumit motiv? Sau ceruseră doar un apartament de sus – aproape toţi doriseră asta – şi pur şi simplu fuseseră norocoşi să se afle printre primii solicitanţi?

Frank nu credea în noroc. Şi nici nu credea că nu existase un motiv ascuns, în solicitarea apartamentele respective. Precis exista un motiv ascuns; cîtă vreme respira, oricine avea un motiv ascuns. Motivul ascuns poate că nu se referea la el, dar posibilitatea exista.

Oricum, nu-i cunoştea pe Ryan şi Faith Navara şi asta îl făcea suspicios.

Îl durea capul. Îl durea întotdeauna, ca o readucere aminte-permanentă că exista totuşi ceva ce el nu putea înfrînge. Îşi masă scurt tîmplele; ştia că asta nu-i va uşura durerea, dar gestul era atît de instinctiv încît nu-l putea opri. Se obişnuise atît de mult cu durerea, încît de cele mai multe

ori, pînă de curînd, rar observa că se afla acolo. În ultima vreme însă simţea un mic punct fierbinte în cap, ca un vierme care-i scormonea în creier.

Să fie cancerul? Chiar putea simţi tumoarea crescînd? Doctorul lui îi spusese că nu, dar cum putea să ştie, nenorocitul? Ce, *el* avea cancer la cap? *El* trebuia să *trăiască* - nefericit calambur - ştiind că o boală îi mînca din creier şi că nu exista nimic sau nimeni care să o poată opri?

Doctorul încercase să-i explice că nu, creierul lui nu era „mîncat" ci că boala adăuga celule care nu aveau funcţia normală a creierului, bla,bla, bla, dar care dracului era diferenţa? Oricum îl omora. Şi simţea în continuare acel miez de fierbinţeală. Durerea o putea accepta; era continuă, dar nu înfiorătoare. Ceea ce nu putea accepta era enervanta pierdere a controlului, neajutorarea. În sfîrşit, la naiba cu asta. Nu avea de gînd să moară chircindu-se şi smiorcăindu-se de durere, făcînd pe el pentru că nu-şi mai putea controla rinichii. El o să plece în felul lui şi, Dumnezeule, nimeni nu-l va uita vreodată pe Frank Larkin.

Dar nu era momentul acum, nu încă. Va avea încă multe lucruri de pus la punct, pînă va veni acel moment.

Îi spuse lui Dean Mills, şeful serviciului lui siguranţă:

-Află cine sînt Ryan şi Faith Naterra. Nu am auzit niciodată de ei şi nu-mi place asta.

Dean era un bărbat scund şi îndesat, puţin trecut de patruzeci de ani, cu un păr blond foarte deschis, tuns perie şi cu ochi albaştri, ageri. Dar aparenţa lui ascundea o musculatură puternică pe care cei mai mulţi o subestimau. Ceea ce însă aprecia Larkin la el nu avea nici o legătură cu forţa fizică ci cu un extrem de util amestec de inteligenţă şi lipsă de etică. Dean era neîndurător cînd trebuia să-şi facă treaba, indiferent ce treabă era aceea. Se uită scurt peste datele pe care le oferise familia Naterra la înscrierea în excursie şi cu un

scurt „mă ocup" plecă să sape după fiecare bucăţică de informaţie pe care o putea afla.

Larkin se întoarse la lista pasagerilor. Majoritatea numelor îi erau familiare, chiar dacă nu le cunoştea personal. Cei care îşi puteau permite această croazieră aparţineau unui grup relativ mic, întreţesut, de super-bogaţi care aveau destui bani să-i ardă pe o croazieră de caritate, prin urmare, dacă te învîrteai în aceleaşi cercuri, nu era dificil să-i cunoşti pe majoritatea. Larkin nu se învîrtea în aceleaşi cercuri; el se învîrtea într-un cerc de potentaţi cu un cuvînt de spus în lumea politică şi cea a afacerilor, cerc care se suprapunea acestora, în diverse ocazii sociale.

Îşi făcuse o avere a naibii de frumoasă pe spinarea lor, încît simţul afacerilor îl obliga să îi cunoască pe cît mai mulţi. Chiar în prezent scotea mai mulţi bani decît putea număra, din companiile şi programele lui de „iniţiativă verde". Idioţii ăia bogaţi se simţeau vinovaţi că aveau atîţia bani şi erau nerăbdători să facă ceva să salveze planeta. Ceea ce lui îi venea mănuşă. Era mai mult decît fericit să le ia banii şi să planteze undeva un idiot de copac, în timp ce adunătura asta de mici negustoraşi se minuna de norocul care dăduse peste ei. Aşa numitele industrii verzi nu erau, în cea mai mare parte, altceva decît nişte înşelătorii – singurul lucru verde fiind doar pliantele – dar dacă asta îi făcea pe oameni să se simtă mai bine, nu vedea nici un motiv ca el să nu profite.

Totuşi, profiturile uşoare îi alimentau un intens dispreţ pentru absoluta credulitate a celor care îi cumpărau „produsele" şi se lăsau păcăliţi de cauzele lui înscenate. În general americanii erau nişte idioţi, căzînd pradă dorinţei lor prosteşti de a „salva lumea", sau oricărei alte noţiuni utopice, la modă. Unii le admirau idealismul, dar şi aceştia erau idioţi. Oamenii deştepţi vedeau cum pot scoate bani de la aceştia şi profitau de moment.

El îşi făcuse porţia lui de bani manipulînd poliţia guvernamentală, creînd condiţii pentru o mai bună funcţionare a falsurilor lui, aşa încît avea mai mulţi bani decît ar fi putut cheltui. Şi totuşi, la ce i-au folosit? Nici o sumă de bani, oricît de mare, nu-l putea vindeca şi nici măcar nu-i putea asigura un tratament rezonabil care să-i ofere mai mult de o lună, să zicem – şi oricum, în tot acest timp va fi bolnav pe moarte, ceea ce făcea ca tot efortul să nu fie decît pierdere de timp.

Dean ciocăni scurt înainte de a reintra în biroul spaţios, făcîndu-l pe Larkin conştient că fusese luat de gînduri, pierzînd astfel timpul care devenise atît de preţios încît refuza şi să doarmă, pînă cînd ajungea într-o stare de epuizare extremă.

Dean raportă:

-Nimic suspicios. Locuiesc în San Francisco, sînt căsătoriţi de aproape şase ani, nu au copii. El a moştenit bani de la mama lui vitregă, care era o Walton; nu a avut copii şi s-a măritat cu tatăl lui Naterra cînd acesta avea trei ani aşa încît, practic, era ca şi copilul ei. S-a ocupat de cîteva chestii, printre care şi de Microsoft.

Nimic din toate acestea nu lăsa ceva de bănuit. Larkin citi foaia pe care i-o dăduse Dean şi nici măcar el nu putu găsi un singur detaliu care să-i dea de gîndit. Dar nu era firesc să fie aşa? Nu acesta era scopul cuiva care lucra sub acoperire? Se gîndi la şedinţa care fusese organizată în Hawaii, se gîndi la toate guvernele care se ocupau de Coreea de Nord şi spuse:

-Schimbă amplasamentul camerelor. Scoate-i pe toţi cei din apropiere.

-Oamenii aleg...

-Nu dau doi bani pe ce aleg oamenii. Este vaporul meu şi vreau să schimbi camerele. Nu vreau pe nimeni lîngă mine, care a cerut să fie acolo, ai înţeles? Dacă se plînge cineva, spune-le că a fost o regretabilă eroare de computer şi că este prea tîrziu să se mai facă schimbări.

Cum nimeni nu urma să se îmbarce în următoarele patruzeci şi opt de ore, nu vor afla de schimbări decît cînd vor fi efectiv la bord, aşa încît scuza va ţine. Şi dacă nu ... puţin îi păsa. Dacă moartea avea cît de cît şi partea ei bună, atunci aceasta era eliberarea. El rareori respectase o regulă dacă nu îi convenea, dar acum avea libertate totală, pentru că nimic nu mai avea vreun sens.

Se uită din nou la lista de pasageri. În timp ce majoritatea pasagerilor de pe puntea lui erau cupluri căsătorite – tinere şi în vîrstă, dar mai ales în vîrstă, pentru că acestea aveau de regulă cei mai mulţi bani – exista totuşi un „cuplu" diferit de restul: Sydney Hazlett şi Jenner Redwine. Sydney era fiica lui J.Michael Hazlett, care se înscrisese iniţial în croazieră, dar apoi a trebuit să renunţe, din motive de afaceri şi şi-a trimis fiica să reprezinte familia. Redwine era o păpuşică de sorginte plebeană, care cîştigase lozul cel mare la loterie şi acum orbita în jurul societăţii din Palm Beach, încercînd să-şi găsească locul în ea. Dar ea şi Sydney erau cele mai bune prietene şi erau o cantitate cunoscută. Nici cea mai vagă urmă de ameninţare din partea celor două.

-Pune-le pe Hazlett şi pe Redwine în apartamentul Queen Anne. Şi ... pe Albert şi Ginger Winningham, în Neptun.

Majoritatea vaselor aveau apartamentele numerotate, dar nu şi *Ceaţa Argintie*. Apartamentele de pe punţile inferioare erau numerotate, dar pe puntea lui, toate aveau nume pretenţioase, care să le facă şi mai importante. Aceste două apartamente se aflau de o parte şi de alta a lui.

Albert Winningham avea optzeci şi patru de ani şi era tare de ureche. Soţia lui, Ginger, suferea de artrită şi purta ochelari groşi ca fundul unei sticle de cola. Dacă Larkin s-ar fi aflat într-o dispoziţie umoristică, ar fi rîs. Va fi în perfectă siguranţă între două capete aeriene şi domnul şi doamna Surdul şi Orbul.

Dean îşi notă aranjamentele. Se va asigura că modificările vor fi efectuate.

-Altceva, domnule?

-Vasul a fost curăţat de „ploşniţe"? .

-De două ori.

Ceva în inexpresivitatea cu grijă căutată a lui Dean îi spuse lui Larkin că ar fi trebuit să pună întrebarea asta mai devreme. Îşi frecă tîmpla şi mormăi:

-Niciodată nu putem şti. Eşti sigur că întreg echipajul a fost verificat?

-A fost verificat atent trecutul tuturor celor cinci sute douăzeci de oameni şi toţi au fost chestionaţi fie de Tucker, de Johnson sau de mine.

Păcat că era nevoie de un echipaj atît de mare, dar serviciile pe un vas de lux trebuiau să fie impecabile, pentru a justifica preţul exorbitant, ceea ce însemna că echipajul trebuia să fie disponibil, oricînd, pentru orice posibil detaliu. Dar indiferent cît de extinse şi de aprofundate erau verificările, îndoiala rămînea, totuşi. Lui Larkin i se părea că nici o verificare nu era suficient de profundă. Ştia asta pentru că şi el avusese partea lui.

Dean era mulţumit de echipajul de pe vas, aşa încît Larkin presupuse că asta era suficient. Dacă se întîmpla ceva rău ... ei bine, Dean nu era veşnic. Nimeni nu era.

-AVEM O PROBLEMĂ – spuse Tiffany sec – Sanchez a verificat azi dimineaţă lista pasagerilor. Apartamentele au fost redistribuite. Ryan şi Faith nu mai stau lîngă Larkin.

Cael se ridică în capul oaselor în pat, cu mobilul la ureche.

-Ticălos paranoic, mormăi el aprinzînd lampa, o lumină blîndă împrăştiindu-se pe duşumea.

-Cine ocupă acum cele două apartamente?

-Un cuplu în vîrstă, Albert şi Ginger Winningham, a fost băgat în Neptun. Acesta era apartamentul lui Ryan şi al lui

Faith şi poziţia era perfectă. Apartamentul din partea cealaltă, Regina Ana, îl ocupă acum Sydney Hazlett şi Jenner Redwine. Aranjamentul camerelor face apartamentul mai problematic, dar e fezabil.

Cael traversă camera la calculator, îl trezi din modul sleep şi scoase diagramele apartamentelor în discuţie. Nu avea decît apartamentul Platinum, care era aprtamentul proprietarului, acolo unde va sta Larkin şi apartamentul Neptun. Salonul din Neptun corespundea exact cu cel din Platinum.

-Nu am apartamentul Regina Ana. Mi-l poţi trimite?

-Aşteaptă puţin.

Auzi în telefon tastatura, apoi un ton melodic în calculatorul lui îi semnală primirea mesajului. Apăsă pe el, apoi deschise formatul PDF care îi arăta planul apartamentului în discuţie.

-Înţeleg acum ce vrei să spui.

Peretele comun dintre cele două apartamente despărţea dormitoarele. Din punctul de vedere al Reginei Anne asta nu era o problemă; dacă trebuiau să folosească acest apartament, nu conta camera în care se aflau ei, dar dispozitivul de supraveghere din fibră optică pe care trebuiau să-l instaleze putea să le furnizeze informaţiile utile dacă acesta ar fi fost orientat spre salon şi nu spre dormitor. Totuşi, Tiffany spusese că era fezabil. Mai dificil, dar fezabil. Avea totuşi nevoie de acces în apartamentul lui Larkin, în loc să strecoare doar firele prin găuri minuscule, între cele două apartamente. Treaba devenise exponenţial mai periculoasă.

Mintea îi alerga. Larkin era un suspicios notoriu în legătură cu toţi şi cu toate, dar în ultima vreme paranoia lui atinsese parcă inimaginabilul. De aceea, chiar dacă nu se gîndise că s-ar putea întîmpla aşa ceva, Cael nu era cu adevărat surprins. Şi-ar fi dorit doar să se fi gîndit înainte la asta, ca să-şi fi putut face un plan de rezervă. Ura să improvizeze, pentru

că asta mărea posibilităţile ca să fie ceva greşit.

Gîndi cu voce tare:

-Pasagerii din apartamente nu pot fi mutaţi din nou. Larkin i-a pus acolo cu un scop şi dacă îl punem pe Sanchez să-i mute din nou, Larkin o să ştie că se întîmplă ceva.

Începea să-şi formeze deja un plan, prin care unul din grupul lui se schimba cu cineva fie din apartamentul Neptun, fie din Regina Anne.

-Cuplul în vîrstă este foarte cunoscut. Orice îi va implica, va atrage atenţia. În plus, presupun că nici nu se află într-o formă prea bună.

Poate că Tiffany nu înţelegea exact ce gîndea el, dar era suficient de deşteaptă să ştie că planul lui presupunea implicarea pasagerilor recent mutaţi în cele două apartamente.

-Dar ceilalţi doi?

Doi homo, evident, ceea ce însemna că Tiffany nu va fi de mare folos. El însuşi fusese împerecheat cu Tiffany – profesional, nu personal – aşa încît va trebui să-i redea lui Matt poziţia iniţială în misiunea asta. Lui Cael nu-i prea surîdea ideea. Matt era al naibii de bun la ce făcea el, dar abilităţile lui profesionale nu ajungeau pînă la a creea imaginea unui homo convingător. În plus, Matt fusese deja strecurat în personalul vaporului, prin urmare, a-l muta pe lista pasagerilor va aprinde multe beculeţe roşii. Nu, o să trebuiască să se ocupe chiar el de asta.

Uitîndu-se în calculator, Tiffany spuse:

-Ah, greşit. Sînt două femei. Sydney – scris cu „y", nu cu „i" - este o moştenitoare. Jenner Redwine a cîştigat loteria megamilioanelor, acum cîţiva ani. Sînt prietene bune, dar nu lesbiene. Mă rog, *dacă totuşi* sînt lesbiene, se ascund atît de bine în dulap încît pot trece drept saci pentru haine.

-Sînt sau nu? În glas începea să i se citească nerăbdarea.

Deşi aprecia analogia cu sacii pentru haine, Cael nu avea timp pentru glume.

-Bazîndu-mă strict pe instinct ... nu. Sînt normale. Şi îi ţin locul tatălui lui Sydney, care a trebuit să renunţe la croazieră. Ideea mea este că lui Sydney i s-a cerut să-i ţină locul tatălui şi ea şi-a rugat o prietenă să-i ţină companie. Hmmm. Apartamentul iniţial avea două dormitoare, dar Queen Anne are doar unul singur.

-Asta ar putea fi o problemă pentru ele.

-Nu. Este în regulă. Patul dublu poate fi separat în două de o persoană. În plus, femeile nu au au atîtea prejudecăţi în a împărţi un dormitor, cum au bărbaţii. Vreau să spun cu persoane de acelaşi sex.

Cael ignoră înţepătura. Tiffany încerca întotdeauna să-i zbîrlească penele – asta era natura ei. Atenţia şi concentrarea lui asupra unei trebi erau legendare, deci era firesc ca ea să încerce să-l scoată de pe făgaşul lui mental.

Brusca schimbare în planurile lor îi împinsese mintea în viteza cea mai mare.

-Află tot ce poţi despre Hazlett şi Redwine. Vreau planurile lor de călătorie, vreau să ştiu cum gîndesc, ce fel de oameni sînt.

-Am înţeles.

-Ryan şi Faith rămîn în rezervă. Nu-i mai putem muta din nou – asta îl va alerta pe Larkin. Tu şi cu mine le preluăm rolul.

-Perfect!

Sunase dezgustător de veselă. Nimic nu-i plăcea mai mult lui Tiffany decît să fie în primele linii.

După ce închise telefonul, Cael începu să facă cercetări pe cont propriu. Cum aveau foarte puţin timp ca să iniţieze un nou plan, trebuia să înceapă imediat să pregătească preliminariile, ceea ce implica să scoale din somn oameni care nu vor fi prea fericiţi pentru asta. Rahat. El era treaz, muncea.

Deci se puteau trezi şi ei. Nu avea timp pentru politeţuri.

Pentru această croazieră în scopuri caritabile a *Ceţei Argintii*, voiajul de botez, înainte ca nava de lux să fie dată în exploatare, îi alesese pe Ryan şi Faith ca mîna lui întîi, pentru că aceştia se mişcau cu naturaleţe în cîteva cercuri financiare foarte rarefiate. Întîmplător, amîndoi aveau gustul aventurii şi erau foarte pricepuţi. Dacă Larkin nu ar fi făcut mutările în lista pasagerilor, ar fi fost foarte buni pentru treaba respectivă.

Cael studie chipurile pe care şi le adusese pe ecran. Sigur, Tiffany o să afle ea lucruri despre cele două femei, dar el putea să intuiască, privindu-le feţele, ce fel de oameni erau. Hazlett era cea mai drăguţă din ele două, cu părul ei blond închis şi cu trăsături clasice, dar în expresia ei se citea o anumită moliciune. Redwine, pe de altă parte, era mai mult drăguţă decît frumoasă şi fotografiile trădau un anumit fel de a fi. Pozele pe care le extrăsese arătau şi că îşi schimba culoarea părului la fel de des ca pantofii. Ceea ce putea însemna că avea în ea o oarecare tendinţă spre aventură, ceea ce putea fi o garanţie. Pe de altă parte, Hazlett avea destul curaj în ea ca să facă ceea ce va trebui să facă?

Gîndeşte-te, Cael. Hazlett poate fi mai maleabilă, mai uşor de influenţat, dar nervii ei probabil că nu ar rezista. Nervii lui Redwine ar rezista foarte bine, dar ar fi foarte încăpăţînată şi din cauza asta ar crea tot timpul probleme.

Se uită îndelung la fotografia lui Redwine. Poate că Tiffany o să descopere ceva ce l-ar putea face să se răzgîndească, dar el nu credea asta. Nu conta decît misiunea lor şi pentru aşa ceva îţi trebuia curaj, care, credea el, îi lipsea lui Hazlett. Deci ... Jenner Redwine era. Iar dacă aceasta îi va crea probleme, ei bine, va trebuia să se ocupe de ele – şi de ea.

-Bună, scumpo, suntem pe cale să devenim iubiţi, spuse el încet.

CAPITOLUL OPT

ÎN DIMINEAŢA PLECĂRII ÎN CROAZIERA DE DOUĂ SĂPTĂMÎNI, Sydney se trezi foarte devreme – ura să se grăbească. Cînd se grăbea, făcea invariabil vreo prostie, ca atunci cînd se încălţase cu doi pantofi diferiţi, sau cînd uitase să-şi pună bijuteriile, la un dineu formal. Încerca să se adune, ceea ce rar reuşea. Iar acum nu vroia să se grăbească, să-şi uite cumva tot bagajul sau să-şi lase paşaportul acasă. La gîndul acesta verifică din nou să se asigure că paşaportul era în geantă.

Săptămîna asta fusese foarte amuzantă, lenevind la bazin, făcînd cumpărături, pălăvrăgind pînă noaptea tîrziu. Sydney savurase cu adevărat timpul petrecut cu Caro. Existau foarte puţini oameni cu care se putea destinde cu adevărat iar Caro făcea parte dintre aceştia. Era calmă, nu era critică şi vedea totul prin filtrul umorului. Lui Sydney nu-i scăpase cît de total diferite erau cele două prietene ale ei, deşi le iubea deopotrivă.

Mă rog, nu *total* diferite. *Şi* Jenner avea simţul umorului, deşi cu tendinţe spre ironii răutăciase. Pe de altă parte, Jenner era departe de a fi calmă; chiar şi cînd se relaxa, părea că zumzăie de energie. Era mai curînd circumspectă decît sociabilă, uşor ţîfnoasă şi la fel de feroce în ce îi plăcea ca şi în ce nu-i plăcea.

Poate că tocmai propriul ei permanent sentiment de neadecvare o făcuse să o remarce pe Jenner cînd se aflaseră la aceeaşi masă, la un dineu. Unui observator obişnuit, Jenner i s-ar fi părut calmă, sigură pe ea, discretă şi reţinută, de la rochie la machiaj şi la bijuterii. Dar Syd era atît de sensibilă la expresiile celorlalţi, căutînd orice urmă de dezaprobare sau derîdere, încît văzuse în ochii lui Jenner sclipirea aceea scurtă de nesiguranţă, de panică, văzînd etalarea de tacîmuri. Syd înţelesese imediat că Jenner era disperată, că acela era primul ei dineu oficial şi că habar n-avea cum să se descurce în evident excesiva etalare de furculiţe şi linguri.

În mod obişnuit, că era vorba de conversaţie sau de orice altceva, pentru Syd era agonizant să facă prima mişcare şi îi trebuia să se pregătească psihic pentru aşa ceva; dar în seara aceea totuşi, ceea ce avea de făcut era atît de simplu şi de uşor ca respiraţia şi nu trebui să se gîndească deloc la asta. Îi surprinsese privirea lui Jenner, ridicase discret furculiţa corectă şi-şi făcuse o prietenă pe viaţă.

Îi fusese atît de teamă la început că tatăl ei nu o va plăcea pe Jenner. Nu era omul să se lase prostit, iar după dezastroasa ei logodnă, devenise feroce în a se asigura că nimeni altcineva nu va mai profita de ea. Trecutul lui Jenner nu era chiar strălucitor; a cîştiga la loterie nu era ceva privit cu acelaşi respect ca efortul unei munci de douăzeci de ore pe zi şi cel de a lua decizii inteligente care să afecteze mii de oameni, să sperăm, în bine. Nu exista talent sau pricepere în a cîştiga la loterie; era doar o chestiune de noroc. Venise de puţină vreme în Florida, deci nimeni nu ştia nimic despre ea, în afara unor informaţii superficiale; ceea ce îl preocupa cel mai mult pe tatăl lui Syd era dacă Jenner îi va fi o prietenă loială sau dacă o va folosi doar ca pe un mijloc de a-şi croi drum în societate.

Spre surpriza ei, cei doi au sfîrşit prin a se înţelege de

minune. Jenner nu dădea doi bani pe societate, ea era ce era şi asta includea şi faptul că era prietena lui Syd – punct. Cînd te potriveai cu cineva, presupunea Syd, nu exista un motiv logic. Aşa ceva pur şi simplu se întîmpla uneori şi ea era atît de fericită că una dintre aceste dăţi fusese cu Jenner.

În mod normal, îşi spuse ea, două săptămîni pline cu evenimente formale după evenimente formale aproape că ar fi paralizat-o de groază, dar faptul că se afla pe un vapor făcea ca lucrurile să pară altfel. Toată atmosfera era pur şi simplu mai degajată. A fi pe un vapor însemna că erai într-o lume cu totul diferită, unde exteriorul nu putea pătrunde. Nu aveai telefoane obligatorii de dat şi oamenii erau mai înclinaţi să se relaxeze şi să se distreze decît să se preocupe de felul în care arătau ei sau ceilalţi. Lui Syd îi plăceau croazierele, iar aceasta nu doar că promitea să fie amuzantă, dar va şi strînge bani pentru cauze nobile. Spera doar ca şi Jenner să se distreze; Jenn era atît de obsedată să ţină totul sub control – cel puţin cînd era vorba de afaceri, pentru că nu era aşa cu nimic altceva – încît a renunţa va fi pentru ea fie o mare uşurare, fie o mare frustrare; şi Syd nu avea cum să ştie de ce parte va cădea Jenner, pînă cînd nu se vor afla efectiv pe mare.

Dar, chiar dacă Jenn va fi tensionată la început, poate că se va relaxa şi se vor putea distra şi ele. Lumea se va descurca şi fără ea, paisprezece zile. Cu nimeni pe lumea asta Syd nu s-ar fi putut bucura într-atît, să petreacă mai mult timp împreună; felul în care Jenner privea lumea era atît de expresiv încît devenea ilar. Şi în plus, Jenner avea calităţi pe care Syd le admira dar nu le poseda: forţă, încredere în sine, boaşe ca să privească viaţa în ochi şi de a o provoca să clipească prima.

Syd oftă uşor. Ea una nu avea boaşele astea – nu le avea deloc, nici măcar cît alunele. Dar cine ştie, poate că într-o bună zi ...

Limuzina sosi la timp la Caro, să o ducă la vapor. În timp ce şoferul, pe al cărui ecuson scria „Adam", îi încărca în portbagaj nenumăratele bagaje, Sydney o îmbrăţişă lung, din inimă pe Caro, îşi promiseră să se mai întîlnească şi că nu vor mai aştepta atîta vreme, apoi Syd coborî treptele spre limuzină. Îi aruncă şoferului o privire rapidă, îngrijorată. *Chiar* avea enorm de multe bagaje şi vroia să se scuze, să-i explice că pleca pentru două săptămîni şi că pe vapor erau toate acele evenimente sociale şi...şi îşi înghiţi atît scuzele cît şi explicaţiile. În primul rînd, spre cinstea lui, Adam nu era nici încruntat şi nici nerăbdător şi nici altceva. În al doilea rînd, era un bărbat înalt, arătos şi bine construit şi genul acesta o făcea pe ea întotdeauna să se simtă înfiorător de conştientă de defectele ei, unul dintre acestea fiind pornirea de a se scuza pentru orice.

Se instală în limuzină, îşi puse geanta alături şi se gîndi că atunci cînd plătise limuzina cu cardul de credit, adăugase încă ceva la bacşişul care era inclus în preţ. Oricine manevra această cantitate de bagaje fără să se plîngă, merita un bacşiş în plus.

În timp ce limuzina demara, Sydney se uită afară pe fereastră la colinele scăldare în soare şi la albastrul Pacificului, departe, în dreapta ei. Era încă o zi minunată. Perspectiva altor paispzezece zile cu vreme frumoasă în faţa ei o făcu să zîmbească.

Se uită la ceas, un Cartier bătut cu diamante, pe care i-l făcuse tatăl ei cadou cînd împlinise optsprezece ani. O să fie una dintre primele pasagere pe vas, dar dacă avionul lui Jenner nu avea întîrziere şi dacă limuzina ei se descurca bine în trafic, era posibil să ajungă amîndouă cam în acelaşi timp. Syd era fericită că de data aceasta nu va întîrzia. Ştia că avea acest groaznic obicei de a nu fi niciodată în timp, deşi încerca sincer

să nu întîrzie, doar că timpul părea să fie mai presus de controlul ei. Ea nu intenţiona niciodată să întîrzie, dimpotrivă, dar ... O să încerce să-şi dea mai multă silinţă, cu atît mai mult cu cît se va afla în croazieră.

Nu admiră prea mult peisajul în timp ce Adam conducea încet prin cartierul luxos care se învecina cu zona rezidenţială împrejmuită, unde locuia Caro. Şi asta nu că ar fi cunoscut împrejurimile din San Diego sau că punctele de reper ar fi însemnat ceva pentru ea. În schimb, îşi lăsă mintea să bîntuie în voie în timp ce se gîndea la zilele din faţa ei, la băile de soare de pe balconul lor privat, la mîncarea minunată pe care nu ar trebui să o mănînce, dar care o să-i facă o plăcere nebună, pentru că toată lumea ştia că, nu-i aşa? caloriile dintr-o croazieră nu contează. Poate chiar o să şi bea ceva mai mult din cînd în cînd şi o să danseze cu un frumos instructor latin, de bal. Ah-Aah. Precis. Din păcate însă, nu se putea spune despre ea că rupea lanţul. Prin urmare *nu* va bea *prea mult* – niciodată nu a făcut asta – şi cum ea ştia deja cum se dansează într-o sală de bal, probabil că nici nu va dansa cu un instructor. Dar ea şi Jenner se vor relaxa, se vor distra, poate că vor şi flirta puţin, chiar cu cineva bine ancorat în siguranţa celor şaptezeci de ani şi care se afla aici pentru o vacanţă autentică.

Cu o mică smucitură, limuzina se opri la un stop şi se auzi clicul încuietorilor portierelor. Derutată, Sydney se uită la şofer, pentru că toate opririle lui de pînă atunci fuseseră atît de line şi de ce abia acum se încuiau portierele? De obicei ele se încuiau automat de îndată ce maşina era băgată în viteză.

Portiera din cealaltă parte se deschise şi pe banchetă se strecură o femeie brunetă, care închise apoi portiera, trîntind-o ferm. Sydney căscă gura la ea, prea uluită ca să scoată altceva decît cîteva sunete incoerente. Maşina porni din nou şi din nou, auzi clicul portierelor. Confuză, înţelese că primul clic fusese cînd portierele se *descuiaseră*, ceea ce însemna că

şoferul băgase schimbătorul de viteze în „parcare".

-Adam, începu ea, confuzia transformîndu-se în alarmă în timp ce maşina prindea viteză. Se trase spre marginea banchetei, apucîndu-se de mînerul portierei în timp ce se întindea în faţă ca să ciocănească în despărţitura care îi separa. Precis că el observase că luaseră un pasager nedorit. Ar trebui să tragă la bordură, să se întoarcă şi să-i spună femeii ...

-Staţi liniştită, domnişoară Hazlett, îi spuse femeia pe un ton calm. Îşi scoase apoi mîna din buzunarul treningului ca să lase să se vadă un pistol urît, negru.

-Dacă o să faci exact ce-ţi spunem, nu o să păţeşti nimic.

Ce-ţi spunem.

Deci şoferul era implicat în asta. El oprise intenţionat ca să se descuie portierele şi ca femeia să poată urca. Totul fusese aranjat; el ştia că femeia va fi acolo.

O clipă lungă, ameţitoare, Sydney îşi ţinu respiraţia. Puse mîna pe geantă, pentru că era efectiv singurul lucru de care se putea ţine. Cînd cineva avea bani, răpirea era întotdeauna o posibilitate, iar tatăl ei avea o groază de bani, dar securitatea, în cercurile lor, era limitată în cea mai mare parte la securitatea locuinţelor. Ştia cîţiva oameni care angajau bodigarzi pentru securitatea personală, dar aceştia erau foarte puţini, pentru că majoritatea îşi trăiau viaţa cît mai normal cu putinţă. Şi din cîte ştia ea, tatăl ei nu primise niciodată o ameninţare de răpire. Şi totuşi, iat-o aici, într-o maşină încuiată, cu doi străini, dintre care unul ţinea în mînă o armă.

Nu intra în panică. Nu intra în panică, îşi spunea ea, iar şi iar. Dacă intra în panică, îşi pierdea controlul şi începea să plîngă şi să ţipe şi pe undeva ştia că nu trebuia să facă asta. Nu se gîndea decît ce durere ar fi pentru tatăl ei dacă va fi ucisă, deci nu trebuia să facă nimic care să-i forţeze pe oamenii ăştia să o împuşte.

O să se rezolve totul. Vor cere o răscumpărare, tatăl ei o va plăti şi îi vor da drumul. Se va rezolva totul în doi timpi şi trei mişcări.

Le văzuse chipurile. Nu era acesta un semn rău? Nu citise ea undeva că răpitorii care intenţionau să-şi elibereze victimele după ce primeau banii îşi ascundeau întotdeauna feţele ca să nu poată fi identificaţi? Dacă un răpitor nu încerca să-şi ascundă identitatea, însemna că nu intenţiona să lase victima în viaţă.

Izbucni, disperată:

-Oamenii mă aşteaptă. Urmează să plec îmtr-o croazieră. Mă îndreptam într-acolo ...

Dar ei ştiau asta, nu? În fond, „Adam" era şoferul ei. Trebuia să o ducă la chei. Încercă altfel.

-Am bani. Lichizi ...

-Nu avem nevoie de banii tăi, spuse femeia. Era înaltă, cu părul negru scurt şi un fel de eleganţă de model, deşi nu era cine ştie ce frumoasă. Tonul ei nu era răutăcios şi răstit, cum s-ar fi aşteptat Sydney, după pistolul din mîna ei.

- Dar ... eu ... Vocea lui Sydney se stinse, pentru că în minte i se făcuse ceaţă. Dacă nu vroiau banii ei, *atunci ce* vroiau?

Femeia spuse:

-Stai calmă. Fă exact ce-ţi spunem şi cînd se va termina totul, tu şi prietena ta veţi putea pleca fără să fi păţit nimic rău. Dar dacă ai de gînd să faci pe John Wayne, prietena ta va plăti pentru asta. Ai înţeles?

Mintea lui Sydney se făcu din nou arşice. Au luat-o pe *Caro?* Dacă nu vor bani, atunci de ce? Şi încă şi mai ridicol – ea şi John Wayne? *Ea?*

-Domnişoara Redwine este deja în mîinile noastre. Peste puţin o să vă facem legătura să vorbiţi. În felul acesta, fiecare dintre voi va şti că cealaltă este bine – acum.

Nu Caro. *Jenner.*

Un rîs isteric i se ridica în beregată, amenințînd să o sufoce. Ah, Doamne, cu Jenner trebuiau să discute despre John Wayne, nu cu ea.

-Liniștește-te, îi spuse femeia cu asprime, văzînd cît de repede își pierdea Sydney controlul.

Sydney își strîngea atît de tare geanta încît i se albiră oasele, iar pieptul i se înălța de forța și viteza respirației. Își simțea buzele amorțite.

—Ce vreți? întrebă ea în șoaptă și lacrimile îi ardeau ochii. Și le șterse repede, nevrînd să pară și mai slabă decît era, deși știa că femeia le văzuse deja și știa foarte bine ce însemnau. Ei *vroiau* ca ei să-i fie frică. Vroiau să fie atît de terifiată încît să facă tot ce îi cereau, cînd îi vor cere. Ei bine. Felicitări – ea era deja la dispoziția lor.

-Fă doar ce ți se va spune. Dacă cooperezi, vei fi tratată bine. Experiența asta nu trebuie să fie neplăcută.

Limuzina coti ușor. În față, cîteva hoteluri se înălțau de o parte și de alta a străzii, unele insipide și oarecare, altele, mai primitoare. Sydney se uita la ele. Întotdeauna în jurul hotelurilor era multă lume; ar putea oare să atragă atenția cuiva, deși geamurile limuzinei erau atît de întunecate încît nu-și dădea seama cum ar fi posibil? Și dacă ar reuși? Ce s-ar întîmpla atunci? Femeia asta ar trage în ea?

-O să intrăm în hotel – spuse femeia pe un ton jos, fără inflexiuni – fără incidente, fără vreun indiciu că nu suntem cele mai bune prietene. Repet: fă cum ți se spune și tu și domnișoara Redwine nu veți păți nimic. O să mergem la recepție iar tu o să le dai cartea ta de credit și vei semna hîrtiile așa cum am mai făcut-o amîndouă de sute de ori înainte, apoi vom urca cu toții în lift. O să fiu cu ochii pe tine. O să știu dacă încerci să scrii un mesaj sau să-ți dai ochii peste cap, către funcționarul de la recepție ... *orice*. Dacă o să faci orice în afară de ce trebuie, domnișoara Redwine va plăti prețul.

Amenințarea aceasta făcu să înghețe orice idee de evadare rapidă ar fi putut avea Sydney. Viața lui Jenner depindea de ea, de ce făcea sau nu făcea ea. Ah, Doamne, ea nu reușise niciodată să facă ceva ca lumea. Dacă nu o să reușească nici măcar să intre în hotel fără să se trădeze că ticăloasa de lîngă ea avea un pistol îndreptat asupra ei? Ea nu era actriță și ea nu avea vînă de erou. Dacă strica totul?

Nu putea. Nu putea să o dezamăgească pe Jenner. Trebuia să facă asta corect.

Limuzina întoarse și se opri sub un portic spațios, boltit, unde oaspeții hotelului veneau sau plecau cu taxiul, sau cu mașina proprie, pe care o lăsau apoi în mîinile valetului. Un ușier corpolent, într-o uniformă bordo, păși înainte și deschise portiera pasagerului. Femeia coborî și rămase așteptînd, atît de aproape de mașină încît ușierul nu putea închide portiera, în timp ce Adam ieși și deschise, tăcut, portiera lui Sydney. Sydney își roti picioarele afară și se ridică, avînd grijă să nu-l privească în ochi. Dacă femeia era înarmată, era clar că și el era, altfel femeia nu ar fi coborît, lăsînd-o pe Sydney în mașină.

Adam rămase aproape de ea, nu într-atît încît să atragă atenția, dar suficient ca ea să nu poată spera că ar putea fugi de lîngă el. Dacă nu ar fi fost Jenner, ar fi încercat ceva disperat de genul acesta, doar că ei o legaseră atît de eficient de mîini și de picioare cu amenințările lor, încît nici cu o funie nu ar fi putut-o neutraliza mai bine.

Femeia ocoli mașina, zîmbind și își petrecu brațul pe după cel al lui Sydney.

-Adam, ai grijă de bacșiș, spuse ea pe un ton plăcut, apoi o conduse pe Sydney în hotel.

Fără altă variantă, Sydney trase adînc aer în piept, își întări genunchii slabi și făcu exact ce-i spusese femeia să facă. Inima îi bubuia puternic și repede încît se temu să nu leșine și vocea îi suna strident și tare în urechi, dar își dădu cardul platinium,

American Express, semnă şi luă cardurile-cheie – trei în total – la indicaţia şoptită a femeii şi i le dădu acesteia pe toate trei. Cînd recepţionerul o întrebă dacă are bagaj, femeia zîmbi şi spuse:

-Şoferul nostru se va ocupa de el.

Şi asta a fost.

Se îndreptară spre şirul de lifturi, femeia apăsă butonul „sus" şi se uită ca din întîmplare în jur, studiind totul şi pe toţi din apropiere. Liftul sosi cu un mic sunet plăcut, uşile se deschiseră silenţios şi păşiră înăuntru, împreună cu alţi cîţiva oameni. Femeia apăsă pe butonul de la ultimul etaj – douăzeci şi cinci – şi liftul porni. O femeie mai în vîrstă coborî la etajul paisprezece. Un tînăr, la şaptesprezece. Cînd acesta ieşi şi uşile se închiseră din nou, Sydney izbucni:

-De unde ştiu eu că Jenner este bine?

Femeia o strînse de braţ şi se uită în sus, la camera din colţul liftului. Frustrată, Syd se întoarse cu spatele la cameră.

-La televizor, benzile de supraveghere sînt fără sonor.

Femeia zîmbi, o întindere fără veselie a buzelor şi şopti:

-Aici nu sîntem la televizor.

La etajul douăzeci şi trei mai intră o femeie.

Ajunseră la etajul douăzeci şi cinci, ieşiră din lift şi cealaltă femeie li se alătură. Sydney îi aruncă o privire îngrozită, întîmpinată cu una ca de gheaţă din partea acesteia, trimiţîndu-i fiori pe şira spinării. Deci era cu ei – oricine erau aceşti „ei".

Femeia luă una dintre cartelele-cheie, o trecu prin fantă şi deschise uşa. O mînă fermă în ceafă o împinse pe Sydney în hol, apoi o întoarse spre stînga, spre salon. Imediat, prima femeie se duse la fereastră şi trase perdelele, în timp ce femeia din spatele ei aprinse luminile. Reglă şi aerul condiţionat, mai pe rece. Sydney stătea în picioare, lîngă masa rotundă şi le privea, simţindu-se mai neputincioasă decît se simţise

vreodată în viaţa ei. Ce se petrecea?

Cea de a doua femeie avea părul castaniu ridicat într-o coadă de cal. Era mai drăguţă decît prima, dar trupul ei era ferm şi muşchiulos. Îşi scoase jacheta şi Sydney văzu un cuţit în teaca de la spate. Un cuţit! Ce să fie asta? Au înnebunit *Îngerii lui Charlie*?

Într-un fel, cuţitul era mai înspăimîntător decît pistolul. Pistoalele făceau zgomot – mă rog, dacă nu aveau silenţios, iar cel pe care-l văzuse ea, nu avea – şi alertau lumea. Un cuţit era silenţios; vor trece zile pînă cînd îi vor găsi trupul.

Îşi adună tot curajul pe care-l mai avea şi întrebă:

-*Acum*, îmi va spune cineva ce se petrece?

Încercase din răsputeri să nu lase să i se vadă groaza, dar îşi auzi vocea tremurînd la jumătatea propoziţiei.

Prima femeie spuse:

-Nu trebuie să ştii. Nu trebuie decît să faci ce ţi se spune să faci. Numele meu este Dori, iar ea este Kim. Te rog aşează-te, pînă vine Adam.

Sydney se aşeză. Încercă să se calmeze, dar nu era uşor. I-ar fi spus cum le cheamă, dacă aveau de gînd să o lase în viaţă? Le putea descrie, le ştia numele. Sigur, numele puteau fi false, dar faptul că nu făceau nici un efort să-şi ascundă chipurile tot nu era de bine.

Enormitatea gîndului o izbi dintr-o dată ca o palmă în faţă. Înghiţi şi încercă să-şi controleze tremuratul violent, încercă să-şi oprească lacrimile care-i inundaseră brusc ochii şi i se prelingeau pe obraji, dar toată voinţa ei era neputincioasă în faţa disperării subite care o cuprinsese şi-şi luă faţa în mîini, plîngînd cu suspine. Nu plîngea numai pentru ea. Plîngea pentru tatăl ei, care va suferi îngrozitor şi-şi va face reproşuri dacă această răpire se va termina aşa cum suspecta ea că se va termina, cu moartea ei – sau mai rău, va dispărea pur şi simplu şi el nu va şti niciodată ce s-a întîmplat cu ea. Şi Jenner

... era şi ea ţinută la fel? A fost aşteptată la aeroport de alţi oameni ca aceştia, a fost şi ea dusă într-un hotel oarecare, cu cine ştie ce scop?

Dori şi Kim o lăsară cîteva minute în pace, apoi mîini moi dar puternice o luară de braţe şi o ridicară în picioare, într-o poziţie nesigură. Mîinile rămaseră în loc, susţinînd-o efectiv.

-Să începem cu începutul, spuse Dory luîndu-i lui Sydney geanta pe care ea continua să o ţină strîns. O deschise şi căută prin ea, scoţînd iPod-ul şi celularul, o pilă de unghii, două pixuri, un ac de siguranţă şi orice altceva, cît de cît util. Într-un moment prost ales, celularul începu să sune. Sydney tresări speriată şi se întinse automat după el.

Dori însă îl luă şi şi-l strecură în buzunarul ei.

Kim o luă pe Sydney de un braţ şi o conduse înapoi în hol, trecînd de cele două uşi duble, spre dormitor.

-Încă puţin şi o s-o sunăm pe domnişoara Redwine. Profită de răgaz ca să te aduni. O să-i dai domnişoarei Redwine instrucţiuni şi dacă ea o să facă ce-i spui, toată lumea va fi bine. Ai cuvîntul meu.

Părea sinceră. Ce altceva putea face Syd, ca să nu-i rîdă în faţă? Chiar trebuia să aibă *încredere* în oamenii ăştia? O să facă ce i se va spune, pentru că nu avea variantă, dar „cuvîntul" lor nu însemna nimic. Ce nebun s-ar putea linişti crezînd un criminal pe cuvînt?

Intrară într-un dormitor spaţios, de colţ. Lumina se strecura în încăperea decorată în albastru şi bej – mai mult bej. Se afla acolo un pat dublu, un fotoliu confortabil, la fereastră şi o baie.

-Într-o zi sau două o să te lăsăm să-ţi suni tatăl, de vreme ce este posibil să afle că nu te-ai urcat pe vappor.

Da, Syd îşi putea imagina asta. Un e-mail sau un telefon din partea cuiva de la bordul *Cetei Argintii* ar putea crea multe complicaţii.

-O să-i spui că te-ai simţit prea rău ca să pleci în excursie, că probabil ai luat un virus, dar acum te simţi mai bine şi că o să mai stai o vreme în San Diego cu prietena ta Caro, pînă cînd se va întoarce domnişoara Redwine din croazieră.

-Dacă mă simt mai bine, de ce nu iau un avion spre Hawaii să mă alătur acolo croazierei? izbucni Sydney.

Kim se uită lung la ea, apoi ridică din umeri.

-Te simţi mai bine, dar virusul este tot acolo.

-Nu intenţionaţi să ... să îi cereţi bani?

Pentru ce altceva ar ţine-o ostatică, continuă ea în gînd.

-Nu, spuse Kim scurt şi expresia îi deveni severă.

-Asta este situaţia, domnişoară Hazlett. O să observi că dormitorul nu are pereţi comuni cu vreo altă cameră. Există doi pereţi exteriori, iar scara de urgenţă se află de-a lungul celui de al treilea perete. Ne aflăm la ultimul etaj, prin urmare, exceptînd vreo urgenţă, desigur, circulaţia pe scara asta va fi foarte limitată.

Asta era adevărat. Existau oameni care foloseau scara ca să facă mişcare, dar de la etajul al douăzeci şi cincelea?

Kim continuă:

-Dacă strigi pentru ajutor sau baţi în pereţi, nimeni în afară de noi nu te va auzi. Totuşi, noi sperăm că vei continua să cooperezi. Nu o să stai tot timpul ascunsă; vor intra femeile de serviciu şi tu va trebui să fii în salon cu noi, cîtă vreme se află ele aici. Vom cere room service, şi tu o să mănînci împreună cu noi.

Room service care va fi plătit cu American Express-ul ei, îşi spuse Sydney cu ciudă. Asta chiar că o enerva la culme, să-şi autofinanţeze răpirea.

-Dacă vom vedea cel mai mic semn că nu cooperezi total, dacă o să faci o prostie, cum ar fi să-i semnalezi uneia dintre fete, oamenii noştri care o ţin pe domnişoara Redwine vor fi informaţi. Şi chiar nu cred – adăugă ea cu o privire de gheaţă - că o să vrei să faci asta.

În timp ce Sydney stătea acolo, înnebunitor de neputincioasă, Kim se plimba prin cameră, strîngînd pixurile şi blocnotesurile furnizate de hotel. Deconectă telefonul dar lăsă aparatul la locul lui, ca femeile de serviciu să nu-i observe lipsa, luînd însă firul cu ea. Se duse în baie şi controlă şi acolo. În timp ce se afla în afara razei ei vizuale, Sydney se uită tînjind la uşă, dar teama pentru Jenner o ţinea înlănţuită.

Kim ieşi din baie şi dădu aprobator din cap, văzînd-o pe Sydney tot acolo.

-Bună alegere, spuse ea, ştiind, fireşte, că Sydney luase în consideraţie fuga.

-Mai ales că Dori se află în hol, aşa că tot n-ai fi reuşit să fugi.

Exact atunci se auzi zgomot în hol, cînd cineva ciocăni în uşile duble. Lui Sydney îi sări inima din loc, dar auzi apoi deschizîndu-se uşa şi pe Dori spunînd:

-Dumnezeule Mare! Este suficient bagaj pentru trei persoane!

Sydney se înroşi la faţă.

Cu amuzament în vocea lui gravă, Adam spuse:

-Calculează şi tu. Urma să fie o călătorie de două săptămîni. Majoritatea femeilor au nevoie de mai mult de două valize şi trei schimburi de lenjerie pentru atîta timp.

-Eu îmi spăl lenjeria în fiecare seară, spuse Dori, pe un ton pe atît de enervat pe cît de amuzat era al lui Adam.

-Vorbeam şi eu. Tu nu eşti în situaţia de a aprecia dacă bagajele astea sînt multe sau nu.

Tachinăria lor vorbea despre o relaţie îndelungată, dar nu, pentru urechile lui Sydney, despre una romantică. Apoi Adam intră în dormitor, cărînd cu uşurinţă două dintre valizele ei cele mai grele.

-Trebuie să verificăm totul, să ne asigurăm că nu are nimic care să ne creeze probleme.

Adam ridică valizele pe pat şi-i spuse lui Kim:

-Tu te ocupi de astea două. Dori şi cu mine ne ocupăm de celelalte.

Aruncîndu-i apoi o privire scurtă, impersonală lui Sydney, întrebă:

-Ea cum se ţine?

-Ea, se ţine bine, izbucni Sydney, înfuriată că vorbea peste ea, ca şi cum n-ar fi existat. Minţea, fireşte, pentru că nu se ţinea deloc bine, dar barem nu era ca un pudel moale, întins pe jos.

-Perfect, îi spuse el zîmbindu-i.

Îi primi zîmbetul cu o privire de gheaţă. Cum îndrăznea ticălosul ăsta să-i zîmbească?

Expresia lui rămase amabilă pentru că, desigur, puţin îi păsa dacă ea era sau nu furioasă, dacă îi plăcea sau nu ce se întîmpla cu ea.

Adam se întoarse şi plecă în hol, să o ajute pe Kim cu restul bagajelor. Se opri însă în uşă şi scoase din buzunar un mic instrument, din care făcu să ţîşnească o şurubelniţă şi fluierînd uşor, demontă încuietoarea uşii de la dormitor.

Deşi, logic, ştia că încuietoarea minusculă nu i-ar fi ţinut pe ei dincolo, sperase totuşi că va avea cel puţin iluzia intimităţii. Acum dispăruse şi asta, la fel de firesc şi de simplu cum ai bea o gură de apă.

Genunchii i se înmuiară din nou şi se aşeză în fotoliu, uitîndu-se tîmp cum îi erau verificate toate lucrurile. Kim nu era nepăsătoare cu materialele delicate; scotea fiecare obiect în parte, punîndu-l frumos alături, dar era extrem de pedantă în căutarea ei, verificînd chiar şi căptuşeala valizelor. Dumnezeule Mare, ce-şi închipuiau ei că era, un spion?

În sfîrşit, corvoada luă sfîrşit. Oprindu-se în uşă, Kim spuse:

-Peste puţin o să-ţi aducem celularul, ca să o suni pe domnişoara Jenner. Pînă atunci, fă-te comodă.

Comodă? *Comodă?*

Sydney presupuse că acest lucru era posibil, cel puţin fizic. Dormitorul era destul de plăcut. Nu era un hotel de lux, dar era decent. Dar cum putea ea să se simtă confortabil cînd era prizonieră, cînd Jenner era şi ea la fel, undeva – şi probabil că amîndouă aveau să moară cînd se va termina totul?

Şi tot nu ştia ce naiba vroiau oamenii ăştia.

CAPITOLUL NOUĂ

JENNER SE UITĂ LA CEAS, ÎN TIMP CE AVIONUL ATERIZA LA SAN DIEGO. Zborul avea o întîrziere de aproape două ore. Nu-şi făcea griji că va pierde vaporul – care nu ridica ancora decît la ora patru p.m – dar întîrzierea cauzată de vremea din Dallas fusese enervantă şi obositoare. Deşi circumstanţele ei financiare se schimbaseră, nu călătorea frecvent. Nu fusese niciodată în Europa, de exemplu. Mulţi din Palm Beach zburau în Elveţia în fiecare iarnă, la schi, dar ea nu era interesată să înveţe cum să coboare o pantă de munte pe două schiuri, deci nu vedea ce-ar căuta acolo. Da, într-o zi o să viziteze Australia, poate, şi mai existau vreo două ţări pe care ar vrea să le vadă, dar pînă acum efectiv nu călătorise cine ştie ce.

Cînd zbura, zbura cu clasa întîi. Dar nu făcea parte din nici un club al vreunei companii de zbor şi chiar nu vedea diferenţa între a sta pe un loc sau pe altul. A sta nu era pe gustul ei; de aceea, după zborul interminabil, se simţea prea agitată, prea tensionată. Se plimbase prin aeroportul Dallas-Fort Worth vreme de două ore, pentru exerciţiu, dar ocolind continuu oameni care mergeau mult mai încet sau, mai rău, trezindu-se blocată printre ei, se dovedise la fel de relaxant ca a conduce maşina în orele de vîrf. Totuşi, făcuse barem mişcare.

Încercase să o sune pe Syd din Dallas, să-i spună despre întîrzierea cauzată de furtună, dar apelurile o duceau direct la căsuţa vocală. Syd era foarte scrupuloasă. Îşi închidea mereu

telefonul cînd se afla într-un restaurant sau în orice altă conjunctură socială, preocupată să nu deranjeze sau să enerveze pe cineva, dar uita adesea să şi-l redeschidă. Jenner nu era atît de politicoasă; îşi punea mobilul doar pe vibraţii şi nu-l închidea niciodată. Ceea ce odinioară fusese un lux, acum devenise o necesitate absolută, ca aerul, apa şi pantofii Stuart Weitzman.

Acum însă, pentru că Jenner întîrziase, Syd ar fi trebuit să-şi amintească să-şi pornească telefonul şi ar fi trebuit să încerce să o contacteze. În timp ce avionul se îndrepta spre terminal, Jenner îşi porni mobilul şi aşteptă conectarea la sistem. Auzea peste tot în jurul ei, în clasa întîi, diverse tonalităţi care semnalau că aproape toţi pasagerii făceau acelaşi lucru.

Nu primise nici un mesaj. Poate că trebuia să mai aştepte să se descarce mesajele, deşi tipul de lîngă ea şi le asculta deja. Chiar înainte ca avionul să ajungă la poartă, se mai uită o dată. Nici un mesaj.

Precis că Syd ar fi trebuit să sune pînă acum. Jenner îi apăsă numărul, în timp ce pasagerii erau anunţaţi că se pot ridica şi toată lumea păşi pe culoar, luîndu-şi bagajele. Jenner îi urmă, punîndu-şi geanta pe umăr şi mulţumind din cap unui bărbat care se dăduse înapoi, să-i permită să se alăture cozii care se înghesuia, şerpuind înainte. Îşi mai ţinea telefonul la ureche în timp ce păşea afară din avion, ascultînd cum semnalul se opreşte şi intră pe căsuţa vocală. Mai lăsă un mesaj, apoi închise mobilul şi-l băgă înapoi în geantă.

Chiar dacă ar fi fost în întîrziere, ceea ce nu ar fi mirat-o pe Jenner, Syd tot ar fi sunat. Începu să se îngrijoreze puţin. Sigur, se puteau întîmpla atîtea. Mobilul lui Syd să nu mai aibă baterie, sau efectiv să nu mai funcţioneze şi ea să nu fi aflat încă. Poate că i s-a furat geanta. Sau poate Syd, deja pe vapor, să se fi aplecat peste balustrada balconului lor şi să-i fi picat

telefonul în apă. Atîtea şi atîtea lucruri s-ar fi putut întîmpla, care nu erau chiar posibile, dar oricum, erau mai bune decît îngrijorarea ei reală, ca Syd să fi avut un accident şi să nu poată suna.

Jenner îşi notificase compania de limuzine că zborul ei avea întîrziere, iar ora de sosire era cît se poate de aproximativă. Totuşi, primul lucru pe care-l văzu cînd ajunse în zona de preluare a bagajelor a fost un bărbat hispanic ţinînd în mînă un panou pe care scria „Redwine". Îi făcu semn şi acesta se repezi să-i ia bagajele care se lăsau aşteptate. Banda porni abia peste cincisprezece minute bune şi dacă una dintre valizele ei sosi aproape imediat, cealaltă apăru cînd aproape toate celelalte dispăruseră deja.

Fiecare întîrziere în plus îi mînca din nervi. Disciplina de a ajunge la timp la serviciu, de a ponta de intrare, de a fi penalizată dacă întîrzia şi posibilitatea de a fi concediată dacă întîrzia mai mult de cîteva ori pe an, îi picurase punctualitatea în creierul şi în obiceiurile ei. Faptul că nici una dintre aceste întîrzieri nu era din vina ei sau sub controlul ei, aproape că făcea lucrurile şi mai grele, pentru că asta însemna că era neajutorată. Trebuia să meargă cu fluxul, iar astăzi, fluxul mergea ca melcul.

-Acesta este tot bagajul dumneavoastră? întrebă şoferul scoţînd mînerele telescopice ale valizelor.

-Da, asta e tot.

Syd îşi luase un munte de bagaje, dar Jenner îşi refăcuse bagajul de cîteva ori, ca să-i încapă totul doar în două valize. Erau totuşi două valize mari şi atît de grele încît nu le putea ridica. Spera doar să nu fi uitat ceva vital, pentru că aici nu putea alerga la colţul străzii să cumpere ce-i trebuia, deşi îşi imagina că pe orice vas decent de croazieră trebuia să existe un stoc de lucruri necesare, pentru pasagerii distraţi. Croaziera aceasta nu avea atîtea porturi de oprire ca majoritatea

celorlate, avînd în vedere destinaţia şi natura croazierei, deci era clar că shopurile de pe vas vor avea o varietate mai mare de obiecte.

-Cît ne trebuie să ajungem la terminalul vaporului? îl întrebă ea pe şofer, uitîndu-se încă o dată la ceas. Timpul se scurgea necontrolat.N-aş vrea să plece vaporul fără mine.

Şoferul zîmbi cu o scînteiere de dinţi albi pe faţa lui smeadă.

-Ajungeţi acolo cu mult timp înainte, vă promit.

Slavă Domnului că din cauza întîrzierii avionului, traficul colabora cu ea, deoarece ora de masă trecuse deja şi aglomeraţia serii încă nu începuse. Mai curînd decît s-ar fi aşteptat, limuzina trase la impresionanta zonă de încărcare. *Ceaţa Argintie* se înălţa deasupra terminalului, care la rîndul lui avea pe puţin înălţimea a trei sau patru etaje. Jenner îşi ţinu respiraţia cînd văzu pentru prima oară vaporul. Ştiind că nu era un vapor uriaş, mergînd mai mult pe lux decît pe cantitate, dimensiunile lui o luară totuşi prin surprindere. Vedea tot timpul vapoare, trăind unde trăia, dar niciodată nu fusese atît de aproape de unul.

Iar *Ceaţa Argintie* era frumoasă. Toate vapoarele de croazieră pe care le văzuse erau de un alb strălucitor, cu diferite ornamente, dar acesta nu era chiar alb. Nu era nici gri, ci undeva între. Vopseaua strălucea şi scînteia, aproape ca o ... ceaţă argintie.

Pe partea cealaltă a străzii se afla o parcare enormă, dar Jenner îşi spuse că foarte puţini, dintre pasagerii acestei croaziere, veniseră la teminal, la volan. Singurele vehicule pe care le văzu erau limuzine. Şoferul trase în zona pentru bagaje, unde o viermuială de bărbaţi descărcau, etichetau şi reîncărcau un munte de bagaje. Jenner îşi printase de pe site tagurile bagajelor ei, pe care se aflau înscrise numărul apartamentului, astfel încît acestea să fie duse la apartamentele corecte.

De îndată ce hamalul îi văzu tagul bagajului şi îi verifică actele, spuse:

-A fost o încurcătură în repartizarea apartamentelor de pe puntea aceasta. Cînd o să vă îmbarcaţi, veţi găsi pe cineva cu livrea roşie în holul pentru lifturi, care vă va spune care este apartamentul dumneavoastră. Bagajul dumneavoastră va fi pus deoparte, pînă cînd vom avea numărul exact.

Nivelul ei de anxietate crescu şi mai mult. Era obosită, îşi făcea griji pentru Syd şi nu vroia să aibă de a face cu această încurcătură. Nu vroia ca bagele ei să fie puse „deoparte" şi cine ştie, vaporul să plece fără ele. Cum însă şi acesta era un alt lucru pe care nu-l putea controla, îşi ridică mintal mîinile şi se predă.

-Şi acum ce trebuie să fac? Nu am mai fost niciodată într-o croazieră, îi spuse ea omului.

Acesta zîmbi.

-Înseamnă că veţi avea o experienţă care o să vă facă mare plăcere.

Omul arătă apoi spre intrarea în terminal.

-Intraţi acolo şi luaţi scara rulantă. Portarul se va ocupa de dumneavoastră, vă va verifica documentele şi vă va conduce spre îmbarcare.

Syd îi spusese că pasagerii care comandau apartamente erau verificaţi separat şi înaintea altora, dar această croazieră specială avea numai pasageri VIP, aşa că nu ştia care va fi ordinea check-in-ului. Pe de altă parte, majoritatea oamenilor aveau mini-apartamente, prin urmare cei care aveau apartamentele cele mai scumpe se vor bucura totuşi de tratament special. Poate.

Urmă instrucţiunule omului, i se făcu un check-in privat, individual, după care fu condusă spre controlul de securitate, unde i se făcu o fotografie care fu apoi scanată într-un program software de recunoaştere facială. I se dădu cardul-cheie şi

cardul vaporului, de care avea nevoie pentru identificare, băuturi şi orice altceva cumpăra în timp ce se afla pe vapor, apoi traversă de la terminal spre vapor, printr-un pasaj acoperit. Acolo se afla un însoţitor într-o jachetă roşie, care verifica repartiţia camerelor şi-i îndruma pe oameni în direcţiile respective. Cînd văzu cardul lui Jenner, sună şi anunţă pe cineva de prezenţa ei, apoi o direcţionă spre liftul respectiv, asigurînd-o că cineva o va întîmpina la coborîrea pe puntea penthouse.

Culoarele, coridoarele – cum li s-o fi spunînd pe un vapor – erau pline de activitate, în timp ce oamenii se învîrteau pe acolo, membrii echipajului aduceau bagajele şi cunoştinţele se opreau să stea de vorbă, blocînd astfel pasajele destul de strîmte. Jenner văzu şi ea vreo două cunoştinţe pe care le salută doar cu mîna, fără să se oprească. Ea vroia să ajungă la apartament şi să o găsească acolo pe Syd. Ajunse la lifturi şi apăsă butonul „sus", pentru amîndouă, apoi se urcă în primul care sosi.

O altă jachetă roşie o aştepta cînd se deschiseră uşile şi i se adresă, zîmbitoare:

-Domnişoara Redwine? Vă rog să veniţi cu mine, vă conduc la apartament. Îmi pare atît de rău pentru confuzie. Apartamentul pe care l-aţi rezervat este adorabil, dar cred că veţi fi foarte fericită cu acesta. Este alături de apartamentul proprietarului. Stewardesa dumneavoastră, Bridget, vă aşteaptă.

Şi însoţitoarea o luă repede pe coridor şi Jenner o urmă; vroia să o întrebe dacă sosise Syd, dar în ritmul în care mergea femeia îşi spuse că în cinci secunde va afla singură, oricum. Trecură prin dreptul unei impresionante garnituri de uşi duble, care trebuiau să dea în apartamentul proprietarului, apoi se opriră la uşa următoare, în timp ce de ele se apropia o femeie tînără, compactă dar robustă, cu păr roşu arămiu şi ochi albaştri, blînzi.

Însoţitoarea spuse:

-Ea este Bridget. Bridget, dînsa este domnişoara Redwine. Te las să-ţi faci treaba.

După care o luă repede înapoi, vorbind în radioul-telefon, alergînd să-i primească şi pe ceilalţi pasageri şi să-i conducă la locurile nou repartizate.

-Eu o să am grijă de dumneavoatră şi de apartamentul dumneavoastră, spuse Bridget, descuind uşa cu propria ei cartelă. O ţinu deschisă pentru Jenner.

-Dacă aveţi nevoie de ceva, vă rog să nu ezitaţi să mă chemaţi.

Jenner intră în livingul apartamentului. În ultimii ani se obişnuise cu locuinţe luxoase, dar această cameră, în auriu şi alb, striga de eleganţa şi farmecul unei lumi trecute. Pereţii erau decoraţi cu picturi în ulei, nu cu reproduceri, iar ramele erau ornate. În spatele draperiilor din perete-în-perete se afla un balcon scăldat în soare, care o invita la el, chiar dacă nu se aflau încă pe mare.

-Sydney? Syd? strigă ea. Cum nu primi nci un răspuns, se întoarse spre Bridget.

-Prietena mea, Sydney Hazlett, nu a ajuns încă?

-O clipă, spuse Bridget scoţîndu-şi radioul-telefon şi apăsînd un număr. Zîmbetul ei rămase calm şi netulburat. Probabil că pasagerii întîrziaţi făceau parte din fişa postului. O clipă mai tîrziu, închise fără un cuvînt.

Intrigată, Jenner întrebă:

-Este aici?

Abia rostise cuvintele cînd sună mobilul ei. Scoţîndu-l din geantă se uită la nume şi răsuflă uşurată. Syd, în sfîrşit.

-Nu contează, este ea, îi spuse lui Bridget, întorcîndu-se şi răspunzînd.

-Syd, tocmai am ajuns. Unde eşti? Ţi-am lăsat două mesaje.

Urmă un moment de tăcere, după care Syd îi spuse cu o voce tensionată:

-Jenn. Fă ce-ţi spun ei.

-Ce?! Trăia unul din acele momente de totală confuzie cînd, deşi cuvintele aveau un sens, contextul nu îl avea.

-Sînt bine, nu mi-au făcut rău, dar tu trebuie să faci ce spun ei, altfel ... îmi vor face.

-*Ce?* întrebă Jenner mai accentuat, luîndu-şi mobilul de la ureche ca să se uite la el o clipă, înainte de a şi-l duce înapoi.

-Ce tot vorbeşti acolo? Să fac ce spune *cine*? Este cumva o glumă?

O întrerupse vocea unui bărbat, adîncă şi neaşteptată.

-Asta nu este o glumă, domnişoară Redwine. Faceţi ce vi se va spune şi la sfîrşitul croazierei, atît dumneavoastră cît şi domnişoara Hazlett veţi fi eliberate nevătămate. Dacă ne veţi face probleme, nu vă veţi mai vedea prietena.

Avea senzaţia că trupul ei îşi pierdea toată căldura. Şocată, brusc îngrozită, Jenner începu să tremure.

-Cine sînteţi? Daţi-mi-o înapoi la telefon pe Syd, *acum.*

Dar nu auzi decît o tăcere de aer îngheţat. Se uită din nou la telefon. Convorbirea se terminase.

Bridget întinse încet mîna, luă mobilul dintre degetele inerte ale lui Jenner şi îl băgă în buzunarul jachetei ei. Spuse:

-Nu trebuie să intraţi în panică. Noi nu vrem să vă facem rău nici uneia dintre voi, dar o vom face dacă va fi nevoie. Aşa cum a spus omul acela, faceţi ce vi se va spune şi nu veţi păţi nimic.

CAPITOLUL ZECE

DACĂ ERA CEVA CE NU-I PLĂCEA LUI JENNER, era să facă ce i se spunea să facă. Furia începu să-i fiarbă în vine. Părăsise de mult străzile dure ale Chicago-ului, dar vechile instincte îi rămăseseră. Ochii i se micşorară şi bărbia i se lăsă în jos în timp ce făcea un pas înapoi să-şi măsoare mai bine duşmanul.

-Nu încerca – o atenţionă blînd Bridget – te pot doborî cît ai clipi.

Acum că o putea vedea bine, Jenner trebui să admită că femeia avea dreptate. Şi ea era în formă bună, dar muşchii lui Bridget se vedeau uşor sub uniforma strîmtă. Jenner îşi dorise întotdeauna sîni mai mari, dar acum nu dădea doi bani pe sîni mai mari, acum îşi dorea muşchi puternici, care să eficientizeze lecţiile de judo pe care le luase.

Partea proastă era că Bridget avea probabil mai mult antrenament decît cel pe care-l ofereau cursurile de auto-apărare. Şi mai mult decît muşchi, avea şi altceva: pe Sydney. Numai gîndul că prietena ei era ţinută ostatică de nişte oameni, cine or fi ăia, era suficient să zdrobească nevoia urgentă a lui Jenner să atace repede, să lupte murdar şi să strige totodată din răsputeri.

Dar trebui să se mulţumească să spună:

-Dacă Syd păţeşte ceva, te voi urmări pînă la capătul pămîntului.

Poate că nu era lucrul cel mai deştept pe care să-l spui cuiva care avea toate cărţile, dar credea ce spunea şi adevărul absolut al cuvintelor ei i se putea citi în ochii care scoteau scîntei.

-Dacă va păţi sau nu, ceva, asta va depinde numai de tine şi de cît de bună actriţă eşti, îi răspunse Bridget netulburată.

Actriţă? Ei credeau că era actriţă? Ce se petrecea aici? Căzuse în gaura iepurelui, intrase într-o lume a nebuniei, îşi spuse Jenner uitîndu-se în jurul ei ca să se limpezească pentru că, din nou, ce auzea nu avea nici un sens. Spuse, năucită:

-Eu nu sînt actriţă. Mă confundaţi poate cu altcineva?

Ceea ce era puţin probabil, dar cum actriţele aveau tendinţa să fie slabe şi blonde, iar ea era tot timpul slabă şi temporar blondă, posibilitatea exista, totuşi.

-Eu sunt Jenner Redwine. Nu am jucat niciodată în viaţa mea!

-Atunci o să trebuiască să înveţi repede. Şi nu există nici o confuzie. Mi-aş fi dorit să nu fi trebuit să facem asta, dar s-au schimbat circumstanţele – Bridget ridică din umeri, ca şi cum ar fi spus *ce putem face?* – şi asta este. Aşa încît aşează-te, domnişoară Redwine şi o să-ţi spun ce vrem de la dumneata.

Jenner nu vedea să aibă variantă, dar faptul că trebuia să facă ce i se spunea o măcina în continuare, dovadă că nu fusese niciodată şi că nu va fi vreodată nici un fel de actriţă, bună sau rea. Se aşeză pe sofaua curbată, tapiţată cu damasc aurit, cu expresia ei revoltată şi cu ochii scînteind în continuare de promisiunea revanşei.

Bridget oftă.

-Mai bine Cael, decît mine, şopti ea, mai mult pentru sine.

-Ce? Cine? sări Jenner care nu înţelesese totul.

Bridget se aşeză şi ea, ceea ce, presupuse Jenner, nu intra în atribuţiile unei stewardese dar la naiba, femeia asta nu era stewardesă, era implicată într-o răpire, atunci de ce i-ar fi

păsat de o mică regulă ca aceea de a nu se aşeza într-un apartament?

Bridget începu:

-Mai întîi, sîntem mai mulţi pe vas şi nu, nu o să-ţi spun numele lor. O să te întîlneşti cu vreo cîţiva dintre ei, dar există mai mulţi. O să fii urmărită tot timpul.

Deştept, îşi spuse Jenner. Nu avea cum şti dacă era adevărat sau nu, dacă era urmărită de oameni necunoscuţi, sau dacă Bridget îi spusese asta doar ca să o ţină în banca ei. Oricum, trebuia să presupună că afirmaţia era adevărată, pentru că în balanţă atîrna viaţa lui Syd.

Probabil că i se citeau pe chip frustrarea şi îndoiala, pentru că Bridget oftă din nou.

-Nu te mai gîndi şi ia de bună ce-ţi spun eu.

-Da, pentru că eşti un om de încredere, spuse Jenner ironic.

Buzele lui Bridget se strînseră puţin, dar tonul ei rămase calm.

-Că sînt sau nu de încredere, n-are nici o legătură cu situaţia.

Interesant, îşi spuse Jenner. Un răpitor căruia îi pasă ce crede victima despre el? Îndosarie în minte acest detaliu picant. Pentru moment însă, Bridget şi cine mai erau cei care o ajutau erau deasupra, dar orice fărîmă de informaţie pe care o putea spicui Jenner i-ar putea fi utilă mai tîrziu. L-ar putea aţîţa pe unul dintre ei împotriva altuia. Şi dacă ar face asta? Cum ar schimba asta situaţia lui Syd, altfel decît să o înrăutăţească? Nu, n-ar schimba-o. Trebuia să nu uite niciodată asta, să nu se lase pradă furiei şi tendinţei ei fireşti de a opune rezistenţă, de a face ceva fără să se gîndească. Trebuia să nu uite niciodată de Syd.

Bridget continuă:

-Telefonul de aici a fost deconectat. Ca şi cel din dormitor. Dacă nu mă crezi, n-ai decît să te convingi singură.

Să o cred? Ha! Gîndindu-se cît de proastă s-ar simţi dacă nu ar verifica telefoanele şi ar descoperi mai tîrziu că Bridget minţise, Jenner se ridică în picioare şi le verifică pe amîndouă. Erau telefoane cu fir, sau cel puţin aşa trebuiau să fie, dar amîndouă firele dispăruseră, deci da, telefoanele fuseseră deconectate.

Bridget o urmase în tăcere în dormitor.

-Ai dreptate. Fără telefoane, conveni Jenner, confirmînd evidenţa.

Cîte probleme îşi făcuseră ei, să se asigure că nu va contacta pe nimeni. Ori îşi închipuiau că ar putea fi atît de proastă încît să facă ceva care ar pune-o pe Syd în pericol, ori nu vroiau să riște nimic, punct.

Bridget îşi înclină capul a confirmare şi spuse:

-Uite ce se va întîmpla. În prima noapte pe vapor nu există un dineu formal, pentru că toată lumea este prea ocupată să se instaleze, dar restaurantele şi barurile obişnuite sînt deschise. Vei ieşi să mănînci, singură. Dacă te întreabă cineva, domnişoara Hazlett a trebuit să renunţe în ultima clipă, din cauza unei infecţii stomacale. Într-o zi sau două i se va permite să-şi sune tatăl şi să-i spună acelaşi lucru, pentru eventualitatea în care cineva de la bord îi va trimite acestuia un e-mail sau un mesaj, să se intereseze de sănătatea ei.

Ceea ce însemna că în planul lor, Syd va mai fi în viaţă cîteva zile de acum înainte, îşi spuse Jenner şi i se făcu frig, gîndindu-se că şi contrariul ar putea fi la fel de adevărat.

-După masă, o să te duci la Fog Bank, care este barul de la pupa, de pe puntea Lido...

-Unde este pupa?

Bridget rămase tăcută, ca şi cum nu ar fi fost sigură dacă Jenner îşi bătea sau nu joc de ea.

-Ascultă, spuse Jenner, eu nu am mai fost niciodată pe un vapor. Intenţionam să mă bazez pe Syd că o să mă iniţieze, pînă

cînd o să mă lămuresc, dar voi aţi stricat totul, prin urmare, dacă mă vreţi într-un anumit loc, într-un anumit moment, o să trebuiască să mă duceţi acolo.

Bridget începu să-i explice, cu răbdare forţată:

-Pupa este partea din spate a vaporului. Apartamentul acesta se află pe partea stîngă, partea dinspre port, a vasului. Cînd ieşi din cameră, te întorci spre dreapta şi te îndrepţi spre pupa.

-În regulă. Barul de la pupa, puntea Lido. Unde este puntea Lido?

-Butoanele liftului au nume, nu numere, ceea ce sînt sigură că ai observat cînd ai luat liftul spre puntea asta. Puntea Lido este puntea distracţiilor. Puntea superioară este de obicei puntea sporturilor, iar a doua este puntea Lido. Puntea Lido este cea cu jocurile ...

-Ce potrivire, spuse Jenner încet.

Maxiliarul lui Bridget se încordă încă o idee. Calmul ei începea să-şi arate fisurile. Totuşi, ignoră întreruperea lui Jenner şi continuă:

-Un cuplu va începe să se certe. Îi cheamă Cael şi Tiffany. Împart un apartament, dar se vor despărţi în modul cel mai public. Apoi el se va apropia de tine şi va fi dragoste la prima vedere.

-N-aş crede. Eu nu sînt genul impulsiv. Şi nu am renumele de a agăţa jigodii.

-Te prefaci, spuse Bridget scurt, printre dinţii încleştaţi.

-Că mi-am pierdut dintr-o dată bunul simţ şi gustul? Biinee.

-Ah, Iisuse, spuse Bridget în barbă. Apoi, mai tare:

-Cael este un tip bine, deci gustul tău nu va fi pus discuţie. O să-ţi facă avansuri şi nu trebuie decît să te prefaci topită. Detaliile le va pune el la punct, după care o să devii durerea lui de cap, sper.

-Cu alte cuvinte el o să fie bodigardul meu? întrebă Jenner îngrijorată. A fi la mîna unui bărbat o făcea să se simtă neliniştită, ca orice femeie cu cît de cît bun simţ.

În sfîrşit pusese o întrebare care părea să-i fi plăcut lui Bridget, dacă zîmbetul ei strălucitor, larg, de rechin, ar fi fost un indiciu.

-El este mai mult de atît. Este şeful. Cît de întreagă va rămîne prietena ta, depinde numai şi numai de cît de fericit îl faci tu pe Cael.

VAPORUL MARE ÎNCEPU SĂ SE ÎNDEPĂRTEZE DE CHEI, dar Jenner ratã fascinaţia plecării în prima ei croazieră, pentru că era ţinută ostatică în propriul ei apartament. Bridget avea alte îndatoriri, dar o altă femeie îi luase locul. Pe care o chema Faith. Dacă acesta era sau nu numele ei, cine putea şti? Era înaltă şi zveltă, avea o frumuseţe clasică, la fel ca Syd şi avea acelaşi stil – unul care striga bani-strînşi-de generaţii. Părul des, castaniu, îi cădea pe spate într-o tunsură perfectă şi machiajul ei discret îi scotea în evidenţă pometii înalţi şi ochii căprui.

De-a lungul anilor, Jenner învăţase să recunoască designerii, deci ştiu că Faith purta sandale Roberto Cavalli, care costau de la opt sute de dolari în sus. Diamantele din brăţara ei şi solitarul mare de lîngă verighetă erau adevărate. Le furase sau era ea bogată? Iar dacă era bogată, de ce se implica în răpiri?

Lăsînd la o parte frumuseţea şi gustul rafinat pentru îmbrăcăminte şi bijuterii, Faith avea şi ea aceeaşi înfăţişare tonificată, care spunea că exersa regulat. Şi chiar dacă nu o egala pe Bridget la capitolul picioare în fund, ce conta asta? Jenner era tot neajutorată, din cauza lui Syd.

Syd trebuia să fie îngrozită. Unde o ţineau? Îi făcuseră rău, o bătuseră poate, ca să o determine să facă ce vroiau eu?

Imaginea cuiva care să o bată pe dulcea, vulnerabila Syd o făcu pe Jenner să tremure de furie. Syd nu făcuse niciodată rău cuiva. Nu ştia cum să se bată şi, emoţional, era fără apărare în faţa oricărui tip de violenţă.

Jenner îşi smulse gîndurile de la Syd, altfel ar fi devenit prea furioasă ca să mai poată gîndi cum trebuia, nu că acum putea. Gîndurile ei păreau să se învîrtă în cercuri, punîndu-şi iar şi iar aceleaşi întrebări, în ciuda faptului că nu avea răspunsuri la ele. Cine erau oamenii ăştia ? Ce vroiau ei? Evident, nu bani, pentru că nu o ţineau pe Syd pentru răscumpărare. O ţineau însă ca pe un mijloc de a o obliga pe Jenner să facă ... ce? Să joace teatru, ca şi cum s-ar fi îndrăgostit pe loc de tipul acela Cael? În ce scop?

Aveau oare un plan de escrocherie cu bătaie lungă? Din experienţele amare cu tatăl ei, îi cunoştea pe escroci, ştia cum lucrau aceştia. Dacă asta era o escrocherie, nu semăna cu nimic din ce văzuse înainte. Escrocii îi manipulau pe oameni, făcîndu-i să se poarte prosteşte, ei nu recurgeau la scheme elaborate de răpiri – asta l-ar fi adus pe escroc în sfera delictelor federale.

Deci nu era vorba de o escrocherie. Să rişti să intri în atîtea probleme şi să cheltuieşti atîţia bani şi să implici atîţia oameni în jocul acesta, însemna că era o chestiune serioasă. Numai ea ştia cel puţin patru oameni de pe vasul acesta – Bridget, Faith şi cei doi, Cael şi Tiffany, pe care încă nu-i văzuse – şi vorbise la telefon cu celălalt bărbat, cel care o ţinea pe Sydney. Cinci oameni, pe puţin, pînă acum. Probabil că de Syd se ocupau mai multe persoane. Şi dacă era să-i dea crezare lui Bridget, mai existau şi alţi oameni pe vas, pe care nu-i va cunoaşte ca să nu ştie dacă era sau nu urmărită.

Ce o îngrozea pe ea era că o lăsau să le vadă chipurile, să le cunoască numele. Mă rog, numele puteau fi false, dar chipurile lor, nu. Să însemne asta că nu-şi făceau probleme

pentru ce le-ar putea spune ea ulterior autorităţilor? Poate că nu aveau de gînd ca ea să se întoarcă vie din croazieră. După ce va fi făcut ce trebuia să facă, nu era nevoie decît de un brînci peste balustrada balconului şi gata cu ea.

Dar cum rămînea cu ceilalţi de pe vas? Se aflau aici oameni care o cunoşteau pe ea, o cunoşteau pe Syd. Dacă se presupunea că ea va avea o aventură de croazieră cu un tip pe care abia îl întîlnise aici, ceilalţi vor observa. Va trebui să-l prezinte cunoştinţelor pe care le întîlnea, deci mai mulţi oameni vor putea să-l descrie. În plus, se urcase şi el la bord trecînd prin aceleaşi proceduri de securitate ca toţi ceilalţi. Fotografia lui se afla în programul de recunoaştere facială. Cum putea el să spere să scape, altfel decît dacă ar fi distrus toată nava şi pe toţi cei aflaţi la bord?

Dîndu-şi seama cît de mult se îndepărtase de ţărmul logicii, Jenner vîsli mintal înapoi, în ape mai mici. Oamenii ăştia nu se aflau într-o misiune de sinucidere. Ei aveau un scop precis şi aveu nevoie de ea ca să-l realizeze.

Prin urmare .... Asta însemna că avea un ascendent asupra lor. Aveau nevoie de ea. Recurseseră la măsura extremă de a o răpi pe Syd ca să o aibă pe ea la mînă, ca să fie siguri că va face ce-i vor cere. Poate că totuşi nu intenţionau să-i facă vreun rău, dar Syd nu avea această protecţie.

Încercă să se gîndească la o posibilitate, oricare, de a le opune rezistenţă, dar pînă la urmă trebui să accepte că era revoltător de neajutorată. Ura să se simtă vulnerabilă, să nu ştie ce să facă sau încotro s-o apuce. O ura pe femeia asta necunoscută, care se instalase în apartamentul ei şi citea liniştită cartea pe care şi-o adusese, fără să-i acorde nici cea mai mică atenţie, parcă ar fi fost o muscă – mai rău chiar, pentru că tocmai pocnise o muscă.

Decizînd că mai bine să fie pocnită şi apoi lăsată în pace, Jenner se ridică şi se duse spre balcon.

-Te rog stai jos, spuse Faith pe un ton curtenitor ca şi cum i-ar fi oferit o cafea sau un ceai.

-Vreau să ies pe balcon, ripostă Jenner.

Inima îi bubuia cu putere, de teamă că ei s-ar putea răzbuna pe Syd, pentru asta – ar putea fi în stare să-i trimită aici un deget tăiat, sau o ureche, sau orice altă parte a corpului? – dar ce făcea ea nu era nimic altceva decît o mică încercare ca să-şi afle graniţele. Ei trebuiau să ştie că făcîndu-i cu adevărat vreun rău lui Syd, riscau să o împingă pe Jenner pînă acolo încît să le zădărnicească planurile. Erau angajaţi într-o acţiune de echilibristică, în care nici o parte nu vroia să o împingă pe cealaltă să facă ceva nesăbuit. Contă pe asta, cînd păşi afară în balcon.

Aerul cald, umed, se învălui în jurul ei. Mişcarea vasului provoca o briză care păstra temperatura plăcută. Apropiindu-se de balustradă, se ţinu de ea şi se aplecă puţin, cît să se uite la stînga şi să vadă coasta însorită a Californiei şi a Mexicului rămînînd în urmă, în timp ce *Ceaţa Argintie* înainta constant spre sud-vest – mai mult spre vest decît spre sud – spre Hawaii. Chiar şi această mică aplecare a fost suficentă ca să-i provoace ameţeală, aşa încît se retrase spre şezlonguri şi se aşeză pe cel mai îndepărtat de uşă, întinzîndu-şi picioarele şi lăsîndu-se pe speteaza înaltă.

Faith veni pe balcon după ea, aducîndu-şi cartea şi aşezîndu-se pe şezlongul mai apropiat de uşă, astfel încît Jenner să trebuiască să treacă de ea, dacă-i trecea prin cap să fugă. Jenner se gîndise la asta şi tocmai de aceea se şi aşezase pe şezlongul mai îndepărtat, să-şi asigure paznicul că nu intenţiona să încerce să facă o prostie.

Era calmant să stea afară, doar cu marea şi cu cerul în jurul lor. Îşi scoase pantofii, să-şi dreneze puţin tensiunea din oase. Pardoseala era din lemn de tec, cu mici spaţii între fiecare placă, să permită scurgerea apei. Exceptînd balustrada,

balconul era închis cu panouri transparente din plexiglas, care nu obstrucţionau vederea. Pescăruşi albi se roteau şi se înălţau, scoţînd ţipete ascuţite, în timp ce gigantul despica valurile înspumate, care făceau vîrtejuri în toate nuanţele de albastru şi verde. În alte circumstanţe, ar fi fost minunat.

După cum putea vedea ea, nu se afla nimeni pe balcoanele alăturate, deşi exista întotdeauna posibilitatea ca vreo persoană să citească liniştită, aşa cum făcea Faith, sau chiar să tragă un pui de somn. Totuşi, croaziera abia începuse, prin urmare majoritatea oamenilor prefera să exploreze superba navă sau să se întîlnească cu prietenii, sau amîndouă.

-Vorbeşte-mi despre el, spuse ea brusc, referindu-se la tipul cu care urma să se încurce.

Faith îşi ridică faţa din carte, încruntîndu-se puţin în timp ce se uita în ambele direcţii, înainte de a scutura capul în semn de refuz. Chiar dacă făcuse şi ea, cu siguranţă, acelaşi raţionament ca Jenner, privind posibilitatea de a fi auzite, nu vroia să îşi asume nici un risc.

Ridicînd glasul, Jenner strigă:

-Alo, vecine! E cineva acolo?

Faith se îndreptă în şezlong, vădit alarmată, arătînd ca şi cum ar fi vrut să-i astupe lui Jenner gura cu mîna şi să o tragă înăuntru. Dar nimeni nu răspunse, nici din stînga, nici din dreapta, nici măcar de deasupra sau de jos, deşi Jenner nu credea că sunetul era purtat prea bine în aceste direcţii. Din cîte observase pînă acum, vasul era cu mult mai linlştit decît îşi imaginase că ar putea fi. În afară de sunetul oceanului în jurul lor, nu putea auzi decît uruitul profund, îndepărtat, al motoarelor puternice.

Ridică uşor din umăr şi spuse:

-Vezi? Nu-i nimeni aici. Poţi vorbi.

-Nu. Nu pot. O să afli şi singură, foarte curînd.

Nimic din ce spunea Jenner nu o putea clinti pe femeia

asta, pînă cînd, excedată de toate încercările lui Jenner, Faith îşi pierdu răbdarea şi îi făcu semn să intre.

„Foarte curînd" se dovedi a fi puţin după ora nouă în seara aceea. La şapte, Faith o conduse la cafeneaua în aer liber de pe puntea Lido, unde îi prezentă, zîmbitoare, un bărbat înalt, brunet, care avea un baston şi mergea şchiopătînd uşor, drept soţul ei, Ryan. Ryan îi strînse mîna fără cea mai mică aluzie că ar fi fost altfel decît încîntat să o cunoască, deşi, fireşte, trebuia să fie unul dintre Ei. Perfect, cinci pînă acum.

Apoi Ryan şi Faith o lăsară să mănînce singură. Se alinie la coada de la bufet şi i se oferi o farfurie cu gustări pe care le indicase la întîmplare, fără să-i pese ce primise, apoi se aşeză la o măsuţă aproape de balustradă. Era acut conştientă că era supravegheată, cel puţin de cei doi. O urmăreau şi alţii, îi spusese Bridget, alţii pe care nu-i va cunoaşte.

Din cauza tensiunii îi era imposibil să înghită ceva, dar rămase acolo mult după ce-şi pierduse orice urmă de apetit. Cu cît mai mult putea amîna momentul de a merge la bar, cu atît mai bine. În ciuda a ceea ce o întrebase pe Faith, nu avea nici o dorinţă să-l cunoască pe acest Cael, nu vroia să ştie nimic despre el. Aşa că zăbovi dasupra farfuriei cu mîncare, apoi primi un desert, o spumă de lămîie care era atît de uşoară încît nu-i dădu senzaţia de înec, înghiţind-o. În alte circumstanţe ar fi savurat-o, dar acum nu era decît o altă tactică de întîrziere.

Cînd nu mai avea cum să prelungească masa, rugă pe cineva din personal să-i arate drumul spre barul Fog Bank, care se dovedi a fi chiar în spatele ei, dincolo de un set de uşi batante. Trecu prin uşi şi găsi aproape acelaşi aranjament ca la cafenea: barul în sine se afla sub un acoperiş, dar cele mai multe mese erau în aer liber. O orchestră cînta muzică de dans, dar nu atît de tare încît să oblige lumea să ţipe ca să se audă, ceea ce era o schimbare plăcută faţă de obişnuit. Ringul de dans era înţesat cu trupuri care se învîrteau de unele singure şi cupluri care efectiv dansau împreună.

Din ce citise ea despre vapor, ştia că existau cîteva baruri, dar acesta zumzăia de activitate. Poate că lumea era extaziată de prima noapte pe mare şi nimeni nu vroia să stea înăuntru, ceea ce făcea din puntea Lido locul unde trebuia neapărat să te afli. Deasupra străluceau stelele, valurile ca cerneala, ale oceanului, licăreau cu bonetele lor argintii şi o briză înviorătoare agita aerul şi făcea hainele să fluture. Chiar aşa tensionată cum era, Jenner simţea ceva magic să se afle pe vaporul acesta strălucitor, înconjurat de oceanul enorm, pustiu. Nu se vedeau alte lumini în jurul lor, ceea ce accentua şi mai mult senzaţia de singurătate.

Un singur scaun de la bar era gol şi Jenner se strecură pe el. Era atît de multă lume în jur, încît se întrebă cum o să depisteze ea un anumit cuplu, mai ales că nici nu ştia cum arătau cei doi. În fine, asta era problema lor; ei ştiau cine era ea, prin urmare de ei depindea să se apropie suficient ca să-i atragă atenţia. Şi poate că aşezîndu-se cu cu spatele la mulţime, făcuse şi mai dificil acest lucru.

Barmanul îi zîmbi.

-Cu ce vă pot servi?

-Un teeter-totter, spuse ea.

-Aţi încercat Ghostwater, vreodată? Este băutura cu semnătura navei, spuse barmanul arătînd spre băutura pe care un al doilea barman i-o întindea unui pasager; lichidul era o născocire gri deschis, cu buchete ca o ceaţă rozalie care se înălţau din paharul înalt, subţire.

-În locul dumneavoastră eu aş trece pe Ghostwater, o sfătui un bărbat din stînga ei, în timp ce-şi împingea spre bar umărul larg.

- E drept, te cam doboară. Dar o să iau şi eu unul, continuă bărbatul.

Jenner se uită automat în sus la el, pentru că bărbatul efectiv se aplecase peste spaţiul ei şi se pomeni la doar cîţiva

centimetri de o pereche de ochi foarte albaştri, foarte intenşi. Pentru o clipă, timpul îngheţă, inima îi bubui tare în coşul pieptului şi stomacul i se strînse. Îşi schimbă privirea, rupînd contactul vizual. Era atît de aproape încît îi putea simţi căldura corpului, atît de aproape încît pieptul lui tare îi atingea umărul; o alarmă întîrziată îi alerga de-a lungul terminaţiilor nervoase. Nu îi plăcea cînd străinii o atingeau, nu îi plăcea felul în care fusese înghesuită, mai ales de un bărbat atît de înalt şi de puternic construit ca acesta. Încercă să se îndepărteze puţin, dar mulţimea din jurul barului era atît de densă încît nu se putea mişca fără să-şi folosească muşchii, să împingă lumea.

-Un teeter-totter şi un Ghostwater, imediat, spuse barmanul şi se întoarse să pregătească băuturile.

Jenner se uita drept în faţă, nedorind să mai aibă un contact vizual cu el. Se dădea oare la ea sau încerca doar să-şi comande o băutură, la barul aglomerat? Oricum, nu-şi putea permite diversiunea. Cîmpul ei vizual era acum blocat în ambele părţi, aşa încît nu mai putea vedea ce se petrecea în jurul ei şi cum toată lumea vorbea, nu ştia cine şi dacă se certa cineva. Cum va primi băutura va trebui să se retragă într-un colţ mai liniştit.

-Sînteţi singură aici? întebă bărbatul şi pentru că erau atît de aproape unul de celălalt, vocea lui îi răsună practic în ureche, respiraţia lui caldă, plăcută, mîngîindu-i obrazul.

-Nu, spuse ea, pentru că nu era. Cel puţin patru oameni o urmăreau, deşi la bar stătea singură. Tot nu-şi ridică privirea spre el.

–Păcat. Nici eu nu sînt singur, spuse el.

Vocea lui adoptase un ton profund, intim, care, împotriva voinţei ei, o făcu să-şi ridice privirea. Stomacul îi căzu din nou. Mai văzuse ea bărbaţi şi mai bine, dar să fie a naibii dacă mai văzuse unul care să emane atîta masculinitate. Înnebunitor era faptul că nici o trăsătură de pe chipul lui nu-l făcea aparte.

Era înalt, dar nu neobişnuit; muşchiulos, dar nu o legătură de muşchi; păr negru tuns scurt, ochi albaştri, o umbră abia vizibilă de barbă nerasă, pe maxiliarul puternic. Era îmbrăcat simplu, pantaloni lejeri negri şi cămaşă albă, de mătase, cu mînecile suflecate peste braţe şi totuşi părea mai elegant decît toţi ceilalţi bărbaţi, care nici ei nu păreau nişte ageamii în domeniul îmbrăcăminţii. Una peste alta era o prezenţă, ori asta avea mai multă legătură cu aura care-l înconjura decît cu înfăţişarea lui.

Barmanul le puse băuturile în faţă. Uşurată de această întrerupere, Jenner dădu să-şi caute cardul de vapor, dar bărbatul fu mai rapid, întinzînd propriul lui card şi spunîndu-i barmanului:

-Ambele băuturi.

-S-a făcut.

Acum trebui să se uite din nou la el, deşi sincer, sincer, nu vroia asta. Îşi aţinti privirea asupra nasului, pentru că ochii aceia albaştri erau prea tulburători.

-Mulţumesc, spuse ea pe tonul cel mai neutru posibil.

-Cu plăcere, spuse el întinzîndu-se peste ea să-şi recupereze cardul de la barman. Chiar în clipa aceea vasul se întoarse uşor spre stînga, fiind efectiv prima mişcare pe care o simţea ea, dar chiar atît de lină cum era, era prea mult pentru cei cîţiva care băuseră deja serios. Urmă o mişcare spre dreapta, un strigăt, apoi bărbatul de lîngă ea se mişcă dintr-o dată, cu ambele braţe în jurul ei, ca să se proptească de bar şi să îi facă scut din trupul lui. Bărbatul scoase un uşor „oof" cînd cineva ateriză peste el şi o clipă îl lipi de ea, cu pieptul pe spinarea ei, cu capul ei pe umărul lui.

-Scuze, spuse cineva, exact cînd bărbatul spunea şi el „scuze", îndreptîndu-se.

Şi atunci se auzi o voce de femeie, încărcată de dispreţ şi de furie de om băut:

-Du-te dracului! Am văzut totul! Nici măcar o băutură nu-ţi poţi lua fără să pipăi o altă femeie!

Stînjenită, Jenner se uită în jur. O brunetă cu forme unduioase şi ochi negri ca tăciunii stătea chiar în spatele lor. Era îmbrăcată într-o rochie strîmtă, roşie, care se termina doar la cîţiva centimetri sub fundul ei şi se clătina precar, pe tocuri de zece centimetri, deşi, dacă asta era din cauza mişcării vasului sau a alcoolului, cine putea spune? Se uita la ei, cu cerceii-candelabru împrăştiind scîntei la fiecare mişcare.

Jenner îl simţi oftînd, îi simţi oftatul înălţîndu-se şi coborîndu-i în piept.

-Eşti beată şi faci o scenă. Haide să mergem înapoi la masă, spuse el calm.

Bărbatul care îşi pierduse iniţial echilibrul se uită în jur, clipind ca şi cu ar fi încercat să înţeleagă situaţia. Era suficient de treaz ca să spună:

-Nu, a fost greşeala mea.

-Eu ştiu ce am văzut! spuse ea ascuţit, în timp ce se apropia mai mult de bărbatul care tocmai o salvase pe Jenner de la a fi doborîtă de pe scaun.

-Nu ştiu de ce m-ai invitat să vin ...

-Nici eu. Dar regret asta tot mai mult.

Tonul lui era dur şi amar.

-Nimic mai uşor de rezolvat! Ia-ţi hainele şi valea, ticălosule.

Vocea ei atinsese cotele ţipate ale ofensei şi lacrimile începură să-i dizolve rimelul care i se scurgea în rîuleţe negre pe obraji. Tot mai mulţi oameni deveneau tăcuţi, întorcîndu-se să urmărească scena şi Jenner se simţea ca şi cum ar fi fost prinsă în mijlocul unui tren deraiat, din care nu putea să scape. Se uită disperată în jur, sperînd să se poată strecura afară.

Bărbatul scutură din cap, expresia lui devenind dură.

-Nu cred că mă poţi da afară din apartamentul meu,

Tiffany, dar ştii ceva? O să te las acolo, pentru că mai bine dorm în spălătorie decît să mai stau un minut cu tine.

Tiffany!

Dumnezeule. Informaţia îngrozitoare o străbătu pe Jenner ca un puhoi de apă rece ca gheaţa. Era Cael.

CAPITOLUL UNSPREZECE

SCENA DEVENEA TOT MAI URÎTĂ. Chipul lui Tiffany ajunsese de un roşu inimaginabil şi ea striga şi împroşca insulte incoerente. Cael nu-i răspundea. Nu avea de ce. Expresia lui vorbea de la sine; parcă se uita la o insectă. Lîngă el, Jenner Redwine îngheţase pe scaunul de la bar, îngrozită şi oripilată.

Pînă ca el să-i fi pronunţat numele lui Tiffany, Jenner se simţise doar stînjenită şi uşor jenată de a fi fost prinsă pe nedrept într-o astfel de scenă. Totuşi, el îi acordase o atenţie specială şi ştiuse exact momentul în care ea va face conexiunea şi va înţelege cine era el. Ea chiar nu bănuise nimic. Iar el ştiuse că reacţia ei va fi mai credibilă dacă va fi luată prin surprindere. Şi avusese dreptate.

Totuşi, Redwine nu era singura luată prin surprindere.

Ciudat cum, văzînd-o în carne şi oase, Cael reacţionase altfel decît se aşteptase cînd îi studiase fotografia. Privindu-i fotografia, îşi spusese că le-ar putea face probleme, dar apoi nu se mai gîndise la ea. Văzînd-o însă în realitate, *ştiu* că ea însemna probleme, doar că acum nu mai putea *să nu* se gîndească la ea.

Nu era înaltă, puţin sub înălţimea medie şi era slabă, dar părea o slăbiciune firească la ea, nu ca şi cum s-ar fi chinuit să nu mănînce. Deşi avea sîni mici, avea un fundulet drăgălaş, rotund. Nu era mare, doar ... rotund. Îi plăcea rotund. În cazul de faţă, îi plăcea prea mult.

Nu era îmbrăcată de seară. Faith îi spusese că nu se schimbase de haine. Dar chiar şi în pantalonii de culoarea făinei de ovăz şi bluza fără mîneci, verde-smarald, se distingea în mulţimea din jurul ei. E drept, asta putea fi şi din cauză că o urmărise, dar chiar privind obiectiv, era deosebită: felul drept în care se ţinea, rezerva, felul în care se uita la oameni, un fel care-i făcea să creadă că au vărsat ceva pe ei. În tot ce făcea ea, în postura ei, exista o agresiune subtilă, profundă, care spunea că Jenner Redwine era gata să lupte pentru ceea ce vrea şi Dumnezeu să-i ajute pe cei care-i stăteau în cale.

Va trebui să o urmărească minut de minut, pentru că ea nu se va lăsa intimidată să accepte cu resemnare ce i se spunea să facă. Şi tocmai cînd el înţelegea asta, Jenner se şi strecura jos de pe scaun, îndepărtîndu-se, arătînd ca şi cum ar fi vrut să scape de o scenă neplăcută.

Slavă Domnului că şi Tiffany observase ce se petrecea şi striga acum:

-Nu încerca să fugi ca şi cum ai fi Micuţa Inocentă! Te-am văzut flirtînd...

-Nu te cunosc, o întrerupse Jenner. Cael profită de ocazie ca să-şi schimbe poziţia, blocîndu-i subtil evadarea. Jenner îi aruncă o privire tăioasă, cu ochii verzi, îngustaţi. Chiar părea gata să se ia la bătaie cu amîndoi.

-Şi nici pe el nu-l cunosc, aşa că scuteşte-mă de mica ta scenă urîtă.

Apoi, în mod evident, surprinse privirea cuiva pe care-l cunoştea, pentru că ridică scurt din umeri, în chip de ce-pot-să-fac. Bună fată; gestul părea cît se poate de firesc. Poate că era o actriţă mai bună decît îi spusese Bridget că este.

Chiar atunci, Faith se apropie deTiffany, îşi petrecu braţul pe după umerii ei şi începu să-i vorbească încet. Tiffany începu să plîngă, lacrimi adevărate prelingîndu-i-se pe obraji – cum naiba reuşea asta? – şi Faith o conduse, în final, afară din bar.

În jurul lor se lăsă tăcerea. Apoi Ryan se apropie şchiopătînd de Cael, în ochi citindu-i-se îngrijorarea. Şi Ryan era un actor al naibii de bun. Şchiopăta, într-adevăr, dar foarte puţin. Totuşi, cînd se afla în public, exagera întotdeauna, pentru că asta făcea parte din personalitatea lui şi Cael nu-şi amintea să fi uitat vreodată s-o facă.

-A fost frumos din partea ta să-i laşi apartamentul, spuse Ryan, suficient de tare ca să-l poată auzi toţi cei din jurul lor.

Cael ridică din umeri.

-Nu o puteam da afară, nu? Şi amîndoi se poziţionară astfel încît să o blocheze complet pe Jenner, fără şansa de a se strecura printre ei. Arăta atît de frustrată, încît Cael îşi stăpîni cu greu un zîmbet.

Ryan continuă:

-A existat o neînţelegere cu apartamentele noastre. Iar noi avem unul cu două dormitoare. Eşti binevenit în celălalt dormitor, dacă vrei.

-Îţi rămîn obligat. Dar o să încerc mai întîi să văd dacă mai există vreo cabină de lux, disponibilă.

Ryan ridică din umeri.

-Nu am auzit aşa ceva. Dar dacă nu există, rămîi invitatul nostru. Am discutat deja cu Faith, deci să nu crezi că ea are ceva împotrivă.

Ryan îşi întoarse privirea spre Jenner, zîmbind.

-Ce mod de a-ţi începe croaziera, nu?

-Remarcabil, spuse ea aspru, încercînd încă o dată să se strecoare printre ei.

Ryan întinse mîna şi o prinse de cot, ţinînd-o în loc.

-Voi doi vă cunoaşteţi sau aţi fost prinşi doar în mijlocul exploziei?

-Nu, nu am făcut cunoştinţă, spuse Cael înainte ca Jenner să poată spune ceva. Cu cît trebuia să improvizeze mai puţin, cu atît mai bine.

-Asta face toată scena şi mai ridicolă, nu? spuse Ryan rîzînd cu subînţeles, ca de la bărbat la bărbat.

-Jenner Redwine, el este Cael Traylor.

-Încîntat de cunoştinţă, spuse Cael întinzînd mîna. Străfulgerarea din privirea ei spunea că mai curînd ar fi atins o cobră, dar întinse totuşi mîna şi el i-o luă, cu o strîngere delicată, dar ţindu-i-o totuşi mai mult decît ar fi trebuit. Degetele ei erau delicate şi reci, pielea fină şi în ciuda situaţiei, i-o strînse şi ea pe a lui. Se uită în sus la el şi vreme de o scurtă clipă, privirile li se încrucişară. El îşi păstră expresia neutră, dar această singură privire a fost suficientă ca să întrevadă revolta care clocotea în ea. Trebuia să o scoată de aici, cît mai repede.

El şi Ryan mai discutară puţin, făcînd ca lucrurile să pară normale pentru oamenii care mai stăteau încă acolo, cu urechile ciulite, să audă ce discutau. Cael îi mai mulţumi o dată lui Ryan pentru oferta dormitorului suplimentar. Apoi se întoarse, în sfîrşit şi-i luă lui Jenner băutura de pe bar, odată cu Ghostwater-ul comandat de el. Era o combinaţie puternică de votcă Grey Goose, de absint – autentic – şi de vreo două alte chestii. În vecii vecilor nu s-ar fi atins de el, dar sute de oameni îl sorbeau ca pe apă.

Se uită la Ghostwater, se strîmbă, îl puse deoparte şi-i spuse lui Jenner:

-Era pentru Tiffany . Mai băuse unul şi insista să mai aibă unul. Ştiam că efectul este puternic şi rapid.

Jenner încuviinţă din cap dar nu răspunse. Asta era bine. Cu cît vorbea mai puţin acum, cu atît mai bine. Nu avea nevoie decît să se lase condusă de el.

Cael se uită în jur, în bar. Muzica începuse din nou şi majoritatea oamenilor reveniseră la propriile conversaţii. Salută din cap cîteva cunoştinţe şi spuse:

-Haide să ieşim din aglomeraţia asta şi să ne plimbăm puţin. Mie mi-ar prinde bine ceva mişcare.

-Voi doi puteţi pleca. Eu merg să văd cum se descurcă Faith cu Tiffany.

Puntea Lido era prea aglomerată pentru o adevărată plimbare iar în plus, prefera să fie singur cu Jenner, aşa încît urcară scările. Curînd, Jenner se pomeni plimbîndu-se alături de Cael pe puntea sporturilor, care era aproape pustie. Nu vorbeau; ea mergea şi se uita drept în faţă, ca şi cum ar fi fost la armată şi ar fi avut de parcurs cincisprezece mile. Cael o prinse de braţ şi o forţă să înceapă un ritm mai domol.

-Arăţi ca şi cum ai încerca să fugi de mine.

-Ca să vezi, spuse ea sarcastic.

Ah, da, chiar avea guriţă. Partea proastă era că de cîte ori se uita la ea, îi plăcea tot mai mult guriţa asta.

-Gîndeşte-te la prietena ta, spuse el fără inflexiuni, dar pe un ton şi mai scăzut. Sunetul era purtat de vînt şi aici sus, briza cauzată de mişcarea navei era mai puternică. Îi sufla părul spre spate şi îi lipea hainele de trup. *Cumsecade vînt,* îşi spuse el, admirînd forma sînilor ei mici. Ea se înfioră, îşi frecă braţele goale cu mîinile, ascunzînd, prin coincidenţă, aceşti sîni de privirile lui.

Jenner izbucni:

-La ea mă gîndesc. Ăsta este singurul motiv pentru care nu te-am aruncat peste balustradă.

-Atunci gîndeşte-te mai mult, pentru că nu prea vinzi cum trebuie ideea că între noi se petrece ceva.

-Cui îi vînd ideea asta? Nu-i nimeni sus aici, ripostă ea. Ceea ce era în mare parte adevărat. Puţini oameni se plimbau pe aici, cîteva cupluri şi un bărbat singur, care trăgea dintr-o ţigară. Cael îl recunoscu în el pe Dean Mills, şeful personalului ocupat cu securitatea lui Larkin. Chiar urcase aici ca să fumeze, sau îl trimisese Larkin? Indiferent, chestia asta trebuia să pară autentică.

-Eu decid cînd trebuie să o vinzi, nu tu. Şi îţi spun să o vinzi acum.

Cu aceste cuvinte, o întoarse cu faţa spre el, nu chiar lipită de el, dar aproape. Uluită, îl privi şi ceva în el îngheţă, imaginîndu-şi o fracţiune de secundă că se uita aşa la el în timp ce o trăgea dedesubtul lui. Goni iute ideea. În treaba asta nu era loc de rahaturile astea. Totuşi, trebuiau să creeze impresia de real. Se uită în jos la ea o clipă nesfîrşită, apoi îşi puse mîinile pe talia ei şi o trase lipită de el.

-Sărută-mă ca şi cum ai fi convinsă de asta, îi porunci el şi se aplecă spre ea.

Ea nu o făcu. Rămase ţeapănă ca un manechin, cu braţele de-a lungul trupului, cu buzele închise cu încăpăţînare.

-Vinde-o, mormăi el aproape de gura ei şi apăsîndu-şi mai mult sărutul, plimbîndu-şi gura peste a ei, împingîndu-şi limba înăuntrul ei, să-i simtă gustul. Ea se cutremură, apoi îşi ridică braţele, petrecîndu-şi-le pe după gîtul lui.

Încercă totuşi să-şi ţină trupul cît mai departe de al lui, ceea ce nu era posibil, nu cu oamenii lui Larkin urmărindu-i. Cael o lipi mai tare de el, sîni şi şolduri şi coapse. Contactul îl izbi direct în vintre şi simţi cum începe să se întărească. O ţinu lipită de el, ştiind că ea simţea asta, folosindu-şi reacţia lui automată ca o armă să o aducă în rînd. Ea nu ştia dacă el avea sau nu intenţia să le facă rău ei sau lui Syd Hazlett şi pe Dumnezeul lui că vroia să o lase în această incertitudine, pentru că teama asta era singurul lui mijloc de a o ţine în lesă.

-Nu, scînci ea şi faptul că îl rugase asta îi spunea cît de îngrozită era. Îi putea simţi inima bubuindu-i în piept şi-şi sugrumă instinctul de a o linişti.

-Atunci poartă-te ca şi cum chiar ai simţi asta, spuse el din nou, sărutînd-o încă o dată.

Ea ezită o fracţiune de secundă, apoi făcu ce i se poruncise. Poate că spaima nu era o reacţie firească a ei, pentru că tot ce simţea acum era furia care o străbătea prin tot corpul ca un curent electric. Îşi lipi de el trupul slăbuţ şi îl

sărută ca şi cum ar fi încercat să-l pună pe jar cu gura ei. Erecţia lui deveni totală şi o lipi cu spatele de balustradă, ţinînd-o acolo cu toată greutatea lui, în timp ce-i întîlnea ferocitatea, cu ferocitatea lui.

Rahat. Asta era mult mai real decît făcuse el tîrgul.

CA TOŢI CEILALŢI DIN Fog Bank, Frank Larkin urmărise mica ceartă urîtă din bar. O recunoscuse pe Jenner Redwine, din poze, cînd le mutase pe ea şi pe Hazlett în apartamentul alăturat lui, dar nu cunoştea cuplul care se certa.

-Cine sînt? îl întrebă el pe Keith Gazlay, un industriaş din Seattle. Gazlay era un bărbat cu privire de vultur, care se afla aici cu cea de a treia lui soţie-trofeu; toate erau din ce în ce mai tinere, iar aceasta, mai tînără decît copiii lui – cel puţin decît cei trei, cu prima nevastă. Mai avea o a doua familie, o fată şi un băiat, cu a doua soţie – prima soţie-trofeu – care fusese cu cel puţin cincisprezece ani mai tînără ca el. Numărul unu îl scuturase de toţi banii şi relaţia lor era cruntă; după care devenise suficient de deştept să încheie contracte prenupţiale.

Cu ochii pe sînii femeii care urla şi care erau gata să ţîşnească de sub rochia ei roşie, mulată, Gazlay spuse:

-Nu ştiu. Dar mi-ar plăcea să ştiu.

Evident, mariajul cu numărul patru avea probleme. Frank îşi ascunse dispreţul faţă de Gazlay şi se întoarse să-i facă semn lui Dean Mills. Îi spuse cîteva cuvinte şefului pazei sale şi se întoarse să urmărească restul spectacolului, în timp ce Dean îi urma instrucţiunile.

Femeia brunetă era băută şi iraţională, neascultînd ce i se spunea. Bărbatul la care striga o privea cu o privire distantă, concediantă, care spunea că terminase cu ea, indiferent cîte scuze i-ar fi prezentat ea a doua zi. Un alt bărbat încerca să explice că toată vina îi aparţinea, în timp ce Jenner Redwine arăta cumplit de nelalocul ei şi încerca să se strecoare dintre

cei doi, doar că era împiedicată de mulţimea care se înghesuia tot mai mult în jurul scenei.

Dean Mills se întoarse, vorbind încet în timp ce-i împărtăşea lui Frank informaţiile cerute de acesta. Bărbatul se numea Cael Traylor, din California de nord; era proprietarul mai multor restaurante, spălătorii de maşini şi automate pentru spălatul rufelor. Femeia era Tiffany Marsters şi era evident că nu făcea nimic altceva pentru mîncarea şi croaziera ei, decît să se reguleze.

Dean nu-şi detalie recitalul; nu era cazul. Amîndoi ştiau că afaceri ca acelea ale lui Traylor erau o excelentă acoperire pentru spălarea de bani, ceea ce însemna că era, probabil, murdar. Frank găsi asta liniştitor. Un om care avea ceva de ascuns nu era genul care să-şi vîre nasul în secretele altora.

Pe Frank îl durea capul, mai mult ca de obicei. Muzica îi făcea pulsaţiile şi mai intense şi parcă şi vederea părea să-i pulseze. Dar în seara aceasta, prima seară, trebuia să fie prezent, aşa încît încercă să uite de durere. Nimeni nu trebuia să vadă că era ceva în neregulă cu el, căci altfel vulturii ar fi început să-l ciugulească de viu. Cu toţii erau vulturi, vulturi bogaţi care credeau că banii lor îi făceau mai buni decît ceilalţi. O să le arate lor. Odată pentru totdeauna, va arăta lumii cît de proşti erau cu toţii, cum fusese el, dintotdeauna, mai deştept şi rîsese de ei luîndu-le banii.

În scena de lîngă bar mai interveni cineva, al cărei chip îl recunoscu: Faith Naterra. Ea şi soţul ei, Ryan, fuseseră iniţial repartizaţi într-unul din apartamentele alăturate lui Frank. Privi cum aceasta se apropia de femeia Marsters, cum îşi petrecea un braţ pe după umerii ei şi cum o scotea de acolo.

Spectacolul era mai bun decît o melodramă ieftină şi la fel de idiot. Acum Ryan Naterra se dusese la Traylor şi discuta cu el, evident prezentîndu-i-l lui Jenner Redwine, pentru că cei doi îşi strînseră mîinile. Frank se întoarse spre Dean.

-Vezi ce se petrece, îi şopti el şi Dean se amestecă în mulţime. Puţin după aceea, Traylor şi femeia Redwine părăsiră barul, urmaţi discret de Dean.

Frank îşi spuse că Traylor tocmai profitase de ocazie ca să o rupă cu o femeie care provoca mai multe probleme decît merita şi să se agaţe de una care valora cîteva sute de milioane. Din punctul lui de vedere, era perfect; nu că vreunul dintre ei avea să trăiască prea mult.

CAPITOLUL DOISPREZECE

LA VREMEA CÎND AJUNSERĂ LA APARTAMENTUL EI, Jenner, îngrozită, respira repede, cuprinsă de un atac de panică. Cu cît era mai îngrozită, cu atît mai furioasă devenea. Indiferent cît de des sau cît de insistent trebuise să-l sărute în public, să fie ea a naibii dacă asta însemna că îl va lăsa să facă ce vroia el, în intimitate. Dorinţa ei de a-l atinge şi de a se lăsa atinsă de el dispăru în faţa uşii.

Era un actor al naibii de bun şi asta o îngrozea şi mai mult, pentru că o punea pe ea într-o poziţie şi mai dezavantajoasă. Cum avea ea să ştie ce să creadă şi ce să nu creadă? Era atît de convingător în rolul său încît dacă ar fi fost o proastă, inima ei ar fi început să-i bată mai tare, fiind obiectul unei insistenţe masculine atît de mari. El nu se juca, nu-i lăsa timp să îl cunoască mai bine; fiecare mişcare a lui, fiecare privire pe care i-o aruncase fuseseră acelea ale unui bărbat care vroia să cucerească o femeie pe care o dorea. În viaţa reală, Jenner ar fi luat-o la sănătoasa dacă vreun bărbat ar fi încercat să fie atît de dominant cu ea. Ei nu-i plăceau bărbaţii autoritari şi nu îi tolera. Cael era mai mult decît autoritar; era pur şi simplu crud şi simţind asta, dinţii aproape că începură să-i clănţăne în gură.

Cael îi luă de pe umăr gentuţa minusculă, o deschise şi scoase din ea cheia card. Jenner stătea mută, strîngînd din dinţi ca să nu i-o smulgă înapoi. Nimeni din cei care o cunoşteau nu ar putea crede o clipă măcar că ea ar lăsa un

bărbat să se poarte în felul acesta, dar cine, în afară de Syd, o cunoştea cu adevărat ? Ea şi Syd erau atît de bune prietene tocmai pentru că nici una dintre ele nu se potrivea cu restul gloatei.

Cineva venea pe culoar, spre ei. Jenner evită să se uite, să vadă cine este, ţinîndu-şi capul în jos şi privirea aţintită asupra mîinilor lui, în timp ce inserau cardul în fantă şi se aprindea luminiţa verde. Erau mîini mari, dar bine formate şi puternice, avînd în aspectul lor ceva ce ea recunoscu. Erau mîini de bărbat care mergea la sală, mult şi des şi care avea antrenament în artele marţiale. Puţinul ei judo ar fi fost inutil împotriva lui.

Scoţînd cardul, Cael deschise uşa şi o împinse înăuntru, cu palma lui bătătorită, fierbinte, pe mijlocul ei.

Odată înăuntru şi uşa închisă în urma lor, Jenner se îndepărtă repede de el.

-*Nu o să te las* să mă violezi, e clar?

-Vorbeşte încet.

Strîngînd-o cu mîna de un braţ, o împinse mai departe de uşă. Se opri acolo, măturînd-o cu privirea lui rece, cu geanta ei roşie încă în mînă.

-Corectează-mă dacă greşesc, dar eu unul cred că definiţia violului înseamnă că nu este implicat nici un «a lăsa». Poţi să stai liniştită ; nu sînt interesat.

-Da, am simţit cît de neinteresat eşti, izbucni ea, dorindu-şi apoi să nu o fi spus, pentru că într-adevăr nu dorea să discute despre starea penisului său. Asigurarea lui eşuase, pentru că ea nu se simţea cîtuşi de puţin liniştită. Îi venea încă, practic, să-şi sară din piele din cauza nervozităţii şi reacţia ei instinctivă era de luptă.

El părea amuzat.

-Nu prea te pricepi la bărbaţi, nu-i aşa?

-Mai mult decît suficient, mulţumesc! *Hei* ! Ultima exclamaţie era strigată în timp ce el o tîra spre uşa dormitorului aflat în stîngă. Stomacul îi căzu din nou, aşa, pur şi simplu, panica o scăldă în valuri, făcînd-o să-şi piardă raţiunea. Explodă într-o rafală de mişcări, dînd în el cu toată forţa. Îi trîntea pumni cu mîna liberă, vrînd să se smulgă din strînsoarea lui, răsucindu-se, încercînd să-l calce pe picioare, dîndu-i cu cotul în stomac, lovindu-l cu capul – orice şi tot ce putea face, fără altă strategie în minte decît nevoia de *a se lupta*. El mîrîi cînd primul ei pumn îl izbi în obraz, apoi îi contracară majoritatea eforturilor întorcîndu-şi doar trupul, pentru ca ea să nu mai aibă altă ţintă decît umărul şi spatele. Dar strînsoarea lui nu slăbi nici o clipă. Înfuriată, îngrozită, îşi folosi singura armă care-i mai rămăsese şi îl muşcă, afundîndu-şi dinţii în partea din spate a braţului său.

- *Fir-ar*! spuse el printre dinţi şi întorcîndu-se brusc o aruncă în aer, ca să aterizeze pe pat, cu dinţii zornăind. Jenner se întoarse disperată, încercînd să-şi recîştige echilibrul şi să se rostogolească pe partea cealaltă a patului, dar repezindu-se cu viteza unui şarpe în atac, el o prinse de încheietura mîinii şi o tîrî afară din pat, azvîrlind-o în scaunul de alături.

Viteza violentă a mişcării o lăsă răstignită pe scaun, dezorientată şi încremenită, cîteva secunde bune fiind incapabilă să-şi mişte corpul. El scoase din buzunar o bandă de reţinere din plastic, i-o prinse pe o mînă şi apoi, cu două smucituri puternice, o fixă de scaun.

-Bridget mi-a spus că eşti o belea, dar a uitat să menţioneze că eşti şi turbată.

Respirînd puternic, ca să nu i se mai învîrtă capul, să poată înţelege ce se petrece, Jenner îl privea tăcută. Ce-a fost ... ? El nu... ?

-Am crezut că vroiai să... începu ea, dar apoi se opri.

-Să nu mai crezi nimic - o sfătui el pe un ton aproape mîrîit – nu eşti bună la aşa ceva.

Apoi Cael îşi scoase mobilul din buzunar şi formă un număr din două cifre, spunînd pe un ton care-l trăda că nu se calmase încă :

-Adu o găleată cu gheaţă. Ticăloasa asta mică m-a muşcat.

Chiar de unde se afla, Jenner putu auzi rîsul persoanei care se afla la celălalt mobil.

Ciudat, faptul că cineva rîsese de el nu îl deranjă. Gura i se strîmbă într-o jumătate de zîmbet şi ascultă mai departe.

-Ai avut dreptate cu asta, spuse apoi şi termină convorbirea.

-Nu sînt o ticăloasă, spuse ea, simţind nevoia să se apere, mi-a fost doar frică.

El o ignoră. Se duse apoi spre pat, îi deschise geanta şi i-o întoarse cu fundul în sus, răsturnîndu-i conţinutul. Nu erau prea multe înăuntru; geanta era prea mică. Un ruj, cardul ei de vapor, pastile mentolate, permisul de conducere şi paşaportul, o carte de credit şi ceva bani lichizi, toate erau acum răspîndite pe pat. Nici un mobil, pentru că i-l luase Bridget.

Căută în micul compartiment cu fermoar al genţii, dar era gol. Nu avea nici măcar o pilă de unghii sau un cleştişor de unghii ; Faith îi căutase în sacul cu care venise pe vapor şi-i scosese tot ce putea fi considerat cît de cît o armă sau o sculă. Jenner tînjea acum după cleştişorul de unghii, care ar fi ajutat-o să taie banda de plastic care o ţinea legată de scaun. Din cauza lui Syd nu putea merge nicăieri, nu putea face nimic, dar tare i-ar fi plăcut să-i arate ce gîndea ea despre idioatele lui legături de plastic.

I-ar fi plăcut şi să-l înţepe cu o pilă de unghii, dar chiar de ar fi avut acum pila, tot nu i-ar fi folosit la nimic. Din cauza restricţiilor pe liniile de zbor, care interziceau pilele metalice,

a ei era ceva dintr-o spumă moale, absolut inutilă la orice altceva în afară de a-şi netezi o asperitate a unghiei. Se întrebă dacă ar putea da în judecată serviciile de securitate pentru faptul că o lipsiseră de o armă, fie ea şi o pilă de unghii, atunci cînd avea nevoie de una.

Cael se duse la garderoba care se afla în partea cealaltă a dormitorului. Prin uşa deschisă putu vedea că bagajele ei fuseseră despachetate, ceea ce însemna că Bridget se întorsese în apartamentul ei. Cael îi examină fiecare piesă de îmbrăcăminte, îi căută în fiecare buzunar, în fiecare geantă, deşi Bridget trebuie să fi făcut acelaşi lucru. Faptul că el verifica totul din nou însemna fie că nu avea încredere în Bridget, fie că dubla verificare făcea parte din metoda lor de lucru. Spera că era prima variantă, dar o suspecta pe a doua. Pînă acum, oamenii ăştia fuseseră înspăimîntător de eficienţi.

Bridget ciocăni la uşă ; Cael o lăsă pe Jenner legată de scaun şi se duse să o primească pe Bridget. O auzi spunînd :

-Am adus gheaţa pe care aţi cerut-o, domnule.

-Mulţumesc. Pune-o pe masă, te rog.

-Da, domnule.

Formalismul lor era destinat, clar, eventualilor trecători pe culoar. Uşa se închise şi Bridget intră în dormitor, rînjind prosteşte cînd o văzu pe Jenner legată de scaun. Cael trecu pe lîngă ea, luă un prosop din baie, apoi se întoarse în salon. Bridget ieşi din dormitor fără un cuvînt, deşi ochii ei scînteiau de încîntare. Ce îi plăcuse ei cel mai mult, faptul că Jenner îl muşcase pe Cael, sau că acesta o legase pe Jenner de scaun?

-Ah, ţi-a făcut o vînătaie. Apleacă-te în faţă, o auzi Jenner o clipă mai tîrziu.

Din locul unde se afla scaunul ei, Jenner nu putea vedea nici măcar o fişie din salon, dar îi putea auzi fără dificultate şi ştia că ei erau foarte atenţi la orice zgomot venind dinspre ea.

Se uită la cătuşele din plastic care o ţineau legată de scaun. Poate că ar fi reuşit să se elibereze, avînd o mînă liberă, dar ce cîştiga altceva în afară de satisfacţia demonstraţiei ? Nu putea pleca nicăieri, nu putea striga după ajutor. Nu putea face nimic ce ar fi avut consecinţe asupra lui Syd. Nu putea decît să rămînă acolo unde se afla.

Cel mult, îşi putea folosi timpul ca să se refacă mental şi fizic după spaima prin care trecuse. Se simţea ca după un efort super intens la sală, urmat de o alergare de cinci mile. Respiraţia îi era încă prea rapidă, inima încă îi bătea cu putere. Descărcarea de adrenalină o lăsase moale şi confuză, dar rotiţele minţii ei începeau din nou să funcţioneze.

În primul şi în primul rînd trebuia să accepte că, indiferent cum va ieşi, bine sau rău, era implicată în chestia asta, împreună cu ei. Ei o aveau pe Syd. Prin urmare, ea trebuia să facă tot posibilul pentru ca planul lor, indiferent care era acela, să le iasă ; era singurul mod în care o putea ajuta pe Syd. A face în public tot ce vroiau ei nu însemna că în privat nu va stîrni iadul, prin toate mijloacele posibile, dar dacă vroiau ca ea să se prefacă îndrăgostită la nebunie de ticălosul ăsta, atunci o să le ofere o interpretare de Oscar.

O durere în braţ îi atrase în final atenţia şi se uită în jos, ca să vadă conturul degetelor lui în carnea ei, acolo unde o ţinuse el cînd încercase ea să se lupte. Deci nu era singurul care etala o vînătaie, îşi spuse ea, apoi îi mai trecu ceva prin cap. Şi strigă :

-Hei, şi eu am nevoie de gheaţă.

-Grozav, spuse el, evident nedorind să împartă gheaţa cu ea.

-Vînătaia ta poate fi acoperită de o cămaşă – izbucni ea – dar eu nu am nimic cu mîneci lungi, să-mi acopere braţul şi nimeni de pe vasul ăsta, care mă cunoaşte, nu îşi va imagina o clipă că am fost de acord cu abuzul. Aşa că mai bine mi-aduceţi şi mie nişte gheaţă, să scap cît de cît de vînătăi.

Într-o clipă apărură şi Cael şi Bridget. El era fără cămaşă, în mînă cu punga cu gheaţă. Cum nu vroia să vadă toţi muşchii ăia, Jenner îşi luă repede privirea de la pieptul larg, acoperit de o pudră de păr şi se uită la Bridget care îi ridica braţul să se uite la urmele roşii.

-Îţi aduc gheaţă, spuse aceasta şi se întoarse în salon, ca să revină în cîteva secunde cu găletuşa. O luă cu ea la baie, unde ridică puţin glasul ca să întrebe :

- Ce-aţi făcut, v-aţi luat la bătaie cum aţi intrat pe uşă?

-*Ea* s-a luat la bătaie. Eu n-am făcut decît să-i trîntesc fundul în scaun şi să o leg, bombăni Cael.

Ceea ce era adevărul adevărat, îşi dădu seama Jenner. El nu îi ripostase, nu dăduse în ea şi o legase de scaun doar după ce îl muşcase. Dar dacă îşi închipuia că o să capete coroniţa pentru asta, se înşela amarnic. Şi spuse cu furie :

-Nu îţi datorez scuze. Răpitorii nu primesc scuze pentru că ei merită ce primesc.

Totuşi, el nu-i făcuse cu adevărat rău. Da, îi răpise zece ani din viaţă cu groaza prin care trecuse, dar privind retrospectiv, trebuia să recunoască faptul că acest lucru fusese probabil neplanificat.

Ceva se petrecea aici, ceva dincolo de evidenţă. Dar ce anume?

Bridget ieşi din baie cu gheaţa înfăşurată în alt prosop pe care îl petrecu peste braţul lui Jenner. Recele începu să-i uşureze pe loc durerea.

Bridget îl întrebă pe Cael :

-Mai ai nevoie de ceva ? Eu trebuie să mă întorc, în cazul în care mai vrea cineva, ceva.

-Dacă tot ce-am pus pe listă e aici, n-am nimic împotrivă, răspunse el.

-E totul aici. Am verificat de două ori.

-Atunci o să încep. Sună-mă dacă se întoarce în apartament.

Bridget încuviinţă din cap şi dispăru.

Cine să se întoarcă ? se întrebă Jenner. Şi cum nu părea să afle ceva dacă nu întreba, spuse :

-Despre cine vorbiţi ? Cine să se întoarcă ?

-Nu e treaba ta, replică el scoţînd din debara o sacoşă din molton. Cum nu mai văzuse sacoşa aceea, înseamna că o pusese Bridget acolo.

-Scuze, dar toate semnele arată că este foarte mult treaba mea, spuse ea arătînd spre cătuşele de plastic de la mîna ei. Şi-ar fi dorit ca el să-şi pună cămaşa, pentru că începea să obosească tot evitînd să se uite direct la el.

-Gura sau îţi pun şi un căluş.

Era foarte posibil ca el s-o facă, îşi spuse Jenner privindu-l, uitînd că nu vroia să se uite la el ; el, însă, o ignora. Scotea conţinutul din sacoşă şi întindea totul pe pat. Era o etalare de echipamente electronice, al căror scop nu şi-l putea imagina, fire şi gadgeturi şi ustensile care arătau ca ...

-Ce-i ăsta, un burghiu ? De ce ai nevoie de un burghiu ? Ce vrei să sfredeleşti ?

-Găuri ca să-ţi închid sicriul. Şi taci odată! mormăi el.

Ah, satisfacţia de-a-l scoate din ţîţîni. Asta era ce merita. Mai tăcu un minut şi cînd îl văzu mai concentrat, spuse bosumflată :

-Trebuie să fac pipi.

Capul îi căzu în faţă şi Cael închise ochii.

-Nu mă mai pot ţine. Toată lumea trebuie să facă pipi. Chiar şi Darth Vader trebuia să facă pipi, deşi nu ştiu cum reuşea, fără să-şi scoată armura aia cibernetică. Dacă nu m-ai fi obligat să beau teeter-totterul ăla, nu ar fi trebuit să fac pipi acum, aşa că este vina ta.

Dacă ar fi putut spune ceva şi mai ofensator, ar fi spus-o, pentru că vroia – simţea nevoia – să vadă de ce era el în stare cînd era provocat, pînă unde putea merge.

Posac, fără să spună o vorbă, Cael luă o foarfecă de sîrmă dintre sculele de pe pat şi tăie plasticul care o lega de scaun. Abia atunci îşi dădu ea seama că ar fi putut trage mult mai strîns cătuşele decît o făcuse, pentru că îi fusese foarte uşor să bage foarfecele între pielea ei şi plastic.

Cu mîna eliberată îşi ţinu prosopul pe braţ şi el o escortă spre baie. Nu ştia de ce-şi imagina el că avea nevoie de escortă, de vreme ce nu exista nici o altă ieşire din baie, decît tot înapoi în dormitor. Din vizita ei precedentă aici, cînd o păzea Faith, ştia şi că nu mai exista nimic în baie ce ar fi putut fi folosit ca armă, decît doar dacă l-ar fi putut convinge să calce pe o bucată de săpun, să alunece şi să-şi spargă capul în cădere.

-Nu încuia uşa, îi porunci el.

Jenner se gîndi cît de departe vroia să-l împingă şi decise că pentru acum era suficient. Paşi mici. În fond, chiar nu avea idee cum ar putea el reacţiona dacă i-ar pune cu adevărat răbdarea la încercare. Nu îl cunoştea, nu ştia de ce era în stare. Nu vroia să apese, din greşeală, pe butonul greşit şi să-i facă un rău lui Syd, doar pentru că ea vroia să-şi exploreze limitele. Aşa că nu încuie uşa dar făcu pipi, în caz că el asculta.

În timp ce se spăla pe mîini, îşi privi imaginea în oglindă. Un chip palid, surmenat, o privea înapoi. Uitîndu-se la ceasul de la mînă, înţelese de ce era atît de obosită. Se sculase înainte de răsăritul de pe coasta de est şi acum era ora două a.m., pe coasta de est, unsprezece p.m. pe coasta Pacificului - aproape douăzeci şi patru de ore.

Cael deschise uşa.

-Gata, ţi-ajunge. Ieşi de aici.

Jenner termină de şters mîinile, îşi examină pielea roşie de pe braţ, unde îşi ţinuse gheaţa şi decise că nu mai avea nevoie de ea. Despături prosopul şi aruncă gheaţa în closet, apoi întinse frumos prosopul peste rastelul de uscat. Ieşind din

baie, el se întoarse, stînd între uşă şi ea şi Jenner îi văzu locul umflat şi roşu, de pe muşchiul triceps unde îşi înfipsese ea dinţii. El avea nevoie de gheaţă mai mult decît ea. Deşi, dacă nu avea de gînd să înoate, nu va trebui să-şi scoată cămaşa.

Se uită la spatele lui, la brazda adîncă a şirei spinării care bisecta toţi aceşti muşchi şi-şi dori al naibii să-şi pună cămaşa, *acum.*

-Sînt epuizată, spuse ea ca să-şi scoată din minte priveliştea masculină din faţa ei. Singura dată cînd mai depusese ea armele în unei privelişti arătoase fusese cu Dylan, acum atîta amar de vreme, cînd avea doar douăzeci şi trei de ani, dar nici atunci nu durase prea mult. Iar acum era alcătuită dintr-un material mai dur.

-Orice faci, poate aştepta pînă mîine. Încuie-mă aici, dormi dincolo, sprijinit de uşa mea. Nu-mi pasă. Dar lasă-mă să dorm puţin.

-Ce fac eu acum nu poate aştepta pînă mîine. Şi cu cît mă întrerupi mai mult, cu atît mai mult va dura. Aşa că stai jos şi taci. Ai priceput?

Pricepuse. Şi dacă nu, faptul că o împinse pe acelaşi scaun şi o fixă, de data aceasta cu nişte cătuşe adevărate, ar fi ajutat-o să-i pice fisa.

Se uită în jos, la metalul care-i imobiliza încheietura mîinii. Într-un fel, astea arătau mult mai alarmante decît cătuşele din plastic. Astea erau cătuşe adevărate şi indiferent ce puneau la cale oamenii ăştia, cătuşele erau la fel de reale ca un atac de cord.

CAPITOLUL TREISPREZECE

CAEL SE ÎNTINSE PE BURTĂ PE DUŞUMEAUA DIN DORMITOR, perforînd o gaură mică la baza peretelui care separa apartamentul ei de apartamentul lui Larkin. Larkin se putea întoarce oricînd în apartament, deşi îndatoririle sale de gazdă a croazierei l-ar mai fi putut ţine ocupat pentru vreo oră, în funcţie de cine mai vroia să stea de vorbă cu el. Deci Cael trebuia să-şi termine treaba înainte de întoarcerea lui Larkin, altfel ar fi fost orbi şi surzi pentru prima noapte pe vapor. Lui Cael nu-i plăcea varianta asta, aşa că se desprinse de orice altceva şi se concentră asupra a ceea ce avea de făcut. Vroia urechi în apartamentul lui Larkin, dacă nu altceva.

În mod normal, concentrarea nu era o problemă pentru el. Dar în mod normal nu avea alături o femeie cu personalitate, care să-l bată la cap nonstop.

Avusese dreptate cînd decisese că ea era cea în stare să îndeplinească ce avea el nevoie. Avusese dreptate şi cînd ştiuse că îi va crea probleme. Măcar o dată în viaţă ar fi vrut să se fi înşelat. Ce uşor ar fi fost dacă semăna mai mult cu Sydney Hazlett care fusese îngrozită şi plînsese puţin, dar care nu dăduse nici un semn că ar fi dispusă să lupte. I se spusese şi ei ce i se spusese lui Redwine, că siguranţa prietenei ei depindea de ce făcea ea, că siguranţa fiecărui ostatic depindea de a celuilalt. Diferenţa era aceea că, potrivit celor care o ţineau pe Hazlett, aceasta era liniştită. Redwine era orice, numai liniştită, nu.

Îl înjură în gînd pe Larkin pentru că era un ticălos paranoic şi schimbase apartamentele în ultima clipă. Pînă atunci, planul fusese destul de simplu. Din apartamentul pe care-l avuseseră Ryan şi Faith, de cealaltă parte a lui Larkin, puteau uşor monta toată aparatura de supraveghere necesară să strîngă informaţii : telefoanele, întîlnirile lui de la bord, vizitatorii lui. Dacă Ryan şi Faith ar fi rămas la locul lor, nu ar mai fi fost necesară toată şarada asta, răpirea nu ar mai fi fost necesară. Aparatura de supraveghere ar fi fost deja instalată şi testată şi ei nu ar mai fi fost obligaţi să-şi instaleze urechile şi ochii în dormitor, în loc de salon – *iar el* nu ar mai fi fost obligat să asculte comentariul nonstop asupra a tot ce făcea.

-Ce eşti, un hoţ ? Ce faci ? Asta este o cameră de luat vederi? O auzea foindu-se în scaun, încercînd probabil să-l vadă mai bine pe el şi echipamentul frumos aranjat pe duşumea, alături.

-Te bagi în atîta bucluc pentru o perversiune de doi bani.

Cael se opri din sfredelit şi studie ce făcuse. A da o gaură într-un perete de pe un vapor nu era ca şi cum ai da o gaură într-un perete dintr-o casă. Cerinţele pentru stabilitate şi reducerea zgomotului erau altele, firele erau altele, codurile erau altele.

Apartamentul lui Larkin era uriaş, de aproape patru sute de metri pătraţi, cu salonul în partea cealaltă, adiacent cu apartamentul rezervat de Ryan şi Faith. În mijloc se afla sufrageria şi în partea asta, dormitorul. Echipamentul lui era suficient de sensibil ca să surprindă tot ce se spunea în dormitor şi o parte din ce se spunea în sufragerie. Dar în nici un caz nu va prinde sunetele din salon. Vor trebui să-i introducă un microfon în telefon şi dacă Larkin avea un computer la el, va trebui să aibă acces şi la acesta. Oricum ar fi trebuit să facă asta, dar dispunerea camerelor ar fi eliminat majoritatea problemelor – şi cea mai mare problemă eliminată

ar fi fost chestia asta încătuşată, de pe scaunul din spatele lui.

Probabil că va fi un miracol să reuşească să treacă de asta fără ca ea să arunce toată schema în aer cu gura ei mare. El o să trebuiască să fie cel care să o supravegheze în fiecare clipă, să o ţină sub control ; nu era convins că altcineva dintre oamenii lui ar putea-o face.

Ea intrase deja sub pielea lui Bridget şi o uluise pe Faith. Tiffany ... pe Tiffany nu o uluia nimic, dar după scena pe care o montaseră, absolut nimeni nu ar crede că Tiffany şi Redwine s-ar putea împrieteni, deci era imposibil ca Tiffany să-şi petreacă timpul cu ea. Nici Matt nu putea face asta, pentru că acoperirea lui ca membru al echipajului nu i-ar fi permis să-şi petreacă timpul în apartamentul ei. Nu mai rămînea decît Ryan şi oricît de bun ar fi fost, era un om însurat şi toată lumea ştia că el şi Faith formau un cuplu fericit, deci ce scuză ar fi avut să intre în apartamentul lui Redwine? Mai mult, Larkin era atît de paranoic, încît dacă Faith sau Ryan, ocupanţii iniţiali ai apartamentului alăturat lui ar fi început să petreacă mult timp aici, în celălalt apartament alăturat lui, sigur că ar fi luat-o razna.

Deci nu mai rămînea decît Cael. *Dumnezeu să mă ajute,* îşi spuse el amar.

-Indiferent care este planul tău, nu o să funcţioneze. Nimeni nu o să creadă că noi doi sîntem împreună. Îi cunosc pe cîţiva dintre pasageri, iar tu nu eşti genul meu şi în plus, ei nu vor crede că aş fi în stare să te aduc aici, în chiar noaptea cînd ai rupt-o cu prietena ta.

Dacă va continua să-l sărute aşa cum o făcuse pe puntea pentru sporturi, vor crede. Îşi înăbuşi această amintire specială înainte de a se contura complet, pentru că ultimul lucru pe care şi-l dorea acum era să se aprindă. Se concentră asupra muncii lui, trecînd două cabluri foarte fine, unul cu un microfon minuscul în capăt, celălalt, cu o cameră la fel de

minusculă, prin gaura pe care o forase spre dormitorul lui Larkin. Potrivit aranjamentului camerei, pe care i-l descrisese Bridget şi a măsurătorii exacte pe care o făcuse cînd plasase locul găurii, camera şi microfonul se aflau chiar alături de planta aceea mare care umplea spaţiul gol din colţul dormitorului.

Ar fi putut folosi un singur cablu care să le incorporeze pe ambele, audio şi video, dar el considera că acestea nu erau la fel de sensibile cum erau cele cu funcţie dedicată. Dacă ar fi introdus cablurile printr-un miez solid, munca nu ar fi fost atît de delicată, dar el le împingea într-un spaţiu gol. Camera era deja funcţională, introdusă doar cam un centimetru şi se folosea de imaginea ei ca să ghideze cablul audio spre gaura minusculă din partea cealaltă a peretelui. După ce amplasă dispozitivul audio, fixă cablul cu bandă, apoi începu să introducă şi cablul video prin aceeaşi gaură. Problema era că, la cea mai mică atingere, dispozitivul audio putea cădea.

Şi exact asta se întîmplă. În clipa în care cablul video se atinse de cel audio, cablul audio căzu. Înjurînd în tăcere, o luă de la capăt. La vremea cînd ambele cabluri erau la locul lor, fixate, depăşind doar puţin gaura ca să nu fie observate, era deja ud leoarcă. Verifică monitorul, îşi ţinu respiraţia în timp ce făcea ultimele reglaje la cameră pînă cînd găsi unghiul perfect şi oftă uşurat cînd ambele cabluri rămaseră în loc. Le fixă atent pe amîndouă cu bandă, de duşumea şi de perete.

-Ce nume mai e şi ăsta, Cael ? Vine cumva de la vreo legumă?

Acum că terminase, îi aruncă o privire rece.

-Se scrie C-A-E-L şi da, se pronunţă ca varza kale. Dar n-ai nici un drept să vorbeşti. Ce fel de nume mai e şi Jenner?

Jenner ridică din umeri.

-Tata îmi spunea că mama era înnebunită după Bruce Jenner. Cum nu mă putea boteza Bruce, mi-a spus Jenner.

Desigur, asta este după tata, deci acceptă ideea cu rezervă.

Cum reuşea să vorbească întruna ? Era epuizată ; faţa ei nu avea nici o culoare, exceptînd cearcănele vineţii de sub ochi. Înseamnă că-i mai rămăsese oarecare poftă de luptă, deşi bănuia şi că îşi va folosi arsenalul rămas cînd va afla cum îşi vor petrece noaptea.

Dar totul la momentul potrivit. Scoţîndu-şi mobilul, o sună pe Bridget.

-Totul este în stare de funcţionare. Odihneşte-te acum.

-Cu mare plăcere. Cum e prizoniera?

-Guralivă.

Bridget rîse.

-Da, în nici un caz, intimidată. Sună-mă dacă ai nevoie de ajutor.

Frumos gînd. El nu vroia să se lupte cu Redwine, nu vroia decît să doarmă şi el puţin. Îşi roti umerii să şi-i dezmorţească şi simţi durerea din tricepşii în care muşcase ea. Îşi înfipsese colţii în el ca un pitbul slăbănog. Avusese noroc că nu o sugrumase, pentru că nevoia fusese clar acolo.

Se duse la baie şi se uşură, apoi se stropi pe faţă cu apă rece. Se uită la duş, dorindu-şi să fi putut risca, dar nu îndrăznea să-i întoarcă spatele lui Redwine atîta vreme. Chiar dacă era fixată de scaun cu cătuşele şi nu se putea elibera singură, putea fi mai puternică decît părea, ca să se ridice cu scaun cu tot şi să se deplaseze. Nu credea asta, pentru că mobilierul de vapor era mai greu decît cel obişnuit iar ea era slabă. Totuşi, nu ar fi pariat.

Probabil că era prea obosită ca măcar să încerce asta pentru că, ieşind din baie, o văzu aşezată aşa cum o lăsase. Dacă nu ar fi fost o pacoste atît de mare, poate că ar fi simţit puţină compasiune pentru ea.

Se încurajă însă pentru bătălia care avea să urmeze.

-În regulă, Mike Tyson, haide acum la culcare.

JENNER ERA ATÎT DE OBOSITĂ încît pentru o clipă nu înregistră cuvintele. *Mike Tyson?* Apoi pricepu că se referea la faptul că îl muşcase, ceea ce îi stîrni o nebunească poftă de rîs, doar că imediat veni şi înţelesul restului propoziţiei şi orice dorinţă de rîs îi dispăru pe loc.

Sări în picioare, mă rog, atît cît îi permiteau cătuşele prinse de scaun.

-Ce vrei să spui cu *haide acum la culcare*? Eu nu mă culc cu tine! Tu poţi dormi pe canapeaua aia afurisită de dincolo. Nu există uşă. Aşa că nu văd nici un motiv să...

-Singura ta opţiune este dacă-ţi pui pijamaua pe care am văzut-o în garderobă sau dormi goală, i-o tăie el.

A dormi goală era o variantă atît de imposibilă încît ieşea absolut din discuţie. Ştia şi el asta, pentru că zîmbea în barbă cînd veni să-i scoată cătuşele. Strînsoarea metalului fu repede înlocuită de strînsoarea mîinii lui, cînd o îndreptă spre debara.

-Du-te şi schimbă-te.

Jenner intră împleticindu-se în garderobă şi-şi alese la întîmplare o pijama, apoi se duse la baie în timp ce el stătea de pază, afară. Purtarea lui o înfuriase atît de tare încît abia dacă mai putea gîndi. Categoric nu avea nici un motiv s-o facă, altul decît să-i arate că el era şeful, ca şi cum ea nu ar fi ştiut deja asta.

Se dezbrăcă repede şi se demachie în fugă, pentru că nu vroia să-l provoace să deschidă uşa cînd îi venea lui. Totuşi, după ce-şi puse pijamaua, îşi acordă timp să se spele pe dinţi, aşa cum făcea întotdeauna. Ar fi trebuit să se perie mai repede, pentru că el deschise uşa fără să bată şi o prinse cu spuma la gură.

Gata să se înece cu pastă, pentru că uşa deschisă îi arăta din el mai mult decît ar fi vrut ea să vadă. El profitase de timp ca să-şi scoată pantofii şi pantalonii, rămînînd doar în nişte boxeri negri care îi scoteau în evidenţă musculatura puternică

şi multe altele. După prima privire şocată, se întoarse şi scuipă pasta în chiuvetă.

-Pe unde credeai că aveam de gînd să fug? În jos pe conductă? izbucni ea.

-Eşti destul de slabă pentru asta.

Ignoră impulsul de a nega asta şi spuse, în schimb, iritată:

-Cheam-o pe Bridget să-ţi aducă pijamaua.

El părea amuzat.

-Nu folosesc aşa ceva.

-Atunci pune-ţi la loc hainele alea afurisite!

Fusese suficient de rău că stătuse atîtea ceasuri fără cămaşă. Acum era practic în pielea goală şi ameninţarea inerentă îi făcu pielea ca de găină, ca şi cum ar fi fost acoperită de furnici.

-Nu dorm îmbrăcat. Dacă ai cît de cît puţină virtute în tine, e perfect pentru mine, aşa că încetează să te mai comporţi ca o fecioară victoriană.

-Aş zice că am mai multă virtute decît tine. Avînd în vedere că nu eu sînt răpitorul, contraatacă ea.

-Bine, bine. Haide acum, Cujo, nu mai tergiversa şi şterge-te la gură. Sînt mort de oboseală.

Jenner se uită în oglindă şi-şi văzu gura acoperită încă de spuma pastei de dinţi. Brusc stînjenită, se clătі repede şi scuipă, apoi se şterse, înainte de a se relansa în luptă.

-Pune-ţi măcar pantalonii înapoi. Ca să nu-mi stric ochii, dacă o să-ţi iasă cumva cocoşelul din chiloţi.

-Tu şi ochii tăi o să supravieţuiţi, indiferent de ce va face cocoşelul meu.

Tonul lui era neutru şi inflexibil; ochii îi scînteiară brusc, dar Jenner nu putea spune dacă lui Cael îi venea să rîdă sau să-i ardă una.

O luă de mînă şi o scoase afară din baie. Cît timp stătuse ea în baie, el nu-şi scosese doar pantalonii; stinsese toate

luminile din apartament, cu excepţia celor două lămpi laterale şi pregătise şi patul. Trupul o duru la vederea aşternuturilor albe, moi. Dacă n-ar fi fost el aici, ar fi chicotit de bucurie la gîndul că efectiv avea să se întindă.

-Urcă-te în pat, îi porunci el orientînd-o spre partea mai îndepărtată a patului, faţă de uşa dinspre salon. Era prea obosită să se mai certe. Spiritul ei vroia asta, dar trupul îi spunea că o să se prăvălească dacă nu o să doarmă puţin, imediat. Se strecură tăcută în aşternuturi şi-şi trase pătura peste ea. El stinse lampa din dreptul ei, apoi ocoli patul şi se urcă în cealaltă parte.

Ochii i se închideau deja, în ciuda efortului de a nu-l scăpa din priviri. Apoi se deschiseră brusc, cînd mîna lui se închise peste a ei. Metalul rece se strînse în jurul încheieturii ei drepte, după care, calm, fixă cealaltă cătuşă pe încheietura mîinii lui stîngi şi-şi întinse mîna dreaptă să stingă lumina.

Întunericul îi înghiţi şi Jenner rămase uitîndu-se în sus, şocată. Să-l ia naiba, o încătuşase de el! Şi acum?

CAPITOLUL PAISPREZECE

ERA PREA OBOSITĂ CA SĂ NU DOARMĂ, dar nu dormi bine. Nu era confortabil să fie încătuşată de cineva, mai ales cînd acel cineva avea cu vreo cincizeci de kilograme mai mult decît ea şi de cîte ori se mişca, o trăgea după el. Ceea ce nu era valabil şi pentru ea, tot din cauza acelor cincizeci de kilograme. Ea nu-l putea clinti.

În moţăiala agitată la care se redusese somnul ei, plutea între vis şi starea de conştienţă. Uneori parcă-l visa că se afla din nou la bar, în acele momente dinainte de a afla cine era, simţindu-i căldura trupului aplecat atît de aproape peste ea, simţind adînc în pîntece tensiunea aceea cînd îl privise prima oară în ochii lui albaştri, albaştri. De multă vreme nu mai lăsase un bărbat să se apropie de ea, dar ceva în vocea lui adîncă, plăcută şi privirea din ochii aceia o tentaseră.

Recunoaşterea faptului că fusese tentată o trezi din nou. Rămase aşa cîteva minute, clipind spre tavan. El stătea întins la doar cîţiva centimetri şi-i putea simţi fierbinţeala trupului; ura să recunoască, dar fierbinţeala asta îi făcea bine. Într-un fel, pătura şi cuvertura fuseseră date deoparte. *Într-un fel?* Ca şi cum se aflau acolo mai mulţi candidaţi la aruncatul cuverturilor afară din pat! În lumea ei, păturile erau ca să te înveleşti cu ele, nu să le dai deoparte. Deşi avea pijama şi era încă acoperită cu cearşaful, îi era frig. Topul minuscul al pijamalei îi lăsa braţele goale – şi aceste braţe goale erau şi complet neacoperite.

Mormăind, aproape trează, încercă să tragă de cearşaf mai sus, în jurul gîtului, dar acesta era bine prins sub braţul lui greu şi nu se lăsa scos de acolo. Enervarea o făcu să se trezească de tot şi-şi întoarse capul să se uite la el, atît cît putea, avînd în vedere întunericul din încăpere.

Stătea întinsă pe spate, cu braţul drept în sus, cu mîna prinsă aproape sub bărbia lui, pentru că acolo se afla mîna lui stîngă. Şi acolo unde se ducea mîna lui stîngă, mîna ei dreaptă o urma, că vroia sau nu. Şi mai enervant era că îi simţea pe mînă suflul cald al respiraţiei. Respiraţia lui era înceată şi profundă; dormea, naiba să-l ia. După tot ce îi făcuse ei, nu era drept ca el să poată dormi şi ea nu, cu atît mai mult cu cît din vina lui nu putea dormi. Deşi, dacă se gîndea mai bine, prefera să-l ştie dormind decît treaz.

Dar – la naiba, o durea umărul cu braţul ridicat în sus şi răsucit. Se întoarse uşor pe partea dreaptă, încercînd să uşureze tensiunea fără să se apropie mai mult de el, dar asta împinse cearşaful şi mai în jos şi nu-şi putea folosi mîna dreaptă ca să-l tragă înapoi. Bîjbîi neîndemînatic cu mîna stîngă, dar unghiul era greşit şi ar fi avut nevoie de un braţ mai lung ca să-şi tragă cuvertura unde vroia ea.

Dilema: putea ori să îngheţe, ori să-l trezească pe el.

Vina era a lui că ea îngheţa. Vina era a lui că o durea umărul. Dar dacă el dormea, ea nu trebuia să se mai teamă de el şi să se străduiască din răsputeri ca el să nu-şi dea seama de asta.

Ura că îi era frică, dar îi era. Era terifiată atît pentru ea cît şi pentru Sydney, pentru că nu ştia ce avea să se întîmple, iar dacă ar fi ştiut, poate că ar fi fost şi mai terifiată. Doar pentru că ea făcea tot ce îi cereau ei – indiferent ce anume – nu însemna că la sfîrşit ea şi Syd vor scăpa nevătămate. Ar fi fost efectiv o prostie să le dea drumul, iar pînă acum nici unul dintre oamenii ăştia nu o izbise prin prostia lui.

Dacă ar fi ştiut ce se petrecea, ce anume vroiau ei, poate că s-ar fi putut înţelege cu ei. Ei nu vroiau bani – ori atît ea cît şi Syd erau bogate – iar dacă banii ar fi fost obiectul lor, nu ar mai fi avut nevoie de ea, ar fi putut-o răpi pe Syd şi cere o recompensă. Sigur, adăugînd-o şi pe ea, ar fi putut dubla banii, dar ea nu avea o familie căreia să-i ceară o recompensă. Habar n-avea unde era Jerry, nu mai auzise de el în toţi aceşti şapte ani de cînd îi furase cei douăzeci şi cinci de mii de dolari şi chiar dacă el ar fi fost în poziţia de a a putea plăti răscumpărarea ... se îndoia că tatăl ei ar fi plătit chiar şi o sută de dolari ca să o ţină în viaţă.

Deci ... banii nu intrau în ecuaţie, mai ales după ce prelucrase ceea ce văzuse în seara asta, de cînd se întorseseră în apartament. Dăduse o gaură în perete cu un spiral, trecuse nişte fire prin gaură, verificase un monitor şi nu ştiu ce dispozitiv de înregistrare. Şi tot timpul cît lucrase, o ignorase cu desăvîrşire, indiferent ce spunea ea. Concentrarea lui asupra a ceea ce făcea fusese impresionantă, pentru că îi trebuise multă străduanie ca să-l scoată din sărite.

Erau spioni? Fie că era un *spion*-spion adevărat sau un spion industrial, Cael spiona clar, ceva.

Simţi cum i se face părul măciucă de spaimă. Toată povestea părea prea James Bondistă, dar asta trebuiau ei să fie. Nimic altceva nu avea sens. Erau prea mulţi şi aparent aveau prea multe resurse. Întrebările pertinente erau: pentru cine lucrau, pe cine spionau, ce anume vroiau şi, cea mai pertinentă dintre toate era întrebarea dacă erau dispuşi să ucidă pe oricine le-ar fi stat în drum sau le-ar fi ameninţat succesul operaţiunii?

Dacă ar fi ştiut cine stătea alături, cel puţin la una dintre întrebări ar fi avut răspuns, dar dacă ar fi ştiut cine îi angajase pe oamenii ăştia, ar fi ştiut cît de departe erau în stare să meargă. Pînă acum, toţi cei pe care-i cunoscuse erau fie

americani, fie fuseseră antrenaţi temeinic, să treacă drept americani. Dacă erau spioni guvernamentali, atunci probabil că nu le-ar fi omorît nici pe ea şi nici pe Syd ... spera ea. Dacă însă era vorba de spioni industriali, în joc intrau totuşi o mulţime de alţi factori, cum ar fi banii care se puneau pe masă, pentru că se îndoia că ar fi fost plătiţi fără să livreze bunurile. Pune suficienţi bani în faţa unor oameni şi orice urmă de graniţe morale s-ar fi topit. Oricum, poate nici nu devenea spion industrial cineva cu graniţe morale ferme.

Situaţia începea să se solidifice pentru ea. În regulă, erau spioni. Căutau ceva – probabil informaţii, avînd în vedere cîte probleme au avut de întîmpinat ca să vîre nişte fire în apartamentul alăturat – şi aveau nevoie de ea ... ca să le ofere o acoperire. *Asta era!* Ea nu era altceva decît o acoperire pentru ei! Probabil că iniţial rezervaseră acest apartament, dar cînd a intervenit ghinionul cu inversarea apartamentelor, aveau nevoie de un motiv să intre în acest apartament fără să stîrnească bănuieli! Dar cum au aflat ei cu suficient timp înainte, ca să orhestreze toată şarada asta?

Uşor de imaginat, de vreme ce aveau oameni infiltraţi printre membrii echipajului, la diverse nivele. Bridget era una. Jenner nu ştia cu cît timp înainte un steward era informat despre repartizarea apartamentelor sau nici măcar cînd anume un steward putea să se urce pe vapor; Bridget trebuie să fi aflat cumva, sau poate că altcineva. Poate unul dintre ofiţerii vaporului lucra cu ei. Pune destui bani la bătaie şi totul devine posibil.

De fapt, în afară de confirmarea faptului că aveau oameni care o urmăreau şi pe care ea nu-i ştia, felul în care aflaseră despre redistribuirea apartamentelor nici nu conta. Ea şi Syd fuseseră ghinionistele care primiseră acest apartament şi Cael pusese la punct schema de a o răpi pe Syd şi a o ţine ostatică, pentru a o forţa pe ea să accepte rolul de îndrăgostită la prima

vedere, pentru ca el să aibă acces în apartament.

Poate că era total pe de lături cu aceste supoziţii, dar nu credea asta. Totul se potrivea. Aveau *nevoie* de ea şi acum că nervii i se mai liniştiseră şi putea gîndi, înţelegea că avea un crîmpei de putere. Nu cine ştie ce; nu îi putea face să îi dea drumul lui Syd şi atîta vreme cît o aveau pe Syd, ea nu putea anunţa securitatea vasului şi nici măcar nu-l putea da pe Cael afară din apartament, dar exista totuşi un lucru foarte important pe care îl *putea* face. Va trebui să fie foarte atentă, pentru că, pînă cînd nu avea dovada contrarie, trebuia să presupună că erau băieţi răi, deşi faptul că nu fusese strangulată de Cael mai devreme, o făcea ceva mai încrezătoare ca înainte.

Pentru că şi-ar fi putut pierde această încredere dacă aştepta şi pentru că ura să se simtă fără putere şi să-i fie frică, îl scutură de umăr.

-Hei! spuse ea, nu chiar ţipînd dar ridicînd clar vocea.

El nu sări în sus, ceea ce i-ar fi dat ei satisfacţie, dar totuşi reuşise să-l trezească şi să-l facă să devină instantaneu alert, pentru că mormăi fără ezitare sau confuzie:

-Trebuie să ai un motiv foarte bun.

-Din punctul meu de vedere nimic nu-i bun. Mi-e frig, ai aruncat pătura, cearşaful este bine fixat sub tine şi mi-ai răsucit braţul în aşa hal încît umărul stă să se disloce iar tu *respiri* pe mine!

-Dumnezeu să mă ierte că *respir*, mormăi el.

-Dumnezeu e de acord cu mine, spuse ea, ridicîndu-şi brusc mîna dreaptă. Leagă-mă de pat sau de orice altceva. Dar asta este ridicol.

-Uită-te la pat. Nu există nimic de care să te leg, nici un stîlpişor, nici vreun inel de fier, la îndemînă. Asta este tot ce avem la dispoziţie. Singura altă opţiune este să te arunc peste bord.

Jenner continuă, ignorîndu-l, pentru că vroia să termine înainte de a-şi pierde curajul.

-Şi încă ceva, o să vorbesc cu Syd în fiecare zi, altfel nu mai cooperez cu voi. Ai priceput?

Tăcere. El se ridică în şezut şi aprinse lampa. Ea clipi şi îşi acoperi instinctiv faţa cu mîna stîngă, pînă să se obişnuiască cu lumina, care părea nefiresc de puternică pentru o lampă atît de mică. Apoi, pentru că nu-i plăcea că el stătea ridicat şi ea nu, se chinui să se ridice şi ea. Prea tîrziu, îşi aminti că nu avea sutien; cînd se schimbase în pijama, era prea obosită să se gîndească să-şi păstreze sutienul. Ţesătura era subţire; iar ei îi era atît de frig încît sfîrcurile aproape că îi ţîşneau afară din material. *Foarte bine.* Să fie ea a naibii dacă o să se smiorcăie şi o să-şi tragă repede cuverturile pe ea, ca o fetiţă speriată.

El îşi trecu mîna peste faţă şi barba nerasă se auzi ca şmirghelul, sub palmă. Arăta obosit, ochii uşor umflaţi de somn, părul negru era ciufulit, dar vocea era rece şi fără modulaţii.

-Nu eşti în poziţie să-mi dai ultimatumuri.

Jenner îi răspunse pe acelaşi ton:

-Cum nu am reuşti să dorm, m-am gîndit. Şi am decis că sînt exact în poziţia asta. Tu ai nevoie de mine ca să-ţi asigur acoperire pentru prezenţa ta în acest apartament. Nu ştiu de ce şi nici nu am nevoie să ştiu, ştiu doar că ai nevoie. Perfect. Cooperarea mea depinde de posibilitatea de a vorbi zilnic cu Syd şi de ce îmi spune ea mie. Dacă ea este bine, vă voi face jocul cum voi putea eu mai bine. Dacă va păţi cel mai mic rău, am terminat. Fără negocieri.

-Cîtă vreme se află în mîinile mele, nu ai altă variantă decît să-mi faci jocul.

-Ştii ceva? Ameninţarea asta este valabilă doar atîta vreme cît te pot crede că nu îi faci vreun rău şi trebuie să-ţi spun că

încrederea asta lipseşte de pe masă. Singurul mod să mă conving că este încă în viaţă şi nevătămată este acela de a vorbi cu ea – *zilnic.*

Riscul pe care şi-l asuma era atît de uriaş încît simţea că i se face rău, dar în acelaşi timp ştia că nu putea da înapoi. Aceasta era singura modalitate de a o ţine pe Sydney în siguranţă, singura armă pe care o avea şi ar fi o proastă dacă nu se folosea de ea.

O privea, cu ochii în umbră. Jenner îşi ţinu răsuflarea. Cel puţin îl făcuse să se gîndească, să analizeze toate variantele. El nu avea nimic de pierdut – doar dacă Syd era deja moartă. Ah, Dumnezeule, dacă refuza, ce putea însemna asta? Că o uciseseră pe Syd imediat după prima convorbire?

Gîndul era ca un cuţit în piept. Ce se va face ea fără Syd? Nu mai exista o persoană mai bună, mai dulce, pe lumea asta; nu merita nimic din ce i se întîmpla, dar gîndul că ar fi putut fi omorîtă – *nu!* Jenner se ridică în genunchi, cu buzele tremurînd şi lacrimi în ochi. Rosti cu furie, abia respirînd:

-Ticălosule! Dacă i-ai făcut vreun rău ...

Cu o mişcare fulgerătoare, el o apucă de mîna stîngă înainte ca ea să se fi gîndit măcar să o ridice.

-Potoleşte-te, spuse el aspru şi ca să se asigure că o va face, o trase tare de mînă şi ea ţipă şi aproape se prăbuşi pe saltea. Presiunea scăzu imediat, dar el continua s-o ţină de mînă.

-Dumnezeule, să nu mă muşti din nou, pentru că a doua oară nu mai scapi. Syd este bine.

-Atunci dă-mi-o să vorbesc cu ea, insistă Jenner, cu lacrimile acelea afurisite inundîndu-i ochii şi rostogolindu-i-se pe obraji.

-Acum. Vreau să vorbesc cu ea acum. *Te rog.*

Nu-i păsa că se ruga de el. Pentru ea nu s-ar fi rugat, dar pentru Syd, da. Pentru că el continua să o ţină de braţul stîng,

îşi ridică mîna dreaptă să-şi şteargă lacrimile, dar mîna lui o lovi pe frunte.

-Au! Uluită, se dădu pe spate şi îl privi printre lacrimi.

Încet, fără să-şi ia privirile de la ea, îşi clătină capul a uimire.

-Dacă aş fi fost catolic, aş fi chemat un exorcist. Sîntem *încătuşaţi împreună*! Ce naiba credeai că se putea întîmpla?

-Spre deosebire de tine, eu nu am experienţă cu cătuşele! Îşi trase nasul şi-şi ridică din nou mîna dreaptă să se şteargă la ochi, dar mult mai încet de data asta.

El expiră cu zgomot şi exasperare, dîndu-şi capul pe spate şi uitîndu-se în tavan.

-Ai idee cît este ceasul ?

Jenner îşi scosese ceasul de la mînă cînd se spălase pe faţă şi-l lăsase pe lavoar. Aplecîndu-se într-o parte, încercă să se uite la ceasul digital de pe măsuţa de lîngă el.

-Trei şi douăzeci şi şase. De ce?

-Pentru că tot atîta este şi în California.

-Şi ? Crezi că-mi pasă dacă dragonii tăi nu-şi fac somnul de frumuseţe?

-Ar trebui, de vreme ce ei se ocupă de prietena ta. Doar nu vrei să-i înfurii.

-Eşti şeful lor. Spune-le să se poarte frumos.

Cael închise o clipă ochii.

-Fir-ar, înjură el deschizînd din nou ochii şi spunînd obosit :

-Dacă sun, te întinzi şi taci din gură ? Nu-mi pasă dacă dormi sau nu, doar să *taci din gură*.

Cael îi dădu drumul la braţ mormăind în barbă ceva ce suna a « posedată », « carnivoră » şi alte cîteva cuvinte pe care ea nu le prinse, îşi luă mobilul de pe măsuţă şi formă numărul. Obţinerea legăturii dură mai mult decît normal; se aflau pe mare de aproape douăsprezece ore, ceea ce însemna că se aflau deja la sute de mile depărtare de coastă. Chestiune de sateliţi. În sfîrşit, spuse :

-Treşte-o pe domnişoara Hazlett. Dă-mi-o doar la telefon şi renunţă la înjurături dacă nu vrei să schimbi locul cu mine.

Se opri, ascultînd.

-Nu mi-aş fi imagina asta. Presupun că Bridget a vorbit deja cu voi.

O altă pauză. Cael se apăsă între ochi.

-Da, muşcă. La naiba, dă-mi-o odată pe Hazzlet la telefon!

Puse telefonul pe speaker şi i-l dădu lui Jenner. Aceasta îl înşfăcă nerăbdătoare şi spuse:

-Syd?

O voce bărbătească, aceeaşi cu care vorbise prima oară, spuse:

-Aşteptaţi puţin.

Auzi zgomote înfundate, ceva care părea a fi un ciocănit, apoi o bălmăjeală de cuvinte confuze, trădînd spaima, care în mod clar ieşeau din gura lui Syd. Syd nu se trezise la fel de repede cum se trezise Cael; Jenner ura să-i audă groaza, dar confuzia somnoroasă îi semăna atît de bine lui Syd, încît trebui să zîmbească.

Sydney spuse, panicată:

-Jenn, eşti bine? S-a întîmplat ceva? Ţi-au făcut vreun rău?

-Nu, sînt bine, spuse Jenner şi începu să plîngă. Încerca să nu-şi lase lacrimile să i se simtă în voce, pentru că asta ar fi speriat-o pe Syd şi mai rău, ori ea nu vroia asta.

-Îmi făceam doar atîtea griji pentru tine, încît a trebuit să mă asigur că eşti bine.

-Eu sînt bine şi tu eşti bine. E bine. Syd scoate brusc un mic hohot umed, ceea ce însemna că şi ea se lupta cu lacrimile.

-A sunat groaznic. Dar asta-i o idee bună. O să vorbim zilnic, *nu-i aşa*?

-Da, o să vorbim, spuse Jenner.

Îi aruncă lui Cael o privire plină de înţeles, imaginîndu-şi că undeva în California, Syd făcea acelaşi lucru cu răpitorul ei.

-Bine, ajunge. Şi hai să încercăm să dormim cu toţii, acum, spuse Cael luîndu-i telefonul şi punîndu-l la loc pe măsuţa alăturată. Întinse apoi în jos un braţ arămiu, luă pătura şi cuvertura de pe podea şi le aruncă înapoi pe pat.

-Ia-le, mormăi el. Mormăitul se pare că îi intrase în obicei. Poate că într-o viaţă anterioară fusese urs.

Fără un cuvînt, Jenner îşi întinse braţul stîng, luă păturile şi încercă să le aşeze în partea ei de pat, apoi se întinse şi se acoperi cu ele.

Oftînd, Cael stinse lumina şi se întinse şi el, alături. Aşeză pătura mai bine în jurul ei, vîrîndu-i-o pe dedesubt.

-Aşa. Acum eşti mulţumită?

-Am încă picioarele reci, dar mi-e mai bine.

Apoi adăugă, fără prea mare chef :

-Îţi mulţumesc că m-ai lăsat să vorbesc cu Syd.

Categoric, se simţea mai bine. Ştiind că Syd era încă în viaţă, că subita ei panică fusese nefondată, îi dădea acum o stare de moleşeală. Ghemuită sub cuverturile mătăsoase şi pătura călduroasă, decise să nu mai spună nimic dacă el o să respire din nou deasupra ei.

Era atît de obosită. Reacţia la căldură, la uşurare, o lovi ca un val puternic. Efectv se simţi aspirată de el, în somn.

Chiar înainte de a atinge starea de inconştienţă, simţi o pereche de picioare mari, calde, vîrîndu-se sub picioarele ei reci.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

IN MOD NORMAL, JENNER SĂREA DIN PAT COMPLÉT TREAZĂ, un reflex rămas probabil din condiţia ei anterioară, mai curînd decît din natura ei. Pînă în urmă cu şapte ani nu se bucurase niciodată de luxul de a dormi cît de tîrziu vroia, de a mai lenevi în pat după ce se trezea. Chiar copil fiind, a se scula pentru a merge la şcoală fusese responsabilitatea ei, pentru că Jerry rareori se trezea atît de devreme. Iar uneori nici măcar nu era acasă. A se scula şi a se ridica imediat din pat i se impregnase atît de adînc în ea încît continuase să facă asta chiar şi cînd nu mai era nevoie. Dimineţile ei de acum nu implicau de obicei nimic mai presant decît să stea pe balcon şi să citească ziarul de dimineaţă, bîndu-şi alene cafeaua dar, la naiba, avea şi ea dreptul ăsta.

Totuşi, în dimineaţa asta, nu reuşi, după ce se trezise, să se scoale imediat. Rămase moţăind, învăluită de întuneric şi de subtila legănare a vasului. Treptat, îşi dădu seama că întunericul nu era datorat orei ci pentru că îşi trăsese cuverturile peste cap. Îi era cald, de sus pînă la degetele de la picioare şi nu era ... legată cu cătuşe.

Ca electrocutată, sări brusc, afară din cuibul de cuverturi.

Prima ei speranţă sălbatică a fost că se afla singură în apartament, că fie avusese doar un vis sălbatic stil *Dallas,* fie că o singură noapte de supraveghere le oferise lor informaţia

dorită şi că dispăruseră cu toţii în vreun submarin sau mai ştiu eu ce. Dar speranţa i se sfărîmă imediat în bucăţele cînd îl văzu pe Cael stînd în scaunul de care fusese ea încătuşată seara trecută.

Avea căşti în urechi dar cînd ea sări în picioare, în mijlocul patului, se uită la ea şi spuse sec :

-Erupe.

Dezumflată, se aşeză înapoi pe pat, cu mai multă forţă decît graţie.

-Cum mi-ai scos cătuşele fără să mă trezeşti ?

-Dormeai ca Dracula în miezul zilei. M-am gîndit să torn apă rece pe tine, dar am apreciat prea mult liniştea şi tăcerea.

Se bărbierise, văzu ea; umbra îi dispăruse de pe maxiliar. Ceea ce însemna că făcuse duş, lăsînd-o singură în cameră. Ca să-i testeze cooperarea, poate? Să fi fost genul de test în care Bridget aştepta afară, în faţa uşii, să vadă dacă ea încerca ceva? Sau poate că el nu vroia să rişte nimic şi îi spusese lui Bridget să stea în apartament, să o supravegheze ? Probabil că varianta a doua, pentru că nu-l vedea pe Cael să-şi asume vreun risc, dacă ceea ce făceau ei era suficient de important ca să merite atîta deranj. Ştia că nici ea, în poziţia lui, nu ar fi riscat nimic.

Era şi altfel îmbrăcat, în pantaloni kaki şi o cămaşă din mătase, albastru regal, care-i întuneca albastrul ochilor spre ceva care-ţi tăia respiraţia. Probabil că Bridget îi adusese hainele, din apartamentul pe care îl împărţise cu Tiffany. Lui Jenner nu-i venea să creadă cît de tun dormise, cu atîta activitate în jurul ei.

Apoi mai observă ceva, ceva ce-i tăie respiraţia : el se uita la mişcarea sînilor ei, sub materialul subţire al bluzei de la pijama.

Nu era ea genul să fie repede cuprinsă de stînjeneală, dar simţi cum i se încinge faţa. Azi noapte nu dăduse doi bani că

nu avea sutien sub pijama, dar între timp dormise, în sfîrşit, şi dormise cu el. În timp ce ea era învelită ca un cocon sub cuverturi, el era aproape dezbrăcat şi un trup muşchiulos ca acesta nu putea fi uşor uitat, deşi intenţia ei era să-l ignore cu desăvîrşire.

Sau poate că nu. Se pomeni făcînd cu degetul spre el.

-Nici *să nu te gîndeşti* că o să mă apuce sindromul Stockholm. Nu o să fiu eu prizoniera îndrăgostită de răpitorul ei. Ai priceput?

-Domnul să mă aibă în pază. Dar dacă nu vrei ca un bărbat să se uite, atunci nu mai sări în sus şi în jos în faţa lui. Nu că ai tăi ar fi atît de mari încît să sară cine ştie ce, dar puţin tot se clatină.

-Ce fac ei nu-i treaba ta. Tu ţine-ţi privirea îndreptată spre nord.

Cum discuţia pe tema asta nu părea să ducă nicăieri, trecu la un alt subiect.

-Mă duc să fac un duş şi să mă spăl pe cap, aşa că o să dureze ceva.

-Dar nu prea mult. Ai patruzeci de minute, spuse el uitîndu-se la ceasul de la mînă.

Ceea ce o enervă, pentru că ea nu-i fixase nici o limită pentru timpul petrecut de el în baie. Cu umerii ţepeni, se duse la garderobă şi-şi scoase hainele cu care urma să se îmbrace astăzi. Totuşi, nu-şi găsea obiectele de toaletă şi începu frustrată să scotocească prin toate sertarele.

-Ce faci ?

-Îmi caut şamponul şi celelalte chestii.

-Totul e deja în baie. Nu ai observat aseară cînd te-ai spălat pe faţă?

Aseară era în stare letargică aşa că nu, nu observase. Se spălase pe dinţi fără să se întrebe cum ajunseseră în baie pasta şi periuţa ei de dinţi. Întorcîndu-se în loc îşi luă lucrurile şi intră

în baie, trîntind uşa după ea. Totul era acolo, de la loţiunea parfumată, la sprayul de păr. Şamponul se afla pe una dintre poliţele de sub lavoar.

Patruzeci de minute, da? Se gîndi să încuie uşa, dar nu vroia să îl provoace – ca să-i pretindă apoi să stea cu uşa deschisă tot timpul cît se afla în baie? În nici un caz. În baie erau probabil puţinele momente cînd era de una singură. Limita de timp însemna că nu se putea înmuia îndelung în cadă, nu că ar fi fost genul ăsta, oricum. Rutina ei normală era să sară în cabina de duş şi să sară din nou afară cît mai repede posibil, deci asta şi făcu. I se lansase o provocare şi o primise bărbăteşte.

În baie se afla un uscător de păr, unul bun. Părul ei era destul de scurt, deci nu-i trebui mult să-l usuce, iar stilul ei de acum era mai curînd în vînt decît întins. Machiajul ei de zi nu era cine ştie ce, doar o umbră pe pleoape, rimel şi luciu de buze, deci nici asta nu-i luă prea mult. Ieşi din baie cu mult înainte de limita de timp impusă de el.

Sorbind din cafea, Cael ridică dintr-o sprînceană, ceea ce era al naibii de enervant pentru că ea nu-şi putea controla aşa de bine pleoapele.

Cafea. Atenţia ei se concentră asupra cafelei, ca ursul la miere. Avea un început de migrenă care-i spunea că are nevoie de cafeină cît mai curînd, sub orice formă.

-Mai e ceva cafea?

Cafeaua putea însemna şi mîncare. Nu mîncase cine ştie ce în seara trecută şi se aflau la cîteva fuse orare bune, peste ora ei normală de mic dejun. O privire spre ceas îi spuse că depăşiseră deja chiar şi ora ei normală de prînz.

-S-ar putea să ai timp pentru o ceaşcă, spuse el sculîndu-se. Se uită la aparatura de supraveghere, asigurîndu-se că funcţiona, apoi o escortă în living. Micul alcov pentru luat masa se afla în dreapta, într-un ungher aproape de uşă. În

mijlocul mesei se afla o tavă cu o cafetieră, o a doua ceaşcă şi o varietate de îndulcitoare şi creme.

-Aşează-te, spus el şi cînd ea se aşeză, o încătuşă cu dibăcie de piciorul mesei.

Jenner îşi dădu ochii peste cap, mental, dar cafetiera avea partea leului din atenţia ei. Nu se vedea nimic de mîncare, dar în clipa asta cafeaua era prioritatea ei numărul unu. Barem acum o încătuşase de mîna stîngă, nu de dreapta. Aşeză ceaşca curată cu gura în sus şi-şi turnă cafea, sorbind, recunoscătoare, prima înghiţitură. Luase exact patru înghiţituri cînd se auzi un ciocănit în uşă, pentru ca imediat Bridget să descuie şi să intre în apartament, anunţîndu-se tare în timp ce închidea uşa :

-Instructajul pentru bărcile de salvare, adăugă ea.

Deci aceasta era explicaţia timpului limită oferit, deşi Cael i-ar fi putut explica. Jenner îl privi în timp ce acesta îşi scotea din buzunar cheia de la cătuşe şi o elibera.

-Mai puţin de o jumătate de ceaşcă. Merita să te mai oboseşti cu cătuşele? izbucni ea.

-A te ţine tot timpul sub control, merită oboseala. Şi acum să te porţi cum trebuie, îi porunci el aruncîndu-i o privire care spunea că vorbea afaceri.

-Du-te-n..., ripostă ea ridicîndu-se.

Bridget tuşi, dar sunetul semăna mai curînd a rîset.

Ochii lui se micşorară. O luă de braţ, în timp ce o atenţiona :

-În locul tău mi-aş alege cu mai multă grijă cuvintele.

Bridget se duse în dormitor şi se întoarse cu două veste de salvare, portocalii, depozitate în debara. Spuse :

-Cînd sună alarma, vă puneţi V.D.S-urile şi vă îndreptaţi spre Punctul de Convocare trei. Găsiţi indicaţiile pe dosul uşii.

Jenner nu băuse suficientă cafea şi murea de foame. Ar fi preferat să sune room service-ul şi să ceară ceva de mîncare, decît să se ducă la Punctul de Convocare.

-Nu ne putem fofila?

-Nu. Instructajul pentru bărcile de salvare este o treabă serioasă, pe mare. Trebuie să aibă loc în decurs de douăzeci şi patru de ore de la îmbarcare. Se citeşte lista pasagerilor şi cei care lipsesc vor fi aduşi cu forţa la Punctul de Convocare.

-Iar noi nu avem de gînd să atragem atenţia asupra acestui apartament, nu? întrebă Cael cu vocea aceea nesuferită a unui adult care se adresează unui copil îndărătnic.

-Şi dacă intră cineva să facă curat şi-ţi găseşte jucăriile?

-Nu intră, spuse Bridget, apartamentul acesta este în responsabilitatea mea. Fii atentă la ce faci tu şi lasă-mă pe mine cu treaba mea.

Cael îi prinse privirea, Bridget dădu scurt din cap şi plecă.

-Ce-a fost asta? întrebă Jenner.

-Nimic din ce trebuie să ştii tu.

-Nu trebuie să ştiu ce înseamnă V.D.S? Sună foarte sexi.

Cael arătă spre vestele de salvare.

-Vestă de Salvare. Cînd începe instructajul, să nu-ţi treacă prin cap vreo idee ...despre orice. Toate regulile rămîn încă în vigoare şi asta pînă cînd ne întoarcem la San Diego. Faci exact ce spun eu, cînd o spun.

-Da, da.

Alarma puse capăt schimbului de cuvinte, fiind urmată de o voce calmă la intercomul vasului. Cael îşi luă vesta pe care o pusese Bridget pe un scaun şi îi aruncă una lui Jenner. Se opri să arunce o scurtă privire hărţii de pe dosul uşii, unde se afla planul simplu al drumului spre Punctul de Convocare.

-Zîmbeşte, scumpa mea, spuse el luînd-o pe Jenner de braţ şi conducînd-o afară, pe culoar, unde se întîlniră cu doamnele mai în vîrstă care le zîmbiră în timp ce ieşeau din apartamentul de vizavi. Era clar că pentru mulţi, exerciţiul cu bărcile de salvare însemna distracţie, îşi spuse Jenner. Ea una ar fi preferat să meargă la micul-dejun – sau la masa de prînz.

Îi era atît de foame încît nu-i păsa la care dintre ele.

Doamnele erau îmbrăcate în ţinută de zi, de croazieră, care includea pălărie, pantaloni scurţi de plimbare, pantofi de punte şi strălucitoarele lor veste de salvare, portocalii. Una dintre ele era înaltă şi slabă. Aproape numai piele şi os; cealaltă era scundă şi grasă. Purtau împreună suficiente diamante ca să-şi deschidă propriul lor magazin cu bijuterii.

-Noi mergem la Punctul de Convocare trei. Presupun că şi voi doi mergeţi tot acolo? spuse femeia mai înaltă.

-Aşa este, spuse Cael zîmbindu-le. Lui Jenner îi veni să-i dea una, pentru că zîmbetul lui era cald şi sincer şi îl făcea să pară total uman.

-Sînt Linda Vale, spuse doamna înaltă.

-Nyna Phillips, adăugă cealaltă, cu un zîmbet uşor ruşinat. Avea o faţă chiar foarte dulce.

-Cael Traylor şi prietena mea, Jenner Redwine.

Linda Vale spuse:

-Aseară am fost şi noi la barul Fog Bank. Cred că a fost foarte neplăcut pentru dumneavoastră. Mă bucur că lucrurile s-au rezolvat.

Nyna îi făcu lui Jenner cu ochiul.

-Dacă aş fi fost cu douăzeci de ani mai tînără, v-aş fi făcut vînt din calea mea.

-Vînt spre pupa, spuse Jenner veselă.

Cele două doamne rîseră, crezînd că ea glumea. Cael o strînse de braţ, transmiţîndu-i mesajul de a se purta frumos, căci altfel...

Jenner îi zîmbi ameţitor - mă rog, cît reuşi.

-Glumeam doar. Este o nestemată, un bărbat între bărbaţi, un adevărat premiu. A călcat în capcana mea şi acum al meu este. Nu mai poate scăpa.

Toate trei femeile rîseră. Cael îi aruncă o privire care promitea revanşa.

-Ar trebui să cinăm împreună într-una din seri, sugeră Linda.

-Mi-ar face mare plăcere, spuse Jenner cu mult prea mult entuziasm. Cael o strînse din nou de braţ şi Jenner îi dădu gestului interpretarea că el nu se afla aici ca să-şi facă noi prieteni sau să socializeze. Iar cît despre ea, ea se afla aici doar pentru un singur lucru şi numai pentru unul, anume să-i asigure lui acoperire. Dacă-şi imagina că o va putea ţine încuiată în apartament tot timpul, atunci trebuia să-l trezească la realitate.

-Doamnelor, trebuie să mergem, spuse Cael, pentru că nici Jenner şi nici cele două doamne mai în vîrstă nu păreau să-şi dorească altceva decît să stea acolo la palavre.

-O luăm la stînga? întrebă Linda derutată, uitîndu-se în ambele direcţii ale culoarului.

-Da, doamnă, la stînga, spuse el întinzînd mîna ca să indice direcţia.

-O să vă cred pe cuvînt, spuse ea începînd să înainteze pe culoar.

-De obicei mă orientez bine, dar pînă acum vasul ăsta m-a derutat total. Dacă într-adevăr vom avea nevoie de o barcă de salvare, atunci aş prefera să am un înger pe umărul meu, şoptindu-mi la ureche şi spunîndu-mi cum să ajung acolo, altfel n-aş reuşi.

În spatele lor se deschise o altă uşă. Cael se uită scurt peste umăr şi Jenner făcu la fel, împinsă doar de curiozitate. Doi bărbaţi ieşeau din apartamentul cu uşi duble, cu vestele de salvare în mîini şi îi urmară de-a lungul culoarului.

Unul dintre cei doi bărbaţi avea aerul unui tanc viu. Era de înălţime medie, dar atît de puternic construit încît părea aproape la fel de lat pe cît de înalt. Părul lui era atît de blond încît părea alb ca bumbacul şi tuns foarte scurt. Avea ochi foarte vioi, care măturau în continuu spaţiul, notînd orice şi

pe oricine din jurul lui. *Muşchi închiriaţi*, îşi spuse Jenner, dar muşchi închiriaţi, *deştepţi*.

Prin urmare ţinta supravegherii lui Cael trebuie să fie celălalt bărbat. Părea să aibă în jur de cincizeci de ani, avea păr cărunt dar frumos tuns şi ameliorat cu toner, cu acea nuanţă specială care spunea că era cea mai bună pe care o puteau cumpăra banii. Nu avu timp să vadă mai mult, deoarece Cael o grăbea mai curînd cu viteză decît cu graţie.

-Mai repede, nu putem întîrzia. Linda Vale şi Nyna Phillips, ascultătoare, măriră şi ele pasul, deşi Jenner era cît se poate de convinsă cu nu li se adresase şi lor.

Nu o vroia în apropierea acestui om, înţelese Jenner. Încă nu ştia cine era, dar ştia barem cum arăta.

-Deci el este? îi şopti ea.

-Nu e treaba ta.

-Ai făcut-o treaba mea, cap sec.

Cael îi aruncă o privire albastră, scînteietoare.

-O să fie un miracol dacă o să ajungem în Hawaii şi nu te-am aruncat încă peste bord.

INSTRUCTAJUL CU BĂRCILE DE SALVARE SE DOVEDI PLICTISITOR. Tot ce învăţă Jenner despre cum să scape de pe un vas care se scufundă a fost cum să-şi pună vesta de salvare şi unde să se îndrepte în caz de urgenţă, deşi presupunea că în fond cam asta era tot ce trebuia să ştie. I-ar fi plăcut să vadă coborîrea efectivă a unei bărci de salvare, dar îşi dădu seama apoi de dificultatea readucerii bărcii înapoi la locul ei, avînd în vedere că acestea erau amplasate la cel puţin două nivele ale vasului deasupra liniei de plutire, poate chiar mai mult, iar vaporul înainta prin ocean cu o viteză destul de mare. A se afla într-una din ele la lansare era în sine o altă aventură pe care spera că nu o va trăi vreodată.

Bărbatul care ieşise din apartamentul cu uşi duble stătea două mese mai departe de ei, la Punctul de Convocare, care nu era altceva decît una dintre cafenelele interioare. Cael încercă să-şi poziţioneze scaunul astfel încît să-i blocheze vederea spre acesta, dar a fost zădărnicit de Nyna Philips, care arătă spre tip şi spuse:

-Este unul dintre co-proprietarii vasului. El este gazda croazierei, deci probabil că o să-l vedem mai des decît pe căpitan.

-Serios ? Nu am ştiut. Cum îl cheamă? întrebă Jenner, încîntată de această deschidere.

Nyna se gîndi o clipă.

-Sînt sigură că am auzit, dar nu-mi amintesc acum. Memoria este al doilea lucru care dispare cu timpul.

-Primul care este? întrebă Linda Vale, aplecîndu-se în faţă cu un zîmbet care spunea că se aştepta la ceva lasciv.

-Nu-mi amintesc, spuse Nyna, inexpresivă şi amîndouă izbucniră în rîs.

De îndată ce instructajul luă sfîrşit, bărbatul cărunt şi bodigardul lui dispărură. Anticipînd că va fi mînată înapoi în apartament şi legată cu cătuşele de o masă sau de un scaun, Jenner exclamă cît de foame îi era şi le invită pe Linda şi Nyna să ia masa împreună pe puntea Lido, într-una din cafenelele în aer liber. Cele două femei acceptară cu plăcere şi Cael nu avu altă variantă decît să le însoţească, deşi privirea pe care i-o aruncă lui Jenner cînd celelalte două femei nu se uitau, îi spunea că nu îi convenea cîtuşi de puţin. Îşi pescui mobilul din buzunar, sună pe cineva şi vorbi foarte scurt, apoi închise.

Cafenelele în aer liber erau în stil bufet, deci prînzul era cît se poate de neformal. Jenner mai bău cafea, mîncă destul, şi pentru micul dejun pe care-l ratase şi în general făcu orice ca să amîne întoarcerea în apartament. Linda şi Nyna se scuzară totuşi repede, pentru nişte ore la care se înscriseseră...

Jenner le privi îndepărtîndu-se, scoţînd un uşor oftat de regret. Şi-ar fi dorit ca ele să fi putut sta mai mult. Nu numai pentru că păreau sincer foarte cumsecade ci şi pentru că rămăsese din nou singură cu Cael.

În ciuda împotrivirii lui de a veni la masă, acum că se terminase, nu părea grăbit să se întoarcă în apartament. Stătea tolănit în scaun, reuşind nu ştiu cum să fie elegant, indolent şi periculos în acelaşi timp. În ciuda aspectului sofisticat, exista ceva de prădător în el, imediat sub luciul suprafeţei. Era genul de bărbat pe care femeile îl remarcau imediat, dar nu numai femeile. Surprinse cîţiva bărbaţi aruncîndu-i priviri prudente, piezişe, ca şi cum vroiau să se asigure că ştiau exact unde să-l plaseze.

Brusc, Jenner înţelese. El *vroia* să fie văzut. Mai exact, vroia să fie văzut cu ea. Cimenta ideea că ei doi formau un cuplu şi că ea promisese să coopereze total.

-Haide să facem o plimbare. Mi-ar prinde bine puţină mişcare după ce am fost atît de legată azi dimineaţă, spuse ea ridicîndu-se şi întinzîndu-i mîna.

Privirea aceea albastră o biciui în timp ce îi dădea şi el mîna, ridicîndu-se şi petrecîndu-şi apoi cealaltă mînă pe după talia ei şi întorcînd-o spre balustradă.

-Trăieşti periculos, Redwine, spuse el doar atît de tare cît să-l audă numai ea.

Jenner zîmbi, cu faţa în sus spre el, ca şi cum acesta ar fi flirtat cu ea şi spuse, la fel de încet:

-Relaxează-te, băiete. Ai încă toate cărţile, exceptînd una singură. O să facem doar o plimbare iar tu poţi profita de ocazie să le arăţi tuturor cît de înnebuniţi sîntem unul după celălalt.

Rămase cu braţul pe după talia ei, tot timpul cît s-au plimbat de-a lungul balustradei. Jenner îşi ridică faţa spre soare, încercînd să-şi poruncească să nu se mai gîndească la

nimic şi doar să se relaxeze, o clipă. Aceasta era prima zi întreagă, din croaziera de două săptămîni; pentru încă treisprezece zile va fi mereu cu şi sub controlul lui Cael şi dacă nu va găsi o modalitate să îşi stăpînească stresul, va claca sub tensiune. Va vorbi zilnic cu Syd şi astfel vor şti că cealaltă era încă în viaţă, dar avea totuşi nevoie de un respiro faţă de grija continuă, ca un cîine care aleargă după os.

Se forţă să se uite la vapor. Din prima clipă în care se îmbarcase, ieri după amiază, fusese prea preocupată de ce o înconjura. *Ceaţa Argintie* trebuia să fie ceva special şi vroia să se uite la vapor.

Aşa cum spusese Bridget, puntea Lido era puntea distracţiilor. Oamenii se înghesuiau în jur şi în bazine şi şezlongurile din lemn de tec păreau să acopere fiecare centimetru. La unul dintre bazine se afla în desfăşurare un fel de joc şi vocea maestrului de ceremonii duduia prin staţie, la un nivel aproape dureros. Cael se înfioră şi o întoarse pe Jenner în direcţia opusă şi pentru o dată a fost fericită să-i urmeze instrucţiunile nerostite.

Dacă nu ar fi fost prezenţa lui Cael, Syd ar fi avut dreptate: s-ar fi bucurat de croazieră. Îi plăcea oceanul. Se obişnuise cu prezenţa lui în ultimii şapte ani, dar Atlanticul gri-verde era nimic faţă de culorile vibrante ale Pacificului. Apa adîncă era de un albastru închis puternic, dar în fiecare clipă lumina se schimba şi ea surprindea o idee de bleu-verzui şi turcoaz. Fără pămînt la orizont, aveai senzaţia că erai singur pe lume – dacă puteai spune că erai «singur », împreună cu încă o altă mie de oameni - pe un oraş plutitor, strălucitor şi nou-nouţ.

Putea simţi mirosul de nou al vaporului. Totul mirosea a nou : vopseaua, covorul, tîmplăria, tapiţeria, chiar şi lemnul punţii. Totul era nou şi proaspăt şi în alte împrejurări i-ar fi plăcut nespus.

Braţul lui Cael rămase în jurul taliei ei, greutatea lui

amintindu-i permanent să se comporte corespunzător. Pentru oricine i-ar fi privit, trebuiau să pară ca doi proaspăt îndrăgostiţi, înnebuniţi să exploreze această stranie şi înnebunitoare apropiere. Doar că Jenner ştia că strînsoarea lui era puţin prea puternică şi scoase un uşor oftat de frustrare. Unde naiba îşi imagina el că s-ar putea duce, dacă ar fugi? Doar se aflau pe un *vapor,* Dumnezeule! Nu era ca şi cum s-ar fi putut urca într-o maşină şi fugi. În plus, aşa cum repeta chiar el atît de des, mai era şi Syd.

Probabil că îi auzise oftatul, pentru că se aplecă să o sărute pe tîmplă, apoi îşi duse gura la urechea ei:

-Prefă-te că e totul bine.

Ea îşi întoarse capul, îşi lăsă bărbia în jos şi spuse :

-Sînt prea speriată.

Chiar scîncise puţin, ca să nu pufnească. *Fusese* speriată ....dar acum nu mai era. Ciudat. Probabil că trupul şi mintea puteau ţine piept teroarei, pînă cînd cine ştie ce fel de mecanism de supravieţuire împingea teroarea la distanţă.

Dar el pufni.

-Rahat. Nu eşti deloc speriată. Aşa că poartă-te ca şi cum m-ai iubi. Scumpo, altfel nu putem sta aici şi o să fiu nevoit să te tîrăsc înapoi în apartament. Vrei să-ţi petreci tot restul croazierei încătuşată de un scaun?

Categoric nu vroia asta, aşa că îşi apropie umărul de el şi-i zîmbi. Numai el putea vedea, aşa că îşi fîlfîi genele spre el, ca o idioată copleşită de testosteronii lui. Îşi spuse că el avea nevoie de ea aici, pe punte. Că el ar putea explica absenţa ei de la numeroasele activităţi, de care majoritatea pasagerilor profitau deja şi poate că nimeni nu va suspecta nimic dacă ea nu va lua parte la dineele oficiale sau la licitaţii, evenimente care reprezentau de fapt scopul Croazierei de Caritate. Poate că o să reuşească să-i facă pe oameni să creadă că-şi pierduse orice raţiune doar ca să îi facă lui pe plac, deşi nu era

cunoscută ca o persoană care să se arunce fără minte şi cu nesăbuinţă, în aventuri sentimentale.

Majoritatea celor de pe navă nu o cunoşteau, dar o cunoşteau destui, aşa încît el nu o putea da dispărută două săptămîni fără să ridice întrebări. Trebuia să o lase să iasă din apartament, trebuia să le permită oamenilor să o vadă, să stea de vorbă cu ea. Ea trebuia să participe la evenimentele din program.

Păcat însă că nu vedea o modalitate de a profita de aceste ieşiri. Era înconjurată de lume, dar dacă striga după ajutor... ce se întîmpla? O să dea impresia că o luase razna, atîta vreme cît Cael nu făcuse nimic, în faţa nimănui, ca să dea de bănuit ceva. Fusese fermecător cu Linda şi cu Nyna, atent cu ele şi după felul în care se uita la ea, orice observator obişnuit ar fi fi zis că fusese fermecat de ea.

Iar dacă ar striga după ajutor, ce s-ar întîmpla cu Syd ?

Pentru că nu vedea nici o cale de a ieşi din situaţie, îşi întoarse gîndurile spre *de ce*. El riscase atîtea doar ca să vadă ceva şi să asculte ceva ce se petrecea în apartamentul cuiva. Nu ştia cum îl chema pe bărbatul din apartamentul alăturat ei, dar dacă era co-proprietarul vasului, însemna că era foarte bogat, pentru că astfel de vapoare trebuiau să coste miliarde şi miliarde de dolari, ca să fie construite şi echipate. Iar în lumea reală, bogăţia însemna influenţă. Cine era el? Ce încercau ei să afle despre el ? Poate că avea un stil de viaţă ciudat şi încercau să facă fotografii pentru cine ştie ce schemă de şantaj. Scenariul acesta nu era rău deloc, dacă nu ar fi existat felul în care era pus în operă. O întreagă echipă la bordul navei trebuie să fi costat o mică avere, plus cheltuielile cu cei care se ocupau de Syd.

Asta o duse înapoi la spionaj. Spionaj industrial. Care presupunea de obicei furturi de date, sau chiar al produsului efectiv, deci ce făceau ei aici, pierzînd atîta timp supraveghiind un om aflat într-o croazieră?

Indiferent cum o întorcea pe toate părţile, nici ideea asta nu avea sens. Indiferent ce puneau la cale Cael şi echipa lui, trebuie să fi existat căi mai bune de a-şi atinge scopul deşi, din cîte văzuse ea, ei erau atît de bine organizaţi încît dacă ar fi existat o cale mai bună, ar fi găsit-o. Deci ce naiba se petrecea?

Ameninţarea cu Syd îi legase efectiv mîinile, limitînd tot ce putea sau nu putea face ea. Sigur, Cael nu ar fi lăsat-o nesupravegheată şi nelegată, deşi *ar putea*, iar ea nu ar profita cu absolut nimic de libertate, din cauza lui Syd. Un singur telefon din partea lui Cael sau a oamenilor lui şi Syd ar putea avea probleme serioase. Indiferent ce, îşi spuse Jenner, va trebui să joace mai departe, din cauza lui Syd.

Îl luă pe Cael prin surprindere, trăgîndu-se din îmbrăţişarea lui, lăsîndu-se cu spatele pe balustradă şi privindu-l în faţă, cu picioarele bine înfipte, cu ochii micşoraţi şi hotărîţi.

-Spune-mi ce pui la cale.

-Nu. Răspunsul lui a venit imediat, ferm, fără loc de negociere, fără loc să se gîndească măcar la aşa ceva.

-Nu-mi pot da seama ...

-Tu nu trebuie să ştii nimic, tu trebuie doar să faci ce ţi se cere şi să-ţi ţii gura.

Cael îşi petrecu o mînă peste braţul ei, o mişcare ce semăna cu o mîngîiere, doar că degetele i se strînseră pe cotul ei.

-S-a terminat timpul de expunere. Să mergem.

-Eu nu sînt gata să merg.

Vroia să stea acolo şi să insiste, poate va reuşi să scoată un detaliu sau două din zidul ăsta de piatră.

El se aplecă, prea aproape, prea cald, prea mare. Gura i se mişcă pe obrazul ei.

-Jur pe Dumnezeu că te arunc peste umăr şi te duc înapoi în cameră şi gîndeşte-te doar ce spectacol le vom oferi

celorlalţi. Apoi o să te încătuşez de mînă şi de picior şi nu o să mai ieşi pînă cînd nu se termină croaziera. Pot să mă descurc şi fără tine, Redwine.

Îi căzu inima, nu reuşi să inspire profund dar văzu adevărul, îl simţi adînc în oase.

-Nu, nu poţi. Dacă ai fi putut, nu m-ai fi implicat niciodată în asta.

-Fii atentă.

Îşi petrecu din nou un braţ pe după talia ei, o trase de lîngă balustradă şi începu să o ridice.

-Încetează!

A vorbi era una, dar a face un spectacol, era altceva. Iar el ar fi fost în stare ; chiar ar arunca-o peste umărul lui şi ar căra-o şi cei mai mulţi ar zîmbi, crezînd că ştiau exact ce avea să urmeze cînd o va duce într-un loc privat.

El se opri. Trupul ei rămase rezemat de al lui, dar fără să fie strivit. Oricine s-ar fi uitat, ar fi spus că era o îmbrăţişare de îndrăgostiţi, nu o ameninţare, dar ea putea citi în ochii aceia albaştri şi ştia că el nu glumea.

Inima începu să-i bată şi mai tare şi mai repede. Ceva în ochii aceia o atrăgea spre el, o aspira într-o intensă conştientizare a lui, pe plan fizic. Îşi impuse să rămînă inexpresivă, să nu se trădeze că o atrăgea. La naiba, nu ar trebui să fie afectată de atingerea lui, de apropierea de trupul acesta înalt, muşchiulos, dar era. Ar fi trebuit să-i repugne fizic, iar faptul că se întîmpla exact invers îi spunea că va trebui să reziste cu atît mai mult, să-şi construiască un zid şi mai înalt.

O aştepta să spună ceva şi îşi smulse gîndurile înapoi. Ce anume... ? Ah, da. Îi va spune să aştepte.

Inspiră adînc şi spuse :

-Nu trebuie să mă cari. O să merg de bunăvoie, mareşale.

Un colţ al gurii lui tresări. O lăsă jos şi uşor mai departe de el, dar nu-i dădu drumul.

Vîntul îi sufla părul peste ochi şi ea şi-l dădu în lături, uitîndu-se la el.

-Dar poate că îmi faci o favoare şi îmi mai dai puţin drumul. În caz că nu ai observat, sîntem pe un vapor, în mijlocul Pacificului. Nu am unde să mă duc decît peste bord, dar nu sînt nebună. Nu vreau să fac nimic ce i-ar putea face rău lui Syd. Atîta vreme cît se află în mîinile voastre, o să-mi joc rolul. Poate că te face pe tine să simţi că deţii mai mult control dacă mă strîngi tot timpul de braţ ca un cleşte, dar nu este necesar. Dacă tot trebuie să fiu o parte din asta, atunci o să dea mai bine dacă nu voi arăta ca o prizonieră.

El se gîndi o clipă, apoi spuse :

-Sună rezonabil.

Dar exact cînd Jenner începu să se relaxeze, adăugă:

-Dar cum aici vorbim despre *tine,* „rezonabil" mă face suspicios.

Frustrată, se ridică pe vîrful picioarelor şi-şi duse buzele la urechea lui. El se tensionă imediat şi o prinse de talie cu ambele mîini, ca şi cum ar fi fost gata să o arunce peste bord dacă îl mai muşca o dată. Şi de asta ar fi fost în stare. Îi prinse între dinţi lobul urechii, îl muşcă foarte uşor, apoi îi dădu drumul, şoptindu-i cît se putea mai drăgăstos :

-Eşti un ticălos. Într-un fel, într-o zi, o să te fac să plăteşti pentru asta.

El îşi coborî o mînă pe fundul ei şi o bătu uşor.

-Nici o clipă nu o să mă îndoiesc de asta.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

CAEL SE CONSIDERA GENUL CALM, care se controla întotdeauna ... rămînînd deasupra unei situaţii. Astea fiind spuse, Jenner Redwine va avea noroc dacă nu o va strangula înainte de sfîrşitul croazierei. Iar el o să ceară despăgubiri pentru noxe profesionale; în fond, avea o rană care va dovedi că a avut loc o bătălie.

Era femeia cea mai enervantă, mai agasantă, mai dificilă .... mai amuzantă ... pe care a întîlnit-o vreodată. Nu vroia să se gîndească la ea ca fiind amuzantă, deşi jumătate din lucrurile pe care le spusese îl obligaseră să se muşte de partea interioară a obrazului ca să nu rîdă. Îi venea să o arunce peste bord şi să termine cu ea. Era atît de slabă încît nici măcar nu ar pleoscăi prea tare. Îşi acordă un minut ca să savureze imaginea ei cînd ar atinge apa, deşi ea probabil că i-ar strica momentul, făcîndu-i cu degetul în timp ce se scufunda. Femeile ca ea ar trebui să poarte scris pe frunte „atenţie, necazuri", pentru ca lumea să se ferească din timp de ele. Dacă ar fi ştiut dinainte ce ştia acum, s-ar fi descurcat cu Sydney Hazlett, cu lacrimi şi cu tot restul şi şi-ar fi apreciat norocul, în timp ce Redwine i-ar fi înnebunit pe ceilalţi, în California.

Dar nu a ştiut şi acum era potcovit cu ea. E drept, el avea cărţile în mînă, dar ea se lupta pentru fiecare dram de putere pe care ar fi putut-o căpăta, deşi toate şansele erau împotriva

ei. El avea avantajul de a şti ce se petrecea, de a şti că avînd în spate oamenii şi puterea pe care o aveau aceştia, nu putea pierde, indiferent ce s-ar fi întîmplat.

Chiar dacă ar fi pus în faţă ce era mai rău, ea nu putea să-i cauzeze probleme legale. Ea şi Sydney Hazlett vor fi amîndouă eliberate fără să păţească vreun rău, nu se ceruse nici o răscumpărare şi chiar dacă din punct de vedere legal el şi echipa lui puteau fi acuzaţi de privare de libertate, ea era prea deşteaptă ca să îl urmărească în justiţie. După ce ea se va fi străduit atît de mult să-i convingă pe cei din jurul lor că erau îndrăgostiţi, orice plîngere ulterioară ar trece drept o răzbunare că el ar fi părăsit-o. Ea nu putea cîştiga, dar ea nu cunoştea regulile jocului, aşa încît va continua să se lupte cît putea de tare. I-ar fi fost milă de ea ... dacă era posibil să-ţi fie milă de cineva care era o corcitură între un bursuc şi un pitbul.

După ce o conduse la apartamentul ei, o lăsă în atenta grijă a lui Bridget şi el se duse la apartamentul pe care ar fi trebuit să-l împartă cu Tiffany, înainte ca toate planurile lor să fi fost întoarse pe dos.

Orice încăpere pe care o ocupa Tiffany mai mult de o oră arăta întotdeauna ca după explozia unei bombe, iar apartamentul nu făcea excepţie. Pantofii cu tocuri nesăbuit de înalte şi bijuteriile în cantităţi enorme şi care, insistase ea, îi erau absolut necesare la treaba asta, zăceau împrăştiate peste tot ; hainele erau aruncate pe jos ; valiza era deschisă, sertarele trase şi pe jumătate pline. Era inteligentă şi sexi şi mortală ca naiba, dar era şi cumplit de şleampătă.

Stătea pe pat, cu picioarele ei lungi unul peste altul, de degetul mare bălăbănindu-i-se o sanda cu toc înalt, concentrîndu-se asupra sarcinii de a dezmembra o brăţară uriaşă, zornăitoare, din care scoase un mic dispozitiv dubios – demn de oricine din serviciul de pază. Se uită în sus la Cael, cu o expresie preocupată în ochii ei negri.

-Cum se comportă Redwine?

-Bine, răspunse el, decis să nu-i mărturisească nici ei şi nici nimănui altcuiva, multiplele moduri pe care le găsise Redwine ca să devină o adevărată pacoste. S-ar fi distrat cu toţii mult mai mult decît merita. În plus, cu toată sinceritatea, nu o putea condamna pe Redwine că făcea tot ce putea ca să-l scoată din sărite. Nici el, în situaţia ei, nu s-ar fi lăsat tîrît fără ripostă, în tot rahatul ăsta.

Tiffany nu ar fi avut răbdarea lui, ceea ce nu însemna prea mult. Nici el nu era cîtuşi de puţin răbdător, dar avea nervi de oţel şi reuşea să se controleze, ceea ce era cu totul şi cu totul altceva. Tiffany spuse:

-Dacă o să înceapă să clacheze, o putem droga tot restul croazierei. Ţi-ar fi şi ţie mai uşor, poate.

Pentru el, da, cu siguranţă, dar şi Redwine avea dreptate; totala ei absenţă de la evenimentele mondene ale croazierei ar fi ridicat întrebări de care el nu avea nevoie.

-Pînă acum nu a fost cazul, dar o să mă gîndesc la asta.

Tiffany îi dădu camera cît un nasture. Într-un alt loc, într-o altă misiune, poate că ar fi asamblat arme de foc. Totuşi, a aduce arme, chiar şi pistoale Glock, la bordul unei nave de croazieră ar fi fost mult prea riscant, aşa încît luase decizia ca nici măcar să nu încerce. Nici nu ar fi avut efectiv nevoie de arme, pentru că era vorba doar de o misiune de supraveghere. Se simţea totuşi pe jumătate dezbrăcat, fără familiara greutate a Sig Sauer-ului de 9mm, odihnindu-se pe rinichiul lui drept.

În timp ce Tiffany îşi asambla la loc brăţara, fără camera-nasture, se uită în sus la Cael.

-Ai aflat ceva despre Larkin?

-Nu.

Pînă acum omul fusese la fel de inocent ca în ultimele trei săptămîni cît se ocupase de el cealaltă echipă. A-l supraveghea atît de strîns pe Larkin cîtă vreme se afla pe mare era probabil

inutil, dar totuşi, ce alt loc mai bun putea exista, să pună la punct o afacere cu Coreea de Nord, decît mijlocul Oceanului Pacific?

-Astăzi, cel tîrziu mîine, sperăm ca Matt şi Bridget să poată intra în apartamentul lui, să monteze microfonul din salon.

Ar fi fost mult mai uşor dacă Larkin ar fi acceptat-o pe Bridget ca stewardesă, dar el îşi adusese propriul steward. Ticălos paranoic.

Cael nu avea toate detaliile, dar Larkin era suspectat a fi intermediar între un contractor trădător, de la Apărare şi nord coreeni. Nu se ştia ce fel de informaţii erau vîndute, dar guvernul considera, evident, că erau suficient de importante ca să se străduiască atît de mult să le dejoace. Ei nu-l vroiau doar pe Larkin, ei vroiau şi contactele lui, de la ambele capete ale afacerii, cît şi detalii privind informaţiile scurse pînă acum. Asta însemna că trebuiau să facă fotografii cu toţi cu care stătea Larkin de vorbă, de aceea Cael avea atîţia oameni la bord: avînd aceiaşi oameni învîrtindu-se în jur tot timpul, ar fi stîrnit oricui suspiciuni, cu atît mai mult lui Larkin. Trebuiau să schimbe momentele şi locurile şi trebuiau să-i supravegheze apartamentul. Larkin trebuia urmărit non-stop. Pînă acum le făcuse lucrurile mai uşoare decît se aşteptaseră, petrecînd mult timp pe punte.

Se auzi un ciocănit uşor şi Tiffany se ridică în picioare, dintr-o dată în stare de alertă. Se duse la uşă, se uită prin vizor şi deschise.

În cameră intră Faith, cu Ryan în urma ei. Nici unul dintre ei nu spuse nimic pînă cînd Tiffany nu închise uşa la loc. Camera era sigură – toate camerele lor, inclusiv apartamentul lui Redwine, fuseseră verificate minuţios de microfoane – dar nu puteau fi siguri de hol.

Ryan i-ar fi putut da lui Cael camera-nasture cu o simplă strîngere de mînă, dar lui Cael îi plăcea să-şi adune din cînd în

cînd oamenii, pentru o discuţie faţă-în-faţă. Puteau comunica prin celularele lor securizate, deşi cu Bridget şi Matt metoda asta era problematică, avînd în vedere serviciul lor pe navă, iar o comunicare personală aducea un plus, faţă de comunicarea prin celular. Poate pentru că îşi puteau citi expresiile, poate pentru că era vorba doar de o simplă chimie a grupului, faptul că erau împreună le întărea sentimentul că formau o echipă ; iar el, după zile în care lucraseră doar prin e-mail sau celular, rezolva adesea problemele în cîteva minute de stat împreună.

Aranjamentul acesta era cît se poate de convenabil, exceptîndu-i pe Bridget şi pe Matt. Cu serviciile lor, ei puteau găsi o mie şi unul de motive să stea de vorbă cu pasagerii, dar nu puteau bea ceaiul împreună cu aceştia. Pe de altă parte, amîndoi aveau pretexte perfecte de a intra oricînd în apartamentul lui Redwine ; Bridget, pentru că era stewardesă, iar Matt, cînd livra room service-ul. În plus, el mai putea vorbi cu ei pe punte, în timp ce le rearanja şezlongurile sau orice altceva.

E drept, nu-şi puteau permite să se reunească cu toţii în apartamentul lui Redwine, unde Larkin sau paza lui i-ar putea vedea venind şi plecînd; în plus, oricine asistase la scena cu Tiffany din seara trecută, s-ar mira acum al naibii să o vadă atît de prietenoasă cu ei. Mai mult, Ryan şi Faith avuseseră iniţial apartamentul alăturat lui Larkin şi Cael nu vroia ca acesta să-i vadă în zonă. Apartamentul lui Tiffany însă se afla cu o punte mai jos, aşa încît puteau veni şi pleca de aici neobservaţi. Exceptînd spaţiile publice, vapoarele îţi oferă mai multă intimitate decît îşi dau seama majoritatea oamenilor. În parte, datorită felului în care sînt proiectate, cu diferitele zone de cabine deservite de lifturi diferite, ceea ce excludea traficul aglomerat. În drum spre cabina lui Tiffany, Cael se întîlnise cu

o singură persoană şi asta imediat la ieşirea din lift. În esenţă, nimeni nu acorda atenţie nimănui.

Apartamentul care le fusese redistribuit lui Ryan şi lui Faitn se afla în extremitatea cealaltă a vaporului faţă de apartamentul lui Larkin dar tot pe aceeaşi punte, deci s-ar fi putut întîlni şi acolo fără probleme, dar totuşi apartamentul lui Tiffany era mult mai sigur.

-Ai instalat programul soft spion, key-logger? o întrebă Cael pe Faith, care era expertul lor în calculatoare. Expert pe naiba, era un hacker şi încă unul înspăimîntător de bun.

Faith răspunse cu vioiciune:

-S-a făcut. Captăm orice tastează Larkin pe laptopul lui. Am programat computerul să transmită datele de cîte ori intră el pe internet şi la intervale de cincisprezece minute după aceea.

Cael reflectă :

-Ştii, înainte de a descoperi ce pot face hackerii ca tine, din confortul camerei lor.

îmi plăcea să folosesc calculatorul.

De fapt, era chiar fericit că Faith lucra în echipa lui şi nu împotriva lui.

Mulţi pasageri îşi aduseseră laptopurile cu ei, deci nu era nimic dubios că Faith avea şi ea unul – un Dell caraghios de roz, pe care lipise cîteva abţibilduri bizare, cu paiete. *Ceaţa Argintie* era echipată cu un turn cu antenă satelit, deci internetul wireless era accesibil la bord, oricînd şi pentru oricine. Cu excepţia paietelor, computerul lui Faith arăta dezamăgitor de obişnuit. Dar nu era şi nici ea nu era.

Făcură repede planuri pentru seara aceea, asigurîndu-se că oriunde s-ar fi aflat Larkin, cînd nu era în apartament, unul sau mai mulţi dintre ei se vor afla prin apropiere. Fiecare membru al echipei era dotat cu camere miniaturale pentru a filma cu cine se afla Larkin, în cazul în care unul sau mai multe

contacte ale acestuia s-ar fi aflat pe vapor. Firesc era ca orice afacere să se pună la cale în apartamentul lui, dar ei trebuiau să fie pregătiţi pentru orice situaţie. Bridget sau Matt vor intra curînd în apartamentul lui şi atunci totul va fi pus la punct.

Tiffany făcu o mutră acră.

-În seara asta o să mă pun la şapte ace şi o să-mi încerc farmecele feminine pe Larkin. Dumnezeule, sper că nu muşcă!

De fapt, ea spera că Larkin nu va muşca din momeală, dar Cael îi văzu uşoara mişcare a buzelor care se luptau cu un zîmbet. Faith se uită în tavan, făcîndu-se că nu auzise nimic. Ryan zîmbi.

-Ha, Ha, rîse Cael.

Încă nu se obişnuise cu ideea că Redwine îşi înfipsese dinţii în el. Dacă nu s-ar fi abţinut ca să nu-i facă vreun rău, ar fi putut termina cu ea într-o secundă. Dar acesta era preţul că se purtase ca un gentleman.

-E un tip ciudat, continuă Tiffany.

Nu era înnebunită să petreacă timp cu Larkin, dar asta putea fi o altă potecă spre obţinerea de informaţii. Era vorbăreţ? Încerca să impresioneze femeile spunîndu-le ce tip important era el, lăsînd să-i scape firimituri de informaţii? Nu credea, dar nici imposibil nu era. Cael nu i-ar fi cerut nimănui din echipă să facă sex cu cineva dacă nu vroia, dar dacă putea intra în apartamentul lui Larkin şi să planteze acolo un dispozitiv în plus de supreveghere, cu atît mai bine.

-După ce ţi-a urmărit demonstraţia de forţă de aseară, probabil că o va lua la sănătoasa cum te vei apropia de el, spuse Ryan pe un ton liniştitor, dar ruină imediat efectul, adăugînd :

-Eu unul aşa aş face.

Ea îi aruncă o grimasă de „pui pariu?" Mulţi bărbaţi ar fi dornici să rişte mai mult decît atît, ca să petreacă timp cu o femeie ca Tiffany.

-Detectorul bluetooth? interveni Cael, ca să readucă discuţia pe făgaşul ei.

-Funcţionează. L-am mascat cît am putut de mult, exceptînd că noi nu putem fi efectiv în apartament cu el, spuse Faith.

Discutară apoi despre diversele variante ale metodelor de supravghere. Dacă Larkin ar devenit bănuitor şi ar pune să i se verifice apartamentul de „ploşniţe", Cael ar putea folosi o comandă la distanţă ca să deconecteze bateriile. Dacă o „ploşniţă" nu funcţionează, detectorul nu o poate descoperi. Cît despre dispozitivele audio video cu fir, pe care le strecurase el în dormitorul lui Larkin, le putea pur şi simplu, trage înapoi. Dispozitivele cu fir erau mai sigure şi mai greu de detectat, dar uneori nu aveau altă variantă decît să recurgă la dispozitive wireless. În majoritatea acţiunilor lui, cum era şi aceasta, recurgea la o combinaţie între cele două.

Se uită la ceas; Bridget pierduse deja o oră cu supravegherea lui Redwine, ceea ce însemna că nu-şi făcuse îndatoririle de stewardesă.

-Trebuie să o eliberez pe Bridget, spuse el, întrebîndu-se ce mai pusese la cale Redwine, în ora asta. Orice era posibil. Poate că o s-o vadă şi încătuşată şi cu căluş la gură, ceva ce luase şi el în consideraţie. Nu se temea că Redwine ar fi putut fugi, pentru că Bridget o putea imobiliza strîngîndu-i mîna la spate, dar asta nu însemna că nu putea face cine ştie ce altceva. Era mult, mult prea curioasă să ştie ce făceau ei, ce puneau la cale. Ceea ce era de înţeles, dar cu cît ştia mai puţine, cu atît mai bine, pentru că nu putea lăsa să-i scape ce nu ştia.

Cînd deschise uşa, îşi ţinu respiraţa pînă cînd o văzu pe Bridget stînd liniştită pe canapea, cu laptopul pe măsuţă, cu microfonul în ureche, folosindu-şi timpul ca să parcurgă cît mai mult din înregistrările lor audio video, ca să-l scutească pe el.

Redwine nu se vedea nicăieri. Cael îşi simţi testiculele strîngîndu-i-se, aşteptîndu-se parcă să-l atace în orice clipă, pe la spate.

-Unde e? întrebă el disperat.

Bridget se uită la el.

-Doarme puţin, spuse ea, ca şi cum acesta ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume.

Incredibil. Cael se holbă, dînd din cap.

-De ce nu poate face asta cînd sînt eu aici? întrebă el, pentru nimeni în special.

Şi chiar atunci apăru şi ea în uşa dormitorului, cu o privire somnoroasă şi părul ciufulit. Ochii i se fixară asupra lui, ca un laser.

-Ah, *tu* erai, spuse ea pe un ton plin de silă, înainte de a-i oferi un zîmbet uriaş, total fals, care semăna mai curînd cu rînjetul unui tigru.

-Bine ai venit, iubitule.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

LARKIN TREBUIA, ÎN CURÎND, SĂ SE DUCĂ LA CAZINOU, pentru primul eveniment organizat în scopuri caritabile. Toate cîştigurile cazinoului – de fapt ale întregii croaziere – urmau să fie donate în scopuri caritabile, dar cum erau prea mulţi pasageri ca să încapă cu toţii deodată în cazinou, organizatorii îi împărţiseră în grupuri, în funcţie de numele punţii şi al camerei, ca să poată intra cîte o sută, pentru o oră. Persoana care cîştiga cei mai mulţi bani în acest interval primea un premiu; Frank nu ştia care era premiul şi nici nu-i păsa. Oricum trebuia să fie ceva valoros – desigur – mulţimea asta nu se aştepta la mai puţin.

Îi veni ideea că această croazieră va deveni material de legendă, exact ca *Titanicul*. Tot ce făceau pasagerii, muzica pe care o ascultau, îmbrăcămintea, totul va fi studiat şi analizat, ca şi cum ar fi avut vreo importanţă. Ce prostie.

Nu prea avea poftă de mîncare, dar cînd mînca, prefera să fie singur. Uneori nu reuşea să ţină în el puţinul pe care-l mîncase, deci intimitatea era importantă. A cina cu alţi pasageri ieşea din discuţie; nu vroia ca cineva să observe că mînca foarte puţin şi că uneori mîncarea îi rămînea în gît. Nimeni în afară de medicul lui nu ştia că era bolnav şi vroia să rămînă aşa. Îşi comandase un sendvici – salată de ton pe un croassant, pentru că Doamne fereşte ca pe vasul acesta să se servească ceva atît de simplu ca o felie de pîine obişnuită –

cîteva fructe şi o sticlă cu apă, şi va trebui să facă imposibilul ca să înghită ceva din toate astea înainte de a fi obligat să „ponteze" la cazinou.

Tumoarea de pe creierul lui îi luase atît de multe din bucuriile vieţii. Migrena constantă îl făcea agitat şi uneori durerea era mai cumplită ca de obicei. Nu avea curaj să ia altceva decît analgezicele obişnuite, pentru că orice altceva îi întuneca minţile. Pierduse efectiv apetitul pentru mîncare, deşi ştia că trebuia să se hrănească şi ducea dorul unei mese bune. Sexul era un alt apetit pierdut. Trupul se răscula împotriva lui, luîndu-i toate plăcerile vieţii şi asta îl scotea din minţi. Nu era suficient că avea dracului să moară? Cancerul ăsta nenorocit chiar trebuia să-i răpească orice posibilă fărîmă de bucurie şi satisfacţie? Să fie el blestemat dacă o să lase lucrurile aşa.

Stewardul său personal, Isaac, se ocupa de cea mai mare parte a nevoilor lui, pe durata croazierei. Larkin nu vroia un străin în imediata lui apropiere, nu cînd ceea ce făcea el era atît de crucial. Isaac fusese angajatul lui loial, vreme de mulţi ani; făcea întotdeauna ce i se cerea fără să se plîngă, indiferent cît de umilitor ar fi fost acel lucru. Ori de cîte ori i se părea că omul se săturase şi că era gata să-şi ia tălpăşiţa, Larkin îi mai arunca un oscior: o mărire de salariu, un cadou, poate o vacanţă. Isaac îşi va petrece ultimele zile dormind în spaţiul aglomerat destinat echipajului, făcînd ce i se spunea să facă. Va muri aici, loial pînă la sfîrşit.

Poate că ar trebui să-i pară rău pentru bunul, bătrînul Isaac, îşi spuse Larkin, apoi rîse dispreţuitor. Dacă Isaac ar fi avut ceva boaşe, ar fi plecat de mult de la el. De ce să-i pară rău pentru un prost?

Totuşi, Isaac nu se putea ocupa de toate. Room service-ul, de exemplu, ar dura de două ori mai mult dacă Isaac ar trebui să se ducă la bucătărie şi să pregătească mîncarea, aşa

încît l-a scutit de această obligaţie şi Larkin toleră personalul vaporului, pentru room service. Fireşte că rămînea în apartament cînd comanda room service-ul, prin urmare nu oricine putea intra aici, în absenţa lui.

Un tînăr – „Matt", scria pe ecuson – îi aduse lu Larkin cina. Larkin îl detestă pe Matt de la prima vedere. Nu numai că era arătos, ca un jucător de tenis sau ca un surfer, cu părul blond ondulat şi cu ochii inocenţi ai prostiei mortale, dar arăta sănătos şi în formă, aşa cum fusese şi Larkin, mereu. Îl ura pe puşti pentru sănătatea lui, pentru totala lui ignoranţă faţă de propria-i mortalitate. Cum era să nu-ţi dai seama că eşti pe moarte? Toată lumea murea, dar majoritatea oamenilor tratau moartea cu o binecuvîntată ignoranţă. Larkin nu se mai bucura de luxul acesta şi această incorectitudine îi trezi dorinţa de a-i cîrpi una puştiului în moaca lui drăgălaşă, stupidă.

-Bună seara, domnule. Unde doriţi să mîncaţi? îl întrebă vesel idiotul.

Mută-ţi fundul de-aici, îi spuse Larkin în gînd, dar îi arătă o măsuţă lîngă uşile care se deschideau spre balcon.

-Pune-o acolo.

Puştiul descărcă tava şi spuse:

-Mai pot face ceva pentru dumneavoastră, domnule?

-Nu, cară-te doar, spuse Larkin strîngîndu-şi pumnii, în timp ce durerea îi străpungea capul ca un ac. Aşa se întîmpla uneori, durerea cronică devenea fierbinte şi acută, ca să se potolească apoi. Şi să fie urmată de greaţă.

Puştiul păru blocat de bădărănia lui Larkin.

-Ah ... da, domnule, spuse el grăbindu-se spre uşă. Atît de repede, încît se călcă pe picior, prăbuşindu-se în genunchi. Tava îi căzu şi se rostogoli departe de prostănac, cu un zăngănit care-ţi spărgea timpanele, pentru ca în sfîrşit să se rotească spre o oprire zgomotoasă, în ficusul artificial, înalt, care se afla la peretele de lîngă uşă.

-Îmi pare rău, izbucni puştiul, chinuindu-se să se ridice. Reuşi, se întinse după tavă şi, la naiba, se poticni din nou, ţinîndu-se precar de ghiveciul ficusului, dar scăpă din nou tava.

-Scuze, hămăi el.

-Ah, Dumnezeule, ieşi odată! hămăi şi Larkin.

-Da, domnule. Scuze, domnule. Îmi pare rău.

Băiatul se întinse după tavă, o apucă şi de data aceasta reuşi să iasă pe uşă fără să mai cadă o dată. Ba, chiar reuşi să se adune suficient ca să spună, înainte de a se lansa pe culoar:

-Poftă bună, domnule.

După ce uşa se închise, Larkin rămase acolo, în picioare, cu ochii închişi, aşteptînd să-i treacă greaţa. Cînd îi trecu, se uită în silă la mîncare. Poftă bună?

-Ce n-aş da să am aşa ceva.

Afară pe coridor, Matt rezistă tentaţiei de a fluiera. Unele lucruri chiar mergeau ca unse.

AŞA CUM ERA STRUCTURATĂ SEARA, cu diferite tranşe de pasageri cărora să li se permită să intre cîte o oră, pe rînd, în cazinou pentru Marele Joc în scopuri caritabile, aveau să existe perioade în care nimeni din echipă nu se afla înăuntru, ca să-l aibă pe Larkin sub observaţie. Cael înjură în gînd, apoi acceptă situaţia şi încercă să se adapteze cît mai bine.

El şi Jenner se aflau în primul grup, grupul Larkin. Seara începu cu organizatoarea evenimentului, o femeie plinuţă şi atrăgătoare, care strălucea şi scînteia şi-şi arăta mulţi dinţi, prezentîndu-l pe Larkin ca gazdă a croazierei şi mulţumindu-i la nesfîrşit pentru tot ce făcuse, bla, bla, bla. Cael o simţi pe Jenner devenind foarte atentă la prezentarea lui Larkin şi-şi dădu în gînd ochii peste cap. Grozav. Acum ea avea un nume şi încă unul pe care probabil că îl va recunoaşte, dacă era cît de cît interesată de politică. Dar pentru că oricum avea să-i afle numele, nu era nimic grav.

Larkin se duse la masa de blackjack, unde începu să cîştige consistent, deşi nu părea să se amuze deloc. Jenner se uită vreme de un minut la el, apoi se îndreptă şi ea spre masa de blackjack. Cael o apucă de mînă, oprind-o.

-Să nici nu-ţi treacă prin cap, mormăi el, întorcînd-o şi îndreptînd-o spre păcănele.

-Dar eu vreau să joc blackjack.

-Aha. Joacă Double Diamond, în loc şi poartă-te ca şi cum te-ai distra.

Nici o şansă să o lase la aceeaşi masă cu Larkin. Îl privi cu ochi micşoraţi dar începu conştiincioasă să apese pe butoane şi să tragă de manete. Cîştigînd puţin şi pierzînd mult, în timp ce el îl studia pe Larkin, pe furiş.

Larkin era gazda croazierei, dar era o gazdă care nu părea să dorească să se implice foarte mult. Deşi oferise un zîmbet larg cînd fusese prezentat, după asta abia dacă îi saluta pe cei mai mulţi dintre invitaţi. Dacă era să se ghideze după dispreţul voalat cu care îi privea, îşi spuse Cael, nu-i plăcea prea mult de toţi aceşti pasageri.

Ceea ce era surprinzător, deoarece oamenii croazierei erau la rîndul lor adevăraţi moguli, cu mulţi bani în spatele lor. Dacă Larkin îi va sfida în continuare, aceştia ar putea începe să vorbească cu unii oameni din Washington, la rîndul lor influenţi şi Larkin s-ar putea trezi foarte curînd afară, privind de acolo în interiorul cercului căruia îi aparţinuse cîndva. Dacă Larkin nu găsea o plăcere în a fi gazda croazierei, i-ar fi putut ceda această obligaţie unui alt co-proprietar. De ce să petreacă două săptămîni pe *Ceaţa Argintie,* dacă a fi gazda croazierei însemna pentru el o asemenea corvoadă?

Nici chiar destinaţia, Hawaii şi posibila întîlnire cu nord coreenii nu explicau de ce se angajase singur într-o experienţă care nu-i făcea plăcere.

Studiaseră informaţiile despre fiecare pasager îmbarcat pe *Ceaţa Argintie* şi la prima vedere nici unul nu părea a fi un

spion industrial sau un operativ nord coreean, dar aparenţele şi informaţiile despre trecutul cuiva puteau fi înşelătoare; el însuşi şi propria lui echipă erau dovada. Pînă acum Larkin interacţionase cu foarte puţini oameni, vorbind mai ales cu şeful pazei lui, Dean Mills, iar cît despre ceilalţi, îi cercetaseră din nou, să vadă dacă nu le scăpase cumva un detaliu. Poate că era vorba de investiţii care primiseră o lovitură deosebit de puternică sau de fotografii pe care cineva le-ar fi dorit ascunse. Dar nu găsiseră nimic şi frustrarea îl măcina pe Cael, pentru că instinctul îi spunea că îi scăpa ceva.

Larkin încă nu-şi deschisese calculatorul, prin urmare programul soft spion key-logger al lui Faith nu dăduse încă rezultate cît de cît pertinente. Totuşi, era încă devreme.

După scurgerea orei pentru grupul lor, trebuiră să părăsească cazinoul. Existaseră cîţiva mari cîştigători, dar Jenner nu se afla printre aceştia; de fapt, el nu mai văzuse pe cineva care să piardă atît de mult la păcănele, ca ea. Cum Faith şi Ryan se aflau în următorul grup, Cael ştia că Larkin va rămîne sub strictă supraveghere. După care urma un gol, cu nimeni în grupul al treilea sau al patrulea – două ore fără cineva în zona cazinoului, care să-l urmărească. Dar în afara cazinoului se aflau însă mulţi oameni care priveau jocul în picioare, strigînd încurajări sau mîrîind dezamăgiţi, cînd un prieten pierdea. Şi Cael se gîndi să li se alăture. Aşa va reuşi să-i fotografieze pe toţi cu care stătea Larkin de vorbă, chiar dacă nu putea să se apropie suficient ca să audă ce spunea.

Cu Faith şi Ryan la datorie, Cael îşi strecură o mînă pe după talia lui Jenner, conducînd-o spre barul din apropierea cazinoului.

-Vrei să bei ceva?

-Nu, mulţumesc, răspunse ea, asta probabil pentru că el o întrebase dacă vroia ceva. Dacă nu ar fi întrebat-o, era convins că ea i-ar fi cerut ceva de băut.

-Atunci poate o îngheţată?

Exista un bar deschis permanent, cu îngheţată uşoară, care devenise deja locul cel mai popular de pe vapor.

-Mulţumesc, dar nu mi-e foame.

Cael continuă, enervant:

-Foarte bine, pentru că la prima muşcătură ţi-ai pune-o probabil toată pe rochia asta.

-Probabil, acceptă ea.

La naiba, ce se petrecea cu ea? Nu se afla în apropierea ei decît de douăzeci şi patru de ore, poate ceva mai mult, dar ştia deja că ea nu se lăsa fără replică. Dar cum părea uşor tulburată, Cael se întreba la ce anume se gîndea. Indiferent ce era, din asta nu putea ieşi nimic bun.

Găsi două locuri la o măsuţă şi o instală acolo. Apăru imediat o chelneriţă şi fără să întrebe, el comandă un teeter-totter pentru ea şi o bere pentru el. Ar fi preferat ceva mai tare, dar vroia să-şi păstreze capul limpede. Cînd îşi întoarse privirea la Jenner, văzu că aceasta se aplecase în faţă ca să urmărască, pe după el, activitatea din cazinou. Nu păruse cîtuşi de puţin interesată cît timp fusese efectiv acolo, aşa încît se întoarse şi el, să vadă ce anume îi stîrnise interesul.

Îl străbătu un curent rece cînd înţelese că ea îl urmărea pe Larkin. La naiba, afurisita asta mică devenea prea interesată de ce făceau ei şi numai Dumnezeu ştia de ce putea fi în stare ca să-şi satisfacă curiozitatea. De ce nu putea rămîne frumos speriată, aşa cum fusese la început ... mă rog, în primele cinci minute? După care nu îi crease decît probleme.

Îşi deplasă scaunul ca să-i blocheze privelişte a, dar şi ca să-l împiedice pe Larkin să vadă poate că Jenner se zgîia la el ca la un exemplar de zoo. Ultimul lucru pe care şi-l dorea, era să-i trezească ticălosului suspiciuni.

Jenner îi zîmbi larg.

-Ştii, m-ai putea lăsa în Hawaii, spuse ea aplecîndu-se în faţă, cu o voce atît de joasă încît aproape că se pierdea în hărmălaia enervantă şi ţăcănitul păcănelelor de lîngă bar.

-Îţi promit că nu o să spun nimic, indiferent ce faci. O să-mi iau o cameră la un hotel, o să petrec o săptămînă la plajă şi nu o să-ţi mai stau pe cap. I-ai putea da drumul lui Syd, ea ar putea veni la mine şi vom fi cu toţii fericiţi. Soluţia perfectă.

Cael o imită şi se aplecă mai aproape, spre ea. La naiba, mirosea atît de bine, iar din unghiul acesta, decolteul rochiei ei albastre, de seară, devenea interesant – asta ca s-o spună delicat. Nu avea ea prea mult în departamentul înaintaşi, dar ce se afla acolo, îi făcu vintrele să i se strîngă dureros. Ar trebui să plece cît mai departe de ea. Avea nevoie să plece cît mai departe de ea, dar misiunea lui îl ţinea acolo, în prima linie, în locul cel mai periculos.

Strălucirea verde din ochii ei promitea retribuţie, dar din nou ea refuză să sară la momeala lui. Ceea ce era perfect. Ultimul lucru pe care şi-l dorea, era ca ea să-l pună la pămînt, în public.

Ori cît de mult ar fi vrut să-i dea drumul, pentru binele amîndurora, avea nevoie de ea acolo unde se afla, ca să-i asigure lui acoperire. Fără ea aici, nu avea nici un motiv să se afle în acest apartament – iar prin regulamentul general al unei croaziere, cabinele de lux nu puteau fi transferate între pasageri. Un pasager putea anula, dar atribuirea unei cabine de lux unei alte persoane nu putea fi făcută decît de agenţia croazierei. Şi el nu putea risca să nu i se mai permită să se întoarcă în apartament.

Iar ea va trebui să înghită găluşca.

Noaptea îşi vedea de cursul ei ... Larkin saluta fiecare grup, apoi se retrăgea la masa lui de blackjack, unde continua să cîştige. După lipsa de entuziasm şi de viaţă de pe chipul lui,

putea la fel de bine să stea şi să privească iarba crescînd.

Cînd veni rîndul grupului lui Tiffany să intre în sală, aceasta se plantă alături de Larkin şi se strădui să-i cîştige interesul, fără cel mai mic semn de succes. Frank Larkin escortase ceva femei frumoase la viaţa lui, avînd oarecare reputaţie în domeniul acesta, dar oricît de exotică şi de frapantă era Tiffany, nu reuşi să smulgă de la el mai mult decît o privire agasată. Poate că scena ei îl speriase; Cael ştia că Larkin urmărise spectacolul; sau poate că pur şi simplu nu era genul lui. Apropierea lui Tiffany de Larkin ar fi fost un bonus, dar asta nu se întîmplă.

Rămînînd atît de aproape de Larkin, i-ar fi putut stîrni acestuia bănuieli – aproape orice îi putea stîrni suspiciuni ticălosului acesta – aşa încît Tiffany se îndepărtă şi începu să flirteze cu un bărbat a cărui soţie cîştiga într-una la craps, nu pentru că ar fi fost atrasă de bărbaţii purii, însuraţi, ci pentru că asta îi oferea un unghi bun să-i fotografieze pe cei care stăteau de vorbă cu Larkin.

Îndată ce se încheie şi ora pentru ultimul grup, Larkin îşi aruncă cărţile pe postavul verde al mesei şi plecă, lăsîndu-şi cîştigul acolo, de vreme ce totul era destinat acţiunilor de caritate. Nu-l puteau urma cu toţii, în grup, aşa încît Tiffany îşi luă la revedere de la noul ei prieten şi îl urmă pe Larkin de la distanţă, făcîndu-şi loc prin mulţime, cu graţie şi naturaleţe. Mersul ei elegant atrase destule priviri apreciative din partea bărbaţilor şi cîteva pumnale de la soţiile acestora, dar pe un vapor plin cu oameni frumoşi, apariţia ei era firească. Faith şi Ryan rămaseră la masa din apropiere pe care şi-o aleseseră, la fel ca Jenner şi Cael.

O voce catifelată, transmisă prin casca din urechea lui Cael, spuse „Barul Ghostwater"; Tiffany îl informa asupra destinaţiei lui Larkin. Bărbatul acesta bea, deşi nu în exces. Seara trecută se limitase la două pahare şi nici nu se dusese la

omniprezentul bar Ghostwater. Băutura lui preferată era scotchul, sec. Încă nu-şi stabilise rutina – în fond era abia a doua seară – aşa încît nu ştiau la ce să se aştepte.

-Pleacă, se auzi vocea lui Tiffany, la doar cîteva minute.

-Nu ştiu de ce a venit aici, pentru că nu a băut nimic. Se întoarce spre cazinou. Trebuie să-l preia altcineva.

Cu toţii intrară în alertă. Larkin reapăru la scurt timp, inexpresiv, dar Cael îşi spuse că ochii lui păreau uşor sticloşi. Se droga, oare? Mersul lui era totuşi hotărît, deşi puţin cam ţeapăn.

-Vino, îi spuse Cael lui Jenner, sculînd-o de pe scaun. Poate că Larkin se ducea în apartamentul lui, poate că nu. Slavă Domnului, era destul de tîrziu şi omul stătuse ceasuri lungi în cazinou. Indiferent, nu trebuia să-l scape din ochi. Dacă nu se ducea în apartamentul lui, atunci Faith şi Ryan vor fi umbra lui, alertîndu-l pe Cael asupra destinaţiei acestuia.

O apucă pe Jenner de cot, în timp ce aceasta încerca să vadă ce anume îl făcuse să acţioneze. Îl reperă pe Larkin în cîteva secunde şi expresia ei îi aminti lui Cael de un copoi pe urmele vînatului.

Ca să-i distragă atenţia, îi spuse:

-Zîmbeşte.

Jenner îi aruncă un zîmbet larg, fals, care-i aminti de un crocodil.

Oftă, în timp ce mărea pasul.

-Poţi să uiţi, vrăjitoareo.

-Vrăji... Ce?

-Las-o baltă.

Larkin se duse la lift, dar acesta plecă înainte ca ei să-l ajungă. Cael îşi scoase mobilul şi-i trimise lui Bridget un mesaj scurt, alertînd-o că Larkin urcase. Pulsul i se acceleră o idee. Dacă Larkin nu se ducea în apartamentul lui, trebuiau să-l repereze. Nu-i plăcea să-şi piardă ţinta din vedere nici măcar pentru scurtă vreme.

Aşteptă cu Jenner al doilea lift şi pînă să sosească acesta, mobilul îi bipăi un mesaj. Îl citi repede şi respiră adînc, uşurat. Larkin intrase în apartamentul lui. Totul era perfect.

Cîţiva oameni se grăbiră să prindă şi ei liftul, aşa încît nu discutară nimic, dar putea simţi că Jenner ardea de nerăbdare să-i pună întrebări. De îndată ce descuie uşa şi o pofti în cameră, Jenner se întoarse spre el, dîndu-se în lături cînd acesta înaintă.

-Spune-mi de ce îl spionezi pe Frank Larkin? întrebă ea.

-Pleacă de lîngă uşă, spuse el întorcîndu-se repede şi deschizînd uşa, să vadă dacă nu cumva fusese auzită de cineva. Holul era binecuvîntat de pustiu. Scuturînd din cap, închise şi încuie uşa, punînd apoi lanţul.

Jenner stătea tot acolo, cu sprîncenele ridicate, ca şi cum i-ar fi aşteptat răspunsul.

-Ei bine? insistă ea.

-Nu e treaba ta. Pregăteşte-te de culcare, cît timp verific dacă funcţionează totul cum trebuie.

De fapt, el vroia mai mult decît atît, vroia să ştie dacă Larkin vorbea la telefon cu cineva, sau dacă în sfîrşit îşi pornise laptopul. Jenner îi aruncă o privire plină de frustrare, dar îşi luă o pijama şi se duse la baie, ceea ce însemna pentru el că avea în sfîrşit cîteva minute numai ale lui. Cu casca în ureche, îl ascultă pe Larkin pregătindu-se să se culce. Cînd se stinse lumina în dormitorul alăturat, Cael îţi scoase casca. Nimic. Pînă acum, nu aflaseră absolut nimic.

Jenner mai întîrzia în baie şi profită de ocazie să se dezbrace şi el. Avea deja pregătite cătuşele cînd reapăru Jenner, demachiată, cu faţa strălucind şi îmbrăcată în altă pijama, cu unul din topurile acelea minuscule – acesta era roz şi avea peste tot stele scînteietoare – şi fără un cuvînt, el îi arătă scaunul.

Jenner se uita la el în timp ce se aşeza şi el o încătuşa de scaun. Iritată, ea trase de cătuşe.

-Nu e nevoie de astea. Atîta vreme cît o ţii pe Syd, nu o să fac nimic. Faci asta doar ca să-mi arăţi că tu eşti şeful.

-Da, conveni el, ducîndu-se la baie şi luînd cu el cheia cătuşelor.

Urmă o tăcere încremenită, apoi ea aproape că îi strigă:

-Adică *recunoşti* asta?

- Îmi face chiar foarte multă plăcere.

Zîmbind în sinea lui, îşi făcu toaleta, se spălă pe dinţi şi cînd ieşi din baie, o găsi tot fumegînd de furie. Ah, da. Adevărul era adevăr.

Cînd ajunse în apropierea ei, Jenner îi arse una cu piciorul. El se retrase rîzînd, deşi nu i s-ar mai fi părut la fel de amuzant dacă piciorul ei ar fi nimerit acolo unde intenţionase.

-Să nu îndrăzneşti să rîzi! se stropşi ea, lovindu-l din nou cu piciorul. Cael o apucă de un picior, apoi de celălalt, o ridică abil de pe scaun şi o trînti pe jos. Îi susţinuse suficient greutatea pentru ca buşitura să nu fie prea dură, dar şocul îi reţinuse totuşi lui Jenner atenţia.

- Cretinule! Boaşe blegi!

Cu ea la podea, o eliberă de scaun şi-şi petrecu iute cătuşele peste încheietura mîinii lui stîngi. O ridică de jos şi pe jumătate o aşeză, pe jumătate o trînti pe pat.

-Nu-mi amesteca boaşele în chestia asta, spuse el în timp ce băga cheia în sertarul noptierei, apoi se întinse în pat lîngă ea şi stinse lumina.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

JENNER SE TREZI ŞI O CLIPĂ, în întuneric – o clipă infimă – uită unde se afla. Apoi se mişcă şi cătuşele o ciupiră de încheietura mîinii şi realitatea se coborî asupra ei, strivind-o. Sincer, realitatea nu era chiar atît de terifiantă ca în urmă cu douăzeci şi patru de ore, dar nici ca la picnic nu se simţea. Poate pentru că masculul ăsta feroce nu părea să priceapă că ea nu avea de gînd să alerge la căpitanul vasului, nu avea de gînd să încerce să se ascundă de el, nu avea de gînd să facă nimic care să o pună în pericol pe Syd. Ea nu ştia care era situaţia acolo unde era ţinută Syd; răpitorul ei era poate genul de ticălos care abia aştepta să facă rău oamenilor şi era ţinut în frîu doar atît cît ea însăşi se comporta convenabil.

Totuşi, îşi spuse, poate că masculul feroce *ştia* că ea nu intenţiona nimic din toate astea şi îi spusese adevărul pur, că efectiv îi făcea plăcere să facă pe durul cu ea. Asta, sau poate decisese că pur şi simplu nu putea să-şi asume riscul, pentru că ceea ce făceau era atît de important sau atît de uriaş financiar, încît nu putea lăsa nimic la voia întîmplării, indiferent cît de mici erau riscurile.

Se întoarse atît cît să se uite la ceas. Dormise buştean două ore, ceea ce era minunat, avînd în vedere că era încătuşată şi nu se putea mişca fără să-şi facă mîna covrig. Acum însă, cu teeter-totter-ul băut la bar, trebuia să facă pipi.

Încercă să ignore chemarea. Cael nu se trezise cînd ea se mişcase şi nu vroia să-l scoale. Îşi aruncase din nou cuverturile şi dormea acolo doar cu boxerii pe el. Chiar şi în lumina slabă dinspre living, arăta mare şi intimidant.

Oftă. Astea aveau să fie cele mai lungi două săptămîni din viaţa ei. Făcîndu-se ghem pe o parte, se foi ca să-şi găsească o poziţie confortabilă, apoi se forţă să nu se mai mişte. Îi era frig, din nou şi *chiar* trebuia să facă pipi. Cum să se simtă confortabil fiindu-i frig, neputînd să-şi tragă cuverturile peste ea şi cu băşica plină? Şi degeaba i-ar fi pus lui în prag toate aceste trei argumente – că tot nu i-ar fi păsat. Poate că îi făcea plăcere să o facă să se roage de el să-i dea voie să meargă la baie.

Cheia cătuşelor era chiar acolo, în sertarul de la măsuţa de lîngă pat. Oare crezuse că ea nu va observa unde o pusese, la îndemîna lui, în cazul în care ar fi trebuit să se scoale în miezul nopţii dacă, să zicem, ea i-ar fi dat foc la păr? Ah, chiar avea nevoie, avea nevoie de cheia asta. El nici măcar nu încercase s-o ascundă de ea, ca şi cum nu ar fi considerat-o o potenţială ameninţare – sau ca şi cum ar fi provocat-o.

Ambele scenarii erau la fel de enervante. Ei nu-i plăcea să fie neajutorată şi nu-i plăcea să fie catalogată drept neajutorată. Şi mai rea era ideea că el se aştepta ca ea să se întindă după cheie, că acesta era un test să vadă dacă putea conta pe ea că nu-i va crea probleme.

La naiba. Ea nu vroia să creeze probleme, cel puţin nu probleme care să-i facă vreun rău lui Syd. Dar nici nu vroia să-i ceară lui permisiunea să facă pipi. Ce vroia ea de fapt era să ia cheia, să-şi desfacă uşor cătuşele, să meargă la baie, apoi să se întindă înapoi în pat şi să-l lase pe el să descopere, dimineaţa, că fusese liberă ore întregi şi nu profitase de asta ca să iasă alergînd pe culoar şi să strige după ajutor. Asta ar însemna, logic, un mare pas înainte, în a-i dovedi că nu avea

de gînd să facă vreo prostie, ceea ce, la fel de logic, va avea ca rezultat o mai mare libertate pentru ea. Problema era că nu ştia dacă boaşe-blegi reacţiona la logică.

Pe de altă parte, ea chiar, chiar vroia să-i dea cu tifla şi să-i arate că nu era aşa de mare şef cum se credea. Era prea mult să-i pretindă să meargă la baie fără să-i ceară permisinea? Că putea şi ea avea un moment adevărat de intimitate, fără ca un bărbat să stea de partea cealaltă a uşii, ascultînd cum face ea pipi?

Cheia era la îndemînă. Problema era să ajungă la ea fără să-l trezească.

Începu să se mişte încetişor, încetişor, acordîndu-şi timp, ascultîndu-i atentă respiraţia, în cazul în care şi-ar fi schimbat ritmul. Camera era prea întunecată ca să-i poată vedea expresia. Dar totuşi, era atentă la orice semn care să-i spună că l-a deranjat cumva. Ea nu dormea foarte liniştit noaptea, aşa încît în subconştient, poate că se obişnuise cu mişcările ei. Oricum, poate că era obişnuit să doarmă cu cineva alături; îi veni în minte Tiffany. În fond, ei împărţiseră acelaşi apartament, înainte ca el să intre cu forţa într-al ei.

Se ridică, treptat, într-un cot. El nu se mişcă, nu mormăi. Nu obişnuia să sforăie, şi cît şi-ar fi dorit ea asta acum, ca să fie sigură că dormea. Rămase în echilibru într-un cot, cale de vreo cincisprezece minute, acordîndu-i timp să se scufunde înapoi într-un somn adînc, în cazul în care îl deranjase.

Încet, atentă să nu-l atingă, se întinse peste pieptul lui gol, întinzînd degetele spre mînerul sertarului. *La naiba*. Nu era destul de aproape.

Se răsuci, îşi aduse un genunchi sub ea pentru echilibru, se ridică mai mult. În tot acest timp se străduia să nu tragă de cătuşe, ceea ce l-ar fi trezit cu siguranţă. Dar dacă se şi trezise? Dacă se trezise de cît îşi schimbase ea poziţia, fără să spună ceva?

Ridicîndu-se peste el, se întinse mai mult. Aproape că putea atinge sertarul. Nerăbdarea muşca din ea, dar rezistă. Calmul şi controlul erau cheia pentru o fugă cu succes, la baie. Treptat, treptat, se ridică în picioare, deşi trebuia să stea aplecată peste el, ca să nu-şi tensioneze braţul încătuşat. La fel, treptat, îşi plasă un picior între picioarele lui desfăcute, pentru a se echilibra mai bine. Gîndul la ce s-ar putea întîmpla dacă el s-ar trezi cu ea în poziţia asta îi provocă un moment de profană veselie şi aproape că-şi dori să se întîmple asta.

Mai aşteptă puţin. Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne, pentru toate orele alea de Pilates şi yoga! Forţa torsoului era importantă cînd îţi contorsionai trupul în poziţii nefireşti, în scopuri ascunse.

Dacă aluneca acum, va cădea direct pe un Cael pe jumătate dezbrăcat şi nu ştia cum va reacţiona un asemenea bărbat cînd va fi trezit în acest fel. Nu era un tip oarecare; forma în care se afla stătea mărturie. Văzuse destui şobolani la sală, dar muşchii lui nu semănau cu ai lor; erau mai alungiţi, mai vînjoşi şi văzuse pe el cicatrici care nu proveneau de la căzăturile de pe spalierele din sala de gimnastică din liceu. Era un om dur şi capabil şi fiecare mişcare a lui trăda puterea.

Era mult prea aproape de el, în poziţia asta. Îi putea simţi căldura trupului emanînd din pielea lui, îi auzea respiraţia regulată. Pentru o clipă aproape că se topi, aproape că îi veni să se întoarcă la loc, să poată să se întindă lîngă el. Da, dar tot trebuia să meargă să facă pipi. Da, trebuia să-l trezească şi să-i ceară permisiunea.

Nu, Dumnezeule, nu o să facă asta. Mînerul sertarului era atît de aproape încît nu putea renunţa. În plus... destul însemna destul.

Nu era doar faptul că vroia să meargă la baie fără să-i ceară permisiunea; vroia, trebuia să-i arate că putea ignora precauţiile lui ridicole. Vroia să-i strige în faţă că de fapt nu era o sculă chiar aşa de mare. *Şef,* pe naiba.

Apucă mînerul cu vîrfurile degetelor şi-şi ţinu răsuflarea în timp ce deschidea încetişor sertarul. Unghiul era rău şi muşchii începeau să-i tremure pentru că fuseseră ţinuţi tensionaţi atîta vreme. Dacă ar fi putut trage sertarul direct spre ea, ar fi fost mult mai uşor, dar trebuia să-l deschidă printr-o mişcare din laterală, care îi amorţea braţul.

Acum! Era destul de departe. Încremeni în loc, să se asigure că zgomotul slab făcut de sertarul care se deschidea, nu-l trezise pe Cael. Dar el dormea şi se întinse încetişor să apuce cheiţa aşezată pe un blocnotes. Încă nu era liberă, mai trebuia să-şi elibereze braţul încătuşat fără să-l trezească, dar se simţi totuşi străbătută de sentimentul pur, dulce, al victoriei. *Te-am avut, boaşe blegi!*

El se lansă fără să o prevină, apucînd-o cu braţul încătuşat, trîntind-o pe spate, apoi aruncîndu-se peste ea cu trupul lui greu şi sărind amîndoi, săltaţi de saltea. Pînă să apuce ea să scoată un scheunat, el îi smulse cheia din pumnul încleştat. *Ce naiba?* Respiraţia nu i se schimbase nici o clipă; nu se trădase în nici un fel că era treaz. Nu era cinstit; nu era *corect*.

-Te duceai undeva? o întrebă el cu o voce uşor hîrşîită.

Disperarea o făcu să împingă nebuneşte în umărul lui. Ah, Dumnezeule, o răsturnase şi ....

-O să fac pipi pe tine! strigă ea înnebunită.

El încremeni o clipă, apoi spuse pe un ton meditativ:

-Nu cred că am mai fost ameninţat vreodată cu aşa ceva.

-Nu este o ameninţare! Dă-mi *drumul*! spuse ea împingîndu-l din nou.

În sfîrşit, el păru să realizeze că nu glumea şi practic sări, arcuindu-se de pe ea ca să rămînă în picioare lîngă pat, ceea ce, fireşte, o trase şi pe ea după el. Strîngînd din dinţi, Jenner se lupta să-şi recapete controlul.

-Încetează să mă mai tot scuturi şi desfă-mi cătuşele, cretinule!

Cael aprinse repede lumina şi desfăcu cătuşele. În aceeaşi clipă, Jenner alergă la baie şi trînti uşa. Făcu asta conştientă că el o urmase probabil şi o aştepta chiar în uşă.

Peste cîteva minute deschise uşa şi ţîşni din baie, cu flăcări în ochi. Aşa cum se aştepase, el stătea chiar acolo şi Jenner se repezi în el înainte ca el să apuce să facă mai mult decît să ridice mîinile să o apuce de talie. Jenner îşi înfundă umărul în pieptul lui, nu că ar fi făcut cine ştie ce ispravă, dar tot îl făcu să dea în spate, să-şi recapete echilibrul.

-E numai şi numai vina ta! spuse ea furioasă, atît de mînioasă şi de jenată încît aproape că sărea în sus şi în jos.

- Eu nu am vrut să beau nimic, dar nu, tu credeai că am nevoie de un teeter-totter ca să văd totul în roz, şi atunci normal că a trebuit să mă duc la baie! Iar tu m-ai legat cu cătuşe ca să nu mă pot duce! Jur, dacă o să-mi mai faci *vreodată* asta, pur şi simplu o să fac pipi pe tine şi nu o să mă mai chinuiesc aşa.

Un zîmbet începu să-i curbeze, încet, gura.

-Să nu rîzi! Să nu îndrăzneşti să rîzi! îl ameninţă ea, ridicîndu-şi bărbia şi făcîndu-şi mîna pumn.

Cael întinse mîna şi îi prinse pumnul înainte ca ea să apuce să şi-l lanseze şi , ticălosul, îi prinse din nou cătuşele în jurul încheieturii. Îl lăsă să o conducă spre pat. Dacă o să îndrăznească să glumească, o să-l omoare cu mîinile goale.

El nu înceta să zîmbească, dar barem avu bunul simţ să tacă din gură. Jenner se ghemui în pat şi el smulse cuverturile de pe jos şi le aruncă la îndemîna ei. Stinse lumina şi se culcă în pat, lîngă ea. După ce se instalară amîndoi, o întrebă:

-De ce nu m-ai trezit, pur şi simpu?

Poate că avusese nevoie de timpul acesta ca să-şi readucă vocea sub control.

-Pentru că o femeie adultă nu trebuie să ceară permisiunea de a merge la baie, izbucni ea. Era departe de a

se fi calmat şi aşa cum se simţea acum, vor trece pe puţin două luni pînă cînd se va întîmpla asta.

-În circumstanţele actuale, o femeie adultă trebuie să facă asta, spuse Cael pe un ton în care începea să se simtă exasperarea. Tu chiar ai crezut că poţi zgudui patul, că te poţi rostogoli peste mine şi să furi cheile, fără să mă trezeşti? Dacă mă zgîlţîiai doar de umăr ar fi durat mult mai puţin şi ah, ar fi fost mult mai puţin periculos.

-Nu am vrut să te ating, dobitocule!

-Dar ai sfîrşit prin a mă atinge al naibii, aşa încît aş spune că planul tău nu a funcţionat.

Nu vroia să-şi amintească momentele acelea cînd o strivise în saltele, trupul lui greu, aproape gol, pe al ei, într-o perfectă poziţie sexuală. Picioarele ei erau chiar desfăcute şi pentru cîteva clipe exasperante, îi simţise umflătura penisului.

Spunea oare ceva despre el faptul că nu profitase de situaţie? Îşi dădu seama că nu îi fusese teamă că o va face. Nu-i fusese teamă deloc. La un moment dat, în timpul zilei de ieri, încetase să se mai teamă de el.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

JENNER SE TREZI TOT ÎNTR-O PROASTĂ DISPOZIŢIE. Pentru a doua zi la rînd era singură în pat şi dormise tun în timp ce el îi scosese cătuşele, pe cînd ea nu fusese în stare să ia cheia aia nenorocită fără să-l trezească. Părea că lui îi făcea o deosebită plăcere în a-i dovedi iar şi iar că ea nu deţinea controlul nici măcar asupra celor mai mărunte lucruri, că era complet neajutorată. Trecuse mult timp de cînd nu mai depinsese de nimeni pentru nimic şi nu-i plăcea deloc asta. Dar, că-i plăcea sau nu, Cael o forţa să fie dependentă de el pentru orice, pînă cînd se va sfîrşi croaziera şi va coborî de pe vasul ăsta blestemat.

Dobitocul stătea probabil în salon, dînd pe gît ultimele picături de cafea şi înghiţind ultimul croissant, în loc să o trezească să poată şi ea mînca. Iar dacă nu era acolo, era altcineva dintre ei, să fie sigur că nu-şi va scoate nasul din apartament fără pază. Spera ca el să fi plecat, pentru că îi era mai uşor să se descurce acum cu Bridget sau cu Faith, decît cu el.

Îşi acordă timp să-şi facă duşul, apoi se îmbrăcă într-una din ţinutele ei favorite, pantaloni trei sferturi, capri, de un verde-albăstrui şi un top minuscul, alb, tivit cu acelaşi verde-albăstrui. Sandale micuţe, care costaseră mai mult decît obişnuia ea să cîştige în două săptămîni, îi decorau picioarele. Scoase din caseta de bijuterii o pereche de cercei din platină,

două brăţări şi un inel cu un diamant minuscul, pentru degetul mare de la picior. Ţinuta îi conferea încredere, pentru că ştia că arăta bine în ea. *El* n-o să ştie asta, dar felul în care era îmbrăcată era ca şi cum i-ar fi arătat jumătatea lui cinci. Să fie ea a naibii dacă o să cedeze, să fie a naibii dacă o să încerce să se ascundă în conul de umbră, *să fie a naibii* dacă o să fie Domnişoara Tremurici. Ah, desigur, în public o să fie numai miere şi lapte cu el, pentru că trebuia – *gîndeşte-te la Syd*, îşi spuse ea – dar în privat ... asta era cu totul şi cu totul altceva.

Ieşi maiestuos din dormitor şi îl găsi pe Cael aşezat la masă, o masă rotundă, pe un picior de mijloc, cu patru scaune îmbrăcate în piele, dispuse în jurul ei. Pe masă se afla o tavă mare, deptunghiulară, cu un serviciu de cafea şi două capace bombate. La stînga lui se afla o farfurie aproape goală şi la dreapta, o ceaşcă de cafea. Drept în faţa lui se afla laptopul şi casca era la locul ei, în ureche.

Cael îşi ridică privirea la intrarea ei, tastă o comandă pe laptot şi-şi scoase casca.

-Micul dejun, spuse el arătînd spre cele două capace de pe tavă. E totul cald, încă. A fost livrat în timp ce te aflai în baie.

Jenner nu ştia ce era mai rău, să renunţe la micul dejun sau să accepte unul comandat fără să fie consultată. Optînd mai întîi pentru cafea, luă cea de a doua ceaşcă, din porţelan de culoarea untului – nu exista polistiren pe *Ceaţa Argintie* – şi-şi turnă cafea. El o privea în tăcere în timp ce-şi sorbea apreciativ cafeaua, înainte de a ridica cele două capace ca să studieze mîncarea. Simplitatea acesteia era uşor dezamăgitoare: pîine integrală prăjită, jumeri, cartofi, şuncă. Se aşteptase la ceva dezgustător, cum ar fi pîinea de ovăz, rece, sau ouă moi. Pîinea de ovăz era în regulă dacă era caldă, dar nimic în lume nu ar fi putut-o face să mănînce ouă moi, indiferent cît de drăgălaşe ar fi fost micuţele ustensile care să

spargă ouăle şi să scoată conţinutul. Nu ar fi fost deloc surpinsă dacă el i-ar fi comandat pîine rece de ovăz *şi* ouă moi, dar acum da, o surprinsese. Să fie micul dejun simplu, tradiţional ... o ofertă de pace?

-Aşează-te, o invită el amabil, ridicîndu-se în picioare şi trăgînd un scaun pentru ea. Îi aruncă o privire bănuitoare şi se aşeză; se obişnuise de mult cu manierele elegante, dar nu se aştepta la politeţuri din partea lui. Pe de altă parte, exista ceva ... continental la el, lucruri mărunte care erau oarecum diferite, cum ar fi hainele. Sigur, se îmbrăca cît se poate de bine, dar viaţa ei era plină de oameni îmbrăcaţi bine şi scump, deci nu era asta. Era mai curînd linia hainelor lui, fluiditatea şi felul cum îi veneau, care aducea a ... Italia, poate? Accentul lui era pur american, dar nu putea identifica regiunea. Ca şi cum călătorise atît de mult încît accentul lui original evoluase de mult în ceva mai omogen.

-De unde eşti? îl întrebă ea în timp ce-şi ungea pîinea cu unt.

El nu răspunse, zîmbindu-i doar, ca şi cum i-ar fi înţeles efortul de a smulge informaţii despre el.

-Nu te întreb unde locuieşti acum. Ci de unde anume vii, explică ea. Dădu să adauge că se referea la zona din ţară de unde venea, dar o tresărire de instinct o făcu să spună:

-Din ce ţară...

Privirea lui albastră se ridică spre ea şi zîmbetul pieri. *Bingo*! Nimerise, fără să vrea, la ţintă.

-Ce vrei să spui? întrebă el încet.

Înţelese că Traylor Cael putea fi un om foarte periculos, că a te vîrî în afacerile lui nu era un lucru înţelept. Ea tachina bestia, doar ca să-i arate că nu era doar un oarecare pion cretin, care să fie mutat ici şi acolo, după pofta lui. Slavă Domnului că ea măcar nu era cretină, pentru că pion, era acum.

Cu cea mai mare naturaleţe posibilă, muşcă din pîinea prăjită.

-Accentul tău. E ceva în el ...

Lăsîndu-se înapoi pe speteaza scaunului, Cael spuse:

-Nu-ţi lăsa imaginaţia să te fure. Sînt american.

A...ha. Cu siguranţă.

Abandonînd subiectul, se dedică micului dejun. În ciuda capacelor de pe mîncare, ouăle se răciseră prea mult ca să-i mai poată aluneca pe gît, mai ales cînd el stătea acolo, urmărind-o. Şunca şi pîinea prăjită erau acceptabile, pentru că şunca şi pîinea prăjită erau al naibii de bune şi reci, dar cu el stînd acolo şi urmărindu-i orice mişcare, fiecare îmbucătură devenea tot mai greu de înghiţit. În final, lăsă să-i cadă în farfurie felia de pîine prăjită şi spuse:

-Încetează să te mai zgîieşti la mine! Nu sînt o maimuţă la zoo.

-Înseamnă atunci că nu trebuie să mă feresc? spuse el ironic.

-Nu am spus asta.

De fapt, tare ar fi vrut să aibă ceva ca lumea, să arunce în el.

-Doar ... încetează să mă mai priveşti. Nu ai ceva mai bun de făcut?

-Nu.

Poate că epopeea cheii, din timpul nopţii, nu fusese o idee prea bună, pentru că el nu părea dispus să o mai scape din priviri. Îi era imposibil să mai continue să mănînce.

-Spectacolul s-a terminat, mormăi ea şi se ridică în picioare. Îşi mai turnă cafea şi şi se duse cu ceaşca în balcon, fără să se uite înapoi, să vadă dacă venea după ea; era sigură că aşa va fi. Tînjea după o clipă de singurătate, o preţioasă felie de libertate, ca să inspire adînc şi să se adune, doar că el părea hotărît să nu o mai lase o clipă singură. La duş, cît să se

îmbrace şi pentru necesităţile intime. Atît. Timpul în baie era important, dar nu vroia să stea cu orele acolo. Dacă ar fi stat prea mult sub duş, poate că el ar fi crezut că punea ceva la cale şi ar fi intrat să verifice, să se asigure că nu găsise o formulă să obţină otravă din farduri şi şampon, sau ceva şi mai cumplit.

Nu ştia de unde să-l apuce pe Cael şi asta o enerva. În mod obişnuit se pricepea destul de bine la oameni, dar pe el îi era imposibil să-l citească. El şi ceilalţi îl spionau în mod clar pe Larkin. La prima vedere omul acesta nu-i inspira nimic, dar dacă l-ar cunoaşte mai bine, cine ştie? Întrebarea era cine era omul rău, Cael sau Larkin? Sau nu exista nici un om bun? Poate că doar rău şi mai rău.

Revelaţia din seara trecută o derutase şi mai mult. Cael era înnebunitor şi enervant şi făcea pe şefu', era încăpăţînat şi arogant şi o răpise pe Syd – s-ar putea spune că o răpise şi pe ea, nu? – dar nu se temea de el, aşa cum ar face orice femeie întreagă la minte. La început fusese îngrozită, dar după două nopţi, scăpase de această frică. Dacă i-ar fi fost cu adevărat teamă de el, nu ar fi încercat să pună mîna pe chei. Nu ar fi putut dormi nici o secundă cu el alături. Dar, din nou, nu putea spune că trecutul ei în materie de bărbaţi era imaculat. Existaseră momente în viaţa ei cînd hormonii îşi ceruseră drepturile şi atunci adio, bun simţ. Se întîmplase înainte şi se putea întîmpa şi acum, deşi nimeni, de la Dylan, nu o mai prinsese cu garda lăsată. Acum era mai în vîrstă, mai trecută prin viaţă. Înseamnă atunci că fie îşi pierduse minţile, fie instinctul îi spunea că da, Cael era omul bun aici – sau măcar nu cel mai rău?

Oftă şi se uită la apa albastră, dorindu-şi să ştie ce se petrecea, sperînd că Syd nu era înspăimîntată, dorind ca masculul feroce Cael să cadă peste bord, sperînd ca ea să aibă o şansă să-l ajute să cadă peste balustradă ... dorind şi sperînd. Ca în vechiul cîntec.

Balconul era privat, sau cel puţin crea o iluzie de intimitate, cu pereţi despărţitori de jos pînă sus, de fiecare parte. În alte împrejurări, aerul curat şi priveliştea i-ar fi făcut plăcere, dar circumstanţele actuale nu lăsau loc de aşa ceva.

Prima ei croazieră. Şi ultima. La naiba. Nu va mai pune niciodată piciorul, de bună voie, pe un vapor. Ura să se afle în situaţia de a nu avea, efectiv, unde să se ducă.

Nu fu surprinsă să audă deschizîdu-se uşa balconului şi să-l vadă pe Cael venind. Acesta se aşeză pe celălalt şezlong, întinzîndu-şi picioarele lungi. Sorbind din cafea, privi oceanul mai mult decît o făcuse ea. Puteai zice că se simţea relaxat. Dar nu, *nu* era relaxat, era tot în alertă. Se întrebă dacă el îşi lăsa vreodată cu adevărat garda jos, dacă o parte din el nu era întotdeauna la datorie. Chiar şi acum, în balconul acesta protejat, cu nimic altceva decît oceanul în faţa ochilor, era atent ca şi cum în orice clipă s-ar fi putut materializa un atac.

După o clipă îşi dădu seama că el chiar se aştepta la un atac – din partea ei. Gîndul o amuză într-atît încît se bine dispuse. Ce-şi imagina că ar putea face ea? Singura cale de a-l putea arunca peste bord era aceea de a sări ea prima pe balustradă. E drept, luase ea lecţii de judo, dar Cael n-ar fi stat acolo în timp ce ea încerca să-şi aducă aminte cum să-l atace, după care să-şi găsească poziţia şi echilibrul. Nu era ea experta aia.

Totuşi, se delectă grozav imaginîndu-şi-l prăvălindu-se peste balustradă. Ar cădea în apă cu un pleosc uriaş, adorabil.

-Termină-ţi cafeaua şi intră în cameră, spuse el ca şi cum i-ar fi citit gîndurile. De fapt ea nu încercase să-şi controleze expresia, aşa încît putea părea neaşteptat de veselă.

Era clar că nu avea încredere în ea nici măcar să o lase singură pe balcon deşi ce ar putea face şi unde s-ar putea duce de aici, rămînea un mister.

Puterea între ea şi Cael era atît de dezechilibrată – el, de

fapt, deţinea toată puterea – încît era absolut uluitor că îl putea irita. O putea strivi ca pe o insectă şi ea nu putea face nimic. Indiferent ce ar fi vrut el să-i facă, ea nu avea cum să-l oprească. Ea nu-i putea face rău, nu-l putea preda autorităţilor vasului, nu-i putea obstrucţiona planurile misterioase.

Totuşi îl putea provoca şi putea găsi o mare plăcere în asta - dar nu aici, afară. Nu ştia dacă Larkin era şi el afară pe balconul lui, savurîndu-şi cafeaua de dimineaţă sau băutura lui de dimineaţă, ascultîndu-le fiecare cuvînt. Nu ştia cît de bine se puteau auzi cuvintele, aici pe balcon. În afară de acele cîteva clipe din prima zi, imediat după plecare, nu mai ieşise pe balcon.

Mai sorbi puţin din cafea. Nu avea de gînd să o dea pe gît. În fond ceaşca asta ar putea-o ţine pînă la vremea prînzului. Întrebă, dulce:

-Ce planuri avem pentru aatăzi? Te interează ceva anume?

Cael îşi lăsă ceaşca jos şi se uită la ea ca şi cum s-ar fi metamorfozat într-un extraterestru. Lui Jenner îi făcu o plăcere deosebită în a-i indica balconul lui Larkin. Animată de dorinţa de a coopera, continuă:

-Vremea este atît de frumoasă azi, încît este aproape tentant să rămînem aici toată ziua.

Cael spuse, cu vocea lui adîncă, plăcută, de catifea care-i mîngîia pielea:

-Scumpa mea, este ceva ce mă interesează întotdeauna, iar balconul este perfect pentru mine.

SYDNEY SE STRĂDUIA din răsputeri să se relaxeze, pentru că starea de permanentă anxietate rodea din ea într-atît, încît abia dacă mai reuşea să doarmă sau să mănînce. Iar un atac de cord în momentele acestea nu ar fi ajutat la nimic. De fapt i-ar fi zădărnicit scopul, care era acela de a supravieţui.

Stătea în picioare la fereastra camerei ei, uitîndu-se afară. San Diego era un oraş frumos şi spera că nu-l va mai vedea vreodată. În viaţa ei nu o va mai vizita pe Caro; presupunînd că va supravieţui, Caro ar putea veni *ea* în sud, în Florenţa, să o viziteze.

Pînă acum, răpitorii ei nu manifestaseră nici un semn de violenţă – mă rog, altul decît pistolul în coastă, în limuzină. Armele rămîneau acolo, întotdeauna la vedere, exceptînd momentele cînd intra în apartament o subretă sau băiatul de la room-service. Răpitorii ei nu-i permiteau niciodată să rămînă singură în cameră cu vreun angajat al hotelului. Cînd venea femeia de serviciu, Syd era trimisă în grabă în cealaltă parte a apartamentului şi rămînea întotdeauna în dormitor cu unul dintre răpitori, cînd era adusă mîncarea în salon.

În afară de faptul că fusese răpită şi speriată de moarte, răpitorii ei păreau preocupaţi să-i facă zilele cît mai confortabile cu putinţă, ceea ce era în totală contradicţie cu ce se aştepta ea şi nu mai ştia ce să creadă. Desigur, îi spuseseră cît se poate de clar: atîta vreme cît nu le făcea probleme, Jenner nu va păţi nimic. Nu vroiau bani. Habar nu avea ce naiba *vroiau*.

Ieri vorbise cu tatăl ei şi îi explicase că ratase excursia din cauza unui virus cumplit de rău, la stomac. După ce-l liniştise că nu era totuşi grav bolnavă, el îi sugerase să ia avionul spre Hawaii şi să se întîlnească acolo cu Jenner, la sfîrşitul săptămînii, cînd *Ceaţa Argintie* va ajunge la insule. Syd îi spusese că era o idee excelentă şi se va gîndi la asta, dacă va scăpa de virus. Şi a trebuit să-l asigure din nou că boala nu era serioasă. Cum să-şi convingă tatăl că era prea bolnavă ca să plece în croazieră, dar nu destul de bolnavă ca el să trebuiască să vină la San Diego sau ca ea să se interneze într-o clinică şi că nu avea nevoie ca el să-i trimită pe cineva să aibă grijă de ea, fără să pară totul cusut cu aţă albă? Foarte greu. Pe toată

durata conversaţiei, Kim asculta cu atenţie, să se asigure că Syd nu încerca să transmită vreun mesaj cifrat sau altceva.

Ca şi cum ea ar fi ştiut să transmită mesaje cifrate!

Nepriceperea ei în a face ceva în această situaţie era frustrantă. Ştia să se prezinte într-o ocazie protocolară, ştia să-şi aleagă ţinutele, ştia să jongleze cu o mie şi una de obligaţii sociale. Dar în rest, în afară de condusul maşinii nu avea nici măcar o singură abilitate care să poată fi considerată utilă – şi chiar dacă ar fi avut, probabil că nu ar fi avut curajul să facă ceva, deci la ce bun să se mai frămînte?

Faptul că vorbise cu Jenner o ajutase să se calmeze. Cele două conversaţii nu duraseră mult, doar atît cît să se liniştească amîndouă, dar simplul fapt că-i auzise glasul lui Jenner şi ştia că aceasta nu păţise nimic, i-a dat speranţa că la capătul acestei situaţii se vor revedea, în viaţă şi în formă. Răpitorii lui Jenner o lăsaseră să o sune, şi asta la o oră imposibilă, ceea ce însemna probabil că aceasta îi înnebunise non stop şi pînă la urmă cedaseră. Îi plăcea acest scenariu, pentru că asta însemna că Jenner cîştigase, indiferent cît de puţin.

Syd şi-o putea chiar imagina pe Jenner cum îi constrînsese să o lase să o sune. Jenner nu se lăsa uşor convinsă; simplul fapt că îi spuneau că Syd era bine, nu însemna că ea îi şi credea şi Jenn era perfect capabilă să se încăpăţîneze şi să refuze să mai coopereze pînă cînd aceştia nu îi făceau dovada.

Asta era Jenn: nu dură, dar în mod categoric, enervantă. Chiar şi speriată, ea tot putea lupta. Cu alte cuvinte, aproape la polul opus faţă de ea, Syd, care nu s-a luptat niciodată pentru nimic, în viaţa ei.

Dintr-o dată i se făcu ruşine. Ea avusese toate beneficiile pe care ţi le poate asigura o viaţă de confort. Niciodată nu suferise de lipsuri, niciodată nu fusese ameninţată, niciodată nu îi fusese foame – decît cînd ţinea cure de slăbire – şi totuşi

lăsase viaţa să treacă pe lîngă ea. Rupsese o logodnă cînd aflase că aşa zisa iubire a vieţii ei se arătase mai interesată de banii ei decît de ea. Mare scofală. Viaţa lui Jenner fusese cu mult mai dură decît atît, dar nu se lăsase îngenunchiată. Dimpotrivă, mersese mai departe, învingătoare.

Auzi un ciocănit la uşa din salon şi o voce cîntată:

-Room service!

În cîteva clipe, Kim se strecură în dormitor, cu ea şi închise uşa. Syd abia dacă întoarse puţin capul de la fereastra în faţa căreia stătea. Chiar dacă ar fi avut curajul şi tot nu ar fi dat alarma, gîndindu-se la ce i-ar putea face oamenii ăştia lui Jenner. Era o scuză bună să nu fie curajoasă dar era şi adevărată.

Kim rămase ascultînd, pînă cînd îl auzi plecînd pe băiatul cu room service-ul, apoi spuse:

-Prînzul te aşteaptă.

-Am auzit. Ce ai comandat pentru mine? spuse Syd, nu chiar răstit, dar pe aproape.

-Un sendviş cu şuncă, salată şi roşii.

Ezitînd, Kim continuă:

-Dacă vrei altceva, spune. Putem comanda pizza, sau mîncare chinezească sau mexicană – orice vrei.

Nu era îndatoritor din partea lor? Prizonierul avea dreptul să-şi aleagă mîncarea. Îşi privi mîinile, în timp ce se gîndea. De fapt, da, era îndatoritor din partea lor. Cîţi prizonieri din toată lumea asta nu ar dori să-şi poată comanda mîncarea pe care şi-o doresc? De ce erau răpitorii ei atît de amabili? De ce răpitorii lui Jenner o lăsau să o sune în fiecare zi?

Pentru că aveau nevoie de ea. Răspunsul o lovi direct în faţă. Aveau nevoie de Jenn şi se foloseau de Syd ca să o forţeze să facă tot ce vroiau ei. Jenn, desigur, înţelesese asta şi exploata faptul că ei aveau nevoie de ea ca să emită şi ea, la rîndul ei, pretenţii.

Asta funcţiona în ambele sensuri, da? Dacă Jenn nu făcea ce vroiau ei pînă cînd nu se asigura că Syd era bine, atunci ... dacă şi ea, Syd, ar refuza să vorbească cu Jenner pînă cînd nu i s-ar face şi ei unele concesii? Atunci ei o vor face cît mai fericită, pentru ca ea să continue să vorbească cu Jenn.

Problema era în ce moment ea şi Jenn vor deveni o problemă mai mare decît meritau.

Va trebui să fie prudentă. Nu va pretinde nimic revoltător. Ştia că nu putea ieşi din apartament ori de cîte ori ar fi vrut, dar la naiba, nu o să stea chircită în apartamentul acesta ca o găgăuţă.

-Vreau nişte cărţi să citesc, spuse ea. Îşi adusese una cu ea, gîndindu-se că vor fi prea ocupate cu toate activităţile de pe vas ca să aibă prea mult timp de citit, dar o terminase din prima zi.

-Bine, perfect. O să-ţi aducem cărţi, spuse Kim.

-Şi nu o să mă mai ascund în dormitor. Jenn nu o să facă tot ce vreţi voi, dacă nu o să vorbească zilnic cu mine. Şi pînă cînd nu vă răzgîndiţi, eu nu mai vorbesc cu ea.

După care Syd se duse în baie să se spele pe mîini pentru masă. Kim rămase o clipă buimacă, uitîndu-se la spatele ei, apoi ieşi în salonul unde aşteptau Adam şi Dori. Încet, nevrînd să o audă Sydney, spuse:

-La naiba, a început să ne provoace.

CAPITOLUL DOUĂZECI

ÎN CEA DE A TREIA NOAPTE, la cocktailul oferit de căpitan, unde căpitanul în persoană se făcea disponibil pentru pasageri, Jenner se întoarse şi se pomeni faţă în faţă cu Frank Larkin. Stătuse de vorbă cu Faith şi Cael, conversînd suficient ca să lase impresia că ea şi Faith erau cel puţin cunoştinţe prietenoase, zîmbindu-i suficient lui Cael ca să creeze şi o altă impresie. Pentru o dată, Cael nu a mai trebuit să o strîngă mortal de cot, mai ales pentru că fusese obligat să-i dea drumul ca să-i strînga mîna unui invitat pe care i-l prezenta Faith. După care Jenner îşi petrecu braţul pe după al lui, ca el să nu sufere cumva de anxietate. Se rezemase uşor de el, ridicîndu-şi capul să-i zîmbească , se presă cu sînii de braţul lui. Pe scurt, se comportase ca o proastă îndrăgostită.

Căpitanul, Emilio Lamberti, ţinea un mic discurs amuzant, cu un adorabil accent italienesc şi toată lumea îl asculta. Mă rog, îl asculta pe jumătate. Aşa cum se întîmplă la toate cocktailurile, zarva conversaţiilor coborî doar cu cîteva tonuri, cînd căpitanul începu să vărbească.

Apoi, într-unul din acele aproape-accidente care se întîmplă cînd e multă lume, Jenner auzi undeva în spatele ei un rîset sonor şi se întoarse automat, să vadă ce se petrecea, în acelaşi moment în care Frank Larkin decisese brusc să plece din locul din apropierea lor, unde stătuse aproape toată seara şi care era motivul pentru care Cael şi Faith se aflau unde se

aflau, deşi numai Faith stătea cu faţa spre el, ca să-l poată vedea. Larkin se dăduse într-o parte ca să evite pe cineva care se apropiase de el din greşeală, Jenner se întorsese şi se opriră amîndoi brusc, să nu intre unul în celălalt.

Jenner simţi dintr-o dată tensiunea din braţul lui Cael care se întorsese şi el, dar nu o putu îndepărta fără să dea de bănuit. Jenner rîse spontan şi-şi întinse mîna dreaptă.

-Domnule Larkin, chiar doream să vă întîlnesc. Sînt Jenner Redwine. Ne-am văzut în trecere, pentru că locuiesc în apartamentul învecinat cu al dumnevoastră. Vă mulţumesc din suflet că sînteţi gazda acestei croaziere. Este absolut minunată şi desigur, va ajuta atîtea societăţi caritabile. *Ceaţa Argintie* este un vas pentru care vă puteţi mîndri. Aţi fost interesat dintotdeauna de vapoare şi de navigaţie?

Dacă învăţase ceva de cînd se mutase în Palm Beach, atunci asta era cum să vorbească nimicuri cu cei mai grozavi dintre ei.

Larkin îi luă mîna şi i-o scuturâ, aşezîndu-şi-o pe cealaltă deasupra, ca şi cum ar fi vrut să i-o ţină în loc. Un zîmbet practicat îi lumină chipul. Spuse, amabil:

-Nu, nu am fost niciodată marinar. Vasul acesta este o investiţie dar da, este una frumoasă.

Mîinile lui erau moi şi lipicioase, constată Jenner. Şi ... avea ceva la un ochi? Nu, cînd se uită din nou, nu putea spune că exista vreo diferenţă între ochii lui, deci trebuia să fie o reflexie de la lămpile de cristal, de deasupra. Pe de altă parte, expresia lui nu lăsa nici o îndoială şi lui Jenner nu-i plăcu.

Îşi retrase cu delicateţe mîna pretinzînd că vrea să facă prezentările, arătînd spre Faith.

-Aţi cunoscut-o pe Faith Naterra?

-Ne-am întîlnit, scurt, spuse Faith cu zîmbetul ei adorabil, fermecător, în timp ce întindea şi ea mîna, dar e întotdeauna o plăcere să ne mai întîlnim, continuă ea.

-Iar el este prietenul meu, Cael Traylor, spuse Jenner, pentru că ar fi fost prea ciudat să nu îl prezinte, cînd se afla acolo. Cei doi bărbaţi îşi dădură mîna, rostiră cuvintele potrivite, apoi Cael îşi strecură mîna pe după talia ei.

-Scumpo, eşti gata să plecăm?

Cînd îi zîmbi, în privirea lui întrezări o scînteie de atenţionare, de care însă nu era nevoie. Ea nu avea nici o intenţie să facă ceva ce să pericliteze indiferent ce făcea el.

-Da, te rog.

-Şi eu mă pregăteam să plec, spuse Larkin, dar înainte de a mai putea adăuga ceva, căpitanul îşi termină micul discurs cu o referire la Larkin, ridicînd mîna spre locul unde se afla acesta. Larkin trebui să zîmbească şi să accepte complimentele căpitanului şi Cael profită de ocazie să o conducă pe Jenner afară din salon, mutîndu-şi mîna de la talia ei spre obişnuita strîngere a cotului.

Jenner obosise al naibii să fie tîrîtă tot timpul ca un copil recalcitrant. Cu prima ocazie, îşi întoarse corpul pentru ca nimeni să nu poată vedea ce făcea, apoi îşi smulse braţul şi se aplecă, pretinzînd că lua ceva de pe jos. Cael trebui să aleagă între a-i da drumul la braţ sau a i-l răsuci, smulgîndu-i-l din umăr, făcînd astfel vizibil cît de strîns o ţinea. Cînd se ridică înapoi, cu un zîmbet pe faţă, Jenner îi luă mîna şi-şi împleti degetele cu ale lui.

Cael îi aruncă din nou una din privirile acelea de atenţionare, dar cum o altă pereche îi urma spre lifturi, nu putu spune nimic. Ridică în schimb mîinile lor împletite şi depuse o sărutare pe degetele ei, după care o muşcă uşor.

Stomacul i se strînse la atingerea gurii lui calde.

O panică rece îi traversă şira spinării. Cunoştea acest sentiment, ştia ce însemna. La naiba, *nu* avea de gînd să fie atît de imposibil de proastă. O captivă îndrăgostindu-se de răpitorul ei era un clişeu atît de stupid, un lucru atît de cretin

de făcut. Nu că s-ar fi îndrăgostit de el, dar plăcerea era cu totul altceva şi putea face o femeie să acţioneze ca o proastă.

Din prima noapte pe vas, fusese în contact aproape constant cu el. Se luptase cu el, îl sărutase, dormise lîngă el. Citise undeva că feromonii feminini erau transmişi prin aer, pe cînd cei masculini, prin atingere, ceea ce însemna că feromonii lui Cael se aflau peste tot pe trupul ei, interferîndu-se cu gîndirea ei şi făcînd-o să-şi dorească să stea dezbrăcată lîngă el, pentru ca acesta să-i poată transfera şi mai mulţi feromoni.

-Trebuie să fac un duş, mormăi ea pentru sine.

-Este dezgustător, ai dreptate, conveni Cael absent, în timp ce intrau în lift. Ţinu uşa pentru ceilalţi doi, apoi apăsă butonul pentru puntea lor.

Slavă Domnului că el nu putea şti ce era în mintea ei! Jenner făcu apoi o pauză mentală, derulînd. Afirmaţia lui Cael era primul lucru care îi scăpase unuia dintre ei despre Larkin şi nu avea nici o legătură cu motivul pentru care îl spionau ei, dar comentariul era totuşi grăitor. Cael îl considera pe Larkin dezgustător.

Ciudat, pentru că nici ei nu-l plăcuse. Nici nu putea spune că-i displăcuse clar, deşi înclina mai mult spre partea asta a gardului, el nu făcuse nimic pentru a o împinge să cadă de o parte sau de alta. Pe scurt, era ceva ciudat în legătură cu el, care îi spunea să păstreze distanţa.

Existau mai multe implicaţii în această afirmaţie simplă, din două cuvinte, decît putea creierul ei descifra imediat. Cael credea că Larkin era dezgustător. Aceasta era prima, cea mai evidentă implicaţie. Însemna că se considera pe el băiatul bun în scenariul la care lucrau ei. A doua implicaţie era că băieţii buni nu-şi ucideau ostaticii.

Poate.

UNUL DIN AVANTAJEJE acoperirii lui era acela că nimeni nu se gîndea de două ori de ce el şi Jenner „se retrăgeau" mai devreme, seara.

Cu căştile în ureche, Cael urmărea şi asculta monitoarele. Camera-nasture pe care Matt o fixase de ghiveciul cu planta îi oferea acum o vedere minunată asupra salonului, unde stătea Larkin, în picioare. Acesta se retrăsese în apartamentul lui la scurt timp după plecarea lui Cael şi a lui Jenner. Faith şi Ryan îl ţinuseră sub observaţie pînă atunci. La naiba, ar fi preferat ca Jenner să nu se fi izbit de Larkin, pentru că nu vroia să devină prea vizibil pentru radarul ticălosului, dar ciocnirea fusese accidentală şi de neevitat.

Ea se descurcase bine, cu mult mai firesc decît ar fi sperat el. Dacă se aşteptase la ceva, ei da, era ca ea să fi profitat de ocazie să-i dea la boaşe, dar fusese absolut perfectă în reacţia ei. Îl surprinsese al naibii dar îl şi speriase de moarte. De cîte ori Jenner făcea o mişcare, instinctul începea să strige în el să fie atent.

În timp ce urmărea şi asculta în cască, se uita din cînd în cînd la Jenner, care încerca să se simtă confortabil în scaunul de care era acum încătuşată, dar nu prea reuşea. La naiba. Încercase să o lase să se ducă în pat neîncătuşată – cel puţin pînă cînd îşi termina el treaba – crezînd că o va putea urmări în timp ce lucra, dar afurisita se scula mereu, umblînd de colo, colo prin baie, intrînd în salon după o carte, obligîndu-l să se oprească din treabă, ca să fie cu ochii pe ea. Citise vreo cinci minute, apoi se ridicase din nou, rearanjîndu-şi hainele în garderobă şi făcînd orice ca să-l saboteze în treaba lui. Pînă la urmă o înşfăcase, îi trîntise fundulețul slab în scaun şi o încătuşase. Nu-şi putea permite să se lase tulburat.

Nu că nu l-ar fi tulburat suficient, oricum.

Arătase destul de bine ca s-o mănînci –în ambele sensuri ale cuvîntului – în seara asta, în rochiţa roz cu scîntei peste tot,

ţinută de două bentiţe subţiri pe care le-ar fi putut smulge cu un deget. La asta se şi gîndise tot timpul: cît de uşor ar fi să le rupă şi să-i dea jos corsajul ca să-i dezgolească sînii ăia micuţi, obraznici, care îl tulburau mereu, cînd îi întrezărea sub topul minuscul al pijamalei.

Noaptea trecută fusese o greşeală. Trîntind-o pe saltea şi aterizînd deasupra ei, fusese o greşeală de calcul, un moment cînd instinctul pur depăşise intelectul rece. Aproape că i se oprise inima cînd ea îşi desfăcuse picioarele şi erecţia lui presase puternic pe căldura moale a pîntecelui ei. Dacă nu ar fi avut pijamaua, ar fi fost în ea fără să se gîndească de două ori şi tocmai ăsta fusese cel mai rău lucru; *nu ar fi trebuit* să se gîndească de două ori, nici măcar o dată.

De atunci, nu-şi mai putea lua gîndurile de la „subiectul" lui. Îşi dăduse seama de la bun început că ea avea abilitatea de a-i intra sub piele, la un nivel pur fizic, aşa cum nu mai experimentase el niciodată înainte, dar între ei exista o crevasă adîncă, uriaşă, pe care nu-şi putea permite să o traverseze. Psihologia relaţiei lor însemna că ea nu avea nici o putere şi prin urmare orice intimitate între ei mirosea a constrîngere. Înţelesese şi ea asta, altfel nu ar fi pomenit de sindromul Stockholm. Iar el nu era un violator, punct. Nu exista loc pentru aşa ceva.

Dar Dumnezeule, şi-o dorea sub el. Îşi dorea să o vadă goală, îşi dorea să îl sărute aşa cum o făcuse în prima seară, cînd fusese atît de încinsă şi de furioasă, încît îl pusese pe jar. Intensitatea cu care şi-o dorea îl făcea să se simtă ca un om al cavernelor, obsedat numai de nevoia de a o înşfăca de fund şi de a o ţine nemişcată pentru acea primă, înnebunitoare vîrîre a penisului în fierbinţeala corpului ei.

Dar asta nu se va întîmpla. El nu putea, *nu s-ar putea* lăsa să facă asta.

Pe ecranul laptopului, Larkin îşi deschidea celularul şi se îndrepta spre balcon. Cael îşi smulse gîndurile de la Jenner şi

se focusă asupra muncii lui. Se aplecă în faţă, urmărindu-l pe Larkin şi se concentră, spunînd o mică rugăciune. Dacă Larkin ieşea pe balcon, aveau noroc dacă puteau auzi cîteva cuvinte. Vîntul, combinat cu distanţa faţă de microfon, ar fi jucat o festă recepţiei. Din fericire, Larkin nu ieşi în balcon ci rămase acolo, butonînd; apoi îşi înălţă capul, privind spre întunericul de afară, prin uşa de sticlă.

Cît n-ar fi dat să aibă o „ploşniţă" în celularul ăla, să poată asculta ambele părţi ale conversaţiei, îşi spuse Cael. Le fusese însă imposibil să facă asta, pentru că telefonul lui Larkin era criptat, ca şi ale lor. Se uită la ceas. Poate că oamenii lui vor reuşi cel puţin să obţină numărul format de Larkin, dacă Faith nu-l putea scoate singură.

-Te sun după programul meu, nu al tău, spuse Larkin sec, în telefon. Am informaţia de care ai nevoie ca să faci plata.

După care spuse repede un număr din memorie, probabil un cont bancar.

Urmă o tăcere de cîteva momente. Cine se afla la capătul celălalt al liniei? Doar un asociat în afaceri sau contactul pe care îl căutau ei?

-La Hilo, cum s-a stabilit, spuse Larkin prudent, ca şi cum nu ar fi avut încredere în criptarea telefonului şi ar fi fost rezervat în ofeririea unor prea multe detalii.

-Fără grabă. Toate la timpul lor.

Larkin mai ascultă o vreme în tăcere, apoi încheie convorbirea fără să-şi ia la revedere. Să însemne asta că se considera superior faţă de persoana cu care vorbise, sau că cealaltă persoană încheiase prima?

Larkin îşi închise celularul şi-l puse deoparte. Îşi scoase cravata şi o porni spre dormitor, stingînd luminile în drumul lui. În timp ce intra în dormitor, camera şi transmiţătorul instalate de Cael în încăpere preluară acţiunea. Unghiul era dinspre duşumea, în sus.

Slavă Domnului că Larkin nu dormea gol.

Cael îl privi pe Larkin frecîndu-şi tîmplele, încruntîndu-se puternic în timp ce înjura fără un motiv aparent. Să fie oare bolnav? Stresat? A-ţi trăda ţara nu se poate să nu-ţi provoace dureri de cap. Pentru felul de a gîndi al lui Cael, faptul că Larkin era cetăţean naturalizat făcea trădarea şi mai odioasă, pentru că el nu era un cetăţean prin accidentul naşterii, el alesese să devină unul, el depusese un jurămînt de credinţă faţă de ţară.

Larkin se duse la baie unde, slavă Domnului, Cael nu-l putea vedea, deşi microfoanele prindeau sunetul făcut de spălarea dinţilor şi de apa de la toaletă. Ieşi din baie şi se duse la debara unde se schimbă, punîndu-şi o pijama din mătase, care licări în lumina lămpii. Apoi se băgă în pat şi stinse lampa, afundînd încăperea în întuneric.

Cînd, vreme de cîteva minute nu se mai auzi nimic, Cael îşi scoase microfoanele. Fiecare sunet avea să fie înregistrat, în cazul în care ceva neaşteptat s-ar fi petrecut în timpul nopţii, dar se pare că, odată urcat în pat, Larkin rămînea acolo pînă dimineaţa.

Cael se întoarse spre Jenner.

-Ar trebui să te culci şi tu. Eu mai am de dat cîteva telefoane.

Jenner îi aruncă o privire care ar fi trebuit să se lase cu sînge.

-Crezi că pot dormi în scaunul ăsta?

-Ţi-am oferit şansa să dormi în pat, în timp ce eu lucram. Dar nu, tu trebuia să ţopăi prin cameră ca un căţel în viteză. În sus şi în jos, aici şi acolo, o clipă nu ai rămas locului. Este vina ta că acum eşti încătuşată în scaun.

Fireşte, era obosită şi se simţea neconfortabil, dar nu se simţea vinovat pentru asta; asta era treaba lui, şi al naibii să fie dacă nu o să facă tot ce avea nevoie să facă. Astea spuse, înţelese de ce nu putea fi favoritul ei pe planeta asta, ceea ce

era perfect. Nu vroia ca ea să simtă prietenie faţă de el.

Pe de altă parte, nu vroia nici să o înstrăineze complet. Nu-i putea spune multe, dar putea cel puţin să-i ofere puţină consolare.

-Ascultă, eu mă străduiesc să fac totul cît mai uşor pentru tine. Prietena ta este bine, va fi bine cîtă vreme lucrurile vor merge cum trebuie, iar cînd o să te întorci la San Diego – aici ridică mîna într-un gest de concediere, - ieşi la restaurant, îţi mai cumperi ceva diamante, îţi faci unghiile – în sfîrşit, orice te va ajuta să-ţi revii din această experienţă uşor neplăcută.

-*Uşor* neplăcută? Vocea ei nu era chiar un strigăt, dar tot cam acolo.

-Da, *uşor*.

Acum în vocea lui se simţea enervarea. Treaba asta era ca o plimbare în parc, chiar şi pentru ea. Nu i se făcuse nici un rău, mînca mîncare bună, dormea noaptea într-un pat adevărat. Ea nu ştia cît de dure erau, cu adevărat, condiţiile.

Jenner se uită la el, cu o duritate în priviri, o forţă a voinţei, care îl surprindea întotdeauna în ochii ei. Erau ochi frumoşi, verzi-castaniu, inteligenţi şi ageri. Încercă să-şi imagineze cum ar fi fost dacă această experienţă ar fi avut-o cu vreuna dintre nenumăratele femei din croaziera asta, dar nu reuşi. O femeie obişnuită ar fi fost poate prea îngrozită ca să funcţioneze şi s-ar fi smiorcăit tot timpul. Ca pe majoritatea bărbaţilor, şi pe el femeile plîngăcioase îl scoteau din minţi. Jenner nu plîngea. Iar cînd îi era frică, înnebunea. Poate că asta nu era cea mai confortabilă reacţie cu care să aibă de a face, dar al naibii de sigur era că nici nu se plictisea.

Aşa belea cum era, dintre toate variantele, tot pe Jenner Redwine ar fi ales-o oricînd.

O lăsă în dormitor, încătuşată şi furioasă şi se duse în salon. Formă un număr din memorie şi cînd contactul răspunse, Cael şopti:

-Hilo.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

STĂTEAU LA O MASĂ ÎN APROPIEREA BAZINULUI. Jenner era atît de fericită că ieşea din cameră, încît se purta admirabil, chiar şi cînd Cael îşi petrecu un braţ pe după umerii ei, în timp ce ieşeau din lift, la bazin. Rămăsese aproape de el, aşa cum îi ceruse şi nu făcea nimic care să atragă atenţia asupra lor – exceptînd minimala etalare de tandreţe pe care i-o cerea el. Nu că nu îi făcea plăcere să-l scoată din sărite de cîte ori avea ocazia, dar aste era în privat. Poate că, după seara trecută, înţelesese şi el că nu avea de gînd să-l dea pe mîna lui Larkin sau a oricui altcineva. Se îndoia că Syd ar fi fost în vreun pericol real, dar cum nu ştia nimic, era mai bine să meargă pe partea sigură. Dacă Syd nu ar fi existat în ecuaţia asta ... cine ştie? Poate da, poate nu...

Încă nu ştia cine era cine, în povestea cu băiatul bun/băiatul rău, dar remarca lui Cael de aseară , „dezgustător", îi oferise un indiciu solid. Se puteau simţi băieţii răi superiori din punct de vedere moral, faţă de băieţii buni? Da, se puteau simţi mai deştepţi, mai duri, etc., dar aspectul moral i-ar fi trecut măcar prin minte băiatului rău?

Mai auzise apoi, că hoţii, asasinii, escrocii din puşcării îi urau sincer pe pedofili, asta însemnînd oare că pedofilii reprezentau speţa cea mai de jos, pe scara legii? Putea spune că asta îi conferea unui asasin simţul unei superiorităţi morale? Din nou – poate da, poate nu.

Lucrul de care era sigură era faptul că nu-i păsa deloc de Frank Larkin, iar asta, dintr-un pur instinct propriu. Ceva în legătură cu el îi pusese radarul într-o alertă nebună. Nu putea spune exact ce anume era cu el, dar una din primele ei lecţii de viaţă a fost să fie atentă cînd radarul propriu îi dădea alarma. Poate că surprinsese o sclipire minusculă în expresia acestuia, care îi amintea de dragul, bătrînul ei tată, cînd era pe cale să jecmănească pe cineva de ceva, poate că era doar această asociere şi nimic mai mult, dar în ce o privea pe ea, fusese în mod oficial prevenită în privinţa lui Larkin.

Rămaseră o vreme la masă, privindu-i pe cei care făceau plajă, uitîndu-se la sardelele din bazin şi la ceilalţi care, asemenea lor, optaseră să se aşeze la una dintre măsuţele cu umbrelă. Un tînăr arătos, cu părul blond cîrlionţat le aduse ceai cu gheaţă şi prosoape. Pe ecusonul lui scria Matt. Cînd se aplecă să pună pe masă paharele cu ceai rece, ceva în felul în care el şi Cael se priviră – o privire scurtă, fără îndoială plină de sensuri – o făcu pe Jenner să se întrebe dacă Matt nu era cumva şi el unul din echipa lor.

Sau poate că Matt era homo şi ca mulţi dintre ceilalţi din jurul bazinului, admira şi el priveliştile disponibile. Iar un Cael în costum de baie merita toate privirile. Pielea lui măslinie era uşor bronzată şi fir-ar, puteai *să nu* te uiţi la un abdomen suplu ca al lui?

După plecarea lui Matt, Jenner sorbi puţin din ceai şi-l întrebă:

-Lucrează pentru tine?

-Cine? întrebă Cael ridicînd mîna spre ochelarii de soare de pe cap şi trăgîndu-i în jos, la locul lor, în timp ce se uita spre bazin.

-Matt, spuse ea, fără să explice cine era „Matt". Dacă un detaliu ca acesta îi scăpase lui Cael Traylor, atunci ea era unchiul unei maimuţe.

Un zîmbet se întinse încet pe chipul lui.

-Eşti paranoică, nu?

Vorbeau încet, dar zgomotul din zona bazinului era atît de mare încît ar fi putut vorbi normal, fără teamă să fie auziţi. O orchestră urla muzică de Jimmy Buffett, oamenii strigau, rîdeau, vorbeau. Cael alesese o masă cît putuse el mai departe de muzică, dar nivelul de zgomot era tot ridicat.

-Iau asta ca pe un da, spuse ea privind în altă parte, pentru că zîmbetul lui îi făcea stomacul să-i fluture. Cîte zile mai rămăseseră pînă la întoarcerea la San Diego? Nici măcar la Hawaii nu ajunseseră, încă. Nu ştia dacă va putea rezista, sub presiunea de a fi atît de aproape de el, pentru că se simţea deja gata să-şi sară afară din piele.

Îşi frecă ceafa, simţind căldura. Fie vremea era foarte caldă – fie poate că *ea* era foarte încinsă – oricum, Jenner îşi aruncă papucii din picioare şi se ridică brusc. Cael se întinse leneş şi o prinse de încheietura mîinii.

-Încotro?

-Să înot. Şi Jenner arătă spre costumul ei de baie roz, întreg, mulat, cu decupări pe laterale, apoi spre bazin.

-Costum de baie, bazin – *ala?!* Ar fi vrut ca el să înceteze să o mai atingă. La naiba, pînă şi încheietura mîinii ei devenise o zonă erogenă. Spera doar ca el să nu simtă cum îi galopa pulsul.

-Este prea aglomerat ca să înoţi.

Ceea ce era adevărat, dar nu înotul era scopul ei; să se răcorească, asta vroia ea.

Spre surprinderea ei, Cael oftă şi se ridică, aruncîndu-şi şi el din picioare papucii de punte. Luînd-o de mînă, se duse cu ea pînă la marginea bazinului.

-Eşti dispusă să-ţi uzi părul? o întrebă el.

-Arăt eu ca o femeie care nu vrea să-şi ude părul? contracară ea, trecîndu-şi mîna prin părul care era doar atît de lung cît să-i acopere urechile.

-Fac scufundări şi parasailing ori de cîte ori am ocazia.

-Atunci ţine-ţi respiraţia, spuse el şi sări în bazin, continuînd să o ţină de mînă. Bazinul nu era un bazin de scufundări, deci nu era adînc, dar în locul unde se aflau, apa tot îi venea lui Jenner peste cap. O trase de mînă şi o aduse înapoi la suprafaţă, apoi îşi petrecu un braţ pe după ea, să o ţină în loc.

Apa rece era minunată; trupul lui dur, muşchiulos, era chiar mai mult decît atît. Jenner îşi acordă timp să-şi şteargă apa de pe obraji, ca să-şi ascundă reacţia la senzaţia pielii lui ude, pe a ei. Muşchii şi apa erau probabil combinaţia cea mai potentă, pentru femei. Îşi pierduse oare mintea? Ce naiba îi trecuse prin cap? De fapt, nu-i trecuse prin cap să intre în bazin *cu el*, ea se gîndise să intre în apă ca să stea *departe* de el. Planul nu funcţionase.

-Pune-ţi braţele pe umerii mei, spuse el, cu faţa atît de aproape încît îi vedea genele negre lipite între ele ca nişte spice ude, ceea ce-i făcea ochii albaştri şi mai vii. Făcu ce i se spusese, ca un automat, cu mintea adormită de feromonii lui, ceea ce o apropie de el, de la sîni la coapse. Intrarea în bazin trebuie să fi fost cea mai proastă idee avută vreodată şi în mod clar, cea care-i plăcea cel mai mult. Era o proastă şi o imbecilă să se îndrăgostească de răpitorul ei – deşi, din punctul ei de vedere, orice femeie care-şi merita numele, s-ar fi simţit aţîţată la simpla lui vedere, mai mult aspru decît frumos şi dur în feluri la care majoritatea bărbaţilor nici nu s-ar fi gîndit.

Agitaţia apei îi împinse picioarele spre ale lui. Lăsîndu-şi braţele pe umerii lui bronzaţi, încercă să-şi găsească echilibrul sprijinindu-se cu picioarele de marginea bazinului, dar atîţia oameni săreau în şi din bazin, încît apa se afla într-o turbulenţă permanentă şi continua să o împingă în el. Mişcarea înainte şi înapoi îi amintea insuportabil de o altă mişcare înainte şi înapoi, una care nu avea avea nici o legătură cu apa, dar toate

legăturile cu dezbrăcatul.

-A fost o idee proastă, spuse ea protestînd înainte ca lucrurile să ajungă prea rău şi să se pomenească cu picioarele încleştate în jurul taliei lui.

Expresia lui spunea *Ţi-am zis eu*, deşi nu o făcuse, nu, în atîtea cuvinte.

-Eşti gata să ieşi? o întrebă el.

-Da.

Cael ieşi afară din bazin, cu apa prelingîndu-i-se pe corp, apoi se aplecă şi o ridică şi pe ea din apă şi o aşeză în picioare, pe marginea bazinului. Atîta forţă nepăsătoare îi făcu stomacul prost să i se strîngă din nou. Era slăbănoagă, da, dar nu era numai piele şi os şi cîntărea mai mult decît arăta, pentru că toate activităţile ei îi făceau muşchi. Şi totuşi, cît de uşor i-a fost să o ridice aşa ... Nu se putea uita la el; nu putea suporta să facă asta. Dacă ar fi făcut-o, poate că nu şi-ar mai fi retras niciodată privirea.

Se întoarseră la masă şi se uscară cu prosoapele şi Jenner îşi aranjă părul cu degetele. Părul o să i se usuce repede în briză şi tunsoarea făcea în mod deliberat ca acesta să arate retezat şi ciufulit, dacă nu se obosea să-l domolească. Dădu pe gît puţin din ceai, apoi îşi întoarse uşor scaunul ca să se uite mai mult la ocean decît la Cael. În mod normal soarele nu o deranja la ochi, nici măcar în sudul Floridei, aşa încît de multe ori trebuia să-şi amintească să poarte ochelari de soare. Acum era una din acele dăţi şi şi-i luă recunoscătoare de unde îi aruncase, pe masă. O idee a naibii de bună, să-şi ascundă ochii.

Rămaseră o vreme acolo, fără să-şi vorbească. Din costumul ei de baie nu mai picura apă şi părul i se uscase suficient ca să înceapă să-i fluture sub briză. Mişcarea blîndă a vaporului începea să o facă somnoroasă şi se gîndi ce plăcut ar fi să se întindă pe unul din şezlongurile alea moi şi să tragă un pui de somn.

-Să mergem, spuse Cael împingîndu-şi scaunul în spate şi ridicîndu-se.

-Bună, vecinilor! se auzi o voce veselă şi priviră în jur, ca să le vadă pe cele două femei care locuiau în apartamentul de vizavi de al lor, zîmbindu-le în timp ce se apropiau. Jenner le mai văzuse, de la distanţă, cu diverse ocazii, dar nu-şi mai vorbiseră de la exerciţiul cu bărcile de salvare.

-Bună, spuse ea întorcîndu-le zîmbetul, pentru că amîndouă păreau cît se poate de drăguţe. Nu-i declanşaseră cîtuşi de puţin radarul.

-Vă bucuraţi de croazieră? le întrebă ea.

-Da. Veniţi cu noi la prînz şi o să-ţi povestim totul, spuse Linda.

-Mi-ar face mare plăcere, spuse Jenner repede, pînă să apuce Cael să vină cu vreo scuză. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să rămînă acum în apartament, singură cu el. Vroia să aibă o discuţie serioasă cu hormonii ei şi vroia să le ofere şi ocazia să se potolească.

El putea foarte bine să se retragă politicos şi să ia masa împreună cu prietenul lui Ryan, dar fireşte că nu o făcu. Cael nu avea de gînd să o lase singură cu două femei în vîrstă, cît se poate de inofensive; deşi Jenner considera că oferise destule argumente să i se acorde încredere, Cael rămînea în liga lui.

Se înfăşură într-un pareo care-i venea aproape pînă la genunchi şi făcea costumul de baie cît se poate de acceptabil pentru prînz şi intră în papucii ei de plajă, cu paiete mari. Cael îşi puse cămaşa şi se încheie la nasturi. *Slavă Domnului.* Putea şi ea respira mai uşor acum, deşi o parte din ea şi-ar fi dorit să nu-şi fi pus deloc cămaşa. Important era să nu-l lase să vadă cît de mult o afecta apropierea lui.

Linda şi Nyna luau prînzul la Club, unul din restaurantele interioare, de zi. Fură conduşi la o masă de patru persoane, în

centrul încăperii. Cele două femei mai în vîrstă păreau să fi făcut cunoştinţă aproape cu toată lumea din restaurant, pentru că drumul lor era încetinit de lumea care le saluta.

Cînd se aşezară, Nyna îşi despături şervetul şi spuse:

-Este atît de plăcut să vă revedem. Sigur, sînt atîtea de făcut şi vasul este atît de mare, încît îl puteaţi străbate de la prora la pupa şi noi n-am fi ştiut.

Zîmbetul ei spunea clar că ea credea exact ce vroia lumea să creadă – că ei îşi petreceau croaziera în apartament şi mai ales în pat. Asta explica orele pe care şi le ocupa el cu spionarea *celuilalt* vecin.

-Ai fost la spa? întrebă Linda adresîndu-i-se direct lui Jenner.

-Nu, din păcate, nu. Mi-am propus, dar ...

Şi Jenner ridică din umeri, lăsînd fraza neterminată. Să tragă singure propriile lor concluzii.

-Tu ai fost?

Linda zîmbi.

-De două ori. Masorul este foarte bun. Ar trebui să-ţi faci o programare.

-Eu n-aş crede asta, spuse Cael şi cele două femei rîseră.

Nyna spuse:

-Eu prefer orele de yoga. Ar trebui să vii cu mine, dimineaţa. Este un mod minunat de a-ţi începe ziua.

-Mi-ar face plăcere, spuse Jenner care sincer, era în stare să recurgă la orice ca să scape de febra cabinei. Pînă să apuce Cael să vină cu o scuză plauzibilă, Jenner se întoarse spre el, pe faţă cu expresia cea mai inocentă.

-Ar trebui să vii şi tu cu mine. Yoga ţi-ar face atît de bine la problemele tale cu spatele, îl invită ea.

Cael începu să scuture din cap.

-Eu nu cred că ...

Nyna îl întrerupse:

-Ai probleme cu spatele? Jenner are dreptate, să ştii. Yoga face minuni. Ce probleme ai?

-Este o durere în partea de jos a spatelui. Foarte jos. Şi chiar în mijloc, spuse Cael uitîndu-se mai mult la Jenner decît la ea.

Bărbia lui Jenner tremura de efortul de a nu izbucni în rîs. Întinse mîna şi şi-o puse pe braţul lui.

-Haide, încearcă o dată. Dacă te doare prea mult, poţi oricînd să te opreşti. Nimeni nu o să stea cu pistolul asupra ta, obligîndu-te să faci ceva ce tu nu vrei.

Înghite-o *pe asta*, sportivule, îşi spuse în gînd. El nu-i putea interzice să se ducă la orele de yoga, nu fără să pară că se aflau într-o relaţie ciudată, bolnăvicioasă, Ea îi oferea ce vroia el: iluzia unei relaţii. Era falsă, dar el trebuia să înţeleagă faptul că în orice relaţie, falsă sau nu, concesiile erau inevitabile.

- Mai vedem, mîrîi el.

-Mîine, atunci, spuse Jenner întorcîndu-se să-i zîmbească Nynei.

-La ce oră?

-Eu prefer şedinţa de la ora şase a.m, cu soarele care tocmai răsare. Este minunat.

Cînd Jenner mergea la yoga, prefera şi ea şedinţele matinale, exact din aceleaşi motive. Cael însă părea îngrozit şi toate trei femeile rîseră de el.

Un chelner în uniformă le luă comanda. Cele două femei comandară omniprezenta salată cu pui la grătar şi cu dressing alături. Jenner alese un sendviş cu şuncă, salată şi roşii, cu garnitură de cartofi. Cael comandă un cheeseburger şi cartofi prăjiţi, dar Jenner scoase un iute şi îngrozit *„Ce?!"* şi din nou îşi puse o mînă grijulie pe braţul lui, bătîndu-l încetişor şi spunîndu-i chelnerului:

-Nu, nu o să ia asta. O să ia şi el o salată. Fără dressing, brînză sau crutoane. Adu te rog lămîie.

Chelnerul nu-i comentă comanda şi Cael era, evident, prea înmărmurit ca să o contracareze. Jenner zîmbi.

-Sucul de lămîie este un substitut minunat pentru dressingul atît de gras. Zău, Cael, la colesterolul tău nu ar trebui să mănînci deloc carne roşie sau cartofi prăjiţi. Nu ştiu unde ţi-e mintea.

-Nici eu, spuse el, sensul cuvintelor fiind clar pentru ea, dacă nu şi pentru celelalte două femei.

Îşi petrecură restul mesei în relativă linişte, chiar şi cînd Cael aruncă priviri pofticioase spre sendvişul şi cartofii ei prăjiţi – dar asta a fost doar o dată. Linda şi Nyna îşi spuneau că era ilar cum putea afecta dragostea un tip forţos cum era Cael, ca să se lase condus în felul acesta. El îşi mîncă salata şi Jenner îşi imagină că nu era cel mai mare sacrificiu pe care-l făcuse el vreodată, ca să obţină ceea ce dorea. Aşa cum putea ea fi prizonieră, putea şi el să-şi mănînce salata. Asta nici pe departe nu putea echilibra balanţa. Dar pentru prima oară de cînd se urcase la bordul *Ceţei Argintii*, savura cu adevărat mîncarea. Mîncă bine şi nici măcar o dată nu avu senzaţia de înec. Efectiv se delecta cu mîncarea din farfurie, mai ales cu cartofii prăjiţi, făcînd o subtilă demonstraţie din asta.

Prînzul se sfîrşi şi conversaţia începu să se tărăgăneze în comentarii despre ce aveau să facă în continuare, ceea ce însemna o formă elegantă de a-şi lua la revedere. Cael continua să-şi păstreze bunele maniere, dar Jenner aproape că simţea tensiunea din el – simţea că se pregătea să scape înainte ca ea să-i mai facă cine ştie ce. Îi făcuse ce merita.

În timp ce-şi punea şervetul pe masă, în restaurant intră Frank Larkin. Ea nu-l văzu imediat, dar fiind atît de concentrată asupra lui Cael, simţi cînd acesta îşi îndreptă brusc privirea în altă parte; se uită şi ea, automat, în jur, să vadă ce anume îi atrăsese acestuia atenţia.

Cum aproape toţi oamenii din restaurant se uitau la

Larkin, nu făcea ceva neobişnuit. Era ca şi cum s-ar fi aflat la Hollywood şi ar fi apărut Spielberg. Larkin nu era o celebritate, dar era un om influent, cu acces la o putere incredibilă, prin monumentala sa avere. Nu se aşeză la masă, dar circulă prin restaurant, stînd de vorbă cu anumiţi pasageri. Din ce putea vedea Jenner, el le acorda atenţie celor mai bogaţi şi mai puternici oameni de acolo. Nici o femeie nu părea să-i merite atenţia. Radarul i se declanşă din nou, în timp ce sesiza la el aproape un indescifrabil aer de mulţumire de sine.

Spuse, inutil:

-Iat-o pe gazda noastră.

Apoi, întorcîndu-se spre Linda şi Nyna:

-Aţi aflat ceva despre el? Cu ce se ocupă? Altceva decît cu operele de caritate, adică?

Cael se ridică în picioare şi-i întinse mîna lui Jenner, sub pretextul că o ajută să se ridice de pe scaun. Îi strînse tare degetele, avertizînd-o.

Linda îi răspunse:

-Cu ce se ocupă? Cu politica, cu finanţele, cu tot felul de afaceri. Am pus şi eu întrebări şi se pare că este unul dintre oamenii din Washington, din spatele scenei, care pot răsturna un preşedinte.

Interesant, medită Jenner.

-Am uitat să-mi aduc pastilele, trebuie să ne întoarcem în apartament, spuse Cael aproape luînd-o pe sus, de la masă.

-Ne vedem mîine dimineaţă. La şase fără un sfert! strigă Jenner, peste umăr.

Cînd se îndepărtă de restaurant, Cael o înşfăcă de braţ, o întoarse şi o lipi cu spatele de balustradă. Nu era nimeni în apropiere, nimeni care să audă sau să vadă, de aceea alesese el acest loc unde să se opreacă. Briza îi sufla lui Jenner părul de pe faţă şi îşi înălţă capul ca să savureze mai mult senzaţia.

El o imobiliză între braţele lui, ţinîndu-se de balustradă în

timp ce se apleca spre ea, pînă cînd ochii lui albaştri se aflară la acelaşi nivel cu ai ei. Îi întîlni privirea cu un aer de totală nevinovăţie şi îi spuse cu patimă:

-Eşti un demon, ştii asta? Cînd picioarele tale ating duşumeaua, dimineaţa, pariez că diavolul se cutremură şi spune *„Ah, la naiba, s-a trezit*!"

Jenner zîmbi. Nu se îndoia de Cael că ar fi în stare să facă tot ce trebuia ca să-şi atingă obiectivele, dar nu mai credea că îi va face rău ei sau lui Syd, din duşmănie sau răzbunare. El continua să deţină controlul, dar pentru puţin timp, pentru cîteva minute preţioase, i-l preluase ea. Condusese ea. Poate că o să plătească mai tîrziu pentru asta, dar obţinuse ce-şi dorise: îl deconcertase.

De asemenea, ştia acum mai multe despre Frank Larkin decît înainte. Politică şi finanţe, da? Ceea ce deschidea larg porţile spionajului, deşi ea nu se afla încă direct în buclă. Dar se apropia.

-Să mergem să luăm pilulele alea, scumpule, spuse ea bătîndu-l uşor pe piept şi împingîndu-l de lîngă ea.

-Nu există destule pilule pe lumea asta .... începu el, dar se opri şi închise ochii, în timp ce scutura din cap.

Reuşise. Reuşise să-i închidă gura. Avînd în vedere toate cele întîmplate, aceasta avea să fie o zi frumoasă, îşi spuse Jenner.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

LARKIN DESCHISE UŞA apartamentului său, sperînd într-un moment de respiro, în puţină pace şi linişte, dar în loc de o binecuvîntată tăcere, fu izbit de un zgomot insuportabil.

Isaac, stewardul lui privat, muncea din greu şi nu auzise uşa. Cum putea auzi ceva cu zgomotul aspiratorului, care acoperea absolut totul? Larkin trînti uşa; Isaac o auzi.

Îşi înălţă capul şi opri aspiratorul.

-Domnul Larkin. Nu v-am aşteptat atît de devreme.

-Se vede, spuse Larkin intrînd.

Isaac avea cam aceeaşi vîrstă cu Larkin, dar arăta pe puţin cu zece ani mai bătrîn. Era prea slab, cu părul complet alb, nu de un cărunt plin de distincţie şi avea riduri adînci în jurul ochilor şi gurii. Pe chipul lui se vedeau anii de servitorit; umerii îi erau căzuţi, mîinile deformate de artrită. Şi totuşi, Larkin era cel în suferinţă, cel pe moarte. Era oare cinstit, asta?

Dar dacă tot trebuia să moară, se va asigura că nu va fi singurul. Ca toţi ceilalţi de pe nava asta împuţită, Isaac va muri şi el; doar că nu ştia, încă. Satisfacţia îl făcu pe Larkin să se simtă puţin mai bine. Pînă şi durerea de cap păru să-i mai cedeze.

-Adu-mi o aspirină şi un pahar cu apă, spuse el traversînd camera spre sofa şi aşezîndu-se atent. Fiecare clipă, fiecare *sunet* dureau, dar nu putea lăsa durerea să se vadă dincolo de camera asta.

-Am o migrenă, spuse el încet, în timp ce Isaac dispărea în dormitor, după aspirina care se afla în trusa Dopp, cu medicamente, din debara. Prin uşa deschisă, Larkin observă patul făcut şi înţelese că Isaac îşi terminase aproape treaba. Slavă Domnului.

Ca întotdeauna, Isaac făcu ce i se ceruse şi reveni imediat cu aspirina şi cu o sticlă cu apă.

-Doriţi un pahar şi gheaţă pentru apă, domnule Larkin?

-Nu, e bine aşa.

Două aspirine erau ca o compresă la un picior de lemn pentru durerea lui, dar nu vroia să-i trezească suspiciuni nici măcar lui Isaac, în ceea ce privea condiţia sa fizică – deşi părea imposibil ca Isaac să se alarmeze, chiar dacă Larkin i-ar fi cerut tot borcanul. Isaac nu dădea pe dinafară de inteligenţă.

După ce înghiţi aspirina, Larkin îi spuse lătrat:

-Întoarce-te mai tîrziu să-ţi termini treaba.

Isaac nu avea nevoie de motive sau de scuze; el urmă pur şi simplu instrucţiunile, ca întotdeauna. Plecă în tăcere, luînd cu el afurisitul ăla de aspirator.

Rămas singur, Larkin se duse la trusa Dopp şi mai luă un mic pumn cu aspirine. Le aruncă pe toate în gură şi le înghiţi cu sorbituri mari din sticla cu apă. Ce mai conta acum dacă făcea ulcer? Uneori, suficientă aspirină îi mai domolea durerea şi de asta avea el acum nevoie. Avea nevoie doar de cîteva nenoricite de minute fără durere.

Cancerul îl distrusese.

Un ciocănit în uşă îi pătrunse în tîmple ca un cuţit. Dacă era tot Isaac, dacă nenorocitul se întorsese ştiind că Larkin vroia să fie singur ... nu va mai apuca să vadă explodînd bomba.

Dar la uşă era Dean Mills. Larkin îl pofti înăuntru şi închise încet uşa în urma lui. Poate că o buşitură i-ar fi eliberat puţin tensiunea, dar sunetul ... nu, nu putea suporta zgomotul.

Dean spuse:

-Domnule, doi oameni au cîteva întrebări privind fuga de pe vas, după ...

Larkin îi răspunse aspru:

-Nu discutăm despre asta. Am organizat eu totul.

-Dar ...

-Îţi imaginezi că am lăsat totul la voia întîmplării? strigă el.

-Nu, domnule, răspunse Dean păstrîndu-şi calmul, ca întotdeauna.

Larkin nu lăsa niciodată *nimic* la voia întîmplării.

Avea nevoie de asistenţă ca să-şi ducă planul la îndeplinire, dar cum nici unul dintre cei cărora le ceruse ajutorul nu avea morbul sinuciderii, se văzuse nevoit să inventeze un motiv pentru prezenţa lor şi pentru ce aveau să facă. Cei cîţiva oameni din serviciul lui de securitate, care îl ajutaseră să urce bombele la bord şi să le plaseze, îşi imaginau că va avea loc un jaf în plin ocean, în timpul întoarcerii spre San Diego. Credeau că urmau să-i jefuiască pe toţi bogătaşii ăştia de bijuterii şi de bani, după care aveau să fugă. Bijuteriile şi lichidităţile în sine nu meritau chiar atît de mult, dar adăugate la operele de artă care se presupunea că aveau să fie vîndute la licitaţie, ar fi făcut milionul.

Un milion nu mai era ce fusese odată, dar însemna totuşi destul, ca să amăgească nişte proşti.

Larkin îi asigurase că se va ocupa el de toate detaliile. Vor coborî de pe vas cu o barcă de salvare, apoi vor fi preluaţi de un vas mai mare, care-i va duce în America de Sud. De îndată ce se vor afla departe de vapor, bombele vor fi detonate şi astfel nu va mai rămîne nimeni în viaţă, să-i identifice pe jefuitori.

Planul era plin de goluri, dar asta nu mai conta, pentru că bombele vor fi detonate înainte de jaf, nu după. Pînă acum se

descurcase cu fiecare întrebare la care nu putea răspunde cu o mîna ridicată în semn de concediere sau cu asigurarea iritată că el avea totul sub control. Cine erau idioţii ăia care vroiau să-i pună întrebări? Pînă acum, momeala unei recompense grase păruse să-i mulţumească pe toţi.

Erau în total nouă bombe, plasate toate cu grijă, ca să ducă vas şi pasageri pe fundul oceanului. Doi dintre ei, inclusiv Dean, credeau că ei deţineau detonatorul, dar în realitate, adevăratul detonator se afla la Larkin. Îşi alesese singur momentul morţii lui ... şi al morţii atîtor idioţi de bogătaşi care fie că moşteniseră banii, fie, ca tîrfa de Redwin, îi cîştigase la loteria aia nenoocită. Nişte proşti. Nici unul dintre ei nu-şi cîştigase banii, nu muncise pentru ei, aşa cum făcuse el. Nu meritau să-i aibă, nici unul. Nu meritau să trăiască.

DUPĂ TOATE PROBLEMELE pe care i le cauzase Jenner la masă, Cael nu se mai gîndise de două ori să o încătuşeze de scaun în după-amiaza asta şi nici Jenner nu se opusese. Ştia ea mai bine. Încă arăta foarte mulţumită de ea, în timp ce el îşi scotea şi-şi instala echipamentul, să urmărească orice captase instalaţia lui în apartamentul lui Larkin în timp ce el şi Jenner se aflaseră pe punte, tolănindu-se şi luînd masa cu noile lor prietene.

-Yoga, auzi! mormăi el în barbă.

-Ce-ai spus? Nu te-am auzit, îl întrebă ea dulce.

Cael nu-i răspunse şi se aşeză cu echipamentul lui. Larkin fusese o vreme pe punte, deci nu avea prea mult de lucru. Îl urmări pe stewardul particular al lui Larkin făcînd curăţenie, făcînd patul şi dînd cu aspiratorul. Foarte interesant! Apoi apăru Larkin. Schimbul de cuvinte între Larkin şi stewardul lui era grăitor pentru personalitatea acestuia. De fapt, Larkin era un autentic imbecil ... un imbecil care lua aspirină cu nemiluita. Cael observase deja că acesta îşi apuca adesea capul în mîini,

cînd era singur. Să fie oare bolnav? Sau doar predispus la migrene?

Apoi intră Dean Mills şi totul deveni mult mai interesant pentru Cael. Fuga? Ce naiba putea avea Frank Larkin „în mînă"? Altceva decît propria lui sculă, desigur. Plănuia oare Larkin să dispară, după întîlnirea de la Hilo?

Cael îşi scoase casca din ureche, scoase din geanta încuiată firul pentru telefonul apartamentului, aşa cum făcea de fiecare dată cînd comanda room service. Formă un număr şi cu o voce calmă comandă şampon, la alegerea stewardesei.

-Ce se petrece? întrebă Jenner cînd Cael scoase firul telefonului şi-l încuie la loc în servietă.

-Nimic, răspunse el.

-Serios, pari preocupat de ceva.

O ignoră şi se duse în salon exact cînd bătu Bridget în uşă, intrînd imediat. Avea în mînă cîteva sticluţe cu şampon.

-Cred că Larkin pune şi altceva la cale, în afară de întîlnirea de la Hilo, spuse el cu voce joasă. Cu cît Jenner ştia mai puţin, cu atît mai bine.

-Cum ar fi? Bridget intră în dormitor şi Cael o urmă. O luă la stînga, spre baie şi lăsă şampoanele acolo. Cael se uită la Jenner care stătea încătuşată şi enervată în scaunul ei, cu spinarea dreaptă, cu o expresie vizibil curioasă. Bridget ieşi din baie şi se uită la Cael, întrebîndu-se ce era cu tăcerea lui. El îi făcu un semn spre Jenner şi în ochii lui Bridget apăru o lumină de înţelegere.

Jenner o surprinse şi ea şi nu-i plăcu deloc.

-Sînt în afacerea asta la fel de adînc ca şi voi. Chiar mai adînc! Şi nici eu nu am avut de ales! strigă ea în urma lor, în timp ce reveneau în salon.

Bridget zîmbi şi Cael închise scurt ochii şi se îndepărtă şi mai mult de uşă. Să aibă încredere în ea? Ar fi ca şi cum ar avea încredere într-un adolescent să traverseze ţara la volan,

în ziua în care şi-a luat carnetul de conducere. Spuse, cu o voce şi mai joasă:

-Spune-i lui Sanchez să stea cu ochii pe Dean Mills şi pe ceilalţi membri ai echipajului, cu care se întîlneşte frecvent.

-Ce-ai auzit? îl întrebă Bridget.

-Trădarea poate să nu fie singura afacere pe care o pune Larkin la cale.

Îi povesti ce auzise despre „fugă" şi tot ce mai spusese Larkin. Cînd termină, auzi o bufnitură, un sunet ca de tîrşiitură, apoi o altă bufnitură. Îngheţă. Sigur că nu. Nu ar face asta. Ah, cerule, pe cine încerca el să amăgească? Sigur că ea ar face asta.

Îşi întoarse capul şi o văzu acolo, ridicînd şi cărînd stîngaci scaunul greu, trăgîndu-l în pragul uşii dintre cele două camere ale apartamentului.

-Ţi-am văzut expresia de pe faţă, spuse ea aşezîndu-se înapoi în scaun, ca şi cum acolo i-ar fi fost locul. Să nu te aştepţi de la mine să stau în umbră în timp ce tu aduni trupele.

Apoi, micşorîndu-şi ochii spre el, continuă:

-Trebuie să-mi fac griji pentru altceva sau altcineva, în afară de tine? Cît de rău este?

Uitîndu-se de la el la Bridget şi înapoi, adăugă:

-Nu am văzut niciodată o armă la vreunul dintre voi şi cred că dacă aveţi voi aşa ceva, ar trebui să am şi eu. Aveţi nevoie de ajutor?

-Nu am nevoie de ajutorul *tău*. Şi nu am nevoie de armă, spuse el muşcător. Deşi, fir-ar, acum chiar şi-ar fi dorit una.

Jenner fornăi. Da, ce să zic, o intimidase, perfect.

-Vrei să spui că în cazul în care aş reuşi să scap, m-ai ucide cu un capsator?

Ceea ce era de fapt posibil, dar nu credea că ea trebuia să ştie asta.

-Cînd va trebui. O s-o fac cu ce o să am la îndemînă.

Bridget încerca să nu zîmbească şi în încercarea de a stinge conflictul, spuse într-o doară:

-Orice e posibil. Samson a măcelărit o mie de oameni cu maxiliarul unui măgar.

-Ce coincidenţă. L-am putea folosi pe al lui, exclamă Jenner, întorcînd capul spre Cael.

Ochii lui Bridget aproape că îi ieşeau din orbite, în efortul de a nu rîde.

-O să-l anunţ pe omul nostru de la pază, spuse ea, ceea ce era cu mult mai mult decît ar fi trebuit să spună în faţa lui Jenner şi aproape că smulse uşa din ţîţîni, în graba ei de a ieşi din cameră, înainte de a exploda de rîs.

Cael îşi trecu o mînă peste faţă, ascunzîndu-şi propria expresie. Trebuia fie să rîdă, fie să o omoare. Jenner credea că era îngrijorat? Larkin vindea nord coreenilor materiale secrete, în plus mai punea şi altceva la cale iar între timp trebuia să-i ţină şi ei piept. De ce ar fi fost îngrijorat?

Chiar nu-i plăcea ideea că Jenner îi putea citi atît de uşor expresia. Nu că ar fi intrat în panică; era îngrijorat, dar sub control. Majoritatea oamenilor ar spune mai curînd despre el că avea o faţă de pocherist. Din nefericire, ea nu era majoritatea oamenilor.

Într-un tîrziu, spuse:

-Tu nu faci parte din asta. Aşa că să nu mai emiţi pretenţii. Iar eu o să-ţi spun tot ce trebuie tu să ştii.

-Nu, tu o să-mi spui o nimica toată din ce crezi că trebuie să ştiu, ceea ce pînă acum este egal cu zero.

Nu îi mai era teamă de el, îşi dădu Cael seama şi dacă avusese vreodată un gînd nedorit, atunci acesta era. Ea se temuse pentru prietena ei, dar teama dispăruse. Ori asta era o problemă, de vreme ce numai frica o putea ţine în loc. El nu credea că ar putea-o ameninţa serios cu vreun rău fizic, cel puţin nu suficient de serios ca s-o convingă, pentru că pentru

asta ar trebui să meargă mult mai departe decît ar fi vrut – cel puţin cu ea. Dar deţinea totuşi cheia pentru a-şi asigura cooperarea ei.

Spuse rece:

-Încă un cuvînt şi nu mai vorbeşti astăzi cu Syd.

Îl cunoştea destul de bine ca să ştie că el nu glumea şi-şi ţinu buzele strînse.

Ah, da. Chiar era îngrijorat.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

ÎN DIMINEAŢA CÎND AJUNSERĂ la Hilo, Jenner se trezi cu nasul aproape lipit de pieptul lui Cael. Stăteau întinşi cu faţa unul la altul, cu un picior de-al lui vîrît între ale ei. Familiaritatea era un lucru teribil; se obişnuise să doarmă încătuşată de el. El continua să ţină camera prea rece pentru ea, în timpul nopţii, aşa încît după ce adormea, sfîrşea prin a se ghemui în el, căutînd instinctiv căldura. De cîteva ori în timpul nopţii, o mişcare restricţionată de cătuşe o trezea puţin; atunci se îndepărta cît putea de el, dar cînd se trezea din nou, se afla cam în aceeaşi poziţie. Doar că nu era călare pe el.

Lui nu-i părea să-i pese. La naiba, el nici măcar nu tresărea, aşa încît ştia că nu ar fi putut încerca să sustragă din nou cheia sau să-l asfixieze cu o pătură, pentru că el s-ar fi trezit în clipa aceea.

În ultimele două zile ajunseseră la un armistiţiu incomod. Ea nu mai insista să capete detaliile pe care el refuza să i le împărtăşească, deşi o enerva ideea să fie ţinută în afara evenimentelor; iar el continua să o lase să vorbească cu Syd. Ieri, conversaţia durase chiar cîteva momente mai mult ca de obicei. Auzindu-i vocea, îşi dădu seama că nu mai simţea frică în ea. Nu schimbau detalii care ar fi putut pune în pericol preţioasa concesie pe care le-o făcuseră răpitorii lor, dar era clar că Syd supravieţuia calvarului la fel de bine ca Jenner.

Cael venise chiar cu ea la ora de yoga de ieri, deşi îi spusese clar că ora aceea va fi şi ultima. Foarte bine. Abia aşteptase să-l privească încercînd să se contorsioneze în noduri şi în acelaşi timp să-şi ţină şi echilibrul, dar a fost o dezamăgire pentru ea. Deşi era atît de muşchiulos, tot nu avea nici cea mai mică problemă cu nici una dintre poziţii, ceea ce o făcu să creadă că mai luase ceva lecţii de yoga şi de tai chi, înainte. Cael era o prezenţă derutantă în sala plină cu femei – derutantă dar plăcută şi totuşi ... simpla lui prezenţă acolo şi faptul că arăta cum arăta, reuşise să tulbure toată ora.

Lumea era plină cu tot felul de bărbaţi, dar să fie ea a naibii dacă mai dăduse peste unul ca el, vreodată.

Se îndepărtă din nou de el şi pentru că afară era încă întuneric, adormi la loc. Dar dimineaţa se apropia şi potivit programului, vor ajunge la Hilo în jurul orei şapte a.m. Cînd se trezi din nou, lumina se strecura în jurul draperiilor grele şi ea era din nou făcută ghem, lîngă Cael. A fost o vreme cînd intra în panică dacă se afla atît de aproape de el, dar acum nu mai era cazul. Din nefericire, chiar îi plăcea. Sigur, pentru nimic în lume nu i-ar fi arătat lui asta, dar îi plăcea adîncitura din pat, unde stătea întins trupul lui, căldura pe care o primea de la el, chiar şi mirosul pielii lui.

De data aceasta nu se rostogoli mai departe de el. Nu putea: el îşi aruncase un braţ greu peste ea. Faţa ei era din nou înghesuită în pieptul lui şi picioarele îi erau împletite cu ale lui. Era ca şi cum trupul ei ar fi vrut să fie aproape de el şi de fiecare dată cînd îşi cobora garda, adormind, i se apropia automat de al lui.

O răpise, băgase frica în ea, o intimidase. Ea nu avea habar de ce punea el la cale iar el refuza să o lumineze; îi dăduse clar de înţeles, zi de zi, că oricît s-ar fi străduit să facă tot ce vroia el, fără să-l supere prea tare – nu prea tare după

standardele ei, adică – el tot nu avea încredere în ea. La naiba, nu era corect. *Nu ea* era răpitorul, aici; nu ea era cea care dăduse dovada că nu era de încredere.

Şi totuşi nu-i era teamă de el; nu îi mai era teamă de cîteva zile bune. Era îngrijorată, aşa cum ar fi oricine cu mintea întreagă în aceste circumstanţe, dar nu-i era frică. Să însemne oare asta că era un bun judecător al caracterelor, sau o proastă care îşi lăsa păsărica să gîndească pentru ea?

Doar că *ea gîndea*. Se gîndea că indiferent cît îl provoca – şi Dumnezeu ştia că se întrecuse pe sine să-l facă arşice – el nu-i făcuse vreun rău şi de fapt îi răspunsese cu un umor tăios care se strecura pe sub garda ei. Comentariul „dezgustător" despre Larkin , dublat de cuvîntul „ trădarea" pe care îl auzise ea, o făceau să-şi spună că el, Cael, era băiatul bun. Pălăria lui poate că nu era ea albă-albă, dar în mod categoric nu era neagră. Cenuşie, poate. Cu cenuşiul se putea descurca.

Cînd îl simţi trezindu-se, se strecură afară de sub braţul lui şi se întoarse cu spatele spre el cît putu, date fiind cătuşele. Trebui să tragă de braţul lui, ceea ce îl trezi de tot şi în cîteva minute el îi descuie cătuşele şi o nouă zi începea pentru ei.

În mai puţin de o oră stătea în picioare la balustrada balconului, sorbind cafeaua într-o dimineaţă magnifică, în timp ce se apropiau de Hilo. Îşi permise o clipă să se imagineze singură, deşi de partea cealaltă a uşii se afla Bridget, cu ochii pe ea, în timp ce Cael îşi făcea duşul. Jenner încercase să le explice că nu avea nici cea mai mică intenţie să le facă probleme. Mă rog, nu probleme serioase. Cînd va şti că Syd era în siguranţă, atunci da, se va strădui să-şi scoată pîrleala.

Indiferent care le erau intenţiile, indiferent ce ar fi putut face Larkin, ei le răpiseră pe ea şi pe Syd şi nu putea trece cu vederea asta. Nu era în firea ei să o încaseze, figurativ sau literar şi să o şteargă apoi pe nesimţite.

Dar acum, totuşi, savura momenul. Dacă s-ar fi aflat într-o altă situaţie, s-ar fi lăsat furată de priveliştea magnifică ce se desfăşura în faţa ei: apa, verdele luxuriant al insulei, cerul albastru, înviorător şi norii albi, pufoşi. Îşi propuse să reţină totul, pentru că odată ce va debarca de pe *Ceaţa Argintie*, călătoria ei pe mare va lua sfîrşit. Dacă va mai reveni vreodată în Hawaii, va admira priveliştea de la fereastra avionului.

Iluzia intimităţii îi fu întreruptă cînd se deschise uşa din spatele ei. Se întoarse şi-l văzu pe Cael venind la ea. Aproape că îi zîmbi. Era îmbrăcat în pantaloni kaki şi o cămaşă havaiană, largă şi viu colorată. Ţinuta era departe de cămăşile lui obişnuite, din mătase şi de pantalonii cu o linie perfectă, dar el părea cît se poate de confortabil şi desigur, ideea lui era să arate ca toţi ceilalţi turişti. Pentru ea nu arăta cîtuşi de puţin aşa, dar ea îl ştia.

Se întrebă dacă s-ar fi gîndit măcar vreodată că el era mai mult decît pretindea a fi, dacă nu arăta aşa. Dacă ar fi fost scund şi urît şi sfrijit, i-ar fi trecut măcar vreodată prin minte că ar putea face parte dintre băieţii buni? Că ar putea exista un motiv pentru comportamentul lui? Nu vroia să fie atît de superficială şi să-şi lase hormonii să-i afecteze judecata, dar ce femeie cu sînge roşu în vine nu s-ar uita la Cael fără să fantazeze măcar un pic?

-Fă repede un duş şi îmbracă-te. Ai treizeci de minute. Acostăm, spuse el fără introducere.

-Ah, cîtă elocvenţă! Ce invitaţie! spuse ea.

-Nu este o invitaţie, este un ordin. Faci parte din costumaţie.

Ah, da? Se afla la acelaşi nivel cu bluza lui atroce, înflorată.

În timp ce trecea pe lîngă el, o apucă de mînă, obligînd-o să se oprească şi să se uite la el.

Expresia lui era ucigător de serioasă cînd adăugă:

-Iar astăzi *te vei purta* cît poţi tu mai frumos.

L-AU URMĂRIT PE Larkin în schimburi, el şi Jenner, Faith cu Ryan şi Matt – care coborîse pe furiş de pe vapor, îmbrăcat în pantaloni scurţi lălîi şi un T-shirt, o perucă neagră şi ochelari de soare şi înarmat cu un rucsac mare, uzat – lălăindu-se o vreme, apoi întrerupîndu-se cînd apărea o altă echipă. Tot ce ştiau era că Larkin avea o întîlnire la Hilo, prima lor oprire pe insule. Nu ştiau unde anume şi cînd, dar cum Larkin se aflase printre primii pasageri debarcaţi, poate că aveau noroc ca întîlnirea să aibă loc curînd.

Bărbatul pe care îl urmăreau poate că nu ezita să arunce o privire spre cîţiva dintre colegii lui pasageri, în timp ce-şi pierdea vremea înainte întîlnirii, dar dacă asta ar fi durat prea mult şi el ar fi continuat să vadă aceiaşi oameni iar şi iar, ar fi devenit bănuitor şi poate că ar fi anulat chiar întîlnirea. Ori, cum acesta era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ei, trebuiau să aibă grijă să stea cît mai feriţi cu putinţă, chiar dacă asta însemna să se schimbe între ei mai des în timpul urmăririi.

Tiffany, care petrecuse prea mult timp în preajma lui Larkin în ultimele zile, încît poate i-ar fi dat de gîndit dacă ar fi apărut în orbita lui, pe insulă, rămăsese pe vas. Ca de obicei, Bridget avea să stea cu ochii pe apartamentul lui. Sanchez rămăsese şi el pe vas, dar Cael nu avea încredere în omul angajat, aşa cum avea încredere în echipa lui. Restul echipei îl urmărea pe Larkin, comunicînd printr-un sistem ultra modern, absolut invizibil, atît de mici erau componentele.

Oriunde se ducea, Larkin avea de obicei un bodigard cu el, dar în dimineaţa aceasta, cînd maşina închiriată îl lăsă într-un colţ de stradă, îşi continuă drumul singur, mergînd repede, uitîndu-se des, scurt, peste umăr. Cael care, împreună cu Jenner, se afla într-un taxi în spatele lui Larkin, îi comunica lui Matt – cel mai greu de recunoscut din grup, sub deghizarea lui – unde se afla Larkin, urmărindu-l de la distanţă, pînă cînd Matt îl asigură că îl avea în obiectiv. Continuară aşa vreme de

două ore, cele trei echipe schimbîndu-se între ele, ţinîndu-l pe Larkin în vizor, pînă cînd Cael se pomeni, cu Jenner la braţul lui, în piaţa colorată, aglomerată.

Larkin se amesteca prin mulţime, oprindu-se din cînd în cînd să admire florile, fructele exotice, schimbînd chiar cîteva cuvinte cu localnicii care-şi vindeau produsele la tarabă. Se opri chiar la o tarabă cu dulciuri făcute în casă şi nuci, petrecu cîteva minute admirînd ofertele şi cumpărînd ceva, în final. Cael urmări cu atenţie schimbul, întrebîndu-se dacă nu cumva despre asta era vorba, dar nu văzu alt schimb decît între nişte bani şi un borcan cu dulceaţă.

Slavă Domnului că piaţa era ticsită cu oameni şi Cael nu avea probleme în a păstra un tampon de clienţi între el şi Larkin. Un bărbat cărunt, în costum negru, era uşor de reperat într-o piaţă plină de localnici şi turişti îmbrăcaţi lejer. Cael se miră de greşeala prostească a lui Larkin de a se îmbrăca astfel încît să se remarce din mulţime. Ori nu-i păsa, ori credea că era mai deştept decît toţi ceilalţi şi că putea repera pe oricine l-ar fi urmărit.

Sau poate că Larkin se îmbrăcase în costum ca să-şi ascundă pistolul sub haină. Cael şi ceilalţi nu reuşiseră să urce cu armele pe vapor, dar personalul care asigura securitatea vasului avea arme – nu multe, doar cîteva – iar Larkin avea legături cu aceştia prin Dean Mills. Nu-l văzuseră pe Larkin cu vreo armă, dar existaseră şi momente cînd acesta le scăpase din vedere, deci era posibil. Şi de vreme ce era posibil, Cael prefera să acţioneze ca şi cum Larkin ar fi fost înarmat, mai ales că el şi oamenii lui nu erau.

Cael ar fi preferat să facă treaba asta fără Jenner, dar dacă Larkin l-ar fi văzut, era totuşi mai bine ca Jenner să fie cu el. Fuseseră inseparabili din prima zi, un cuplu de nedespărţit, cu care se obişnuise toată lumea. Şi avînd în vedere unde se aflau acum, era de două ori mai fericit să o aibă pe Jenner alături.

Să însoţeşti o femeie la piaţă era cît se poat de firesc, dar singur ... singur, ar fi stat cît mai departe posibil.

Într-un tîrziu, Larkin traversă lungimea pieţei, ieşind în aer liber. Cael rămase la adăpostul prelatei care acoperea şi umbrea piaţa şi vorbi cu Matt, căruia i-ar fi fost mult mai uşor să se apropie de Larkin fără să atragă atenţia asupra lui. Puştiul îşi schimbase deja hainele – şi perucile – de cîteva ori şi acum avea păr lung, castaniu deschis, ginşi şi o cămaşă foarte asemănătoare cu a lui Cael. În rucsacul aruncat peste un umăr se aflau cămăşile şi perucile – precum şi echipamentul de care aveau nevoie să-i asculte lui Larkin convorbirile, de la distanţă. Un bobîrnac dat unui buton şi sunetul oricărei conversaţii putea fi amplificat şi înregistrat. Matt însuşi proiectase sistemul.

În spatele lui Matt, Ryan şi Faith făceau pe turiştii. Faith se adăpostise în spatele altor turişi şi-şi mînuia camera digitală ca orice vizitator entuziast, fotografiind piaţa, oamenii – şi pe Larkn, mai ales cînd acesta traversă piaţa şi se apropie de un bărbat asiatic care aştepta în spatele unui bananier. Nord coreeanul, dacă informaţia lui Cael era corectă, părea vizibil nervos şi neliniştit.

Coreeanul purta şi el costum. Să însemne asta că şi el era înarmat? Nu ar fi fost un deznodămînt norocos dacă ăştia doi se împuşcau între ei? Da, el unul chiar ar fi norocos.

Cael o luă pe Jenner de braţ şi o conduse într-un loc aflat în spatele unei expoziţii impresionante de păsări ale paradisului, printre numeroase flori multicolore, strălucitoare. Jenner fusese nefiresc de cooperantă şi binecuvîntat de tăcută astăzi, dar era drept că o prevenise, cînd părăsiră vaporul, că astăzi bunăvoinţa era obligatorie. Dacă se simţea obligată să-l înţepe, va trebui să aştepte pînă diseară.

Îşi duse o mînă la ureche, cea cu microfonul care-i făcea legătura cu restul echipei şi ascultă. Matt repeta ce auzea, deşi

în rucsacul lui aveau o înregistrare audio mai clară, completă.

-„Kwan", spuse Matt.

Perfect, aveau acum un nume.

Pe partea cealaltă a străzii, Faith făcea fotografii şi rîdea. Părea că piaţa multicoloră era obiectivul ei, doar că ea se afla în poziţia perfectă ca să surpindă faţa nord coreeanului. Kwan putea fi un nume fals, dar pentru acum, era suficient.

-„Să trecem direct la subiect", spuse Matt. El făcea acum pe tipul uşor sărit de pe ax şi pentru oricine îl privea, părea că bărbatul cu păr lung cînta pentru el. Chiar se legăna din cînd în cînd, în ritmul muzicii imaginare. Trecătorii din parc deviau chiar din drumul lor, ca să evite să se apropie prea tare de el.

-Kwan e furios. A aşteptat. Larkin i-a înmînat ceva mic. Nu pot să-mi dau seama ce este.

Dacă Faith a făcut o poză din unghiul potrivit, ar putea-o mări şi identifica ce anume era, un microcip sau un stick, poate. Deci aceasta putea fi nu doar o întîlnire ci un transfer efectiv de tehnologie. De ce aşa? De ce să nu transfere schiţele sau indiferent ce altă informaţie, electronic? Bani nu au fost transferaţi dintr-o mînă într-alta. Kwan nu stătea acolo cu o sacoşă plină cu bani, deci cel puţin plata lui Larkin fusese electronică.

Matt îi oferi răspunsul ţinînd echipa la curent cu schimbul.

-Kwan este nervos că informaţia a trebuit transmisă în felul acesta, dar se pare că autorul armei este de modă veche şi nu a vrut ca planurile să fie transmise prin internet. Un ticălos nenorocit, dar pentru noi e bine. Poate că s-a întîlnit cu Faith, glumi Matt.

Kwan vîrî în buzunarul hainei obiectul primit de la Larkin, după care îl pipăi cu palma, să se asigure că era la locul lui.

Matt continuă:

-Kwan vrea să ştie dacă proiectul e terminat. Larkin spune

că nu. Trei luni, poate şase dacă vor exista întîrzieri şi prototipul va fi gata. Dar poate conta pe proiectul pe care i l-a dat. Orice om de ştiinţă decent va reuşi să finalizeze ...Iisuse Christoase – vocea lui Matt deveni sobră şi mai scăzuă – să finalizeze EMP? A spus EMP?

Pentru o clipă totul se afundă în tăcere. Zîmbetul lui Faith păli. Cael îşi ţinu răsuflarea, apoi continuară ca şi cum nu ar fi auzit cuvintele.

Kwan a fost primul care a plecat. Larkin îl petrecu cu privirea, aparent amuzat, apoi o porni pe stradă, cu o mică pungă cafenie, cu tîrguielile lui, legănîndu-i-se firesc într-o mînă.

-Ryan, voi doi îl urmăriţi pe Kwan în timp ce eu transmit informaţiile, porunci Cael, pe un ton jos.

-Matt, asigură-te că Larkin se întoarce la vapor, apoi pune-te pe treabă. Cînd mă întorc, vreau să am gata pregătite benzile.

De cînd începuseră să-l urmărească pe Larkin, Cael şi ceilalţi nu-l scăpară din ochi pe Mills sau pe celălat din paza lui. Era neobişnuit ca Larkin să iasă singur; sau poate avea un alt fel de acoperire. Dar, din nou, se părea că nici unul din oamenii lui nu ştia că Larkin era trădător. Ce om întreg la minte ar putea crede că o armă cu impuls electromagnetic, în mîinile Coreei de Nord era o idee bună?

Despre ce discutaseră Larkin şi Mills acum două seri? Dacă Mills nu era implicat în afacerea EMP, atunci ce planuri făceau cei doi?

Treaba trminată pentru acum, Cael se uită în jos la Jenner. Rămase surprins să vadă că ea îl urmărea pe Larkin la fel de intens cum o făcuse el. Ea nu-l putuse auzi pe Matt, dar se pare că era atentă la tot. Ochii i se micşoraseră şi cînd văzu că el o privea, se uită în sus şi întrebă:

-Ce naiba pune la cale?

JENNER NU ERA PROASTĂ. În cei treizeci de ani ai ei avusese suişuri şi coborîşuri, dar *niciodată* nu a fost proastă. Larkin era vîrît în ceva murdar. E drept, nu era pregătită să-l plaseze pe Cael şi pe oamenii lui în tabăra băieţilor buni; în fond le răpiseră pe ea şi pe Syd şi nu se purtaseră prea amabil. Ea era ţinută în cătuşe, i se poruncea ce să facă şi era manevrată.

Dar nici nu-i făcuseră vreun rău; nu contau încheieturile iritate. Şi îl urmărise pe Cael, văzuse fracţiunea de secundă de şoc pe chipul lui în timp ce asculta comentariul băiatului care-i servise pe punte. Apoi expresia i se aspri şi nu se mai putu gîndi decît că era foarte, foarte fericită că nu era Larkin.

Nu renunţase total la ideea că nu fusese prinsă între băieţii răi şi băieţii buni, pentru că exista şi varianta cu băieţi răi şi băieţi şi mai răi. Totuşi, înclina din ce în ce mai mult să fie de partea lui Cael. El nu avea întîlniri clandestine cu un nord coreean – da, îl auzise pe unul dintre ei spunînd asta şi după cîte vedea ea, tot grupul nu făcea decît să-i urmărească.

-Ai de gînd să-mi spui ce se petrece aici? întrebă ea, pentru, poate, a mia oară. Mai curînd sau mai tîrziu va reuşi să-l obosească.

-Nu.

-Aş putea face o scenă aici, acum. Să ţip, să o iau la fugă, spuse ea încet.

-Nu uita de prietena ta, spuse Cael.

Dacă Jenner începea să-şi spună că el se afla de partea corectă a lucrurilor, mă rog, cît de corectă se putea avînd în vedere situaţia, era totodată conştientă că era capabil de orice ca să-şi atingă scopul.

Dar asta nu o opri să-l provoace, să insiste. Cum altfel ar putea afla ce vroia să ştie?

-Nu cred că i-ai face un rău lui Syd. Că o ameninţi, da. Că o sperii, categoric. Dar nu că i-ai face vreun rău.

-Vrei să-ţi testezi teoria? Vrei să-ţi pierzi privilegiul telefonului? adăugă el aplecîndu-se mai aproape de ea.

-Nu.

Dacă ea învăţa să-l cunoască, şi el făcea acelaşi lucru. El nu credea că o să se sperie dacă-i va tăia convorbirile cu Syd. Poate că Jenner îşi închipuia că nu o să mai aibă multă vreme nevoie de ea. Aşa zisa lor relaţie se întipărise în minţile destulor oameni. O putea ţine închisă tot timpul în apartament şi nimeni n-ar bănui nimic.

Faptul că înţelegea, nu o făcea să se simtă mai bine. El ştia că telefoanele erau importante pentru ea, aşa că le folosea ca pe o ameninţare, ca şi cum ar fi avut de-a face cu o adolescentă rebelă. Privilegiul de a vorbi la telefon!

Îşi duse mîna la o ureche, mutîndu-şi atenţia.

-Am înţeles, spuse el, nu pentru prima oară în ziua aceea, apoi îşi întoarse din nou atenţia spre Jenner.

-Larkin s-a întors la vapor.

-Adică s-a terminat excursia pe teren? Hip, hip, ura!

-Mai întîi trebuie să dau un telefon.

Şi Cael o luă de braţ şi o scoase afară din mulţime. Se îndreptară în pas rapid spre un parc din apropiere. În timp ce mergeau, Cael scoase un celular din buzunar şi formă nişte numere. Se opri, poruncindu-i în tăcere să stea unde era şi se îndepărtă de ea, suficient ca să nu-l poată auzi.

Deşi s-ar fi putut purta ca o adevărată pacoste şi să se ia după el – ce naiba ar putea face el într-un loc public ca acesta? – Jenner rămase totuşi locului. Îl lăsă în izolarea lui şi savură momentul de libertate.

Gîndeşte, gîndeşte. Nu prea avusese capul foarte limpede în ultima vreme şi de ce să-l fi avut? Viaţa ei fusese întoarsă cu susul în jos şi totul doar pentru că avusese ghinionul să i se redistribuie apartamentul de lîngă Larkin. În primul rînd, nu i se făcuse nici un rău fizic. În al doilea rînd, putea vedea singură

că Larkin nu era omul care pretindea a fi, nu chiar. Şi în al treilea rînd, Larkin avusese tocmai o întîlnire scurtă, clandestină, cu un asiatic care nu arăta chiar ca un băieţel nevinovat. O să-i facă lui Cael capul pătrat în fiecare zi, cu ăştia doi. *O să vadă el pe dracu'...*

Cael îşi termină conversaţia şi se întorcea acum spre ea, ştiind că nu se mişcase. Că rămăsese exact unde o lăsase. Bunăvoinţa ei din ultimele două zile îl făcuse mai puţin vigilent. Nu, el era întotdeauna vigilent; el nu se relaxa niciodată, dar începea să-i accepte bunăvoinţa ca reală.

Cînd se apropie de ea, Jenner îl întrebă:

-Deci, ce-ai fi făcut dacă în apartamentul meu ar fi fost repartizate Linda Vale şi Nyna Phippips?

-Aş fi improvizat.

-Improvizezi des, în domeniul tău de muncă?

-Mai des decît aş vrea.

-Ai fi dormit cu ele în pat?

Un zîmbet îi flutură pe chip.

-Îmi place de ele, dar nu chiar într-atît.

-Spune-mi ce se petrece. O să încerc să te ajut.

-Nu.

Cel puţin era cinstit cu ea. Putea să nu-i placă răspunsul, dar barem nu îi vindea gogoşi.

Se întoarseră înapoi, în direcţia pieţei. Cael spuse:

-Azi dimineaţă, în timp ce tu erai la duş, am vorbit cu cei din San Diego. O clipă, Jenner crezu că avea de gînd să o ameninţe din nou cu siguranţa lui Syd şi se încordă. Dar el spuse:

-Adam s-a plîns că domnișoara Hazlett s-a apucat să-şi îmbrace paznicii ca pe păpuşile Barbie. Ca să se distreze.

Inima îi căzu cînd îl auzi oferindu-i un alt nume, o altă piesă din puzzle. Sigur, Syd trebuia să-l ştie pe Adam, deci nu era chiar o informaţie cutremurătoare. Probabil că nici nu era

numele lui adevărat. Totuşi, anecdota era de nepreţuit pentru ea.

-Sper că paznicii ei sînt femei.

-Dumnezeule, aşa sper şi eu.

O putea vedea pe Syd scoţîndu-şi rochiile şi ţinutele de cocktail şi alegîndu-le pe cele mai bune pentru celelalte. De cîte ori ieşeau împreună la shopping, Syd era întotdeauna înnebunită să găsească ceva care să i se potrivească perfect lui Jenner. Ştiind că acum făcea acelaşi lucru, chiar dacă subiecţii atenţiei ei erau răpitorii care o ţineau ostatică, o făcu pe Jenner să se simtă mult mai bine şi lacrimi de fericire îi înţepau ochii. Syd era tot Syd. Îşi întoarse capul de la Cael, ca acesta să nu-i vadă reacţia emoţională. Cînd fu sigură că putea vorbi fără ca vocea să o trădeze, spuse:

-Mulţumesc.

-Cu plăcere.

La naiba, nu trebuia să-l placă, dar cînd el o luă din nou de braţ, atingerea o făcu fericită.

REVENIT PE VAPOR, în intimitatea apartamentului său, Larkin se aşeză la masa din salon, cu farfuria pe care o comandase, în faţa lui. Farfuria din porţelan fin era aproape în întregime plină cu felii groase de pîine proaspătă. Mirosul era dumnezeiesc, trezindu-i amintiri plăcute din copilărie. O linguriţă de argint se afla în borcanul cu dulceaţă de ananas şi caise, pe care-l cumpărase de la piaţa fermierilor.

De mulţi ani era atent la dieta lui. Da, îi plăcea să bea şi de cîteva ori încercase droguri recreative, dar se mîndrea cu faptul că se menţinea în formă. Obişnuise să meargă la o sală de gimnastică, exclusivistă şi urmase un regim riguros, limitat în hidrocarburi. Fără pîine. Fără deserturi. Şi totul, degeaba.

În ultima vreme începuse să se mai răsfeţe – la naiba, de ce nu? – dar nimic nu avea gustul pe care se aştepta să-l aibă.

Erau zile cînd nu îi venea deloc să mănînce. Cînd văzu borcanul cu dulceaţă, la piaţă, ştiu dintr-o dată că asta era exact ce vroia. Existau nenumărate feluri de dulceţuri şi jeleuri la bordul vasului, dar toate erau obişnuite. Nu îi făceau deloc cu ochiul, dar dulceaţa din ananas şi caise era altceva. Era exotică, atunci făcută, o trataţie gourmet.

Se pregătea tocmai să bage cuţitul în borcan, cînd un gînd cumplit îi trecu prin minte, îngheţîndu-l în loc. Dacă dulceaţa era otrăvită? Se simţea ca şi cum era urmărit în permanenţă de oameni. În curînd nu va mai conta, dar acum, cînd planurile lui mergeau ca unse, fără o fisură, acum conta mai mult decît orice. Vroia să plece în condiţiile lui, nu în ale altora. Nu vroia să moară zvîrcolindu-se pe jos, cu maţele sfîşiate de durere. Nu, cînd va pleca, va fi atît de aproape de o bombă încît nu va mai avea timp nici pentru un ultim gînd, cu atît mai puţin ca să simtă vreo durere.

Poate că bătrîna din piaţă l-a văzut venind şi a pus borcanul acesta apetisant chiar acolo, ca să-i atragă atenţia. Sau poate că l-a schimbat iute cu un alt borcan, în timp ce-l băga în pungă. Cine ştia de ce erau în stare oamenii ăştia? Nu părea să fie o havaiană, arăta mai curînd a orientală. Dacă fusese pusă acolo de ticălosul ăla de Kwan?

Sau poate că era un asasin în serie, alegînd turişti, fără discriminare, cu farmecul ei insular şi cu produsele ei inofensive. Poate că toate bunătăţile alea frumoase de pe masa ei conţineau cine ştie ce otravă exotică?

Sări de pe scaun şi se repezi la uşă, deschizînd-o spre bodigardul pe care-l postase acolo, la întoarcerea lui din Hilo. De acum înainte, vroia să aibă în permanenţă lîngă el pe unul din oamenii lui cei mai de încredere. Nu vroia să rişte.

-Tucker, intră.

Dean se afla şi el pe coridor şi prezenţa şefului pazei sale îl tulbură pe Larkin. Oare cei doi vorbiseră despre el? Puseseră

cumva la cale ceva mai cumplit decît otrava?

-Şi tu, Mills.

Cînd cei doi intrată în cameră, cu Dean închizînd uşa în urma lui, Larkin îşi lipi un zîmbet pe faţă.

-Trebuie să încerci asta, îi spuse pe un ton prietenos lui Tucker, obiectul atenţiei lui. Dean rămăsese mai în spate, urmărind scena cu ochi micşoraţi, aşa cum făcea adesea.

-Este atît de delicioasă încît trebuie să o împart cu cineva.

Luă o bucată de pîine moale, caldă, întinse pe ea un strat gros de dulceaţă şi i-o oferi bărbatului bănuitor.

-Mulţumesc, domnule Larkin, nu mi-e foame, spuse Tucker suspicios acum, la neaşteptata ofertă şi ţinînd felia de pîine ca şi cum ar fi fost o grenadă.

-Dar e bună. Încearcă.

Un strat fin de sudoare lucea pe pielea cenuşie.

-Nu, serios, eu ....

-Încearcă! răcni Larkin împingînd pîinea spre bărbatul uluit.

Tucker se uită în spate spre şeful lui, iar Dean îi răspunse cu o înclinare subtilă din cap. La asta, Tucker acceptă pîinea şi imediat muşcă din ea o îmbucătură serioasă. Mesteca, înghiţea, comenta despre cît de gustoasă era, apoi mai luă o îmbucătură – ştiind că asta îi cerea angajatorul lui, dar arătînd ca şi cum chiar ar fi savurat gusturile. Termină şi ultima bucăţică de pîine, în timp ce Larkin îl studia atent, aşteptînd vreun semn că dulceaţa fusese otrăvită.

Tucker, neştiind că ar fi putut fi otrăvit, părea foarte bine. Nu-l deranjase deloc ce mîncase. Larkin vorbi cîteva minute despre nimic şi despre totul, aşteptînd ca Tucker să cadă la podea şi să înceapă să saliveze sau să se zvîrcolească în dureri. Nu se întîmplă nimic. Larkin punea întrebări despre pasageri şi despre evenimentele mondene, întrebă dacă Tucker observase pe cineva care îl urmărea, dar de fapt abia dacă

acorda atenţie răspunsurilor omului.

Cînd se convinse că Tucker nu fusese afectat, Larkin îi porunci brusc să iasă şi se aşeză din nou la masă.

-Tu rămîi, îi spuse lui Dean şi buldogul lui personal îl ascultă ca întotdeauna.

După ce Tucker închise uşa, Larkin începu să întindă dulceaţă pe o altă bucată de pîine şi luă o muşcătură, fără să se mai gîndească la otravă. Aşteptă să simtă pe limbă o explozie de aromă de fructe , dar nu simţi decît zahărul. Dulceaţa era prea dulce şi pîinea avea un gust neplăcut de drojdie. Mai luă o îmbucătură dar şi aceasta era la fel de enervant de dezagreabilă ca şi prima.

Dădu drumul feliei de pîine în farfurie, dezamăgit şi furios. Ar fi preferat un cocteil Ghostwater, ceea ce şi va face pînă la sfîrşitul serii, dar pînă şi această plăcere trebuia temperată. Nu putea bea prea mult, pentru că băutura vorbea. Prea multe băuturi şi şi-ar putea lăsa faţada să cadă şi să le spună celor din jurul lui ce credea cu adevărat despre ei, bastarzi ticăloşi. Le-ar putea chiar spune ce planuri avea.

Cu alte cuvinte, nu prea va mai avea plăceri, în cele cîteva zile rămase. Tiffany Marsters încercase să flirteze cu el, curînd după ruptura cu Traylor, dar era prea sonoră şi prea agresivă. Chiar dacă el ar mai fi fost în stare să reguleze, tot s-ar fi gîndit de două ori înainte de a se încurca cu cineva ca ea. El prefera femeile care ştiau cine era şeful, iar ea, în mod sigur nu făcea parte dintre acestea.

-Domnule Larkin, este totul în regulă?

Larkin îşi smuci capul în sus. Uitase de Dean.

-Vrei? întrebă el împingînd farfuria spre el, cu dispreţ.

-Nu, domnule, mulţumesc.

-Nu este otrăvită, îl asigură Larkin.

Dean era întotdeauna calm şi senin, dar acum părea uluit.

-Sper să nu, spuse el.

O să fie tot atît de calm în ultimele lui clipe de viaţă? se întrebă Larkin. Sau se va dizolva într-o panică pură, nedisimulată?

Singura plăcere care-i mai rămăsese lui Larkin era aceea de a-şi imagina moartea tuturor celor din jurul lui. Într-un fel era mare păcat că el nu va supravieţui suficient ca să vadă totul. Dar îşi putea imagina şi uneori imaginile păreau atît de reale încît avea senzaţia că le putea atinge.

Avea uneori dureri atît de mari încît nu ştia cum va mai putea suporta zilele care-l despărţeau de moarte. Totuşi, trebuia să aştepte; dacă detona bombele în timp ce lumea se afla în port, numărul supravieţuitorilor creştea prea mult. Cînd vasul se va duce la fund, puţinii pasageri care aveau să supravieţuiască exploziei se vor trezi efectiv în mijlocul oceanului imens, răniţi şi speriaţi, într-un întuneric complet, cu excepţia luminii flăcărilor de la vaporul care ardea, pînă cînd ce va rămîne din acesta se va duce la fund şi atunci vor rămîne plutind pe bucăţele de sfărîmături, într-o noapte neagră cum nu şi-ar fi putut-o imagina vreodată.

Îi vroia morţi pe toţi. Vroia ca lumea să-şi amintească de Frank Larkin şi de felul în care dusese după el, pe fundul oceanului, toate oile astea proaste.

Cu puţin noroc, nici supravieţuitorii nu vor supravieţui prea mult.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

- UNDE MĂ DUCI? Jenner aproape că alerga, încercînd să se ţină după Cael care înainta repede de-a lungul culoarului lung, pustiu. O ţinea de mînă, ceea ce părea a fi mai bine decît obişnuita strîngere de braţ, ca o menghină, în cazul în care dădeau peste cineva. Pînă acum, nu se întîmplase asta.

Cînd el văzu că ea se lupta să se ţină după el, îşi micşoră pasul – doar puţin, dar suficient ca ea să-şi mai revină.

-Am lucruri de făcut în după-amiaza asta.Tu o să stai cu Faith, o vreme.

-Adică *ea* o să stea *cu mine*. Ah, ca în *babysitting*. Nu-i plăcea cîtuşi de puţin.

Dacă era gata să facă o pauză de Cael Traylor, pe Faith nu o ştia deloc. Cunoştea faţada, dar Faith era şi ea dedublată, ca şi Cael: o persoană publică, una, privată. Femeia publică era rafinată, serenă, tăcută şi aparent, înţeleaptă. Dar cum era Faith cea privată? Ei bine, o să afle cît de curînd.

Cael ciocăni, uşa se deschise şi fură primiţi înăuntru. Primul lucru pe care-l văzu Jenner a fost că Faith nu era singură. Se afla acolo şi Tiffany, stînd pe o sofa albastră, cu picioarele lungi încrucişate, cu ochii lansînd pumnale. Amîndouă erau îmbrăcate lejer, neoficial, ca şi Jenner. Ţinutele lor erau scumpe, păstrînd o linie clasică, chiar şi rochiţa de vară, colorată, a lui Tiffany.

Amintindu-şi ce-i spusese Syd despre apartamentul pe care-l alesese pentru ele – mult albastru şi două dormitoare –

Jenner se întrebă dacă nu cumva aici ar fi trebuit să stea cu Syd, dacă lucrurile nu ar fi luat-o complet razna. Din cîte ştia ea, erau o sută de apartamente exact ca acesta, deşi, aşa cum îi spusese Syd, fiecare apartament era altfel decorat.

-Două ore, spuse Cael simplu, apoi o lăsă pe Jenner cu cele două femei care o studiau ca şi cum ar fi fost o insectă sub microscop.

Nu-i plăcea poziţia asta şi-şi îndreptă spatele.

-Ce, n-aţi mai văzut niciodată de aproape un prizonier şantajat, ameninţat, *extrem* de cooperant?

Tiffany rîse; era un rîs sincer, puţin gutural, cu totul altul decît rîsul strident pe care-l afişa în public.

Faith se abţinu.

-Noi nu ne facem decît treaba. Vrei ceva de băut?

-Nu, mulţumesc.

-Atunci aşează-te şi simte-te bine.

Pînă acum Faith cea privată nu se deosebea prea mult de Faith cea publică. Jenner era nerăbdătoare să vadă cît va dura asta. Îşi alese un scaun care o punea cu spatele la perete.

-Sînteţi întotdeauna aşa de politicoase cu oamenii pe care-i răpiţi?

Cele două femei se priviră, într-o comunicare tăcută, plină de înţelesuri şi Jenner se simţi ca un interlop. Un interlop fără voia lui, dar totuşi ... femeile astea, echipa asta, era închisă. Ea era outsiderul, dar la naiba, nu ea ceruse să fie aici.

Tiffany a fost cea care spuse:

-Pentru noi, este prima. Răpirile nu fac parte din procedura noastră standard.

-Dar sînteţi întotdeauna gata să faceţi tot ce trebuie făcut ca să vă atingeţi scopul.

-Da, răspunse Faith, calmă dar cu convingere - şi ai face bine să nu uiţi asta pînă cînd se termină totul. Eşti sigură că nu vrei puţin ceai?

Jenner se uită de la una la cealaltă şi îşi impuse să ţină minte că, asemenea lui Cael, erau profesioniste. Şi dedicate muncii pe care o făceau, indiferent care era aceea. Presupuse că oricare dintre ele ar fi putut pune stop fără probleme oricărei rezistenţe din partea ei, ceea ce ea nu avea de gînd să facă. Nu vroia să piardă privilegiul convorbirilor cu Syd.

Se lăsă uşor pe spate, puţin mai relaxată.

-De fapt, mi-ar surîde un ceai fierbinte.

Faith zîmbi, ca orice altă gazdă amabilă.

-Cum să nu. Tiffany?

-De ce nu? Poate că am putea căpăta şi cîteva sendvicele cu castraveţi, adăugă ea cu un zîmbet uşor păcătos.

Tiffany făcea parte dintre femeile care emanau sexualitate. Era superbă, bine făcută, exotică şi felul în care se mişca era inconştient senzual. Stînd acolo, privind-o, Jenner nu se putu împiedica să nu se întrebe dacă Tiffany şi Cael ... nu, nu vroia să ajungă aici. Siimţi că i se înroşesc obrajii. Ca şi cum i-ar fi păsat dacă cei doi se culcaseră împreună! Mă rog, el dormise cu ea în aceste zile, în sensul cel mai literal, dar nu exact la *dormit* se gîndea ea, cînd se întrebase despre Cael şi Tiffany.

Faith comandă room service: ceai fierbinte, cu fructe şi prăjiturele asortate. Apoi mai spuse că oaspetele ei ar dori cîteva sendviciuri cu castraveciori, dar cum acestea nu se aflau pe lista de meniu, le-ar fi recunoscătoare dacă totuşi ar fi posibil.

Cînd Faith termină, Tiffany spuse:

-Ar fi trebuit să-l ceri pe băiatul acela drăguţ, blond, să aducă room service-ul.

Cînd răspunse, Faith nu zîmbea deloc.

-Dacă Matt lucrează în după-amiaza asta la livrări, o să reţină numerele apartamentelor noastre. Din cîte ştiu, e de serviciu pe punte.

Tiffany îşi studie unghiile lungi.

-Bietul băiat, el şi Bridget au tras chibritele scurte, în chestia asta. Camerele în care este cazat echipajul nu sînt la fel de frumoase ca apartamentele şi nici nu stau singuri. Sigur, berea de şaptezeci şi cinci de cenţi de la bar compensează o parte din inconveniente, dar Matt trebuie să-şi ascundă bine aparatura, ca să nu-şi vîre nasul în ea colegii de cameră şi cred că el şi Bridget trebuie să se duşeze cu celularele la ei.

-Tiffany, o apostrofă Faith pe un ton de cenzură, privind intenţionat spre Jenner.

-Lasă, nu este total în întuneric.

Spunînd asta, Tiffany se întoarse să se uite direct la Jenner şi spuse:

-Te-ai purtat ca un adevărat soldat, Redwine.

Ca şi cum ar fi avut de ales! Jenner îi întîlni calm privirea şi spuse:

-Pupă-mă-n fund.

Amîndouă femeile izbucniră în rîs şi cînd se potoliră, Tiffany adăugă:

-La naiba. Îmi place de ea.

CAEL REASCULTA înregistrarea scurtei întîlniri din după-amiaza aceasta dintre Kwan şi Larkin, cu pielea făcîndu-i-se ca de găină cînd îl auzi pe nord coreean rostind EMP. Vorbise cu contactele lui guvernamentale de cîteva ori, pe celularul securizat. Imediat, agenţii de pe insulă preluară urmărirea lui Kwan, degrevîndu-i pe Faith şi Ryan, pentru ca aceştia să revină pe vapor, să-şi reia îndatoririle de aici. Agenţii de pe insulă urmau să-l supravegheze îndeaproape pe Kwan, în noaptea asta; acesta rămînea sub supraveghere şi de îndată ce soseau acolo cei în drept, avea să fie reţinut.

Deşi localizaseră unul dintre contacte, misiunea nu se sfîrşise. Pînă cînd nu vor descoperi cine era trădătorul de la celălalt capăt al firului, exista posibilitatea unei alte vînzări, al

unui alt transfer de informaţii. Una dintre fotografiile făcute de Faith identificase obiectul pe care Larkin i-l dăduse lui Kwan: un stick. Probabil că FBI avea mijloacele să descopere originea acestuia, dar dacă nu, singurul lor fir rămînea Frank Larkin.

Ştiind acum exact ce anume făcea Larkin, Cael simţi din nou un dispreţ profund pentru bărbatul pe care-l supraveghea. O armă nucleară avansată, cu impuls electromagnetic, în mîini greşite, ar fi un coşmar pentru întreaga omenire. El nu ştia prea multe despre impulsurile electromagnetice decît că acestea, împreună cu electronica, însemnau dezastru. Lumea modernă opera cu ajutorul computerelor. Descoperă un mod eficient de a opri aceste computere şi vei dezlănţui iadul. Un EMP nu era un ucigaş de oameni – decît dacă acei oameni s-ar fi aflat în avioane care ar fi devenit brusc incontrolabile, pentru că toate circuitele lor ar fi fost prăjite – dar oricum, era al naibii de sigur că acest fel de tehnologie nu avea ce căuta în mîinile unei naţiuni incontrolabile.

Cael îi menţionă contactului său din D.C. că îl bănuia pe Larkin că mai punea la cale şi altceva, necinstit. Nu avea nicio dovadă, doar ceva ciudat într-unul din dialogurile ascultate şi un sentiment neliniştitor că ceva nu era în regulă.

Contactul îi răspunse:

-Ţine-l sub supraveghere. Oricum trebuie s-o faci, pînă cînd aflăm cine vinde tehnologia. Dacă afli ceva concret, comunică-mi şi eu o să transmit informaţia celor în măsură.

Puţin înainte de cele două ore de cînd o lăsase pe Jenner, Cael ciocăni la uşa lui Faith şi a lui Ryan, gata să-şi ia albatrosul. Înainte de a se deschide uşa, auzi un hohot de rîs care îl făcu să se chircească. *Asta* nu era corect. Ce mai făcuse ticăloasa aia mică?

Faith îi deschise şi el intră repede, cu ochii după Jenner. Se simţi mai sigur cînd văzu unde era şi ce făcea. Jenner şi

Tiffany stăteau una lîngă alta pe canapea şi rîdeau. Îşi întoarseră capetele spre el; zîmbetul lui Jenner se stinse imediat. Era ceva în ochii ei ...

Ignoră gîndul, deşi fiecare instinct din el intra în alertă.

-Ryan nu s-a întors încă?

-Nu. După golf, urma să se întîlnească la un pahar cu Căpitanul Lamberti. Trebuie să apară, răspunse Faith.

Cael arătă cu capul spre canapea.

-Ce se petrece cu astea două?

Faith zîmbea mînzeşte şi amuzat totodată.

-Se pare că au multe în comun.

Dumnezeule din Ceruri. Cael nu-şi putea ascunde expresia oripilată. Orice bărbat de pe vaporul acesta ar trebui să-şi simtă testiculele strîngîndu-i-se de teamă. Ale lui se strînseseră.

Jenner se ridică şi veni spre el, fără să i se fi cerut. Indiferent cum reacţionaseră testiculele lui, îi plăcea asta. Îi plăcea să o vadă apropiindu-se, îi plăcea să simtă cum întregul lui sistem intra în alertă.

-Este timpul să o sun pe Syd, spuse ea.

Cael se uită la ceasul de la mînă. De fapt, timpul fusese uşor depăşit.

-Nu vreau să întîrziu prea mult, ar putea să-şi facă griji.

-Dumnezeu să ne ierte dacă ostaticul este cumva deranjat.

Jenner pufni. Comentariul lui nu o atinsese.

-Şi după asta, care este programul pentru diseară? Cină? Un spectacol? Karaoke?

-*Fără* karaoke, spuse el hotărît.

-Îl susţin. Crede-mă, nu e un lucru plăcut să-l auzi pe Cael cîntînd, spuse Tiffany.

Cael îi aruncă o privire de avertizare peste umărul lui Jenner. Tiff îşi flutură doar mîna spre el.

-Zău, şefu', ar trebui să-i oferi puţină distracţie. Am auzit că astăzi s-a purtat frumos.

-Nu a avut de ales.

Dar a avut. Exista cooperarea dar mai exista şi a face *exact* ce vroia el ca ea să facă. Jenner o brodise perfect, astăzi.

-Un chitarist local susţine diseară un concert. Ryan şi cu mine mergem, spuse Faith.

-Merg şi eu, spuse Tiffany.

-Înseamnă că noi nu mai are rost să mergem, dacă toată lumea o să fie acolo, cu ochii pe Larkin.

Jenner scoate un sunet batjocoritor.

-Eu sincer abia aştept încă o seară în care să fiu încătuşată de scaun, în timp ce el îşi omoară vremea cu laptopul. Nu la asta visează orice femeie, cînd se înscrie într-o croazieră?

Pe chipul lui Tiffany înflori un zîmbet. *Uh, oh,* oftă Cael în gînd. Tiffany se ridică în picioare.

-Am o idee. Cael, tu poţi rămîne în apartament să lucrezi, în timp ce Jenner şi cu mine facem turul punţilor.

-Nici peste cadavrul meu, ripostă Cael fără ezitare.

-O pot ţine sub control, spuse Tiffany şi el trebui să admită că aşa era. Un fundaş ar fi avut probleme grele să treacă peste ea. Jenner nu ar avea nici o şansă.

Totuşi ...

-Avînd în vedere reputaţia ta şi scenariul nostru, nu crezi că ar părea cel puţin ciudat ca voi două să deveniţi dintr-o dată prietene?

Tiffani îşi aruncă părul pe state.

-În ultimele două zile am băut mult mai puţin. Scuze sobre, puţină compasiune reciprocă, aşa, ca între fete, faţă de un anume domn cu morală dubioasă şi bingo, sîntem, brusc, prietene pe viaţă.

Suna ca o descriere a infernului.

Se uită în jos la Jenner care etala o jumătate de zîmbet mulţumit. Ea ştia al naibii de bine că nu o să le lase pe ea şi pe Tiffany libere, printre oameni nevinovaţi. O putea ţine încuiată

în apartament, doar că el nu o să facă asta. Oftă şi cedă, cu o excepţie:

-Fără karaoke.

DEAN MILLS ÎŞI URMĂREA şeful de la distanţă, în timp ce acesta îşi croia drum prin barul aglomerat. Era cam devreme pentru afurisitele alea de cocteiluri Ghostwater, dar Larkin sorbea deja dintr-unul, în timp ce-şi făcea rondul. Larkin fusese întotdeauna dificil şi imprevizibil, dar în public arbora un comportament blînd, sofisticat, care prostise mulţi oameni deştepţi. Nu făcea asta acum, deşi ar fi trebuit. În schimb, părea să se degradeze, zi cu zi, ceas de ceas.

Dean înţelegea de ce el şi ceilalţi acceptaseră să participe la jaful care avea să se petreacă peste cîteva zile, pe mare, dar ce cîştiga Larkin din asta? Spunea că avea probleme financiare – nu le avea toată lumea? – dar în cazul unui om în poziţia lui Larkin, asta se rezolva prin ajustarea investiţiilor şi a afacerilor financiare şi prin vînzarea uneia sau a cîtorva viloaie. Sigur, avea şi o oarecare satifacţie în a lua de la toţi oamenii ăştia pe care îi dispreţuia, dar se părea că avea să piardă mai mult decît cîştiga, dacă planul era cel pe care îl ştia Dean. Larkin spusese că avea datorii din ce în ce mai mari şi că vroia să scape de toate astea, că oamenii îl vor crede mort dacă vaporul se va scufunda , dar cu atîtea celulare, laptopuri şi un echipaj numeros, dotat cu echipamentele cele mai moderne, părea logic să presupună că cineva ar putea descoperi numele celor implicaţi, înainte ca bombele să explodeze.

Poate că existau totuşi cîteva amănunte pe care Larkin nu le împărtăşea, un fel de plan separat. Ceea ce ar semăna cu ticălosul ăsta.

Episodul de mai devreme, cu Tucker şi bucata de pîine îl scosese din minţi pe Dean şi nu reuşise să uite imaginea lui Larkin scuturînd bucata de pîine în faţa lui Tucker şi cerîndu-i

să muşte din ea. Evident, Larkin bănuia că mîncarea fusese otrăvită, ceea ce era cît se putea de absurd.

Partenerii cuiva într-o crimă trebuie să fie raţionali. Un lunatic nebun într-o echipă nu va creşte şansele de a-şi face treaba şi de a ieşi curaţi – dacă puteai numi incendierea şi scufundarea unui vapor şi uciderea unei încărcături de oameni bogaţi, de rahat, o treabă „curată".

Ce vroia Dean era simplu: el vroia banii. Obosise să mai primească ordine de la ticăloşi ca Larkin. Banii pe care i-ar obţine din prada asta îl vor instala într-o ţară din America Latină pentru tot restul vieţii.

Comportamentul recent al lui Larkin îl îngrijora, dar era prea tîrziu să modifice planul. Bombele fuseseră instalate; mecanismul detonatorului se afla în mîini bune. Dar la naiba, o să se simtă uşurat cînd se va fi terminat totul şi se va afla pe un alt vas, departe de afurisita asta de capcană ucigătoare.

ÎNTORCÎNDU-SE ÎN APARTAMENT, Jenner fu surprinsă să vadă un bărbat postat încă în faţa uşii lui Larkin. Grozav. De obicei nu era nimeni pe coridor, dar acum părea că cineva va fi întotdeauna la curent cu venirile şi plecările lor. Nu-i plăcea asta şi-şi imagină că lui Cael îi plăcea chiar mai puţin.

Intrînd, o găsiră acolo pe Bridget, aranjînd frumos pe pat ţinutele lor de seară: smochingul lui, rochia ei neagră, fără bretele, ceea ce însemna că Faith şi Tiffany vorbiseră deja cu ea la telefon, comunicîndu-i planurile pentru seara aceasta.

Peste cîteva ore se aflau pe punte, cu briza serii plăcut răcoroasă, cu strînsoarea lui Cael pe braţul ei, uşoară, ca şi cum nu mai avea nevoie să o ţină fizic în loc. Jenner simţea că se relaxează ascultîndu-l pe chitarist cîntînd o versiune obsedantă a unei melodii clasice, al cărei nume îl uitase. Cîntec după cîntec, unele vesele, altele care-ţi tăiau respiraţia în lucrătura complicată a coardelor, altele, mai romantice. În ciuda anilor

petrecuţi în Palm Beach, Jenner nu ştia prea multe despre muzica clasică, pentru că evita simfoniile. Dă-i un test Bon Jovi şi va cîştiga de fiecare dată. Întreab-o dacă melodia care se cînta acum fusese scrisă de Bach sau de Beethoven sau de alt tip de mult pe lumea cealaltă şi va pierde jalnic.

Dar îi plăcea. Întregul moment era magic. Muzica, briza, bărbatul de la braţul ei. Deşi nu i-ar fi putut niciodată mărturisi lui Cael sau oricui altcuiva, el era o parte importantă din pachetul care făcea din acest moment, unul special.

Chitaristul stătea pe un scaun care fusese aşezat pe o mică platformă improvizată iar ascultătorii stăteau pe scaune frumos rînduite, aproape de scenă sau dispuse în cerc, în jurul acesteia. Ea şi Cael stăteau în picioare, spre spatele mulţimii, lăsînd notele să fie purtate spre ei. Era o seară cît se poate de formală: smochinguri şi rochii de seară, bijuterii şi pantofi fabuloşi. Cael arăta superb, deşi îi era imposibil să-i spună că remarcase asta. Era ceva special, un bărbat dur, în smoching. Încerca să ignore asta, dar nu-i era uşor.

Muzicianul îşi termină recitalul cu o melodie extrem de ritmată, care părea imposibil de obţinut de la o chitară acustică. Jenner se pomeni că-şi ţinea răsuflarea cînd el termină şi atunci, împreună cu toţi ceilalţi, aplaudă cu entuziasm. Se uită în sus la Cael, care, ca şi ea, apreciase muzica. Poate că era chiar fericit că cedase şi o însoţise la acest eveniment.

Brusc, îi simţi trupul încordîndu-i-se şi privirea lui se întoarse spre cineva aflat chiar în spatele ei; altfel, ar fi fost surprinsă să simtă pe umăr bătaia uşoară. Păstrîndu-şi zîmbetul, se întoarse cu faţa spre femeia cunoscută.

-Chessie! ce plăcere să te văd aici, spuse Jenner străduindu-se să fie cît mai încîntată, ajutată şi de faptul că îi plăcea sincer de ea.

Chessie Fox şi soţul ei, Mike, nu erau ce ar fi spus ea, prieteni apropiaţi. Erau cu vreo zece ani mai în vîrstă decît ea

şi mai implicaţi în creşterea copiilor decît în activităţile de caritate de care se ocupau Jenner şi Syd, dar ocazional, circulau în aceleaşi cercuri.

Chessie era îmbrăcată într-o rochie roz, care striga „ banii nu înlocuiesc obligatoriu bunul gust", dar diamantele din urechi şi cele care se odihneau pe bustul ei masiv, erau destul de reale. Părul blond era pieptănat simplu şi dat cu fixativ, să se supună; costumul lui Mike era scump şi croit pe trupul lui. Erau oameni cumsecade, care-şi trăiau viaţa aşa cum vroiau şi nu-şi făceau griji pentru nimic altceva.

Jenner îl prezentă pe Cael celor doi Fox şi el se purtă fermecător ca întotdeauna. Părea că putea fi devastator de fermecător cu oricine, numai cu ea, nu. Zîmbi, îi strînse mîna lui Mike, apoi îşi petrecu uşor un braţ pe după talia lui Jenner. În urmă doar cu cîteva zile, inima i-ar fi bubuit de revoltă că era pusă în situaţia de a juca acest rol, dar în seara aceasta părea destul de firesc.

-Pot spune că sînt surprinsă că nu te-am văzut pînă acum, spuse Chessie rîzînd, dar primele zile mi le-am petrecut în pat, dînd la raţe, apoi, ultimele două, încercînd să mă acomodez. Vaporul acesta se presupune că este extrem de bine construit şi stabil, dar nu destul, pentru mine.

-Sper că nu mai ai rău de mare, spuse Jenner. Şi ea îşi făcuse griji cu asta, dar nu avusese nici un moment de rău. Lîngă ele, Cael şi Mike purtau una dintre discuţiile acelea între bărbaţi, despre sport şi investiţii şi politică. Nu le acorda atenţie, aşa cum probabil nici Mike nu le acorda lor. Cael, totuşi, auzea precis fiecare cuvînt pe care-l spunea ea.

-Nu, acum sînt bine. M-am dus la magazinul cu cadouri şi mi-am făcut un stoc de Dramamine şi ghimbir, contra greţurilor şi mi-am luat şi brăţara asta magnetică, să mă ajute.

Îi arătă lui Jenner o brăţară mică, simplă, care-i încercuia încheietura mîinii.

-Îmi pare bine. Este păcat să-ţi petreci vacanţa, bolnavă.

Chessie se lumină.

-Este atît de plăcut să vezi aici pe cineva cunoscut. Am mai văzut cîteva chipuri familiare, dar sincer, nu am văzut atîţia oameni cîţi aş fi crezut că o să întîlnim.

-Ştiu ce vrei să spui. Şi ea fusese surprinsă să vadă aici atît de puţini oameni cunoscuţi.

-Este şi Sydney aici? întrebă Chessie cercetînd zona cu privirea.

-Nu, Syd a făcut o răceală la stomac chiar înainte de îmbarcare. Am vorbit cu ea puţin mai devreme. Se simte mai bine, deşi mi-a spus că încă nu s-a refăcut complet.

-Cred că e tare nefericită că a pierdut croaziera. V-ar face plăcere să ne însoţiţi la cină? continuă ea, prietenoasă.

Jenner zîmbi.

-Mulţumesc, dar ne-am făcut deja planuri cu un cuplu de prieteni.

După care Jenner se întoarse spre Cael, a cărui expresie nu se schimbase cîtuşi de puţin.

-Crezi să trebuie să mergem?

Cael se uită la ces.

-Am întîrziat deja cinci minute.

Cei doi Fox îşi luară la revedere şi Jenner le promise că vor cina împreună cu altă ocazie. În timp ce se îndepărtau, Cael spuse, cu blîndeţe în glas:

-Te-ai descurcat foarte bine.

-*Pot* să fiu şi rezonabilă, spuse ea.

Răspunsul fu un sunet ciudat, scurt, sugrumat, adînc în beregata lui.

Jenner îi văzu pe Faith şi Ryan în partea cealaltă a încăperii, Ryan în smoching, sprijinindu-se în bastonul lui şi Faith într-o rochie de seară de culoarea bronzului, uluitoare, care-i învăluia cu graţie curbele. Erau un cuplu frumos, cu un

fel de sofisticare confortabilă, relaxată. Dacă nu ar fi ştiut ce ştia, n-ar fi zis niciodată că ei nu erau chiar ceea ce păreau a fi.

Seara nu a fost numai distracţie şi jocuri. Frank Larkin se afla şi el acolo, cu buldogul lui de bodigard, aproape ... dar nu prea aproape. Nu-i plăcea cum se uita Larkin la ceilalţi pasageri. Chiar şi cînd stătea de vorbă cu ei, zîmbind, părînd unul dintre ei, ceva nu mergea. Îi făcea mai uşoară treaba cu alesul părţilor, buni şi răi.

Ceva nu era cum trebuia, cu el, îşi spuse Jenner şi se mira de ce nimeni dintre cei cu care vorbea nu părea să-şi da seama. I se părea că se deteriorase, că devenea tot mai agitat, de la o zi la alta. Hainele, deşi din cele mai fine materiale şi scump croite, nu îi veneau chiar bine. Parcă pierduse din greutate şi nu se obosise să-şi cumpere altele sau să le dea pe cele vechi la ajustat, ceea ce nu avea sens pentru cineva care se obosise înainte să aibă asemenea haine...

Toţi ceilalţi din croazieră aveau pe cineva cu ei; un prieten, o soţie, un iubit ... un Cael. Dar Larkin era singur. El nu numai că avea un apartament de lux mare, numai pentru el şi făcea această călătorie de două săptămîni fără un companion de drum, dar îi şi ţinea pe ceilalţi la distanţă. Chiar şi cînd făcea conversaţie de circumstanţă, plimbîndu-se prin mulţime şi jucînd rolul gazdei atente, era tot distant şi singur. Era trist, într-un mod sordid.

Abia începuseră să stea de vorbă cu Faith şi Ryan, cînd li se alătură Tiffany. Avea o rochie neagră, foarte scurtă şi lejeră, care lăsa puţin loc imaginaţiei şi pantofi cu tocuri de peste zece centimetri, care o ridicau la înălţimea lui Cael; cum putea merge pe tocurile alea, era un mister pentru Jenner. Dacă nu toată lumea asistase la scena lui Tiffany din prima lor seară pe mare, foarte mulţi auziseră cel puţin despre ea. Cînd Tiffany se întoarse spre Jenner, toţi ochii se îndreptară spre micul lor grup.

-Îţi sînt datoare scuze, spuse ea cu o voce calmă şi la un nivel sonor normal. Pentru ca unii să o poată auzi, fără ca totuşi să creeze impresia că dădea un spectacol. Zîmbetul ei era strălucitor.

-O să te bucuri să afli că am renunţat la alcool pe durata croazierei şi nu o să-mi pară rău dacă nu o să mai văd un Ghostwater în faţa ochilor. Nu-mi place să fiu o beţivă rea, termină ea cu o voce caldă.

Îl salută chiar şi pe Cael, deşi atitudinea ei era vizibil mai concediantă.

-Îmi pare rău. Şi mă bucur că te simţi bine în croazieră, chiar dacă eu am făcut tot posibilul să stric totul.

El înclină politicos din cap, nu spuse nimic şi o trase pe Jenner mai aproape de el. Privirea pe care i-o aruncă lui Tiffany era una de uşurare şi, mai vizibil, de suspiciune. Oare făcea parte din joc sau el era sincer surprins de această evoluţie?

Tiffany îşi reîntoarse atenţia spre Jenner.

-Încă o dată, îmi pare rău că te-am tîrît în drama mea. Sînt iertată?

-Desigur.

Tiffany îşi oferi mîna. Jenner i-o luă şi simţi că ceva îi este apăsat în palmă. Era mic, pătrat ... un bilet? După ce-şi dădură mîna, Jenner mai aşteptă cîteva secunde înainte de a se uita pe furiş în palmă. Inima îi sări în gît; gura i se uscă.

Nu era un bilet. Era un prezervativ în ambalajul lui

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

JENNER STRÎNGEA PREZERVATIVUL ÎN MÎNĂ, simţind că nu mai avea suficient aer. Ce naiba...? Ambalajul de plastic foşni şi speră ca nimeni altcineva să nu mai fi auzit zgomotul foarte slab. Îi aruncă o privire iute lui Tiffany, apoi spuse:

-Trebuie să mă duc să mă pudrez.

-Te însoţesc eu, spuse Tiffany.

Cael se uită lung la ea. Nimeni nu-i mai acordase lui Jenner o atenţie atît de insistentă, ca el. Era ca şi cum i-ar fi cunoscut fiecare inspiraţie, ca şi cum i-ar fi surprins fiecare tresărire a expresiei. Ea spera doar să nu arate atît de panicată pe cît era. Simţea că lui nu-i plăcea să plece cu Tiffany, dar în fond, ce-o să poată el face? Erau prea mulţi oameni în apropiere, ascultîndu-i în continuare şi el nu-i putea interzice să se ducă la baie, pentru numele lui Dumnezeu. Şi Cael îi dădu drumul, plimbîndu-şi degetele pe braţul ei ca şi cum ar fi spus *Întoarce-te repede.*

Plecă împreună cu Tiffany, în acelaşi pas şi o auzi pe Faith spunînd în spatele lor:

-Şi eu trebuie să-mi pudrez nasul; cred că mă duc după ele.

Ryan făcu un comentariu uşor amuzat, despre femeile care mergeau la toaletă, la pachet. Cael rămase tăcut. Jenner nu se uită înapoi, pentru că ştia ce o să vadă: un bărbat foarte suspicios.

Ea avea lucruri mai importante în minte. De ce naiba îi vîrîse Tiffany un prezervativ în mînă? Credea oare că va avea nevoie de el, sau era doar o glumă?

Cînd intrară în cea mai apropiată toaletă, mai era acolo o singură ocupantă, o femeie cu părul alb, care se dădea cu ruj, în oglindă. Femeia zîmbi. Înclină din cap şi plecă. De îndată ce dispăru, Tiffany verifică cele cinci cabine, să se convingă că erau singure, după care Jenner întinse mîna, cu prezervativul în palmă.

-Ce naiba?

Faith văzu ce avea Jenner în mînă.

-Tiffany! strigă ea, cu dezaprobare în glas.

Slavă Domnului că *cineva* şi-a dat seama că prezervativul nu avea ce căuta aici, avînd în vedere circumstanţele, îşi spuse Jenner.

Apoi, Faith continuă;

-Unul? Ce să facă doar cu *un singur* prezervativ?

Jenner se holbă la ea fără să-i vină să creadă. Apoi flutură pacheţelul mic, zornăitor, în direcţia lui Tiffany.

-Ce nu-mi spuneţi mie? Ce vă face să credeţi că am nevoie de el?

Tiffany oftă.

-La naiba. Te-ai speriat, da? Îmi pare rău. Este doar că.... te-am văzut cum te uitai azi la el şi mi-am imaginat că dacă te decizi să-i călăreşti oasele, o să trebuiască să fii pregătită.

Tiffany se uită apoi Faith.

-Şi sincer, dacă are nevoie de mai mult decît de unul, şi le poate cumpăra de la magazinul de pe vas. Acesta este pentru extremă urgenţă.

Jenner căscă gura la ea.

-Şi ai decis că cel mai bine este să mi-l pasezi în public, cu o strîngere de mînă?

Zîmbetul lui Tiffany deveni diabolic.

-Asta a fost doar pentru amuzament!

-Amuzament!

-Trebuia să-ţi fi văzut faţa.

-Da, nostim. Ha, ha. Ce te face să crezi că vreau să-l călăresc pe Cael?

Poate faptul că într-adevăr *vroia*. Încerca să reziste din toate puterile ei, mai ales cînd se trezea în braţele lui şi el era aproape gol, şi – *Te rog, nu ajunge pînă acolo!* Atîta vreme cît circumstanţele erau cele care erau, nu o să se întîmple să-i călărească oasele ... spera că nu. Tentaţia era atît de puternică încît era aproape dureroasă.

Tiffany spuse:

-Zău aşa. Felul în care vă uitaţi unul la altul...

-Ca şi cum în orice clipă ar urma să aibă loc o crimă? replică Jenner sec.

-Chiar se poate muri din cauza sexului? Pentru că pare tot mai mult să se întîmple asta şi unul dintre voi trebuie să facă prima mişcare. Iar acela eşti tu, pentru că nu o să fie Cael.

Ceea ce o făcu pe Jenner să îngheţe, deviind o clipă de la pistă. Se întrebă, indignată:*Şi de ce naibii nu?*

Întrebarea tăcută trebuie să i se fi citit pe chip, pentru că Faith îi explică cu blîndeţe:

-El te-a răpit. Tu eşti total sub controlul lui, aşa încît el nu va face nici o mişcare, indiferent cît de mult şi-ar dori asta. Nu ar fi cinstit. Cael are el defectele lui ...

-Ai grijă să nu audă că ai spus asta, mormăi Tiffany, dar fu ignorată.

-Ce vă face să credeţi că eu vreau ...

Ambele femei o priviră ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile, deşi ea nici nu-şi terminase fraza. În regulă, erau bune observatoare. Asta făcea parte din meseria lor, presupuse Jenner. Îşi aruncă braţele în lături, atît de frustrată încît îi venea să dea în cineva.

-Voi v-aţi gîndi vreodată să vă implicaţi într-o relaţie cu un bărbat, în situaţia asta? întrebă ea uluită de ce scosese pe gură.

Faith îi răspunse calm:

-Ce te face să crezi că nu aş face-o?

Ceva în ochii ei îi spunea că nu glumise. Ceva se întîmplase cu Ryan, ceva ce Jenner nu ar fi suspectat niciodată, după cît părea de delicat. Situaţia nu era aceeaşi – dar situaţiile erau vreodată aceleaşi? – dar era clar că nu se întîlniseră la supermarket şi nici nu fuseseră prezentaţi de un prieten.

Expiră adînc şi se uită înapoi la Tiffany.

-Pentru că se pare că punem totul pe masă, ce poţi spune despre tine şi Cael?

-Despre ...? Înţelegerea i se vedea pe chip.

-Ah, nu. Niciodată. Imposibil. Este *departe* de a fi genul meu.

Cum putea Cael să nu fie genul oricărei femei?

Zîmbind, Faith oferi lămuriri.

-Tiff preferă ...un cu totul alt gen de bărbat.

-Mie-mi plac tăntălăii. Mă doare-n cot de ce crezi tu, spuse Tiffany sfidător.

Faith fornăi cu eleganţă, ca şi cum un fornăit putea fi elegant.

-Ce vrea să spună Tiffany este că ea preferă bărbaţii care o lasă pe ea să fie şefa, în *toate* domeniile – ceea ce nu este cazul lui Cael Traylor.

-Am priceput, spuse Jenner. Arătă din nou spre prezervativ, revenind la subiectul din palma ei.

-Şi ce ar trebui să fac cu el? N-am nici măcar o poşetă de seară, la mine.

La ce bun, dacă nu avea nici celular, nici măcar cardul cheie de la apartament. Rujul era în buzunarul lui Cael.

Tiffany ridică din umeri.

-Treaba ta. Fă ce vrei cu el. Vîră-l în sutien sau aruncă-l.

Intră un nou grup cu trei doamne bine îmbrăcate şi conversaţia luă sfîrşit.

-Eu mor de foame, spuse Faith, ieşind prima. Jenner aruncă o privire spre coşul de gunoi de lîngă uşă, ezită, apoi vîrî prezervativul în sutienul fără bretele.

ÎN TIMPUL NOPŢII, vaporul navigă de la Hilo la Honolulu. Ryan, Faith şi Tiffany coborîră în dimineaţa asta, dar Cael şi Jenner rămaseră pe punte. Se aşteptase ca Jenner să tune şi să fulgere că rămînea la bord cînd se aflau în înnebunitorul Hawaii, dar cum devenise ciudat de tăcută de cînd se dusese la toaletă cu Faith şi Tiffany, seara trecută, se întreba ce anume discutaseră ele. Cînd se băgaseră în pat, ea îşi întinse simplu mîna să-i pună cătuşele, o ofertă solemnă, fără resentiment. O Jenner Redwine meditativă îl speria de moarte. Ce naiba punea la cale? Nici o clipă nu crezu că acceptase situaţia brusc şi din supunere, pentru că aşa ceva nu exista în ADN ei.

Nu făcea nimic. Ceea ce îl îngrijora şi mai tare. Era ca şi cum ar fi aşteptat explozia unui vulcan.

Rămîneau în Honolulu numai astăzi, urmînd ca la noapte să se îndrepte spre Kona, Insula Mare, care se afla în partea opusă faţă de Hilo. La Kona era rîndul lor să coboare la mal. Mişcările lor nu le puteau oglindi pe ale lui Larkin şi nici măcar pe ale lor, între ei. Cineva din echipă trebuia să rămînă tot timpul la bord, cineva trebuia să fie tot timpul pe urmele lui Larkin, dar nu putea fi mereu aceeaşi persoană sau acelaşi grup de persoane.

Planul lui iniţial fusese să o scoată pe Jenner la un restaurant sau la o cafenea cu o vedere minunată şi să-şi omoare astfel cîteva ceasuri. Se puteau alipi grupului care făcea turul insulei, ceea ce le-ar fi oferit o acoperire grozavă,

dar şi un fel de tortură. Linda Vale şi Nyna Phillips cunoscuseră alte două femei care călătoreau împreună şi se împrieteniseră. Penny şi Buttons – ce fel de nume de femeie mai era şi Buttons? – ocupau una din cabinele mici de pe o altă punte dar în ultimele două zile petrecuseră mult timp în apartamentul Nynei şi al Lindei, aflat vizavi de cel al lui Jenner. Ştia asta pentru că de cîteva ori se încrucişaseră cu cele patru pe hol şi le auzeau şi din balcon, rîzînd şi evident, distrîndu-se.

Ieri le întîlniseră de două ori pe cele patru doamne: o dată pe coridor, o dată pe punte. Pomeniseră de două ori turul de astăzi, cît şi mesele împreună. Ce-aţi zice de prînz? Ne vedem la cină? Toate invitaţiile erau prietenoase, neformale, sincere. Ele o plăceau pe Jenner şi de ce n-ar fi plăcut-o? Dar în loc să accepte pe loc, aşa cum se aştepta el, Jenner le refuzase politicos, rezonabil. Totuşi, cele patru doamne mai în vîrstă continuau să insiste.

Toate patru se aflau în grupul pentru turul insulei; de aici tortura pe care dorea să o evite.

În loc de tur sau de cafenea, Cael o duse pe Jenner la un mic golfuleţ pe care i-l recomandase un localnic, pentru înot şi snorkeling. Jenner spusese o dată că îi plăcea să înoate cu mască şi tub şi la naiba, merita şi ea puţină distracţie.

Se separară de grup de îndată ce coborîră şi Cael găsi magazinul cu articole pentru scufundări, pe care i-l recomandase Sanchez, de unde închirie echipamentul necesar şi obţinu indicaţii cum să ajungă la golfuleţul care, după spusele celui care le închiriase echipamentul, nu trebuia să fie la fel de aglomerat ca Golful Kealakekua.

Apa nu prea adîncă era de un albastru neaşteptat; arcul de copaci care înconjura apa era luxuriant şi des, despărţindu-i de restul lumii, deşi Kona forfotea de oameni chiar imediat dincolo de arcul copacilor.

Jenner stătea cîţiva paşi mai departe, doar în bikini, care păreau ca pictaţi pe trupul ei. Văzînd-o în costum de baie, constată că nu era slabă, cel puţin nu aşa cum credea el că însemna slăbiciunea. Era uscăţivă, dar oasele ei erau acoperite cu muşchi fini. Sînii ei erau mici, da, dar erau fermi şi ridicaţi. Erau obraznici. De fapt, toate părţile trupului ei erau obraznice.

Sînişorii ăştia îi aduceau apă în gură şi mîinile îi tresăriră în dorinţa de a-i atinge. Sfîrcurile ... Îşi alungă gîndurile de pe poteca pe care o luaseră. Voinţa lui era deja întinsă la maxim de dormitul cu ea. În ultimele două zile se trezise cu ea încolăcită pe el ca un vrej de viţă; erecţiile lui matinale făceau situaţia şi mai delicată. Dacă ar fi înţelept, ar renunţa la cătuşe, dar atunci nu s-ar mai trezi cu ea aproape călare pe el. Grea alegere.

Papucii şi pălăria ei erau pe nisip, cu rochia de plajă frumos împăturită şi pusă peste pălărie, să nu o zboare vîntul; echipamentul îi atîrna în mînă. Jenner se uita la apă, pierdută în frumuseţea acesteia – sau poate se întreba dacă nu cumva el o va scufunda de îndată ce vor ajunge la mai mare adîncime. Nu că nu ar fi meritat asta.

Spuse, apropindu-se de ea:

-Fii liniştită. Dacă dispari cînd sîntem împreună, asta va stîrni prea multe suspiciuni. Eşti în siguranţă aici.

Jenner îşi dădu ochii peste cap.

-Mulţumesc din suflet. Eşti un *adevărat* gentleman.

Simţi sarcasmul din vocea ei. Ea ştia de-acum că el nu-i va face vreun rău, iar el ştia că ea nu-i va face problemele pe care continua să i le promită. Nu în public – şi nu pînă se va încheia misiunea asta a lui, cel puţin. După care ... după care el şi Jenner Redwine vor regla conturile.

Ceea ce promitea o bătălie pe cinste. Aştepta acest moment cu o nerăbdare mai mare decît ţinea minte să mai fi

aşteptaţ ceva în viaţa lui, nici măcar prima lui maşină, pe care o primise la şaisprezece ani. Îşi puse masca pe ochi şi intră în apă, uitîndu-se în spate să se asigure că Jenner îl urma. Îl urma şi, în timp ce înainta în apa tot mai adîncă, îşi punea şi ea masca.

Îi urmărea cu privirea liniile trupului, pentru că nu putea să *nu* se uite. Nu că nu ar mai fi văzut-o în rochii mulate, înainte. Unele rochii i se modelau strîns pe forme şi mai fusese şi costumul de baie pe care-l purtase la bazin. Dar bikinii ăştia erau ca un fel de lenjerie intimă, cel puţin pentru un bărbat şi cantitatea de piele expusă era prea tulburătoare.

În curînd. În curînd se va termina totul. Atunci, el şi Jenner vor avea o lungă, lungă discuţie.

JENNER ÎNCERCĂ SĂ UITE de toate problemele şi să se bucure de snorkeling, dar nu era uşor cu un Cael întotdeauna aproape. Ce se aştepta el că o să facă, o să înoate spre libertate? Nu, acum nu o păzea, nu astăzi, acum stătea doar aproape de ea, pentru siguranţă. Ar fi trebuit să se obişnuiască cu apropierea lui constantă şi nu ar fi trebuit să fie atît de afectată de prezenţa lui. Dar era şi nu putea face nimic să împiedice asta.

Plutea pe apă şi peştişori coloraţi treceau iute pe lîngă ea, sub ea, chiar în faţa ochilor. Iubea senzaţia oceanului pe piele în timp ce se împingea prin apă, se lansa înainte cu braţele şi cu mişcarea uşoară a picioarelor. Era ca şi cum ar fi înotat într-un bazin uriaş cu peşti tropicali, ca şi cum ar fi fost o parte a oceanului şi nu un observator. Într-un tîrziu aproape că uită de Cael. Nu putea face complet abstracţie de el, dar aproape uitase că dormea încătuşată, că era ţinută prizonieră, că era obligată să joace un rol, în timp ce viaţa lui Syd era şi ea ameninţată. Apa care îi înconjura pielea, abundenţa peştilor din jur, erau prea mîngîietoare. Dacă ar putea rămîne aici ...

Îşi înălţă capul şi se uită în spate, să vadă dacă se îndepărtase mai mult decît credea. Dar cînd se ridică pe verticală, picioarele îi mai atingeau încă fundul nisipos al golfului. Cael era lîngă ea, firește – şi cînd se ridică în picioare, făcu şi el la fel. Jenner îşi scoase masca, inhalînd adînc aerul proaspăt.

Erau departe de orice, cu adevărat singuri pe lume şi ea obosise să tot ghicească, obosise să joace jocuri. Viaţa ei nu era un joc; şi nici a lui Syd. Aveau nevoie de puţin adevăr între ei.

-Nu sînt o proastă, spuse ea.

Cael îşi scoase masca şi scutură din cap, împrăştiind în zbor picături de apă . Era cu un cap mai înalt decît ea, era ud şi era mai bine, fizic, decît orice alt bărbat pe care-l mai văzuse ea. Îi plăcea cum arăta acum, mai mult gol decît îmbrăcat şi mustind de apă. Cael şterse apa care i se prelingea pe faţă.

-Mi-am dat şi eu singur destul de bine seama de asta.

-Poţi avea încredere în mine. Încetează să mă mai tratezi ca pe un prizonier.

-Dar asta eşti, că vrei sau nu.

-Nu fi catîr, bombăni ea exasperată. Ea încerca să facă un gest, să propună un armistiţiu.

- Voi sînteţi băieţii buni, da? Pot vedea asta. Pot rezolva un puzzle. Larkin este dezgustător şi este implicat în ceva murdar. Voi încercaţi să aflaţi despre ce este vorba. *Am înţeles asta.*

Expresia lui era atît de controlată încît nu putea citi nimic pe ea.

-Apreciez, dar asta nu schimbă nimic.

Credea că o să explodeze de frustrare. Cael trebuia să facă totul atît de dificil.

-De ce nu te duci să înoţi mai încolo? spuse ea printre dinţi, făcînd valuri spre el, cu braţul.

-Îmi place aici.

-Pot să-ţi fac lucrurile mai uşoare, sau pot să ţi le fac mai grele.

-Ditto.

Era înnebunitor. Jenner strigă „Boaşe blegi", îşi puse masca la loc şi-i întoarse spatele, intrînd din nou în apă. Chiar cu apa în jurul urechilor, tot îl auzi rîzînd, înainte ca pleoscăitul mut să o anunţe că venea spre ea.

Plutea pe apă fără să muncească, fără să dea din mîini şi din picioare, stătea doar *acala*. Vroia să aibă încredere în Cael; vroia ca el să aibă încredere în ea. Cerea prea mult? Plutind pe apă, întinzînd mîna spre un peşte viu colorat care ţîşni repede de lîngă ea, se lăsa doar purtată de apă. Se străduise să înceteze să-şi mai pună întrebări, să înceteze să gîndească. Problema era că atunci cînd lăsa garda jos, amintiri vechi îşi croiau drumul spre suprafaţă şi se pierdea în alt timp, în altă breşă de încredere.

O surprindea că mintea ei se întorcea la loc atît de repede şi de uşor. Nu îşi dăduse seama cum păstrase atît de puternice în ea, în toţi aceşti ani, trădările trecutului. Ea aştepta întotdeauna să fie rănită, să fie folosită şi asta o împiedicase să strîngă legături puternice cu oricine care nu i se părea de mare încredere, ca Syd şi Al. Nu permisese nimănui altcuiva să se apropie de ea, nu-şi permisese să-şi coboare garda suficient de mult pentru ca cineva să-i frîngă inima. Nici unui bărbat, nici unei prietene.

Nu jelise pierderea lui Dylan şi nici pe cea a tatălui ei, dar cu Michelle era altă poveste. Jenner se îndoia că femeia care devenise ea şi femeia care devenise Michelle mai aveau ceva în comun, dar brusc i se făcu dor de vechea ei prietenă, ca şi cum abia ieri s-ar fi certat.

Cu stresul din ultima săptămînă, îi păru dintr-o dată derizoriu să mai păstreze ranchiună pentru nişte indiscreţii

petrecute cu atîta timp în urmă. Michelle fusese o parte importantă din viaţa ei pentru multă vreme şi chiar dacă zilele acelea trecuseră de mult, chiar dacă nu se mai putea întoarce la ea, cea de odinioară, viaţa ei fusese mai bogată pentru că Michelle făcuse parte din în ea. Chiar dacă ar putea, nu ar renunţa nici măcar la o singură zi de atunci.

Cu ani în urmă se despărţise de Michelle şi nu se mai uitase niciodată înapoi. Cînd se va termina toată povestea asta – şi cu fiecare zi care trecea era tot mai sigură că ea şi Syd vor ieşi nevătămate şi din nou împreună, se va îndepărta de Cael la fel de uşor cum se îndepărtase de trecuta ei viaţă? Şi-l va alunga din mintea ei şi ah, da, la naiba, din inima ei?

Va avea măcar ocazia? Alegerea? Probabil că se va trezi într-o dimineaţă şi el nu va mai fi acolo, ieşind din viaţa ei la fel de abrupt precum intrase în ea.

Se gîndi din nou la Michelle, la petrecerile lor, la discuţiile lor, la certurile lor şi zîmbi. Fuseseră mai multe momente frumoase decît urîte şi cu toate că le renegase, nu le uitase. Ele erau o parte din cea care era ea, deşi se schimbase atît de mult faţă de zilele acelea. Nu avea nici o dorinţă de a-i mai revedea pe vreunul dintre ei, dar în felul ei propriu îi ierta acum, în timp ce înota în locul acesta, care era ca o altă lume.

Cînd ieşi din apă, Cael, ca întotdeauna, era acolo. Nu mai era nimeni în golfuleţ, deşi acest lucru putea să nu dureze.

Se apropie de el cu mişcări încete, în timp ce se lupta cu apa care clipocea în jurul sînilor. Îşi scoase masca şi-şi scutură apa din păr.

-În prima seară pe vas, m-ai obligat să te sărut.

Îşi scoase şi el masca, privind-o cu ochi mijiţi.

-Lumea ne urmărea. Era necesar, spuse el sec.

-Nimeni nu ne priveşte acum, spuse ea şi se opri, atît de aproape încît îl putea atinge. Îşi dădu capul pe spate şi se uită la el. Lăsase deoparte furie, frustrare, durere şi încerca să îl

privească pe Cael ca pe nimic altceva decît ca pe un om. Fusese atrasă de el de la început, împinsă spre el într-un mod instinctiv, dar se luptase cu pornirea ei – aşa cum ar face orice femeie întreagă la cap, într-o situaţie similară.

Dar nimic nu era aşa cum i se păruse la început, acum ştia asta. Şi nu vroia să-l piardă. Ce mai şut în fund primise!

-Sărută-mă din nou. Nu pentru că ne priveşte cineva şi trebuie s-o faci, nu pentru că este necesar ci doar ... pentru că.

Cael expiră puternic.

-Nu este o idee bună.

Vocea lui plăcută avea în ea o tonalitate aspră, care făcea ca totul în ea să se strîngă, în răspuns.

-De acord. Fă-o acum.

El nu se mişcă. Jenner îşi puse o mînă pe pieptul lui , simţind asprimea părului, căldura pielii, bătăile puternice ale inimii.

-Sărută-mă, spuse ea din nou, cu inima bătîndu-i la fel de tare şi de repede, încît abia mai putea respira.

-Nu este nimeni care să ne spună, în afară de peşti.

Făcu înainte jumătatea de pas care-i despărţea, el îşi petrecu braţul în jurul ei şi o trase mai aproape şi îşi închise gura peste a ei.

Nici teamă şi nici panică, de data asta. Se lăsă pe el, se pierdu între senzaţiile gurii lui pe a ei, a corpului lui ud pe al ei. Fierbinţeala lui era atît de contrastantă cu apa rece, cu pielea ei udă şi se lăsă pierdută în ea.

Izolarea, apa, senzaţia pielii lui Cael pe a ei şi plăcerea pe care i-o oferea gura lui o ameţeau. În această fracţiune de secundă nu îşi mai făcu griji pentru ziua de mîine, nu se mai gîndi la răzbunare sau la faptul că era un outsider, cînd ea vroia cu disperare să fie înăuntru, să fie una dintre ei. Era doar un sărut, un sărut şi nimic mai mult.

El îi prinse fundul cu mîinile şi o ridică, potrivindu-se cu

ea, înfăşurîndu-i picioarele pe după el. Era tare ca o piatră, erecţia apăsînd pe ea. Încet, începu să o mişte, unduindu-i spatele înainte şi înapoi. Un strigăt înăbuşit i se opri în gîtlej, cînd se agăţă de umerii lui şi „doar un sărut" se schimbă repede în altceva, ceva ce resimţea ca şi cum s-ar fi rostogolit departe de realitate. Pulsaţiile dintre picioarele ei trecură de la plăcere la frenezie doar în cîteva minute. Cel de-al doilea ei strigăt a fost încordat, dureros.

Cael îşi strecură mîna pe sub bikinii ei, coborîndu-şi degetele lungi şi intrînd. Ea tresări cînd degetele o penetrară, tari şi hotărîte şi totul în ea se încordă şi începu să termine, strigătele ei plutind deasupra sunetului valurilor. Încercă înnebunită să se oprească din strigat, să-şi oprească trupul să se mişte atît de evident, încercă să-şi controleze pulsaţiile ritmice din jurul degetelor lui. Nu, nu era adevărat. Nu putea fi adevărat. Tot ce-şi dorise era doar un sărut, ceva care să-i spună că nu era singură în povestea asta. Nu se aşteptase ca lucrurile să explodeze de sub control în felul acesta.

Cael o lăsă să se liniştească. Cînd putu din nou respira, gîndi, cînd picioarele ei i-ar fi putut susţine din nou greutatea, el i le descolăci din jurul lui şi o lăsă să alunece de-a lungul trupului său. Se rezemă o clipă de el, cu ochii închişi, prinsă între satisfacţie şi jenă.

El rezolvă totuşi dilema. Spuse :

-Parcă ziceai că nu o să aplici sindromul Stockholm cu mine.

Şocul şi umilinţa o umplură de revoltă. Respiraţia lui era la fel de grea ca şi a ei, dar acesta era un detaliu infim pe lîngă ce tocmai spusese.

-Chiar crezi că asta se întîmplă aici? spuse ea calm. Reuşise să-şi controleze timbrul vocii. Ceea ce nu reuşea ea, era să se uite la el. Nu ştia dacă va mai putea vreodată să se uite în ochii lui. Niciodată nu se mai simţise atît de rău ca acum şi

prăbuşirea de la plăcerea deosebită la umilinţă îi tăia respiraţia, ca o lovitură în plex.

-La ce altceva naibii ar trebui să mă gîndesc?

-Un sărut şi o erecţie nu ar trebui să te deranjeze atît de mult. Eu cred că ai soluţii, spuse ea, decisă să-şi păstreze vocea distantă, chiar dacă asta o omora.

-Nu eu am fost cel care a avut un orgasm.

Ba da, descoperi că *se putea* uita la el. Suficientă furie făcea minuni. Spuse :

-Asta este o cu totul altă problemă. Am obţinut ce am vrut. Treaba ta dacă tu nu ai reuşit.

Cael îi luă mîna într-a lui şi se îndreptară spre mal, practic tîrînd-o.

-Ne întoarcem pe vapor iar tu o să te muţi cu Faith şi Ryan. Astăzi.

-Nu. Nu mă mut, se opuse ea.

Cael o ignoră.

-Nu ştiu cum o să explicăm asta, dar o să mă gîndesc eu la ceva.

-Nu plec nicăieri. Ăsta este apartamentul meu. Dacă nu vrei să stai acolo, atunci mută-ţi tu fundul din el. *Tu* te duci să stai cu Faith şi Ryan.

Ieşiră din apa care încă le mai spăla picioarele. Jenner îşi smulse mîna dintr-a lui şi se priviră ca nişte pistolari.

Surprinzător, un zîmbet îi străbătu lui Cael faţa.

-De ce nu sînt surprins că un orgasm te face aşa de afurisită ?

Incredibil.

Deschise gura să sară pe el, dar o familie – mamă, tată şi doi băieţi aproape adolescenţi – intra tocmai pe plajă, în mîini cu echipamentele pentru snorkeling şi lucrurile de plajă. Conversaţia lor luase sfîrşit ... pentru o vreme.

Exceptînd ultimul cuvînt. Ultimul cuvînt era al ei. Spuse :

-Mai e şi altă lume pe plajă. Poate c-ar trebui să-ţi înfăşori prosopul în jurul taliei, băieţaş.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

SECRETUL UNEI SUPRAVEGHERI PE TERMEN LUNG ERA să te pierzi printre ceilalţi, să te faci invizibil. Într-un fel, croaziera crea acoperirea perfectă. Dacă îţi vedeai de viaţa ta de zi cu zi şi te întîlneai cu aceiaşi cîţiva oameni aproape de locul de muncă, pe străzi, pe lîngă casă, în diferite restaurante, în mod firesc începeai să devii bănuitor. Dar dacă trăiai pe un hotel de lux plutitor, *te aşteptai* să vezi aceiaşi oameni, zi de zi.

Dar asta nu însemna că ei nu trebuiau să fie atenţi, să lucreze în schimburi şi să-şi păstreze acoperirea.

Cael ştia de ce avea el nevoie. El avea nevoie să se concentreze asupra muncii lui şi să-şi scoată din cap şi de sub piele, femeia care se afla acum la duş.

Că vroia sau nu, el şi Jenner vor fi diseară prezenţi pe punte. Era programată o zgomotoasă seară a costumelor din anii douăzeci. El ura costumaţiile. La un moment dat în cursul serii, va avea loc şi o licitaţie a burlacilor, de la care intenţiona s-o şteargă. Licitaţia era unul dintre evenimentele caritabile, deci Larkin va fi cu siguranţă prezent. Sufletul petrecerii!

Ciocănitul în uşă îl surprinse pe Cael, dar cînd auzi vocea lui Matt anunţînd "room service, se linişti şi deschise uşa. Precis se întîmplase ceva; nu comandase room service. Acum, de cîte ori se afla Larkin în apartament, în faţa uşii acestuia era postat mereu un bodigard ; şi le anunţase pe Faith şi Tiffany să stea departe.

Securitatea crescută îl intriga pe Cael. De ce acum, *după* întîlnirea de la Hilo, *după* ce Larkin înmînase stickul? În mod clar mai era vorba şi despre altceva, deşi pînă acum încă nu aveau nici o idee. Pe de altă parte, nu putea exclude nici varianta că Larkin ar mai avea şi un alt cumpărător, la rînd.

Matt intră, în mînă cu o tavă din argint cu un capac bombat.

-Sanchez zice că în mod categoric se petrece ceva, spuse el încet, după ce închise uşa în urma lui.

-La mijloc se află Dean Mills, dar Sanchez spune că ar mai fi cîţiva din serviciul de siguranţă, pe care i-a surprins de cîteva ori stînd de vorbă într-un mod suspect.

-Larkin?

-După cîte a văzut Sanchez, n-ar fi implicat.

Ceea ce era surprinzător. Dacă era implicat Dean Mills, cum putea Larkin să nu fie? Avea nevoie de mai mulţi ochi din interior, dar aşa ceva era imposibil. Dacă ar fi avut timp, ar mai fi plasat cîţiva oameni de-ai lui în echipa de supraveghere, dar investigaţiile pentru aceşti angajaţi erau chiar mai severe decît fuseseră cele pentru un băiat de punte sau o stewardesă. Dacă ar fi avut timp suficient, poate c-ar fi reuşit, dar personalul de supraveghere fusese stabilit cu mult înainte. Avusese noroc să-l găsească pe Sanchez. Pînă acum omul fusese constant ca o stîncă şi tot ce spusese, sută la sută de încredere.

Matt puse tava pe masă.

-Cu complimentele stewardesei dumneavoastră.

Şi Matt îndepărtă capacul cu o înfloriturăa mîinii.

Tava din argint era plină cu un asortiment de prezervative, divers ambalate.

Cael se uită în jos la tavă.

-Ce naiba mai e şi asta?

Imperturbabil, Matt răspunse :

-Prezervative, domnule, o profilaxie în mod obişnuit folosită pentru a preveni ...

Se opri cînd Cael îi surprinse privirea şi spuse :

-Bridget s-a gîndit că v-ar prinde bine.

-Bridget, ha.

-De fapt, a spus că dacă nu va fi nevoie de ele pînă la sfîrşitul croazierei, ea o să-şi mănînce uniforma, pe care o urăşte al naibii.

Cael ridică mîna, ceea ce Matt interpretă corect că însemna tăcere.

Nu putea face sex cu Jenner, indiferent cît de mult şi-ar fi dorit asta – şi îşi dorea al naibii, îşi dorea atît de mult încît abia dacă se mai putea gîndi la altceva. O răpise, o ameninţase şi o ţinea frecvent încătuşată şi se folosea de ea pentru treaba lui. Logic, ştia că o putea regula oricînd, în aceste circumstanţe. Nu creierul era problema ; dar scula lui avea propria ei gîndire. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca membrii propriului său grup să-i submineze auto-controlul. Nu ei erau cei care trebuiau să spună în mod deliberat lucruri care să interpună o piedică între el şi ce-şi dorea el mai mult. Nu ei erau cei care trebuiau să vadă în ochii ei furia şi umilinţa.

Duşul se opri, ceea ce însemna că în cîteva minute Jenner putea intra în salon. Nu i-ar pica bine să-l vadă deasupra unei tăvi cu o movilă de prezervative multicolore. Se uită la Matt.

-Ce naiba să fac cu ele?

-Eu ştiu că se trag pe ...

De data asta privirea lui Cael ar fi putut tăia în oţel.

Matt ridică din umeri.

-Ascunde-le sau spune-mi să le iau înapoi. Cum vreţi, şefu'.

Creierul lui Cael ştia că scoatera prezervativelor din apartament era lucrul corect de făcut. Mai dădu o luptă cu el însuşi, dar de data aceasta cîştigă scula.

JENNER NU FUSESE niciodată o mare pasionată de costumaţie – ea evita petrecerile de Halloween ca pe ciumă, pentru că Halloween-ul era teribil, dar nu în sensul bun – petrecerea asta era, însă ciudat de amuzantă. Niciodată nu se mai îmbrăcase aşa. Rochia roşie cu franjuri după moda flapper şi pălăria cloşată, aproape lipită de cap îi veneau cît se poate de bine iar Cael, îmbrăcat ca un gangster, era mortal. Nu se putea opri să nu se uite la el, deşi vroia să-l ignore cu desăvîrşire. Unele lucruri efectiv nu trebuie să se întîmple. Costumul negru, cămaşa neagră şi cravata albă dădeau bine pe el; îi plăcea chiar şi pălăria. Studiind toate costumele celor din jurul lor, în timp ce se foiau pe punte, decise că ea şi Cael avuseseră noroc. Existau costume stil zoot, largi, cu pantaloni lălîi, strident colorate, ţinute Gatsby Girl, care erau mai plăcute la vedere decît rochiile flapper şi cîteva uniforme din Primul Război Mondial. Cîteva din rochiile flapper erau de un galben izbitor, ţîşnind din mulţime şi Jenner era fericită că avea pălărie şi nu o bandă pe cap, cu pene ataşate, care să danseze în briză. Văzu şi vreo două fete-ţigaretă, cu ţigarete-candy în scrumierele din mînă.

Muzica nu era în mod obligatoriu cea a anilor douăzeci, dar de cîte ori puteai asculta charleston şi Cîntînd în Ploaie ? Oricum, tot veche era, din anii douăzeci, treizeci, patruzeci. Acum că se încheiaseră cursurile de charleston de pe vas, cîteva cupluri se aflau pe ringul de dans, dar ea şi Cael rămaseră la balustradă, unde Larkin, îmbrăcat într-un costum de gangster foarte asemănător cu al lui Cael, deşi pe el costumul părea mai curînd sordid decît elegant, se afla în unghiul lor de vedere.

În timp ce Cael îl urmărea pe Larkin, ea îl urmărea pe Cael. Încă mai era furioasă pe el, dar a-l privi rămînea o plăcere visceralã. Nu-i spusese nici lui Faith şi nici lui Tiffany ce se întîmplase, dar ele nu erau proaste; înţeleseseră că se

petrecuse ceva. Tiffany îi surprinsese privirea şi ridică din umeri. Acum că temperamentul i se mai domolise oarecum – nu mult, dar totuşi – şi că nivelul ei de umilinţă mai scăzuse cu cîteva grade, Jenner spera că va putea privi dimineaţa dintr-un unghi uşor diferit.

Trebuia să facă ea prima mişcare, dacă vroia ca relaţia asta să devină într-un fel reală, da? Mă rog, o făcuse şi avusese parte, ca rezultat, de un orgasm care-ţi tăia respiraţia, după care însă Cael se dăduse înapoi, cînd orice bărbat normal ar fi fost peste tot pe ea, ca luciul pe unt. Nu ştia dacă ar mai putea suporta o altă respingere ca asta, indiferent care era motivul lui. Dacă el avea de gînd să rămînă onorabil, atunci toată relaţia se ducea dracului. Da, putea fi onorabil numai dacă ea avea nevoie de altcineva care să se ocupe de ea, dar nu era cazul. Era un adult. Putea lua propriile ei decizii, bune sau rele şi să accepte consecinţele. Pe de altă parte, dacă ea vroia să fie curajoasă, asta nu însemna că va mai suporta o respingere. Dacă el nu o dorea ...

Trupul lui spusese că da, mai exact, trupul lui spunea că vroia sex. Poate că el o displăcea într-atît – Dumnezeule, de ce ar face asta? – încît chiar dacă era excitat, nu vroia să aibă nimic de a face cu ea. Sau poate că era *însurat,* sau implicat într-o relaţie serioasă. Dacă ar fi fost aşa, Tiffany nu i-ar fi dat prezervativul ăla, nu ? Poate. Tiffany avea propriile ei reguli. Dar Faith ar fi privit totul altfel, ori ea nu fusese deloc dezaprobatoare.

Deci nici căsătorie, nici nimic altceva semnificativ. Fie o ţinea la distanţă ca să o protejeze de ea însăşi, iar dacă era aşa, l-ar putea ucide pentru că ăsta era ultimul lucru pe care şi-l dorea ea, fie efectiv nu o dorea.

La naiba, cum putea spune care era diferenţa?

Renunţă să mai dea sens unei situaţii şi se uită la restul grupului. Tiffany era flamboaiantă ca întotdeauna, îmbrăcată

într-o rochie flapper alb-negru şi părea să nu-i pese de penele care dansau pe capul ei. Avea o mulţime de mărgele la gît pe care şi le răsucea adesea într-o parte în timp ce flirta revoltător cu orice bărbat care-i ieşea în cale. Rochia lui Faith, în stil Gatsby, avea culoarea blîndă a şampaniei, la fel ca pălăria de pe cap. Ryan, sprijinindu-se în bastonul lui, era îmbrăcat în uniformă militară ; văzîndu-l în costumul ăsta, Jenner rămase, o clipă, mută. Avea aerul unui soldat ; parcă tocmai ieşise din Primul Război Mondial. El părea atît de urban, încît nu observase asta înainte, dar în postura lui, în ciuda bastonului, era ceva clar milităresc.

Nu au stat toată seara împreună, toţi cinci, aşa cum făcuseră seara trecută. Probabil ca să nu devină un stereotip, căci lui Cael nu-i plăceau stereotipurile. Aparent, existau n*umeroase* lucruri care nu-i plăceau lui Cael.

Larkin venea în direcţia lor şi în timp ce Cael o trăgea pe Jenner mai aproape de el, observă că Larkin zîmbea. Nu era zîmbetul acela forţat, fals, pe care-l văzuse înainte, la el. Acesta arăta a zîmbet adevărat. Fie îşi dăduse o mai mare osteneală, fie ceva îl amuza cu adevărat. Se opri să salute un cuplu – bărbatul era într-un costum zoot verde, femeia avea o rochie elegantă, asemănătoare cu a lui Faith, doar că era de culoare perlei – şi în timp ce stăteau de vorbă, Larkin zîmbea ca şi cum ar fi fost mulţumit de sine.

Ideea că Larkin era mulţumit de ceva îi dădu lui Jenner fiori pe şira spinării.

Linda Vale, într-o rochie flapper neagră, cu două numere mai mare decît silueta ei slabă, apăru între ea şi Larkin. Jenner se strădui din răsputeri să nu sară ca arsă.

-Aici erai, spuse Linda veselă. Ţinea în mînă un notes, care nu se potrivea deloc cu costumaţia.

-Vă căutam.

Apoi îi zîmbi lui Cael.

-Foarte arătos, spuse şi se întoarse din nou spre Jenner : iar tu arăţi ca o păpuşă!

-Unde este Nyna ? întrebă Jenner. Ele umblau întotdeauna împreună.

-Este cu Buttons şi Penny, iau ceva de băut.

După care Linda ridică notesul.

-Fac voluntariat ca să ajut licitaţia holteilor. Mă tem că nu avem prea mulţi holtei pe aici, spuse ea uitîndu-se semnificativ la Cael.

Cael îşi plasă uşor un braţ pe după umerii lui Jenner.

-Eu sînt angajat, spuse el.

Linda oftă.

-Toţi bărbaţii de aici sînt angajaţi, nu asta e problema. Dar fiind în scopuri caritabile, poate că Jenner o să te liciteze.

-Sau poate că nu. Şi atunci ce-o să mă fac? glumi Cael, deşi posibilitatea ca Jenner să nu-l liciteze exista, aşa cum stăteau lucrurile între ei.

-Atunci o să te liciteze Nina.

Linda rîse, dar putea fi şi destul de adevărat.

-Şi ce cîştigă cîştigătorul licitaţiei? întrebă Jenner. Strînsoarea braţului lui Cael deveni uşor mai puternică.

-Restul serii petrecut cu holteiul respectiv. Ce faci tu cu timpul respectiv, depinde de tine.

-Nu există şi o clauză de obedienţă? Dacă el este obligat să facă ce vreau eu, toată noaptea ... atunci poate că ar merita să licitez pentru el, spuse Linda aruncîndu-i lui Cael un zîmbet de crocodil. Pînă la urmă s-ar putea să licitez pentru tine, scumpule. Nu vrei să ştii cît valorezi?

-Deci te pot trece pe listă, spuse Linda.

-Nu, spuse el scurt.

Linda era dezamăgită, dar nu renunţă.

-Fii sportiv. Este pentru o cauză nobilă, insistă ea.

Cael se uită în jur, cu frustrarea pe chip. Începeau să atragă

atenţia şi asta nu era niciodată bine. Chiar şi Larkin se uita curios spre ei, ascultînd schimbul de cuvinte cu Linda. Jenner nu era spion, dar pînă şi ea ştia că nu era o idee bună ca Larkin să-şi dea seama că era ţinută de Cael ca într-o menghină şi acesta nu intenţiona să se îndepărteze nici cîţiva centimetri de ea.

-Haide, scumpule, spuse ea ridicîndu-se pe vîrfuri şi sărutîndu-l repede pe obraz, simţind că i se învîrte capul, o să mă descurc eu aici. Şi promit că nu o să fiu geloasă dacă te cumpără altcineva.

Toată lumea din jur privea, aşteptînd. Cael se aplecă şi o sărută pe Jenner pe obraz. Îşi apăsă obrazul aspru de al el şi-i şopti la ureche:

-Haide, spune-mi adevărul. Ai fost pusă să faci asta, da? Altă explicaţie nu există.

Să-l ia naiba. Nu se putea împiedica să nu rîdă, un rîs natural, care îi mai descărcă tensiunea şi-i mai temperă îngrijorarea. Spuse:

-Ai încredere în mine.

-Ca şi cum aş avea de ales, şopti el înainte de a se preda şi a o urma pe Linda, salutînd în jur cu mîna, în drum spre platformă.

Ar fi dat de bănuit dacă Tiffany s-ar fi repezit să i se alăture lui Jenner imediat ce Cael fu tîrît spre partea din faţă a încăperii, dar cînd o putu face, Tiffany veni lîngă ea, la balustradă.

-M-am gîndit să-ţi ţin companie cîtă vreme este el ocupat.

-Ca să nu mai pomenim de cît de nefericit ar fi el dacă m-ar şti singură aici, spuse Jenner.

-Bărbaţii, spuse Tiffany ridicînd din umeri.

Ceea ce spunea totul.

-Arăţi super, spuse Jenner. Tiffany făcu o piruetă ca să-şi etaleze ţinuta. Franjuri şi pene ridicole dansară.

Tiffany se sprijini de balustradă şi se uită la apă.

-Şi tu. Mă mir că bietul Cael n-a dat în bîlbîală.

Amîndouă se întoarseră cu spatele la mulţime, uitîndu-se la ocean. Jenner spuse:

-Nu cred că îl interesează persoana mea.

-Crede-mă, îl interesează.

-Nu este însurat, sau angajat într-o relaţie, nu?

Chiar dacă decisese deja că nu era, trebuia să verifice. Indiferent cît de atrasă era de el, nu avea de gînd să fie o spărgătoare de cămin.

-Nu, spuse Tiffany fără ezitare. Sunase adevărat.

-Deci, ce s-a întîmplat astăzi? Ai făcut prima mişcare? o întrebă ea în continuare.

-A făcut o aluzie la Sindromul Stockholm.

Asta era doar o părticică infimă din ce se întîmplase, dar Tiffany nu avea nevoie de mai mult.

-Enervant.

-Da.

Jenner îşi dădu seama că în spatele lor începuse licitaţia. Se întoarseră să privească mîna de bărbaţi strînşi în faţa mulţimii. Erau cîţiva membri ai echipajului, doi tipi cu părul grizonat, un blond pe care nu-l ştia şi Cael; nu chiar un spectacol stelar, deşi Cael arăta să-ţi lase gura apă. Probabil că Matt era de serviciu; dacă ar fi fost pe punte, ar fi strîns ceva bănuţi, cu înfăţişarea lui de băiat de plajă.

Tiffany arătă spre grupul de burlaci.

-Ai de gînd să-l laşi pe Cael în plata Domnului acolo, sau o să-i salvezi fundul?

-Nu-mi fac griji. O să se găsească o proastă să liciteze pentru el.

Tiffany rîse şi rîse şi Jenner. Posibilităţile erau cît se poate de amuzante, în fond. Ce ar face Nyna dacă l-ar avea pe Cael numai pentru ea, în seara asta?

Îndată ce-şi termină partea ei de misiune, Linda Vale îşi croi drum înapoi, spre ele. Jenner făcu prezentările, urmărind ochii femeii mai în vîrstă, în timp ce aceasta o studia atentă pe Tiffany, după care decise, se pare, că atîta vreme cît arăta ca o căutătoare de aur de mare clasă, era în regulă.

Unii oameni aveau pur şi simplu darul să judece caracterele.

-Nu pot crede că l-ai convins pe Cael să urce acolo. Nu este deloc genul lui, îi spuse Tiffany Lindei.

-Este pentru o cauză nobilă. Sînt sigură că nu o să regrete, spuse Linda.

Un bărbat în uniformă militară de stil vechi trecu prin rîndul lor şi Linda îl urmări cu privirea. Se înfioră, zîmbetul îi pieri şi păli uşor.

Îngrijorată, Jenner o privi pe femeia mai în vîrstă şi-şi puse mîna pe braţul ei.

-Eşti bine?

-Sînt bine. Linda îşi puse mîna peste mîna lui Jenner şi i-o strînse. Mi-aş fi dorit doar să nu includă şi uniforme militare, în costumaţie.

-Mie îmi plac bărbaţii în uniformă, spuse Tiffany şi Jenner se uită în direcţia ei. Din cîte înţelesese ea, Tiffany prefera bărbaţii în halat de laborator. Dar cum ea avea de jucat un rol aici, poate că asta făcea parte din el.

Linda spuse, melancolic :

-Şi mie. Soţul meu a fost soldat. Vietnam. Wayne a fost ucis cînd eu aveam optsprezece ani, la doar două luni după ce ne-am căsătorit. Nu avea decît nouăsprezece ani.

Pe Jenner o trecură fiori reci. Zîmbetul lui Tiffany păli.

Pe chipul Lindei se aşternu o expresie care era visătoare şi îndurerată, totodată.

-Wayne era pentru mine, el era acela. Nu m-am mai recăsătorit, nu mi-am revenit niciodată de pe urma morţii lui.

Nu am fost împreună decît cîteva luni, nu ani şi sînt momente cînd mă simt ca şi cum m-aş îneca, pentru că a fost atît de incredibil de injust.

Tiffany îşi lăsă o mînă de consolare pe umărul Lindei.

-Îmi pare rău. Asta chiar e urît.

Linda îşi şterse o lacrimă.

-Nu vorbesc niciodată despre asta. La ce bun?

-Pentru că te ajută, uneori. Poţi vorbi cu noi despre asta ori cînd vrei tu, spuse Jenner.

-Cred că o să pot.

Linda încercă un zîmbet, dar nu-i prea reuşi. Spuse :

-După ce se va sfîrşi croaziera asta, s-ar putea să nu ne mai vedem vreodată. Cui să i te confesezi mai bine decît unui străin?

-Noi nu mai sîntem străini.

-Şi asta este adevărat, oftă Linda.

-Dar chiar nu am ce să spun. L-am iubit pe Wayne din toată inima mea, el a murit şi de atunci mă aflu într-un fel de limbo, aşteptînd ziua cînd o să mă reîntîlnesc cu el.

-Nu! explodă Tiffany, apoi mai coborî puţin tonul : nu vorbi aşa. Ai o viaţă întreagă în faţa ta. Trebuie să te bucuri de fiecare zi.

-Aşa fac. Am o viaţă bună.

-Uniformele te întristează. Este de înţeles, spuse Jenner.

-Amintirile sînt mai aproape astăzi. Azi noapte l-am visat pe Wayne. Dumnezeule, au trecut ani de cînd nu l-am mai visat asfel. Ştiţi că unii oameni spun că au uitat cum arăta exact un iubit pierdut, sau cum suna vocea lui. Eu nu am uitat niciodată. Niciodată.

Linda îşi scutură melancolia şi adăugă :

-Fetelor, n-o să staţi acum să ascultaţi palavrele unei bătrîne.

Conversaţia le fu întreruptă de o bruscă erupţie de zgomot

venind dinspre mulţimea din jur şi se uitară să vadă faptul că unul dintre domnii cărunţi fusese cumpărat de o femeie care se repezea spre podium să-l revendice.

-Poate c-ar trebui să-ţi cumperi şi tu un bărbat pentru seara asta, sugeră Tiffany.

Linda zîmbi vag şi spuse foarte încet :

-Asta n-o să meargă niciodată.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

CAEL SPERASE CĂ I SE VA PUNE CAPUL PE BUTUC ÎNAINTE DE A SE ÎNCHEIA acest coşmar dar nu, ei deciseseră să-l păstreze pentru sfîrşit. Primii fură un barman şi apoi un steward popular, apoi doi văduvi, apoi un bărbat timid care se afla acolo cu logodnica lui care, îndatoritoare, licită pentru el pînă cînd îl cîştigă – pentru suma record a serii, de şapte mii.

Cînd fu introdus, urmară cîteva fluierături. Din cîte putea să vadă, acestea veneau toate de la văduve bogate, cu părul alb, care chicoteau de zor. Intrînd în joc, îşi înclină pălăria în faţa mulţimii. Chiar îi făcu cu ochiul unei matroane care se înroşise toată. O căută din priviri pe Jenner dar aceasta, împreună cu Tiffany, nu mai stăteau acolo unde le lăsase. Splendid. Se aflau probabil în apartamentul lui Tiffany, sau la unul dintre baruri, făcînd haz pe socoteala lui.

Cineva o să plătească pentru asta.

Începu licitaţia care escaladă rapid. În cîteva minute trecu de cinci mii. Jenner tot nu era acolo. Cael surprinse privirea lui Ryan ; el şi Faith se amuzau dar păreau şi puţin îngrijoraţi, dar nu prea aveau ce face. Dacă Jenner şi Tiffany nu apăreau, va sfîrşi prin a deveni proprietatea fie a bunicuţei rotunjoare, lascive, în rochia aia verzuie, cu franjuri şi ciorapi de plasă asortaţi, fie a cucoanei ălei înspăimîntătoare, mult prea fardată şi cu un păr nefiresc, negru-albăstrui. Numai ele mai rămăseseră în joc, cînd licitaţia ajunse la opt mii.

O flacără roşie în mulţime îi atrase privirea. Jenner îşi făcea drum în faţă, cu Tiffany în spatele ei. Jenner ridică mîna să-l atenţioneze pe licitator.

-Cincizeci de mii, strigă ea cu o voce clară, sigură.

Mulţimea murmură, cîţiva aplaudară. Cucoana înspăimîntătoare păru furioasă şi împreună cu bunicuţa verzuie, renunţă – nu că nu ar fi avut ele bani să ofere mai mult, dar nu erau dispuse să dea atîta bănet pentru puţină distracţie.

-Bietul puişor - spuse Jenner liniştitor, cînd ajunse la podium - chiar ai crezut că o să te împart?

Lumea izbucni în rîsete şi aplauze în timp ce ea şi-l revendica. Dar numai el putea să vadă cît de rece îi era privirea şi ştiu că era încă supărată.

LARKIN PĂRĂSISE PETRECEREA cu costume şi evadase în liniştea apartamentului său. Dacă mai trebuia să asculte muzica aia nenorocită, i-ar fi aruncat pe muzicanţi peste bord. Se aşează la masă, în salon, scriind o scrisoare pe programul lui de e-mail. Nu va trimite scrisoarea decît în ultimul moment posibil, dar vroia să fie pregătit. Încă nu era sigur unde o va trimite. La *New York Times*, la *Washington Post* ... dar ziarele erau pe calea de mult dispărutei păsări dodo. Cîţi oameni se mai oboseau să le mai citească? Ar trebui să trimită e-mail-ul şi la vreo două televiziuni de ştiri.

Îmi asum întreaga responsabilitate pentru distrugerea Ceţei Argintii *şi a pasagerilor săi. Dacă aş putea lua cu mine mai mulţi ticăloşi ca voi ...*

Nu, dacă vroia ca scrisoarea să fie publicată în întregime, va trebui să fie atent la limbaj. Căcăcioşi nenorociţi.

Dacă aş putea lua cu mine mai mulţi dintre paraziţii inutili ai acestei lumi, aş face-o. Cu bucurie.

Ar putea muri răsunător sau s-ar putea ofili; dar el nu era genul care să se ofilească. Ucigaşii în serie, cei care provocau

distrugeri în masă erau ţinuţi minte mult după dispariţia lor. Şi el va fi ţinut minte.

Cînd Ceaţa Argintie *va exploda, în cea de a zecea zi a a voiajului ei de botez, eu voi deveni faimos în întreaga lume. Cînd îţi faci bilanţul, banii nu înseamnă nimic. Puterea se reduce la simplul control asupra vieţii şi a morţii.*

Da, suna bine. Puternic. Oamenii îşi vor aminti cuvintele lui scrise pînă la propria lor moarte. Cînd va sosi momentul, îşi va deschide calculatorul, va programa trimiterea e-mailurilor la o anumită oră – probabil la 9.55, cu cinci minute înainte de explozia bombelor – după care va pune totul în mişcare. Cîteva bombe se aflau pe programare din pure motive logistice, iar detonatoarele celorlalte se aflau la el. În timp ce Dean şi echipa lui idioată de aşa zişi hoţi vor intra în acţiune în timpul licitaţiei de artă, Frank va pune în mişcare adevăratul spectacol.

Îi pulsa capul; calculatorul devenise un chin pentru ochii lui, în ultima vreme. Brusc nesigur, verifică să se asigure că nu se legase din greşeală la internet, pentru că uneori făcea lucruri de care nu-şi mai amintea apoi. Nu vroia să trimită încă mesajul, aşa că nu intrase online. Nu exista nici un e-mail cu consecinţe, trimis astfel – de fapt, ce mai putea avea acum consecinţe? Nu mai avea de ce să se uite pe net. Nu-i mai păsa cum merge bursa de valori, sau ce ştiri ale zilei puteau fi interesante, pentru că, pur şi simplu, nimic nu mai era interesant acum. Ciudat cum lucruri care păruseră înainte atît de importante, se estompau cînd viaţa se reducea la o chestiune de cîteva zile. Salvă ce scrisese şi închise.

LARKIN PĂRĂSISE DEJA petrecerea la vremea cînd Jenner intra în posesia achiziţiei ei. Cael zîmbi spre mulţime, dar ea putea vedea peste zîmbetul superficial. Era enervat că planurile lui eşuaseră în seara asta şi era grăbit să se întoarcă în apartament, de vreme ce Larkin se afla într-al lui.

În seara aceasta, ea a fost cea care a spus, pentru urechile celor care ascultau:

-Sînt obosită. Eşti gata să plecăm?

-Sigur, oricînd vrei tu.

Ha! Cîtă amabilitate ! Cu zîmbetul pe buze, o luă de braţ şi se îndreptară fără grabă spre lifturi.

Rămaseră tăcuţi în lift, fiecare dintre ei prea supărat pe celălalt ca să se mai lanseze în turnirul lor verbal obişnuit. Ieşiră din lift şi se îndreptară spre apartament – cu paznicul postat în faţa uşii alăturate. Omul îi ignoră, aşa cum ar fi făcut orice membru al echipajului, nici măcar nu se uită la ei în timp ce Cael băga cardul în uşă şi o descuie.

Cael se duse în dormitor scoţîndu-şi haina în drum. Nu o îndrumă pe Jenner spre un scaun şi nu îi puse cătuşele, nu se uită în spate, să se asigure că aceasta nu încerca să o şteargă. Ea îl urmă în dormitor, aruncîndu-şi pantofii din picioare şi scoţîndu-şi pălăria, învîrtind-o pe un deget, în timp ce se îndrepta spre pat. Cael îşi instala deja laptopul, să vadă ce i-ar fi putut scăpa, în lipsă.

În sfîrşit, Jenner rupse tăcerea, pur şi simplu pentru că nu putea să se mai abţină.

-Chiar eşti furios pe mine pentru că nu te-am salvat de ororile licitaţiei?

-Nu, spuse el scurt.

Ar fi preferat ca el să facă o glumă sau să o jignească, în felul lui amuzant, dar el era cumplit de serios. Jenner se aşeză pe marginea patului, cît mai aproape de el cu putinţă. După cîteva secunde el îşi ridică privirea, se încruntă, încordat la ce vedea pe chipul ei.

-Nu te uita aşa la mine.

-Cum anume?

Ca şi cum ar fi vrut să-l mănînce, ceea ce era adevărat. Dar ea obosise să mai încerce să-şi ascundă ce simţea.

-Ştii că este o idee proastă, spuse el încercînd să-şi întoarcă privirea de la ea, să o ignore.

-Eu nu cunosc aşa ceva.

Oftînd, pentru că era clar că nu avea de gînd să-l lase să lucreze, Cael îşi puse deoparte echipamentul şi se ridică în picioare, uitîndu-se în jos la ea. Poate că încerca să o intimideze.

-Situaţia este ... dificilă.

Jenner trebui să chicotească.

-Nu puteai spune *dură*, nu?

Cael scrîşni din dinţi, ceea ce părea că făcea destul de des în ultima vreme.

-Jenner ...

-Ştiu, ştiu. M-ai răpit. Te temi că am un fel de cădere nervoasă, sau că simt că ar trebui să mă culc cu tine ca să nu mă omori cînd se va termina totul, sau ...

-Nu am de gînd să te omor, izbucni el.

-Ştiu asta. Dar situaţia nu este chiar normală, spuse ea încet.

-Nu, nu este.

-Eu ştiu cum să rezolv asta.

Cael îşi încrucişă braţele peste piept şi făcu ochii mici.

-Da ? Cum anume ?

-Să-mi dai drumul.

El rămase tăcut, dar ochii i se micşorară şi mai mult.

Jenner continuă :

-Cîtă vreme ne învîrtim în jurul insulelor Hawaiiene, eu aş putea coborî de pe vapor, m-aş putea duce la un hotel unde să stau cuminte pînă se termină croaziera. Dacă îţi dau cuvîntul meu că nu o să te trădez, dacă jur că poţi avea încredere în mine ...mă poţi lăsa să plec.

În ochii albaştri ai lui Cael se aprinse furia.

-Deci asta era? Crezi că dacă flirtezi cu mine, eu o să-mi pierd, brusc, judecata.

Jenner oftă.

-Nu. Eu doar cred că dacă îmi dai drumul şi eu o să stau ascunsă pentru că aşa o să vreau, totul se va schimba.

Se ridică, pentru că stînd aşezată îi crea senzaţia de poziţie servilă. Cael era mai înalt decît ea, mai puternic decît ea, dar din toate punctele de vedere, exceptîndu-l pe cel fizic, erau egali şi era timpul ca el să recunoască asta.

El se uită în jos la ea, evaluînd, calculînd şi ea nu se putea împiedica să nu se gîndească la Linda Vale şi la Wayne, singurul bărbat din viaţa ei. Singurul bărbat pe care-l dorise vreodată. Jenner vroia să ştie cum era să iubeşti atît de intens. Cael îi intrase sub piele. O enerva, o făcea să rîdă şi cînd o săruta – *Dumnezeule !* Îi plăcea în feluri cum nu-i mai plăcuse alt bărbat. Să fie asta dragoste sau doar emoţii intensificate de circumstanţe? Nu exista decît un singur fel de a afla asta.

-Bine, spuse el, eşti liberă să pleci.

Jenner îşi aruncă mîinile în sus.

-A fost chiar atît de greu? Apoi se ridică pe vîrfuri şi îl sărută, repede, uşor, ca mai devreme, cînd se aflaseră pe punte.

Îl ocoli, îşi luă pijamaua şi se îndreptă spre baie.

-Am crezut că pleci, spuse el cu o voce aproape dezamăgită.

-Nu. Acesta este apartamentul meu, pînă una, alta. Dacă părăsesc croaziera, probabil că te vor da afară de aici, ceea ce ar fi ceva. Diferenţa acum este că nu mai sînt prizoniera ta. Sînt partenerul tău.

-Pe naiba.

Jenner îi aruncă un zîmbet foarte satisfăcut.

-Şi, scumpule, cu mine nu scapi chiar atît de uşor cum îţi închipui. Cînd vom coborî de pe vasul ăsta nenorocit, vreau să ştiu unde o să mă duci, la prima noastră întîlnire?

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

JENNER IEŞI DIN BAIE ÎN PIJAMA, CU FAŢA spălată proaspăt, cu sfîrcurile ţîşnind ca doi bumbi din pijamaua subţire. Cael făcu un efort supraomenesc să nu geamă. Probabil că era cel mai mare prost din lume să creadă că putea controla totul, în ce o privea pe ea. Din prima clipă în care deschisese gura, ştiuse că îi va crea probleme. Doar că nu ştiuse cîte probleme, sau ce fel de probleme.

Jenner reluă conversaţia de unde o lăsaseră înainte de a intra în baie, ca şi cum n-ar fi existat nici o pauză.

-Deci ...CIA ? NSA ? FBI ? O idee de zîmbet îi flutura în colţurile buzelor. Paza de Coastă? Acum, de vreme ce sîntem parteneri, nu mai ai motive să mă ţii departe.

Cael trebuia să o spună repede, mai bine mai devreme decît prea tîrziu :

-Nu sîntem parteneri.

Ea rămase nezdruncinată, de loc afectată de edictul lui.

-Eu spun că sîntem. Deci, detalii, te rog. În ce m-ai băgat?

Cael se gîndi să se întoarcă cu spatele, dar asta ar fi putut fi periculos, iar a o ignora pe Jenner Redwine devenea din ce în ce mai dificil. Poate că ea îşi cîştigase dreptul la adevăr.

-Haide să spunem că nu oricine lucrează pentru guvern, lucrează de fapt pentru guvern.

-Asta e la fel de clar ca noroiul.

-Fără asistenţă stomatologică, fără pensie.

-Contract de muncă, spuse ea, fără urmă de spaimă în glas.

Era periculos pentru ea să ştie prea multe, deşi se afla deja într-o situaţie periculoasă. Oricum, ştia deja al naibii de multe. El înclină o dată din cap şi-şi întoarse atenţia la benzile audio şi video, din urmărirea cărora îl întrerupsese ea. În seara asta Larkin îşi deschisese laptopul, dar era greu de spus dacă deschisese sau nu internetul. Dacă da, Faith va avea curînd detaliile. Poate că nu era nimic dar, din nou, poate conţineau o cheie pentru ce punea la cale împreună cu Mills.

Nu o mai încătuşă pe Jenner de fotoliu. La ce bun? Ea avusese cîteva ocazii să-l dea de gol şi nu o făcuse. Dacă ar ieşi afară pe uşă, după ce îi spusese că era liberă? Ar trebui să o oprească? Poate, dar poate că nu. Nu conta; ea era încă aici.

O *întîlnire* ?

Jenner se ghemui în pat, îşi trase cuverturile pînă la bărbie, spuse noapte bună şi închise ochii.

Că îi plăcea sa nu, ea se afla în rahatul ăsta aproape al naibii de adînc ca şi el.

JENNER SE TREZI de cîteva ori, constată că el încă nu era în pat şi deschise un ochi, ca să-l vadă tot în fotoliul de lîngă pat, urmărindu-l şi ascultîndu-l pe bărbatul de dincolo. Ce putea fi atît de important încît să prefere să stea acolo, în loc să vină lîngă ea?

Oftă. Deşi cunoştea foarte puţine detalii, ştia că ce făcea el era cu adevărat important. Văzuse destule, auzise destule ca să priceapă asta.

Patul se lăsă, trezind-o, cînd în sfîrşit veni şi Cael să se culce. Jenner oftă. Se rostogoli spre el şi îl găsi sprijinit în cot, privind-o.

-Ce este? întrebă ea, apoi clipi des cînd văzu că el era gol. Complet.

-Este rîndul meu, spuse Cael, trăgînd-o sub el.

Se trezi de tot, cu inima începînd să-i bubuie iute, într-o zecime de secundă. Greutatea lui o strivea în saltea.

-Ce? Aşteaptă!

-Aştept pe naiba! spuse el pe un ton mînios, în timp ce-i apucă tivul topului şi i-l trase peste cap. Expunerea bruscă îi făcu simţurile să alerge şi ar fi făcut ceva cu totul prostesc, acoperindu-şi sînii cu mîinile, dacă el nu i-ar fi prins încheieturile cu mîinile lui şi nu i le-ar fi ţintuit pe pernă, de o parte şi de alta a capului, în timp ce se uita în jos, la ea. În lumina lămpii îi putea vedea trăsăturile încleştîndu-i-se şi sfîrcurile i se întăriră în răspuns – nu de frig, nu de simpla atingere ci ca răspuns *la el,* totul numai fierbinţeală şi putere şi sex întunecat.

El alunecă mai jos în pat, continuînd să o ţină de încheieturi şi îşi închise gura pe unul din sfîrcuri. Plăcerea era atît de mare încît devenea aproape durere difuzată în sînul ei. Scoase un sunet ascuţit de plăcere, cînd limba lui îi împunse sfîrcul, îl încercui, înainte de a-l suge intens, puternic. Se încordă sub senzaţia biciuitoare, luptîndu-se în strîngerea lui, sub greutatea lui, sunetele acelea sălbatice continuînd să-i iasă din gură.

Cael scoase un sunet aspru şi îi eliberă o mînă, ca să se poată întinde mai jos, să tragă de pantalonii pijamalei, scuturînd-o din ei ca şi cum ar fi scuturat o pernă. Jenner se răsuci şi se pomeni în partea cealată a patului. O trase înapoi în poziţie şi o acoperi cu trupul lui, vîrîndu-şi mîinile pe după genunchii ei şi ridicîndu-i în jurul lui.

Dacă cele cîteva minute tumultoase dinainte contau drept preambul, ei bine, asta a fost tot ce a primit. Dar apoi el înjură, cu o voce tensionată, guturală şi se întinse spre măsuţa

alăturată. Clipind confuză, Jenner îşi întoarse capul şi se uită uluită la numeroasele pliculeţe împrăştiate pe măsuţă.

-Sfinte Sisoie, izbucni ea.

El sfîşie ambalajul unui pliculeţ, rulă prezervativul cu cîteva mişcări iuţi, nervoase şi împinse în ea – atît de repede, atît de tare, atît de hotărît.

Jenner inspiră adînc, închizînd pe jumătate ochii în timp ce absorbea senzaţiile. Se umezise suficient ca să-l primească iar el era atît de gros şi de lung ... încît din beregata ei ţîşni un alt sunet strident. Degetele îi săpau în umerii lui în timp ce încerca să se ancoreze iar el lua exact ce îi oferea ea. Aşa cum spusese, era rîndul lui şi ea îşi petrecu braţele pe după umerii lui şi i se dărui în totalitate.

El împingea tare şi adînc, fără fineţuri, doar un drum brutal spre orgasm. Puterea şi vigoarea lui o împingeau peste culme, aproape înainte ca ea să-şi dea seama că se afla acolo. Termină violent, agăţîndu-se de el şi cu o înjurătură înfundată termină şi el, ritmul lui aproape sălbatic devenind ceva mai lent şi mai adînc, în timp ce ajungea la apogeu.

Tăcerea care urmă nu era întreruptă decît de respiraţia lor gîfîită, ca şi cum alergaseră amîndoi într-un maraton. Cael se smulse din ea şi se prăbuşi alături, cu trupul strălucindu-i de sudoare. Jenner avea senzaţia că tot corpul îi pulsa de forţa bătăilor inimii. Aşa ceva nu mai experimentase niciodată înainte. Nu fusese uluitor sau minunat, sau orice alt adjectiv auzise ea, descriind sexul. Fusese puternic şi primitiv, redus la cea mai simplă formă – fără lustru, fără tehnică, deşi era convinsă că el le avea. O regulase. Se *împerechease* cu ea.

Pînă acum, pînă la acest pas final, ar mai fi putut încă să se dea înapoi, dar nu acum. Ajunsese prea departe. Un bărbat nu făcea dragoste cu o femeie în felul acesta, ca să se retragă apoi neatins.

Gîfîind, îşi înălţă capul şi îi întîlni privirea, albastrul acela

strălucitor pe sub pleoapele îngustate, cu expresia în acelaşi timp dură şi extrem de mulţumită de el însuşi. Apoi Jenner se uită la măsuţa alăturată, estimînd numărul prezervativelor. Uitîndu-se înapoi la el, spuse:

-Ai cam dat de necazuri, cowboy.

-Aşa crezi ? întrebă el, întinzîndu-se după un alt prezervativ. Fă-ţi curaj ; te aşteaptă o noapte grea. O să facem numărătoarea mîine dimineaţă.

LARKIN NU PUTEA DORMI. Se dădu jos din pat şi începu să facă paşi prin cameră, avînd senzaţia că umblau furnici pe el. Ceva era greşit. Ceva nu era cum trebuia, dar nu reuşea să pună degetul pe acel ceva. Într-un tîrziu înţelese ce anume era şi se duse la uşa principală a apartamentului, o deschise cu o mişcare bruscă şi-şi scoase capul pe coridor. Paznicul de serviciu, Johnson, se îndreptă cu o mişcare rapidă.

-S-a întîmplat ceva, domnule Larkin?

Larkin se uită la el şi spuse aspru:

-Poţi să pleci.

Johnson îl privi surprins.

-Dar, domnule Larkin. Am crezut ...

-Să nu crezi şi să nu gîndeşti nimic. Ai putea să te răneşti, spuse Larkin.

Dar probabil că nici el nu gîndea clar. Chiar dacă apartamentul era mai sigur cu un om în faţa uşii iar el îşi făcea mai puţine griji, cu ochii pe care îi simţea uneori aţintiţi asupra sa, îi va fi totuşi mai greu să-şi găsească singurătatea de care va avea nevoie cînd va sosi timpul să regleze ceasurile bombelor. Proştii ăia credeau că toate bombele vor fi detonate prin declanşatoare manuale, dar nu era cazul, aici. Bombele pe care le plantaseră sub punte, în locuri unde el nu putea ajunge fără să trezească suspiciuni, erau operate de la

detonatorul aflat în posesia lui. Bombele incendiare de pe punţile publice aveau ceasuri pe care le va fixa el, dimineaţa devreme, în ultima lui zi pe pământul ăsta. Imbecilii ăia credeau că detonatoarele pe care le aveau ei în posesie erau operaţionale, dar alea erau doar nişte jucării. El deţinea unicul detonator funcţionabil şi îl va folosi la momentul potrivit, cu mult înainte de a se fi aşteptat ei. Dacă avea plasat un paznic în faţa uşii tot timpul, cum mai putea ieşi să regleze ceasurile? Nu gîndise clar cînd îi ordonase lui Mills să plaseze o pază permanentă în faţa apartamentului. Tumoarea, cancerul ăsta blestemat îi furase abilitatea de a raţiona.

Johnson plecă şi Larkin închise uşa, savurînd singurătatea care devenise viaţa lui. Nu avea încredere în nimeni. Nu avea nevoie de nimeni. Şi ăsta era un lucru bun, pentru că el chiar nu avea pe nimeni.

ÎN DIMINEAŢA URMĂTOARE, Cael o privea pe Jenner, cu ochii mijiţi, în timp ce ea se îmbrăca. Noaptea nu-i uşurase tensiunea pe care i-o provoca apropierea ei. Începea să aibă un adevărat sentiment de teroare că acest stres special nu va dispărea niciodată. În dimineaţa asta făcuseră toate lucrurile normale: se duşaseră, îşi luaseră micul dejun dar el tot nu se putea gîndi la altceva decît la a fi din nou în ea. După noaptea asta, în mod logic ar fi trebuit să treacă ore, poate chiar zile, pînă să fie din nou gata pentru sex. Ea încerca să-l omoare. Încet, dureros. Ar prefera să fie împuşcat ; ar durea mai puţin.

-Cu ce naiba te îmbraci?

-Este doar o rochie de plajă, spuse Jenner uitîndu-se în jos.

Ca şi cum ar fi spus « sînt doar sîni ». Materialul fin al rochiei de plajă se drapa pe ea ca o a doua piele; fusta îi venea pînă la genunchi, lăsîndu-i la vedere picioarele fine. Chiar şi

picioarele ei erau sexy pînă la cer, în sandalele astea caraghioase.

Da, încerca să-l ucidă.

Astăzi vor coborî din nou la mal, în Kauai, de data aceasta. Tiffany avea să li se alăture, de vreme ce era singură iar ea şi Jenner deveniseră prietenele cele mai bune. Restul grupului îl va ţine pe Larkin sub pază, dacă subiectul lor va rămîne pe vas, ceea ce părea că era varianta lui preferată de la întîlnirea din Hilo, în timp ce Faith şi Ryan îl vor seconda în cazul în care va coborî la mal.

După astăzi nu va mai rămîne decît o singură zi în care îşi va împărţi echipa ca să-l urmărească pe Larkin. Mîine seară se vor întoarce pe mare. Cael era mult mai confortabil cu acest scenariu. Odată ce nava va porni din nou, Larkin nu va mai avea unde să plece.

Decisese să rămînă cu grupul, pentru turul organizat. În momentul acesta era o idee bună să rămînă în mulţime şi să o ţină pe Jenner departe de bikini, pînă cînd o va putea regula din nou, la disperare. Ce era cu ea? În mod clar nu erau curbele ei, pentru că nu avea ea prea multe. Avea o gură inteligentă. Era diabolică. În mod logic nu ar fi trebuit să reacţioneze atît de intens la ea.

DEAN LE CERU LUI TUCKER şi lui Johnson să se întîlnească cu el în secret, în sala de tratare a apei, unde în mod sigur nu aveau cum să fie deranjaţi. Coridorul strîmt dintre două linii separate de conducte întortochiate le garanta confidenţialitatea.

Asker şi Zadian erau şi ei implicaţi în jaf, dar Dean îi ştia pe Tucker şi pe Johnson de ani de zile şi avea încredere în ei că vor face ceea ce le cerea. De aceea le dăduse lor două dintre detonatoare, ca să le ştie în siguranţă. Celălalt era la el.

Putea avea încredere în ei.

-Cred că Larkin începe să-şi piardă controlul, spuse el pe un ton grav.

-Nu, la naiba, spuse Tucker.

În ultimele două zile, paznicul pe care Larkin insistase să-l aibă tot timpul la uşă fusese concediat, apoi i se spusese să revină, pentru ca încă o dată să fie concediat. Chiar dacă incidentul cu Tucker şi cu pîinea nu i-ar fi spus lui Dean că şeful lui o luase razna, comportamentul tot mai ciudat al lui Larkin în timp ce navigau printre insule i-ar fi provocat declicul.

-O să-l urmărim în schimburi, numai noi trei. Dacă o să stăm cu ochii deschişi, poate că o să ne dăm seama ce pune la cale.

Johnson, care era mai slab şi mai în vîrstă şi de obicei mai serios decît Tucker, întrebă :

-Crezi că plănuieşte să ne tragă pe sfoară ?

-Mi-a trecut şi mie prin minte asta.

Tucker îşi trecu nervos degetele prin păr.

-Dar bombele şi armele sînt la noi. Nu poate face nimic fără noi. El nu a făcut decît să pună la cale fuga.

O fugă tot mai puţin posibilă, tot mai puţin curată, medită Dean, păstrînd gîndul doar pentru el. O parte din creierul lui îi şoptea *asta nu o să meargă*, în timp ce altă parte, mai puternică, îi şoptea *milioane*.

Era atît de obosit să primească ordine, atît de obosit să nu se aleagă cu nimic de la oamenii cu bani, în timp ce el tot sărăntoc rămînea.

-Odată ce vom fi coborît de pe vapor şi bombele îşi vor fi făcut treaba, am putea scăpa de Larkin.

Un pumn în cap şi puţină apă ar fi de ajuns.

Nici unul dintre ei nu avu vreo problemă cu scenariul; un om mai puţin la împărţeala prăzii însemnau bani mai mulţi pentru ei.

-Pînă atunci să stăm cu ochii pe Larkin. Şi aveţi grijă să nu vă vadă, spuse Dean.

JENNER PUTEA SPUNE sincer că se bucura de o zi minunată. Tiffany era amuzantă şi deschisă iar cele patru pe care ajunseseră să le cunoască atît de bine – Linda, Nyna, Penny şi Buttons – iubeau viaţa, se bucurau sincer de frumuseţea exotică a insulei şi de compania noilor prieteni. Linda nu pomeni nimic despre confesiunea ei din seara trecută şi nici Jenner sau Tiffany. Acela fusese un moment privat, emoţionant, care o afectase pe Jenner mai mult decît ar fi avut curajul să recunoască.

Cael nu era prea vorbăreţ, ceea ce ar fi trebuit să fie o uşurare, dar nu era. În primul rînd, privirea din ochii lui în timp ce o urmărea o tulbura ca pe o fecioară în noaptea nunţii. Cînd ştiai cum arată un bărbat gol, cînd acesta te dezbrăcase şi pe tine, lucrurile stăteau altfel. Altădată nu ar fi gîndit aşa, dar acum ştia mai bine. Acum era atît de acordată la el, încît o simplă mîngîiere cu degetul pe braţul ei o putea face să-şi sară din piele.

Tiffany înţelesese repede ce se petrecuse şi continua să le zîmbească. Ceea ce o făcea pe Jenner şi mai conştientă de sine. La naiba, nu fusese atît de tensionată cînd toată lumea credea că făcea sex cu el, dar de fapt nu făcea. Tăcerea lui era probabil explicată de ceilalţi din grup prin disconfortul creat de faptul că fosta lui prietenă şi actuala erau acum la cataramă, dar Jenner ştia adevărul: el se gîndea să facă sex cu ea. Din nou. Cît mai repede.

La sfîrşitul zilei totuşi, cînd se aflau din nou pe vapor, în loc să o ducă direct în pat, Cael plecă să discute cu Ryan. Spre enervarea ei, el nu-i spuse ce se petrecuse în lipsa lor. În timp ce se pregăteau pentru cină, încercă să obţină ceva informaţii.

-Care e planul pentru diseară?

Trăgîndu-şi pantalonii, Cael spuse :

-Totul depinde de Larkin. Dacă astăzi s-a intersectat cumva de cîteva ori cu Ryan şi Faith, o să trebuiască să preiau eu supravegherea pe punte, ca să-i las pe ei în umbră.

-Vrei să spui că tu şi cu mine trebuie să-l supraveghem, îl corectă ea.

Cael îi aruncă o privire.

-Nu, tu nu îl supraveghezi. Tu nu o să faci nimic altceva decît să stai acolo şi să arăţi superb.

-Dacă-mi spui să nu-mi bat căpşorul meu mic şi drăguţ ... începu ea, mai mult decît uşor enervată. Cînd o să priceapă el că făcea şi ea parte din asta ? Nu mai era doar un pion pasiv.

Cael oftă.

-Cu toţii avem îndatoririle noastre. A ta este să fii tăcută, cooperantă, ascultătoare şi dulce.

-Cooperant şi ascultător nu sînt cam acelaşi lucru? Este ceva ce nu prea pot băga la cap.

Jenner îi întoarse spatele şi se duse în garderobă să-şi aleagă o rochie.

-Dacă se presupune că singurul meu rol este să fiu decorativă, cu ce naiba să mă îmbrac ?

Nu era ea prea sigură, dar parcă mormăise "cu ceva cît mai pe gît ».

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

SYD STĂTEA ÎN SALON, cu două perechi de ochi aţintiţi asupra ei – ai lui Adam şi ai lui Kim – în timp ce vorbea cu Jenner, pe telefonul lui Adam. Convorbirile lor frecvente şi întotdeauna prea scurte se transformaseră în ultimele zile într-atît, încît deveniseră aproape normale. Nici una dintre ele nu mai era speriată. În vocea lui Jenner revenise încrederea şi asta însemna o mare uşurare pentru Syd. Dacă Jenner era bine, atunci putea şi ea fi. După ce vreme de mai bine de o săptămînă de prizonierat ameninţarea că cealaltă poate păţi ceva le ţinuse pe amîndouă paralizate, devenea din ce în ce mai clar că totul avea să ajungă la un sfîrşit. Un sfîrşit bun, în care nici una nu va fi ucisă.

În seara aceasta *Ceaţa Argintie* avea să plece din Maui şi era programată să ajungă la San Diego peste cinci zile. Cinci zile şi această aventură va lua sfîrşit.

-Sînt bine, spuse Syd la întrebarea lui Jenner. Mi-ar plăcea să mă plimb, să inspir aer proaspăt, sau să mă aşez la un restaurant, sau să fac shopping, sau să merg la un film, dar în rest totul e bine. Nu am crezut niciodată că o să trăiesc ziua în care o să mă satur să mă scol tîrziu şi să comand room service.

Jenner rîse uşor; acesta era un semn foarte bun.

-E frumos vasul? întrebă Syd. I-ar fi plăcut să vadă *Ceaţa Argintie* în acţiune.

-Este foarte frumos. Ceea ce e un lucru bun, pentru că în viaţa mea nu o să mai pun piciorul pe un vapor.

Syd vroia să-şi ceară scuze. În fond, a ei fusese ideea acestei croaziere, tatăl ei angajase apartamentul. Dar cum scuzele prin telefon erau insuficiente, nici măcar nu încercă. Atunci cînd îşi va petrece braţele pe după gîtul lui Jenner, cînd va şti fără nici un dubiu că escapada aceasta luase sfîrşit, atunci îşi va cere scuze.

-Mîncarea e bună, spuse Jenner.

Syd oftă.

-Sînt geloasă. Chiar acum îmi vine să fac o crimă pentru un cheeseburger decent şi nişte cartofi prăjiţi. Room service-ul restaurantului de aici serveşte salate minunate şi creveţi prăjiţi, dar cheeseburgerii lor sînt sub orice critică iar cartofii prăjiţi sînt fleşcăiţi. Ar trebui să mănînc salatele şi creveţii, dar cu tot stresul situaţiei simt că am nevoie de ceva mai substanţial. Înţelegi, mîncare care să te facă să te simţi bine.

Jenner spuse repede:

-Trebuie să te las, acum. Vorbim mîine. Şi cînd o să ajung acolo, o să ne facem de cap cu cheeseburgeri!

Legătura se întrerupse.

Syd se uită o clipă la celular, apoi îşi scoase limba, copilăreşte. Era obişnuită cu conversaţiile lor care se terminau abrupt, ca şi cum cretinul care o ţinea pe Jenner insista ca ea să închidă, dar asta nu însemna că îi şi făcea plăcere asta. Limba scoasă era *pentru el,* nu pentru Jenner. Îi auzise de vreo două ori vocea, în fundal. Un cretin.

Dar Jenner suna din nou ca Jenner, aşa încît poate nici el nu era atît de rău. Nu că Syd n-ar fi vrut să-i ardă un picior în fund. Mă rog, o să *plătească* pe cineva care să-i ardă un picior în fund. Nimănui, niciodată nu-i va fi teamă de ea, dar sigur că putea plăti nişte tipi înspăimîntători şi îşi propuse chiar să se ocupe de asta, cînd se va termina totul. *Nu* o să mai treacă vreodată prin aşa ceva.

Poate că o vor ajuta răpitorii ei. Syd îşi cunoştea răpitorii mult mai bine decît cu o săptămînă în urmă. Petrece suficient

timp cu o persoană – sau mai multe – şi se va întîmpla asta. Dori arăta fioroasă. Avea o încruntătură cumplită şi un comportament dur, dar dacă o prindea cu garda jos, avea un zîmbet foarte frumos. Rîdea la toate prostiile de la televizor. Probabil că abia aştepta să intre în tura de noapte ca să se uite la comediile ei preferate. Nu că lui Syd i-ar fi trecut prin cap să se pună cu ea, dar totuşi, nu mai era chiar atît de fioroasă ca în prima zi.

Puternicul, de obicei tăcutul Adam era evident îndrăgostit lulea de Kim şi din cîte putea vedea Syd, Kim habar n-avea de asta, deşi de obicei nu-i scăpa nimic. Kim, aşa cum era ea, cu cuţitele ei cu tot, semăna atît de mult cu celelalte prietene ale lui Syd, încît îi era dificil să o vadă, mintal, în rolul de răpitor. Îmbrac-o la şapte ace şi ia-i cuţitele şi ar putea fi o femeie drăguţă, cît se poate de obişnuită.

Se gîndise adesea să evadeze, visase cu ochii deschişi la asta în ceasurile ei de plictiseală. Dar chiar ştiind că răpitorii ei nu erau criminalii pe care-i crezuse la început, îşi dădea seama că nu avea cum s-o facă. Poate că nu o vor omorî – poate – dar în mod clar o vor opri. Dacă ar încerca să intre în contact cu cineva din personalul de serviciu, o subretă sau un băiat de la room service, nu ar face decît să pericliteze viaţa unor oameni nevinovaţi – nu că veşnic atenţii ei paznici ar lăsa-o vreodată să se apropie de altcineva decît de ei. În fanteziile ei era la fel de aspră ca Dori, la fel de îndemînatică la cuţite cum era Kim şi la fel de forţoasă ca Adam. În fanteziile ei se repezea prin surprindere asupra lor, îi punea pe toţi trei la pămînt cu o serie de lovituri abile de karate, după care era liberă.

Dar acestea erau numai fantezii. Ea habar n-avea de karate altceva decît văzuse în filme. Dacă ar încerca să fugă, ar prinde-o, după care ar sfîrşi în cine ştie ce pivniţă, visînd înnebunită la room service. Asta, dacă avea noroc.

Şi pe cine, mă rog, vroia ea să păcălească? Ea nu era, în nici un caz, genul care să dea picioare în fund.

Syd găsi un film la televizor – îl mai văzuse, dar nu era chiar cumplit – completă majoritatea cuvintelor încrucişate din *USA Today* şi cînd se plictisi, se duse în pat să tragă un pui de somn. Cînd se trezi, aproape de şase, auzi închizîndu-se uşa apartamentului. Room service-ul, probabil. Din nou. Iar pui la rotisor sau tortilla cu brînză, cine ştie. Se spălă pe faţă, se pieptănă şi intră în salon, decisă să mănînce totuşi puţin, chiar dacă o să-i rămînă în gît. În dreptul mesei stătea Adam, cu două pungi mari, albe, în mînă. Spuse, simplu:

-Cheesburger şi cartofi prăjiţi. L-am întrebat pe portar, care mi-a spus unde se fac cei mai buni burgeri.

Auzise conversaţia ei telefonică şi-i adusese un cheesburger.

Dori, care stătea pe canapea, urmărind nu ştiu ce la televizor, sări în sus.

-O să-ţi aduc nişte apă minerală de la automat. Dietetică sau normală? întrebă ea uitîndu-se la Syd.

-Dietetică, te rog. În clipa aceea îi urî ceva mai puţin pe răpitorii ei.

CAEL SE SIMŢI uşurat cînd *Ceaţa Argintie* se desprinse de Maui. Cînd se aflară în larg, toţi cei şase membri ai echipei – dacă Jenner i-ar fi putut citi gîndurile, ar fi spus *pardon, şapte*, dar slavă Domnului, încă nu aflase cum să facă asta – puteau fi folosiţi tot timpul. Gata cu schimburile pentru urmărirea lui Larkin pe insulă, aşteptîndu-l să decidă, subit, dacă să se ducă la o plajă sau la cine ştie ce vulcan. E drept, nu făcuse aşa ceva, dar trebuiseră să fie în permanenţă pregătiţi ,în cazul în care ar fi făcut-o.

Jenner era în pat; nu dormea, era convins, dar capul îi era îndreptat în direcţia lui. Spera să nu o scoale cînd se va urca şi el în pat. Ah, da. O să trebuiască să înceteze şi să mai respire.

În noaptea asta rămăsese mai tîrziu ca de obicei, pentru că Larkin părea neliniştit, fără stare. Ce-l putea face atît de agitat pe un bărbat care îi înmînase calm unui nord coreean o

tehnologie bazată pe impulsuri electromagnetice, cumpărînd, în drum, dulceaţă? Nimic bun.

Nu pentru prima oară se întreba Cael despre aspirina pe care o înghiţea Larkin atît de des, ca şi cum ar fi avut o durere continuă de cap. Se vedea că nu era bine. Dar cît de bolnav era?

Nu era decît două dimineaţa cînd Larkin sări brusc în sus, ca şi cum ar fi fost alungat cu forţa din fotoliu şi se îndreptă spre uşă. Era singur. Nici Mills, nici paznic, nimic. Poate că asta era, îşi spuse Cael; întîlnirea pe care o aşteptau. Era posibil ca omul de la celălat capăt să se fi aflat tot timpul pe vas? Sau că mai exista un cumpărător, un alt stick de memorie?

Cael sări în sus. Nu avea timp să mai cheme pe altcineva din echipă. El era singurul aflat la datorie. La vremea cînd îi va scula pe Ryan şi pe Matt şi-i va trimite acolo, va fi deja prea tîrziu. Dar Jenner, firește, se trezi imediat şi se ridică în coate.

-Ce se întîmplă? întrebă ea somnoroasă, în timp ce Cael se îndrepta spre uşă.

-Să stai aici.

-Dar tu unde te ...

-Stai aici!, sîsîi el, apoi ieşi în coridor. Larkin nu se vedesa nicăieri; Cael auzi liftul. În sus, sau în jos? Alergă spre lift şi citi indicatorul.

În sus.

Cael alergă spre scară, fericit că nu se mai afla nimeni pe coridor la ora asta tîrzie, în timp ce urca cîte două, trei trepte deodată. Cînd intră în casa scării, i se păru că aude paşi la un etaj mai sus, pe puntea Lido. Se opri să asculte, decise că era doar ecoul şi-şi continuă urcuşul.

JENNER DĂDU CUVERTURILE deoparte şi sări din pat. Să stea locului? Cael glumea, poate? Ea nu era un căţel. Ea nu rămăsese locului şi nici *nu se rostogolise şi nici nu făcuse* pe moarta.

În plus, îl cunoştea pe Cael mai bine decît credea el. Expresia de pe chipul lui cînd ieşise pe uşă, era intensă. Se petrecea ceva iar dacă *lui* nu-i plăcea, nu-i plăcea nici *ei*.

Nu-i trebuiră două minute să-şi tragă pe ea nişte pantaloni şi un maieu şi să intre în tenişi. Nu se obosi să-şi pună sutienul, pentru că oricum, nu avea cine ştie ce de băgat în hamuri. Nu vroia să piardă timpul cu sutienul. Dacă ar fi fost sigură că nu dădea peste cineva, l-ar fi urmat pe Cael în pijama.

Fir-ar, păcat că Bridget şi Cael curăţaseră apartamentul de tot ce-ar fi putut fi folosit ca armă! Cael putea omorî pe cineva cu un capsator, dar dacă ea se îndrepta spre un teritoriu periculos, vroia ceva mai substanţial. Cum acesta era vaporul lui Larkin şi Cael era vizibil îngrijorat, ura ideea să nu aibă cu ea o oarecare protecţie. În timp ce-şi lega şireturile la tenişi, avu o străfulgerare şi se uită în sus. Pe raftul de deasupra al debaralei se aflau cîteva perechi de pantofi. Majoritatea erau de zi cu zi, sandale şi papuci de plajă, dar se mai aflau acolo şi cîteva perechi de pantofi pentru ocazii. Vreo două aveau tocuri subţiri, foarte înalte. Întinse mîna, înşfăcă un pantof şi alergă spre uşă.

LARKIN IEŞI DIN LIFT pe puntea pentru sporturi care, slavă Domnului, era pustie la ora asta. Nu fusese sigur; în croaziera asta se aflau vreo doi insomniaci şi cîteva creaturi nocturne. Dar din fericire, majoritatea celor încă treji se aflau prin diversele baruri de pe vapor.

Deşi locurile pentru spa şi golf erau închise la ora asta, puntea pentru sporturi era bine luminată. *Ceaţa Argintie* era un oraş strălucitor, luminos, un parc de distraţii scump, pentru adulţi. Existau umbre lungi, unghiuri întunecate, dar aproape toată puntea era luminată ca ziua. I se păru o dată că auzise

paşi în spatele lui, dar cînd se răsuci în loc, nu văzu nimic. Cancerul ăsta blestemat îi făcea acum feste cu auzul?

Se îndreptă calm spre zona verde. Dacă îl urmărea cineva, ar fi zis că se bucura de pacea şi liniştea nopţii. Desigur, nu se bucura. Larkin nu dădea doi bani pe pace şi linişte; niciodată nu o făcuse. În mintea lui îşi imagina spectacolul care avea să înceapă în mai puţin de patruzeci şi opt de ore. Una dintre bombele incendiare era ascunsă într-un mic spaţiu, sub fundul fals al unei bene de depozitare, în sauna de la pupa punţii. Cînd va veni momentul, va fi o splendoare. Aproape că putea vedea. Flăcările vor ţîşni în aer, împrăştiindu-se şi înălţîndu-se, incinerînd pe oricine ar fi avut ghinionul să se afle la capătul acesta al punţii, trimiţînd un turn de flăcări spre cerul nopţii, în timp ce, în acelaşi moment, un alt fel de bombă va distruge o parte din carenă şi o mare parte a echipajului, iar alte bombe îşi vor alătura focul şi tumultul distructiv. Ce spectacol va fi ...

Nu vroia să mai aştepte, dar va fi mai bine ca *Ceaţa Argintie* să se afle mult mai departe de Hawaii şi de vasele de acolo, cînd va exploda. Nu avea de gînd să le uşureze soarta celor care vor supravieţui. Lasă-i să aştepte venirea salvatorilor. Lasă-i să sîngereze şi să strige şi să se întrebe dacă ajutoarele vor veni la timp. Doamne, îi ura, ura fiecare minut petrecut în compania lor. Îi suportase în toţi aceşti ani, dar sfîrşitul era acum aproape. Totul era aproape sfîrşit.

În urmă cu cîteva luni nu ştiuse nimic despre explozivi, dar graţie bogăţiei lui , putea obţine tot ce îi trecea prin minte. Bombele fuseseră construite de un bărbat care luase parte la cele cîteva afaceri cu arme pe care le făcuse de-a lungul anilor. Acelaşi om îl instruise cum să armeze bombele cînd venea momentul şi tot el fusese cel care îi sugerase ca o parte din dispozitive să fie reglate să detoneze numai pe bază de ceas, în timp ce altele, care se aflau suficient de aproape între ele, să poată fi reglate să detoneze prin acelaşi unic dispozitiv de declanşare. De ce să-şi pună toate ouăle în aceeaşi pungă?

Dacă, din cine ştie ce motiv, vroia să pornească petrecerea mai devreme decît plănuise, avea mijloacele să o facă. Dispozitivele cu ceas puteau fi programate cu mult înainte şi în cazul în care se va întîmpla ceva cu el, înainte de a putea acţiona butonul pentru celelalte, *Ceaţa Argintie* oricum nu-şi va continua drumul nevătămată.

Larkin era sfîşiat. Dorise tot timpul să moară repede şi se îndoia că se va răzgîndi. Dar ah, el chiar vroia să vadă *Ceaţa Argintie* şi oamenii de la bord, în flăcări.

Nu rămase prea mult pe punte. Nerăbdarea lui creştea; faptul că era afară nu-i alina durerile, nu făcea ca timpul să treacă mai repede. În loc să se întoarcă spre lifturile de la pupa, o luă spre scara din faţă, care se afla mai aproape. Puntea lui se afla la doar două etaje mai jos. Chiar şi în starea lui, putea reuşi atîta lucru. Faptul că se aflase aproape de bombe îi adusese barem puţină satisfacţie.

CAEL RĂMASE în umbră, urmărindu-l pe Larkin de la distanţă. Nu se mai afla nimeni altcineva aici; nici o întîlnire, nici un contact. Rahat. Riscase să arunce totul în aer pentru că nebunul acesta vroia să respire puţin aer curat.

În timp ce îl urmărea pe Larkin dispărînd în casa scării, simţi pe gît atingerea unui metal rece şi auzi o voce adîncă, şoptind:

-Să nu faci vreo prostie, amice. De ce îl urmăreşti pe Larkin?

Cael nu lăsă să se vadă că simţise atingerea metalică a unei arme pe gîtul lui. Se întoarse, poticnindu-se puţin.

-Nu urmăresc pe nimeni, spuse el părînd beat, dîndu-se înapoi cînd văzu arma. Se îndoia că paznicul o să tragă. Pistolul nu avea silenţios şi ar fi riscat un zgomot asurzitor.

-Hei, lichidezi oamenii doar că-şi omoară timpul pe punte?

Paznicul nu cumpără explicaţia.

-Nostim, acum cinci minute nu mergeai ca un beţiv.

Deci paznicul îl urmărise de ceva vreme. Paşii din casa

scării. Probabil că luase liftul pînă la următorul etaj, de unde continuase pe jos; fusese tot timpul aici.

-Cred că domnul Larkin o să vrea să stea de vorbă cu tine. Nu-i place să fie urmărit.

Asta nu se putea întîmpla, îşi spuse Cael, cu sînge rece. Larkin *nu trebuia* în nici un caz să afle că bărbatul din apartamentul alăturat lui îl urmărise pe puntea de sport, în toiul nopţii. El şi Jenner şi toţi ceilalţi cu care stătuseră de vorbă în timpul croazierei aveau să sfîrşească împuşcaţi şi aruncaţi peste bord.

Cael îl evaluă pe bărbatul din faţa lui – slab dar puternic, calm, nu uşor de distras, înarmat – şi-i căută părţile slabe. În primul rînd, era unul din paza lui Larkin, prost plătit, suprasolicitat. Nu putea fi el crema ehipei.

Bodigardul îl aşteptase pe Larkin să plece, înainte de a face mişcarea. Să fi fost un joc al puterii, o şansă de a se evidenţia, punîndu-i lui Larkin un spion pe tavă, sau poate se temuse să-şi enerveze şeful într-un loc public, unde altcineva i-ar fi putut vedea instabilitatea?

Zgomotul liftului care se apropia se auzi puternic, pe puntea pustie. Bodigardul nici nu se clinti; pistolul pe care-l ţintea asupra lui rămase nemişcat în timp ce făcu un pas într-o parte, astfel încît să-l poată vedea şi pe Cael dar şi pe oricine ar fi venit cu liftul.

Cael se uită peste umăr, aşteptîndu-se la un alt paznic, la Larkin sau la vreun pasager nevinovat care avea să se pomenească în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

Nu se aştepta la Jenner, înarmată cu un nenorocit de pantof.

JENNER MERSESE la risc. În sus sau în jos. Cu o şansă de cincizeci la sută, o va lua în direcţia în care o luase Cael. Poate şaizeci la sută. Şansele erau în sus, pentru că acolo era toată animaţia, în timpul serii. Puntea Lido era cea mai aglomerată, deci decise să verifice mai întîi puntea pentru sporturi. Dacă

nu-l găsea acolo pe Cael, atunci va coborî la puntea Lido. Odată în lift, începu să se îndoiască. Poate c-ar fi trebuit să rămînă în cameră, dar era sigură că ceva nu mergea bine şi obosise al naibii să fie exclusă din ecuaţie. Era mai mult decît curiozitatea cea care îmboldise. Ei nu-i plăcea să fie neajutorată şi inutilă.

Sunetul puternic făcut de uşile liftului, în deschidere, o luă prin surprindere. S-a zis cu tiptilul ei. Data viitoare, îşi spuse ea, dacă va mai exista o dată viitoare, va urca pe scări.

Ieşi din lift şi iată-i, chiar în faţa ei – Cael şi un bărbat în uniformă de paznic. Omul în uniformă avea un pistol care era îndreptat asupra lui Cael. Ah, Iisuse, un *pistol.* Îşi simţi inima în beregată; genunchii i se înmuiară şi începu să tremure. Dar nu-şi pierdu abilitatea de a gîndi. Panica nu-l va ajuta pe Cael. Ratase ocazia furişării, deci ar putea foarte bine merge înainte, pretinzînd că niciodată nu intenţionase să nu fie văzută.

-Îi arestezi fundul? Splendid!

Scutură pantoful spre Cael şi se îndreptă curajoasă spre el.

-Sex în trei? Ce tupeu. Şi eu care credeam că eşti *altfel.* Eu care credeam că mă iubeşti. Pufni tare şi-şi întoarse atenţia şi pantoful spre omul cu arma. Pe ecusonul din alamă de pe uniforma acestuia scria Johnson – da, corect, *Johnosn.* Pe vasul acesta nimic nu era ceea ce părea. Dacă bodigardul ar fi fost nevinovat, Cael ar fi spus ceva, i-ar fi spus, într-un fel, să se ţină deoparte. Dar el nu o făcu.

Pistolul din mîna lui Johnson rămase neclintit. Era îndreptat spre pieptul lui Cael şi vederea asta îi făcu genunchii să-i tremure din nou. Slăbiciunea nu dură; vroia să fie un partener, nu o frînă.

Lăsînd pantoful o idee mai în jos, continuă:

-Poate că sînt eu prea grăbită. Multă lume spune că sexul în trei este super. Poate c-ar trebui să încerc. Ce zici, băiete?

Johnson păru uşor şocat de întrebare. În sfîrşit, pistolul se

întoarse puţin. Johnson se uită la ea şi făcu ochii mici.

-Hei, ştiu cine eşti. Voi doi ocupaţi apartamentul de lîngă domnul Larkin.

Cael se repezi ca un şarpe gata să atace, înşfăcînd braţul bodigardului şi împingîndu-i mîna cu arma într-o parte, apoi îi arse o directă în maxiliar. Poticnindu-se, Jenner se dădu înapoi jumătate de pas, în afara direcţiei loviturii. Johnson se poticni şi el spre spate, în balustradă. Îşi reveni, readucînd pistolul înapoi şi Cael se repezi spre el, dar Johnson nu se lăsa aşa de uşor. Se răsuci, eliberă pistolul din strînsoarea lui Cael, se repezi şi-l pocni cu arma în laterala capului.

Capul lui Cael se întoarse brusc; Jenner îşi înăbuşi un strigăt văzînd cum îi ţişnea sîngele din tîmplă şi se repezi instinctiv spre el, în timp ce Cael se lăsa în jos, ca şi cum ar fi căzut în genunchi. Nu aşa ar fi trebuit să fie. Johnson îşi mută ţinta pînă cînd pistolul se îndreptă *asupra ei.* Şi Johnson efectiv zîmbea.

Dar şi Cael îşi schimbă direcţia. În loc să se lase în genunchi, îşi întoarse greutatea şi ţîşni în sus, izbindu-l cu capul în bărbie pe paznicul înarmat, trimiţîndu-l în balustradă, atît de tare încît omul aproape că se rostogoli peste ea. Cael îl ajută şi el puţin, apucîndu-i un picior, ridicîndu-i-l şi împingîndu-l.

Johnson zbură în partea cealaltă, dar lupta pentru viaţa lui îi dădu forţă şi viteză; reuşi, în cădere, să se apuce cu o mînă de rampă. Rămase agăţat acolo, ceea ce nu putea fi uşor, avînd în vedere cît de groasă era balustrada. Două mîini i-ar fi dat poate o şansă, dar cînd Jenner se uită după el, văzu că Johnsnon încă nu dăduse drumul pistolului. Cael se repezi spre ea.

-Eşti bine? o întrebă el dintr-o suflare, în timp ce se îndrepta spre Johnson.

Da. Nu. Tocmai vroia să te împuşte. Nu-şi putea regăsi vocea ca să-i răspundă; abia mai putea respira. Se forţă să

încline din cap, apoi strigă înfundat cînd surprinse cu coada ochiului mişcarea şi văzu ridicîndu-se pistolul. Johnson nu avea de gînd să cadă, el avea de gînd să tragă, dacă mai putea. În ea. În Cael, într-unul din ei sau în amîndoi. Jenner se răsuci instinctiv şi se repezi cu pantoful, izbind cu tocul acestuia în mîna agăţată de balustradă.

Johnson urlă. Nu se mai putea ţine. El, pistolul, pantoful ... totul căzu.

CAPITOLUL TREIZECI

ASTA ERA TOT DE CE-I FUSESE LUI FRICĂ. Doar o fracţiune de secundă se uitase spre Jenner şi nu spre paznicul înarmat şi asta i-ar fi putut costa viaţa pe amîndoi.

-L-am omorît. Jenner se uită peste balustradă, apoi se întoarse şi-şi îngropă faţa în pieptul lui.

-Nu tu l-ai omorît, ci eu, spuse Cael ţinînd-o aproape.

Trupul îi tremura, îi era frig, dar în nici un caz nu era panicată.

-Eu l-am împins peste balustradă, nu tu, continuă Cael.

-Dar eu ... eu am terminat treaba. Vocea ei era moale. Logic, Jenner trebuia să-şi de seama că ea le salvase vieţile, dar tocmai jucase un rol în uciderea unui om, iar aşa ceva nu se putea uita uşor, indiferent de circumstaţe.

La naiba, cît şi-ar fi dorit să reuşească să pună mîna pe pistolul ăla înainte ca Johnson să se fi prăvălit peste balustradă. Avea presentimentul funest că într-adevăr va avea nevoie de el.

-Haide, să mergem înapoi în cameră.

Îl lăsă să o conducă, cu braţul lui petrecînd-o strîns pe după umeri. Luară liftul; dacă cineva s-ar fi urcat pe puntea Lido, ar fi spus că iubiţeii ieşiseră pentru o plimbare nocturnă. Tăietura din capul lui nu era prea rea; Dacă cineva ar fi observat sîngele şi ar fi întrebat, i-ar fi spus că a căzut şi s-a lovit cu capul de balustradă. Era o explicaţie plauzibilă. Nu vroia ca Jenner să trebuiască să-şi aplice pe chip o expresie falsă, nici măcar pentru scurta durată care le-ar fi luat să

coboare de la un etaj la altul, dar nici nu vroia ca ea să coboare pe scări, nu, atît de tulburată cum era acum.

Din fericire, nu dădură de nimeni în lift aşa încît el o ţinu doar, în tăcere, pînă cînd intrară în apartament.

-Eu ţi-am spus să ... începu el.

-Nu, nu acum, spuse ea întorcîndu-se spre el şi lăsîndu-se cu capul pe pieptul lui.

Trebuia să le spună celorlalţi ce se întîmplase, dar asta mai putea aştepta pînă mîine dimineaţă. Nu era nevoie să-i trezească; tot nu aveau ce să facă.

Treptat, tremurul lui Jenner se potoli. Încercă să o desprindă de el, dar ea îl apucă de cămaşă cu amîndouă mîinile, ţinîndu-se strîns.

-Aş face asta din nou, şopti ea la pieptul lui.

-Nu te mai gîndi la asta.

-Vroia să te *împuşte*.

Poate da, poate nu.

-Ştiu.

-Sînt sigură.

Îşi dădu apoi capul pe spate şi se uită în sus, la el.

-Sîngerezi.

-Nu e cine ştie ce.

Cîtă vreme nu-şi pierduse conştiinţa şi vederea nu-i era afectată de şuvoiul de sînge, era în regulă. Oricum, nu o lovitură în cap îl oprea pe el.

–Am o trusă de prim ajutor ...

O sărută. Fără să se gîndească, fără să-şi ordone, fără nici un motiv, altul decît că vroia asta. Vreme de un minut lung să-ţi stea inima în loc, crezuse că o pierduse şi singurul lucru la care a fost în stare să se gîndească atunci fusese că nu era gata să-i dea drumul. Nu acum şi probabil nici pentru multă, multă vreme.

A DOUA ZI, Tiffany îi zîmbea chelnerului care-i întindea paharul cu Bloody Mary, pe care-l comandase. Sucul de

portocale şi stickul de ţelină se potriveau cu noua ei *persona*, ca şi flirtul scandalos, care nu era chiar totuşi din cale afară. Barmanul era drăguţel. Nici el şi nici altcineva nu ar fi putut spune din comportamentul ei că ar fi fost deplasată.

Numai supraveghere, îi spusese Cael cînd o recrutase pentru treaba asta. Da, corect. Acum, un om din corpul de pază –desigur, unul prost, pentru că cei buni nu aţinteau arme asupra pasagerilor şi nu-i loveau cu patul pistolului în cap – era hrană pentru peşti şi cînd se va duce vestea, ce scandal va ieşi.

Dar după amiaza era deja tîrzie şi ea nu observase nici urmă de agitaţie în rîndul echipajului sau printre pasageri. Frank Larkin îşi ciugulea prînzul în cafeneaua de lîngă bar, unde lua masa cu unul dintre marii potentaţi ai croazierei, un bărbat al cărui cont în bancă l-ar fi făcut de ruşine pe cel al lui Larkin. Se întoarse spre ei, se jucă cu colierul de la gît şi le făcu o fotografie cu mini camera ascunsă acolo. Apoi, înainte ca el să fi avut şansa să observe că îi acordase prea multă atenţie, Tiffany se îndepărtă, pentru că escapada din noaptea trecută le periclita tuturor situaţia. De acum încolo trebuiau să fie şi mai prudenţi.

Se întoarse pe jumătate şi imediat îl zări pe bodigardul care îl păzea pe Larkin de la distanţă. Ochii ei scanară dincolo de el; o văzu Buttons stînd lîngă balustradă, savurînd priveliştea şi se îndreptă spre aceasta.

Numai supraveghere, rahat. Fiecare firicel de instinct îi spunea că treaba asta implica mai mult decît putea bănui oricare dintre ei. Înainte ca totul să fie spus şi făcut, probabil că vor afla mai multe decît ar fi vrut.

FUSESE O IDEE rea să se implice într-o relaţie cu Jenner. Cael ştia asta, dar nu regreta nici un minut. Nici un minuţel, deşi îşi lăsase scula să complice lucrurile dincolo de orice speranţă. Niciodată pînă atunci nu se ataşase de cineva cu care lucra, iar acum ştia cît de periculos era acest lucru. Faith şi

Ryan reuşeau, dar să fie el al naibii dacă pricepea cum.

Stătea în şezlong, cu picioarele întinse, gîndindu-se la ce avea să urmeze. Dacă bodigarzii lui Larkin nu erau doar înarmaţi ci chiar dispuşi să-şi folosească armele cît ai clipi din ochi, ce se va întîmpla cînd vor constata lipsa unuia dintre ei?

Jenner ieşi pe balcon, îmbrăcată în altă rochiţă de plajă de-a ei, aproape fără corsaj şi Cael simţi cum îi dispare aerul din plămîni. La naiba, era incredibil de rău.

Se aşeză în poala lui şi-l sărută prea scurt. Îşi petrecu braţul pe după talia ei. Mirosea bine, avea gust bun. Aproape că ar putea uita de ce se afla aici, ceea ce nu ar fi fost bine.

-Ar fi trebuit să rămîi în Hawaii, spuse el, un fior de avertizare străbătîndu-i şira spinării.

-Slabă şansă. Drumul de întoarcere *trebuie* să fie mai bun decît primul picior pe vas. Nu vreau să ratez nimic din distracţie. Zîmbetul ei se fană puţin. Este adevărat, ei doi se distrau de minune, numai că ea nu putea uita atît de curînd aventura din noaptea trecută.

-Asta nu este chiar o croazieră de plăcere.

-De acum înainte ar putea fi, promise ea şi totul în el se strînse.

Făcu ochii mici şi se uită la ea.

-Ce mai pui la cale? Pînă unde vrei s-ajungi?

-M-am oprit la unu-şaptezeci, desculţă. De ce?

-Dumnezeule, cît poţi să fii de isteaţă.

Jenner zîmbi.

-Ştiu. Norocul tău, altfel ai înţepeni de plicitiseală. Ah, apropo de înţepeneală, te-ar interesa dacă ţi-aş spune că nu am nimic sub rochie şi am adus şi chestia asta în cazul în care aş avea noroc?

Şi Jenner scoase din buzunarul rochiei de plajă un prezervativ.

Cael inspiră adînc, trăgînd-o mai aproape şi ridicîndu-i rochia. Îşi strecură încet mîna de-a lungul coapsei ei şi verifică

lipsa de desuuri. Idee rea sau nu, era atît de adînc implicat încît s-ar putea să nu mai vadă niciodată lumina zilei, dar totuşi, nu vroia să iasă la suprafaţă.

ERA CA ŞI CUM CAEL ar fi acţionat efectiv un buton, readucînd la viaţă nevoi pe care le îngropase de atîta vreme încît aproape că uitase de ele. Nu exista încredere mai mare decît să-şi abandoneze trupul în mîinile lui, să se deschidă pentru el, să uite de ea.

Cît de simplu i-ar fi fost să confunde intensitatea simţirilor ei cu dragostea, în timp ce-l călărea pe Cael şi se apleca să-l sărute pe gît, iar el o mîngîia. Nu vroia să-i dea drumul, dar asta era o reacţie strict fizică. Îşi putea atît de uşor imagina cum îşi vor petrece zilele cînd vor coborî de pe vas, cînd în realitate se îndoia că va exista cu adevărat o primă întîlnire, că vor exista zile obişnuite. O să ia acum tot ce putea, dacă ceea ce obţinea era bun. Cît despre realitate, ducă-se naibii.

-Cît de repede eşti gata la datorie, spuse Jenner punînd mîna pe erecţia lui, ascunsă în spatele pantalonilor kaki.

-Repede? Şi Cael îşi strecură o mînă între picioarele ei, mîngîind umezeala caldă de acolo. O privire de-a lui Cael şi ea era pe jumătate pregătită. O atingere şi cealaltă jumătate i se alătura.

-Aşa trebuie să fie bărbaţii. Avem asta în ADN.

Jenner îi trase în jos fermoarul pantalonilor.

-Repede *şi* nerăbdător, spuse el.

-Vorbeşti prea mult.

Îl sărută pe gură. Ca să i-o astupe dar şi pentru că, la naiba, îi plăcea să-l sărute. În timp ce sărutul se adîncea, îi mîngîia penisul, împinsă de nevoia de a i-l simţi în mînă înainte de a desface afurisitul ăla de prezervativ. Începea să le urască. Dacă va mai exista o întîlnire pe uscat, dacă vor mai rămîne împreună după ce croaziera va lua sfîrşit, va comanda o reţetă pentru pilule anticoncepţionale. Nu vroia nimic între ei. Gîndul la el pătrunzînd în ea, tare şi fierbinte şi fără nimic, o făcu să geamă adînc în gîtlej.

Cînd intră în ea uită de totul, în afară de felul în care se simţeau terminînd împreună. Nu se gîndea la nimic altceva decît la plăcere şi la căldură. O vreme, orice altceva dispăru. Ce găsiseră ei era sex – cu adevărat un sex pe cinste – dar era mai mult de atît. Era Cael, felul în care o făcea să se simtă cu o singură privire, cu un singur cuvînt. Era înnebunitor, autoritar, inflexibil ... şi al ei, pentru acum.

Ar fi mulţumită dacă nu ar mai trebui să iasă vreodată din cameră. Pentru restul călătoriei.

TIFFANY ÎL PREDĂ FERICITĂ pe Larkin lui Faith şi Ryan. Omul ăsta se uita tot timpul în jur, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca cineva să-l urmărească. Era foarte conştient de locul în care se afla şi de cei din apropiere, ceea ce le făcea treaba mult mai dificilă decît ar fi trebuit să fie. În loc să se întoarcă în camera ei, rămase în apropierea bazinului, cu Penny şi cu Buttons. E drept că trebuiau să aibă grijă să-şi paseze ştacheta cu discreţie, dar era adevărat că nici nu avea vreun motiv să se grăbească să se întoarcă în camera ei.

Deşi nu aveau nimic altceva în comun decît că se aflau pe *Ceaţa Argintie*, îi plăcea de Penny şi de Buttons şi de celelalte doamne. Linda şi Nyna erau la o oră de Pilates în după amiaza aceasta, lăsîndu-şi noile lor prietene să se însorească lîngă bazin.

Buttons părea să fie cu vreo zece ani mai tînără decît femeile cu care-şi petrecea timpul în croazieră, dar se potrivea perfect cu ele. Văduve bogate, care plecaseră să se simtă bine. Penny era întotdeauna în căutarea unui bărbat, dar Buttons părea mulţumită cu viaţa ei.

Lui Tiffany nu-i trebui mult să îşi dea seama că Buttons era o pacificatoare înnăscută. Vroia ca toată lumea să se înţeleagă. Dacă i-ar fi putut strînge pe toţi pasagerii şi convinge să se ţină de mîini şi să cînte cîntece de tabără – „Kumbaya" – ar fi fost în culmea fericirii. Tiffany n-ar fi crezut vreodată că ar putea să-i placă cu adevărat o femeie cu trăsăturile nerealiste ale lui

Buttons, dar îi plăcea de ea. Nu glumise niciodată pe seama numelui femeii şi era mîndră de asta.

Penny, care stătea de partea cealaltă a lui Buttons, adormise în şezlong. Tiffany îşi dădu seama că va trebui să o trezească pe femeia cu pielea albă, ca să se retragă din soare. Cu sau fără creme solare de protecţie, o arsură urîtă pe pielea extrem de albă ar fi fost dureroasă a doua zi. Dar de ce naiba o preocupa arsura de soare a unei alte femei? Începea să se transforme într-o infirmieră obsedată.

-Mă bucur că tu şi Jenner vă înţelegeţi bine, în ciuda circumstanţelor nefericite care v-au adus împreună, spuse Buttons.

Mi-a furat bărbatul, era pe departe un punct de pornire firesc, pentru o prietenie.

-Da, şi mie. Dar ce pot spune? Cînd nu beau, îmi place de ea.

Şi chiar acesta era adevărul. O femeie puternică o recunoştea pe o alta, iar Tiffany cunoscuse multe femei care, în aceleaşi circumstanţe, şi-ar fi aruncat rivala sub roţile autobuzului fără să clipească. Jenner nu o făcuse.

Spera doar ca Jenner să fie suficient de puternică să-l manevreze pe Cael.

-Unde sînt astăzi porumbeii? întrebă Buttons.

Se ascund pînă cînd Jenner se poate arăta fără să se trădeze.

-Ah, ştii cum sînt ăştia doi, spuse ea sugestiv. Îşi ridică mîinile să demonstreze, dar dîndu-şi seama ce avea să urmeze, Buttons rîse şi îi dădu o palmă uşoară peste ele, coborîndu-i-le. Spuse, cu un zîmbet blînd:

-Este ca în filmele alea vechi. Romanţa de la bordul vaporului, doi oameni frumoşi care se descoperă în mulţime şi ...

-Nu cumva în filmele alea moare cineva? o întrerupse Tiffany.

Buttons rîse.

-Cred că ai dreptate.

Penny tresări, apoi adormi la loc, în somnul ei de după masă.

Tiffany oftă. Cum intrase ea în încurcătura asta? Spuse, sculîndu-se:

-Hei, trebuie s-o scoatem pe Penny din soare, pînă nu devine prea crocantă.

DEAN ERA rar în încurcătură cînd trebuia să manevreze o situaţie, dar chiar şi în timp ce bătea la uşa lui Larkin, se îndoia că luase decizia corectă.

-Intră, strigă Larkin şi Dean se folosi de cardul-cheie şi intră; Larkin îl aştepta. Nu ar fi îndrăznit să intre altfel, cu cheie sau fără cheie.

Trecuseră mai bine de douăzeci şi patru de ore de cînd nu-l mai văzuse nimeni pe Johnson, care noaptea trecută ar fi trebuit să-l supravegheze pe Larkin. Idiotul se cărase de pe vapor înainte ca acesta să părăsească Maui? Sau îl prinsese Larkin urmărindu-l şi-i făcuse vînt peste balustradă? N-ai fi zis, văzîndu-l, că Larkin i-ar putea veni lui Johnson de hac, dar Johnson probabil că fusese luat pe nepregătite şi, la drept vorbind, oamenii nebuni te pot surprinde.

Larkin era aplecat deasupra laptopului său; părea mai nervos ca de obicei.

-Domnule, am veşti proaste, spuse Dean după ce închise uşa în urma lui.

Larkin îşi închise calculatorul.

-Exact de ce aveam nevoie. Ce mai e?

Dacă Larkin afla că unul dintre angajaţii lui, unul dintre partenerii lui la crima plănuită îşi luase tălpăşiţa, ar putea intra în panică. Povestea asta trebuia manevrată doar aşa:

-Johnson lipseşte, spuse Dean simplu.

Larkin se ridică de pe scaun. Faţa lui căpătă o ciudată nuanţă de roşu.

-Ce vrei să spui că *lipseşte*?

-Nu a mai fost văzut de cînd am plecat din Maui. Mă tem că s-a mai gîndit şi a găsit o modalitate de a se retrage.

-Cum naiba s-a putut întîmpla asta? Larkin părea atît de sincer contrariat, încît era imposibil să ştie mai multe decît lăsa să se vadă.

-Face parte din serviciul de securitate al vasului, deci nu i-a fost greu să găsească o soluţie să se care. Problema este: putem face treaba fără el?

Faţa lui Larkin reveni la o culoare normală şi se aşeză.

-Sigur că putem.

Se uită în sus la Dean, cu ochii mai fermi decît adineauri.

-O să fie mai greu, fireşte, dar nu putem lăsa ca absenţa lui Johnson să ne oprească. Am muncit prea mult la asta.

-Ştie prea multe, spuse Dean, crezînd că poate Johnson chiar sărise de pe vas, pînă la urmă.

-Cînd o să se termine totul, va trebui să dai de urma lui şi să-i tai beregata.

-Da, domnule. Bună idee.

-Acum pleacă. Am treburi de făcut.

Dean salută din cap şi ieşi pe coridor, oftînd de uşurare că terminase cu treaba asta. Una peste alta, putea fi mai rău.

SCRISOAREA ÎNCĂ nu era cum trebuia şi mai avea de programat cele cinci bombe care se aflau pe punte. Nu-i va lua prea mult timp şi lucrul ăsta putea fi făcut oricînd în următoarele douăzeci şi patru de ore, dar desigur, existau şi anumite riscuri. El nu trebuia văzut, nu trebuia prins. Şi nu avea încredere în nimeni altcineva să facă treaba asta.

Poate că o să le facă pe toate, pe rînd. Cea din teatru, la noapte; cea de sub barul de pe puntea Lido, mîine dimineaţă, foarte devreme. Celelalte, în cursul zilei. Dacă va face treaba treptat, firesc, *bucată cu bucată*, nimeni nu se va prinde. Nu putea alerga de la o punte la altă punte, programîndu-le pe toate deodată, fără să trezească suspiciuni.

Nenorocitul de Johnson! El ştia de bombe; trebuia să fie

aici, cînd acestea aveau să explodeze. Larkin încă nici nu-şi începuse treaba şi exista deja un supravieţuitor.

Îşi deschise fişierul cu ciorne şi citi ce scrisese, apoi şterse tot şi o luă de la capăt.

Idioţilor, aş vrea să vă pot trimite pe toţi în iad.

Poate că purul adevăr era cel mai bun.

PARTEA A TREIA

NICI UN DRAM DE NOROC

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

CAEL NU-ŞI PUTEA SCOATE DIN MINTE DISCUŢIA dintre Larkin şi Dean Mills, în timp ce se îmbrăca pentru evenimentul din seara asta, licitaţia obiectelor de artă. Partea pozitivă era că dispariţia lui Johnson nu produsese nici un vălurel. Partea negativă era că el avusese tot timpul dreptate: ceva se punea la cale. *Mai gîndeşte-te. Un om mai puţin. Taie-i beregata.*

Singurul lucru care avea un sens imediat ar fi fost un jaf, care să aibă loc la un moment dat înainte de a ancora în San Diego. Cu toată securitatea de pe un vas de croazieră, ai zice să pasagerii sînt în siguranţă, dar dacă erau implicaţi oamenii serviciului de securitate, atunci jaful putea avea loc fără probleme.

Cael îşi informase deja oamenii, prin telefon, că urma să se întîmple ceva, diseară, mîine seară sau poimîine. Matt avea să stea de vorbă cu Sanchez, să vadă dacă putea obţine arme pentru echipa lui. Cei de la pază aveau acces la cîteva arme, dar nu era ca şi cum pe vas s-ar fi aflat un întreg arsenal, deci era greu să obţii ceva. Totuşi, cu Dean Mills şi cu oamenii lui înarmaţi, Cael s-ar simţi mai bine dacă ar avea şi el un spate.

Îşi dorea pistolul lui Johnson mai mult decît oricînd. La naiba, ce păcat că se dusese la fund împreună cu acesta.

Dacă jaful, dacă despre asta era vorba, s-ar petrece fără violenţă, exista posibilitatea pentru el şi oamenii lui să stea deoparte. Obiectele se puteau recupera. Dar un schimb de arme între piraţi – hoţi pe mare era o denumire mai exactă şi suna mai puţin romantizat – şi oamenii lui, ar putea duce la rănirea sau uciderea unor oameni nevinovaţi. Dacă hoţii şi-ar lua pur şi simplu prada şi ar fugi, el nu ar mişca un singur muşchi. Lasă-i să plece; era mai sigur aşa.

Şi-ar putea totuşi folosi cătuşele pe Tiffany. Nu era prea bună să stea deoparte.

În seara aceasta urma să aibă loc o licitaţie cu obiecte de artă, iar picturile care vor fi etalate făceau ceva bănişori. Poate că acesta putea fi momentul jafului. Dar totuşi, picturile nu plecau nicăieri.

Dacă ar fi ca el să pună la cale un jaf, atunci ar alege unul dintre evenimentele formale ca să dea lovitura. Atunci erau etalate diamantele, aşa cum erau şi picturile. Lucrările puteau fi tăiate din ramele lor şi depozitate în tuburi impermeabile. Bani lichizi? Nu ar fi prea mulţi, de vreme ce aproape toate cheltuielile de aici fuseseră plătite anticipat, sau erau trecute pe camera respectivului, dar aici era vorba de oameni bogaţi, care nu călătoreau fără lichidităţi, iar unii puteau chiar să aibă teancuri serioase. Să se mai afle oare la bord altceva ce nu ştia el? Vreun obiect de mare valoare – sau, Dmnezeule, *cineva* – care să merită să-ţi asumi un asemenea risc?

Fuga, aici se împotmolea el. Ar trebui să mai existe un alt vas, undeva în apropiere. Hoţii pot ajunge la acesta cu o barcă de salvare sau cu elicopterul, dacă celălalt vapor era echipat cu aşa ceva. Ar fi mai logic să aştepte pînă s-ar afla mai aproape de uscat, pentru că de îndată ce s-ar da alarma, ar răspunde toate vasele aflate în zonă. Paza de coastă, marina militară... oricine se afla în apropiere.

Şi-i putea imagina pe cei din serviciul de pază îndreptînd arma asupra pasagerilor, la unul sau altul dintre evenimente, dar cum rămînea cu echipajul? Acesta era un vapor mare şi

peste tot se aflau membri ai echipajului. Ar fi ca şi cum ai încerca să jefuieşti un întreg orăşel şi chiar dacă toţi cei din serviciul de pază erau implicaţi, ceea ce părea imposibil, existau prea multe găuri în scenariul pe care încerca să şi-l imagineze, prea multe lucruri care puteau sfîrşi rău.

O răpire în masă? Cereri de răscumpărare de la sutele de familii bogate şi de la marile companii? Gîndul îi aduse lui Cael fiori pe şira spinării.

În seara aceasta va trebui să găsească o modalitate de a asta de vorbă cu căpitanul Lambertini, despre îngrijorările lui. O să-l ia pe om deoparte, o să-i împărtăşească suspiciunile lui şi dacă va fi nevoie, îi va explica de ce şi cum a descoperit totul şi poate că îi va sugera măsurile de precauţie care ar putea fi luate înainte ca jaful sau răpirile să înceapă. Sanchez îi ştia deja pe cei cîţiva oameni de la pază, care erau implicaţi. Cael se gîndi să-l sune chiar acum pe căpitan, dar dacă nu i se uita în ochi, n-avea cum să ştie dacă Lambertini îl lua în serios, sau îl credea nebun? Ryan stabilise o legătură cu căpitanul şi îl aveau şi pe Sanchez de partea lor. Poate că asta era suficient ca să aibă atenţia lui.

Dacă nu, un ochi aruncat peste casetele lui cu supravegherea şi un telefon din partea cuiva din Washingtom ar putea fi o garanţie suficientă pentru ca Lambertini să-i acorde credit.

Privirea îi fu atrasă de Jenner care ieşea din baie, unde se ocupase cu coafura. Rochia ei de seară –negru bordat cu alb – îi strîngea torso-ul, scoţîndu-i în evidenţă sînii mici dar minunat formaţi. Linia adîncă a decolteului ei îl provoca.

Ea continua să-l surprindă, într-o lume despre care credea că nu mai avea surprize pentru el. Ea nu se retrăgea niciodată, niciodată nu se reţinea, sfioasă – nu, după prima noapte, cel puţin. Dar acum se uita la el chiar mai curajos, ca şi cum ar fi putut vedea în el.

Nu se aşteptase niciodată la asta; nu se aşteptase niciodată *la ea*.

-Mai uită-te aşa la mine şi poţi să uiţi să mai ieşi în seara asta, glumi el, deşi al naibii să fie dacă nu acesta era adevărul.

Jenner zîmbi.

-Mie-mi convine de minune.

Nu-i pomeni nimic despre bănuielile lui. Nu ar fi făcut decît să o îngrijoreze. Să o îngrijoreze, pe naiba, ea ar fi vrut o armă. Sau un pantof.

In plus, nici nu vroia s-o scape din ochi.

FRANK SE DECISE ÎN SFÎRŞIT pentru o scrisoare responsabilă, care să i se potrivească lui. Nu avea cuvinte prin care să-şi exprime dispreţul pentru oamenii pe care-i lua cu el şi nici pentru cei lăsaţi în urmă, dar atît era suficient.

Ceaţa Argintie *va fi rugul meu funerar şi cred că mi se potriveşte asta. Nu dau doi bani pe pasageri. Sînt nişte oi, prea proaste ca să-şi dea seama că sînt conduse, iar eu am obosit să mai fiu păstorul lor.*

Îmi asum responsabilitatea pentru distrugerea Ceţei Argintii. *Eu am plănuit atacul şi am plantat singur bombele. Băga-v-aş!*

Dacă nu o să le placă ultima parte, o pot tăia, la publicare. Pentru el era importantă, pentru că exprima întocmai ce credea despre ei toţi. E-mailul va pleca spre trei ziare importante şi spre cele trei televiziuni mari.

Decise să mai scrie un mesaj, de vreme ce tot era dispus spre confesiune.

Inginerul ursuz care proiectase arma EMP, era prevăzător pînă la paranoia. Lui Kyle Quillin nu-i plăcea să folosească internetul pentru schimbul de informaţii sensibile. Se credea spionat tot timpul. Larkin obţinuse un profit frumos – profit pe care nu-l va vedea niciodată – din vînzarea armei EMP şi la fel şi Quillin, care acum nu se mai putea plînge că era prost plătit şi subapreciat.

Dar sincer, Larkin îl dispreţuia pe tip. La naiba, el dispreţuia pe toată lumea. Dar Quillin era un ticălos prea de plin de sine. Acum, tehnologia EMP se afla unde trebuia. Era

aproape completă şi deja în mîinile nord coreenilor. Chiar dacă e-mailul va fi depistat şi puştiul acela va fi arestat, definitivarea armei nu mai era o problemă. Şi o să fie de-a dreptul amuzant ca tehnologia de care Quillin se temuse întotdeauna, va fi cea care-l va distruge.

Frank scrise ultimul lui e-mail, adresat lui Quillin, de data aceasta fără să se mai gîndească zile întregi şi fără să îl mai rescrie. *Du-te dracului!* Cînd ceva merita să fie spus, merita să fie spus de două ori.

Îşi reglă programul de e-mail-uri ca să trimită mesajele la un anumit moment, preselectat, ceea ce însemna că va trebui să se conecteze la Internet şi să plece, lăsîndu-şi laptopul deschis, cu mesajele incriminatoare, acolo. Nu-i păsa. Avea în buzunar detonatoarele pentru bombele de sub punte, împreună cu un pistol de care probabil nu va avea nevoie, iar bombele incendiare de pe punţile superioare, toate cele cinci, fuseseră deja activate. Se uită la ceas.

O oră şi şapte minute.

Zîmbi şi pentru o clipă, o clipă de nepreţuit, durerea din capul lui aproape că cedase.

RYAN ARĂTA FABULOS în smochingul lui, ca de obicei. Faith îi zîmbi în timp ce-şi punea în urechi cerceii din smarald, care-ţi furau privirile. Cerceii fuseseră un cadou de Valentine's Day, unul dintre multele. Trebuia să recunoască, soţul ei făcea lucrurile aşa cum trebuia.

Ţinuta ei pentru seara aceasta, o rochie din mătase de culoarea şampaniei, care se drapa elegant pe corpul ei, era una dintre cele mai confortabile pe care le avea, dar şi una dintre cele mai scumpe. Erau zile în care era dispusă să cheltuiască oricît pentru confortul ei. Iar faptul că rochia aceasta îl înnebunea pe Ryan, era un bonus plăcut.

Un mic semnal dinspre calculatorul de pe biroul din salon o alertă că primise un mesaj. Poate că Larkin intrase în sfîrşit pe internet. Putea fi, mai curînd, un mesaj de la sora ei, care era hotărîtă să plece amîndouă într-o croazieră, pînă la sfîrşitul

anului şi-i trimisese mai multe mesaje pe tema asta.

Faith nu se grăbi, îşi puse mai întîi pantofii şi-şi îndreptă colierul de smaralde, un cadou de ziua ei, care se asorta cu cerceii şi abia apoi se duse în salon să-şi citească mesajele. Înainte de a ieşi din cameră îşi va programa, pentru orice eventualitate, iPhone-ul, să capteze tot ce primea, în absenţa ei. Nu se aşeză, ca să nu-şi şifoneze rochia ci se aplecă deasupra biroului şi deschise laptopul.

Lozul cel mare!

Zîmbi în timp ce deschidea programul, ca să vadă ce tastase Larkin. Cu norocul care-l avusese pînă acum cu programul ei, era, probabil, o scrisoare către mama lui. Oare oameni ca Larkin *aveau* mame?

Citi mesajul şi zîmbetul îi pieri.

-Ryan! strigă ea.

Recunoscînd urgenţa din vocea ei, acesta alergă spre salon.

-Ce s-a întîmplat?

Inima îi bătea atît de tare încît o putea simţi; genunchii i se înmuiaseră dintr-o dată.

-Larkin are de gînd să arunce vaporul în aer, cu toţi oamenii, cu tot.

-Cînd? întrebă Ryan pragmatic, deja cu mîna pe celular.

-Nu ştiu. La noapte, cred. Nu a menţionat o oră, dar se pare că e-mailurile sînt programate să fie trimise într-o oră, deci ... curînd după aceea, probabil. Nu vrea ca cineva să fie avertizat dinainte.

-Eu încep să-i sun pe ceilalţi, tu îl suni pe Cael.

-Şi apoi? întrebă Faith în timp ce forma numărul.

-Apoi o să ne cărăm naibii de pe vapor.

LARKIN ÎL SUNASE pe Isaac mai devreme, spunîndu-i că avea noaptea liberă. Stewardul lui fusese surprins, dar recunoscător. Frank îi sugerase chiar să petreacă o vreme în barul echipajului. Chiar îi spusese lui Isaac că făcea o treabă bună şi că merita o pauză.

Adevărul era că nu vroia ca Isaac să devină curios şi să-şi bage nasul în laptopul lui şi în mesajele de acolo. Singurul alt om pentru care Frank îşi putea face griji că ar intra în camera lui neinvitat era Dean Mills, dar cum acesta se afla chiar în faţa lui, nu-şi făcea probleme.

Erau singuri, la o măsuţă de colţ din barul Fog Bank. Dean era îngrijorat, îşi făcea probleme legate de planul de evadare al şefului său, un plan cu care nu era chiar mulţumit. Pînă acum, lăcomia îl ţinuse în lesă.

-Relaxează-te, îi spuse Frank sorbind din ceea ce era, probabil, ultimul său scotch.

-În două ore o să înceapă distracţia, adăugă el.

În două ore, distracţia se va fi terminat deja, pentru majoritatea oamenilor de pe vapor. Dar Deen nu trebuia să ştie asta.

Frank era pregătit pentru absolut orice. Pistolul lui – un PM40, de calibru 40, pe care i-l dăduse Dean cînd Frank insistase că va avea nevoie de o armă pentru marele eveniment – se afla adînc în buzunarul lui. Era un pistol mic, dar greu şi umflătura îi strica linia costumului. Cui naiba să-i pese? Ura felul în care se simţea un pistol vîrît în cingătoarea pantalonilor şi se temuse dintotdeauna că s-ar putea declanşa, împuşcîndu-l în boaşe sau în fund. Spre deosebire de Dean, nu avea un toc de umăr. Buzunarul era foarte bun. Oricum, stînd aşezat acolo, chiar deasupra uneia dintre bombele incendiare care vor exploda în mai puţin de o oră, nimeni nu-i va vedea umflătura buzunarului.

Dar dacă va avea nevoie de el...

-Mă îngrijorează Sanchez, spuse Dean cu o voce foarte joasă.

-Cine mai e şi ăsta? Sincer, lui Frank nici că-i păsa. Ştiind că avea să moară, sentimentul era mai curînd eliberator decît înspăimîntător.

-Unul de la pază. Jur, intru în el de cîte ori mă întorc.

-Nu fi paranoic, Dean. Dacă îţi stă în cale în seara asta, împuşcă-l.

Şi Frank mai sorbi încet din scotch-ul lui.

Tîrfa de Tiffany Marsters stătea la bar, bînd apă şi rîzînd cu barmanul. Era mai amuzantă ameţită, dar sobrietatea nu-i ameliorase gusturile. Rochia scurtă, albastră, strînsă pe corp, părea pictată pe ea şi cum naiba putea merge cu pantofii ăia? Dean se uitase şi el de mai multe ori la ea, apreciativ, deşi era îngrijorat din cauza planului pentru seara aceasta şi ar fi trebuit să aibă alte gînduri în minte. Tiffany se întinse după o poşetuţă mică, aurie şi o dechise, scoţîndu-şi celularul. El nu auzise ţîrîitul, dar şi distanţa dintre ei era destul de mare. Iar dacă şi-l pusese pe vibraţie, din considerente faţă de cei de lîngă ea, era ceva firesc.

Dean se uită din nou spre ea.

Frank se aplecă în faţă.

-După noaptea asta, femei ca ea vor face coadă la tine. Banii sînt un afrodiziac puternic, şopti el, sperînd să-l detensioneze pe Dean.

Judecînd după expresia de pe chipul omului, cuvintele încurajatoare îşi făcuseră efectul.

-UNDE EŞTI? Vocea lui Ryan era neobişnuit de dură.

-Scuză-mă, spuse Tiffany zîmbindu-i barmanului în timp ce cobora de pe scaun şi se îndepărta, căutînd un loc mai izolat. Nu putea vorbi liber, iar Ryan ştia că ea îl urmărea pe Larkin.

-Fog Bank, spuse ea, ca şi cum ar fi aranjat o întîlnire cu un prieten.

-E acolo? întrebă Ryan.

-Da. Ce este? întrebă ea aparent indiferentă, în cazul în care barmanul ar fi urmărit-o, chiar şi de la distanţă.

-Nu te uita la el, nu reacţiona.

Tiffany încremeni. Nu era a bună.

-Larkin a plantat bombe pe vas.

Vocea lui Ryan era crispată şi ea nu-l întrerupse ca să pună întrebări.

-Nu ştim cîte sînt şi cînd sînt programate să detoneze, dar

se pare că în seara asta. Cum el a programat trimiterea e-mailurilor în aproximativ patruzeci şi cinci de minute, ar trebui să avem cel puţin acest răgaz ca să aducem lucrurile sub control.

-Fir-ar!

Îi trebui toată puterea de voinţă să nu se întoarcă să se uite la Larkin, să se uite la monstrul ăsta. *Îi pot veni de hac,* îşi spuse ea.

Dar Ryan o cunoştea prea bine.

-Nu face nici o mişcare. Cael îl sună acum pe căpitan şi Sanchez încearcă să facă rost de nişte arme, pentru noi. Pînă una alta, stai cu ochii pe Larkin. Rămînem în legătură.

Convorbirea se termină şi Tiffany îşi băgă celularul înapoi în geantă. Fiecare fibră din ea o împingea să traverseze încăperea şi să-l stranguleze pe Larkin cu mîinile goale. Dar nu o făcu. Se întoarse la scaunul ei de bar, îi zîmbi barmanului, deşi inima îi bubuia în piept şi aşteptă. Instinctul ei de autoconservare îi striga *Bombe! Bombe!* dar ce dracului putea face ea? Se afla în mijlocul oceanului ăsta blestemat, neavînd unde se duce.

CAEL NU VORBISE direct cu ea despre ce se petrecea, dar Jenner auzise sfîrşitul converaţiei şi ştia destul. Mai mult decît destul.

Bombe. Psihopatul ăla de Larkin avea să arunce în aer *Ceaţa Argintie*. Jenner se gîndi la oamenii pe care îi cunoştea, la echipajul şi la pasagerii pe care nu-i cunoştea, la prietenii pe care şi-i făcuse aici. Prieteni, nu simple cunoştinţe.

Dacă Larkin nu ar fi fost urmărit de Cael şi de oamenii lui, dacă ea şi Syd nu ar fi fost răpite şi puse sub supraveghere, Larkin şi-ar fi urmat planul nederanjat. Dar asta nici nu însemna că el nu ar mai fi putut încă obţine ceea ce vroia.

Lui Cael îi trebuiră cîteva minute preţioase să-l prindă pe căpitan la telefon, iar ei nu aveau de pierdut nici un minut.

-Căpitan Lamberti, sînt Cael Traylor. Există bombe pe vas, care urmează să explodeze în noaptea asta. Trebuie să începeţi

imediat procedurile de evacuare.

Cael scrîşni din dinţi, ascultînd răspunsul căpitanului.

-Nu, asta nu este o *ameninţare* cu bombe. Este o avertizare.

Cael se uită la Jenner.

-Bine, arestaţi-mă. Încuiaţi-mă undeva. Dar înainte de a face asta, vă rog să coborîţi pasagerii de pe capcana asta plutitoare, mortală.

Mai ascultă o vreme, ca pe jar, după care pronunţă două cuvinte foarte importante.

-Frank Larkin.

Cael închise telefonul şi două minute mai tîrziu sună alarma. O voce – cea a căpitanului – vorbea tare, la intercomul navei:

-Acesta nu este un exerciţiu. Vă rog să vă îndreptaţi spre locurile respective de adunare. Repet, acesta nu este un exerciţiu.

Cael alergă în dormitor, înşfăcă cele două veste de salvare, apoi o luă pe Jenner de braţ şi o conduse la uşă.

-Repede, scumpa mea. O să cobori acum de pe vasul acesta.

-Vrei să spui noi, da? întrebă ea în timp ce o împingea afară, pe coridor. Inima îi bubuia. Oameni bine îmbrăcaţi, care încă nu urcaseră pe punţile superioare, pentru seară, începeau să iasă din camere, cîţiva cu vestele lor de salvare, alţii, cu mîinile goale şi confuzi.

-Vrei să spui, *noi*?

Se eliberă din strînsoarea lui şi ciocăni la uşa Lindei şi a Nynei, sperînd să le găsească pe cele două femei.

Nici una nu răspunse şi Cael nu mai avea răbdare să aştepte. Ştiind cît de important era asta pentru ea, se trase înapoi şi dădu cu piciorul în uşa la care ciocănise Jenner. Uşa se sparse şi se deschise, strîmbă.

Jenner strigă; nici un răsuns. Linda şi Nyna nu se aflau aici; apartamentul lor era gol. Cael o înşfăcă şi aproape că o tîrî spre

casa scării, unde se întîlniră cu alţii, care alergau şi ei. Ţinîndu-se cît putea mai bine, se rugă în gînd ca cele două doamne să fie deja pe punte, îndreptîndu-se spre siguranţă.

Sirena continua să urle; cîţiva pasageri plîngeau şi un bărbat îl împinse în lături pe un altul.

-Nu intraţi în panică, strigă Cael cu o voce calmă şi inflexibilă. Se uită la bărbatul care-l împinsese pe celălalt, cu o privire care spunea că o să-i arunce fundul în jos pe scară, dacă nu se potolea.

-Dacă nu vă pierdeţi calmul, toată lumea va coborî de pe vapor. Avem timp.

Cîtuşi de puţin, dar totuşi.

-Timp pentru ce? Ce ştii tu şi nu ştim noi? strigă unul dintre bărbaţii mai nerăbdători.

-Dacă vă împingeţi în continuare, cineva va sfîrşi prin a fi rănit, asta ştiu eu, spuse Cael. Lui Jenner îi veni să-i ardă tipului un picior în fund, aşa, din principiu, dar Cael avea dreptate. Panica nu ajuta la nimic.

Fără nici un avertisment, de jos se auzi o explozie asurzitoare. Vasul se cutremură, se aplecă sălbatic într-o parte şi Jenner se apucă de mîna curentă ca să nu cadă. Aerul se umplu de praf şi de moloz, în timp ce ea se apleca să-şi smulgă pantofii din picioare. Ar fi trebuit să scape de tocurile astea înalte înainte de a fi părăsit apartamentul, dar nu la tenişi îi fusese mintea, atunci. În faţa ei, Ginger Winningham se împiedică şi aproape căzu. O prinse Albert, soţul ei; şi Cael, care-i oferi un braţ ferm.

După care se întoarse şi se uită la ea cu ochii lui de un albastru întunecat, pe care ajunsese să-i iubească atît de mult. Şi văzu în ochii aceia ceea ce ea şi toţi ceilalţi suspectau.

Poate că nu vor reuşi să scape cu viaţă de pe vasul acesta afurisit.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI

FRANK ERA FERICIT, ÎNNEBUNIT ... şi atunci sună alarma. Dean sări în picioare.

-Ce se întîmplă?

-Idiotule, spuse Frank cu vocea tensionată, dar calmă, evident că cineva a descoperit una dintre bombe.

Frank bănuia că unul dintre dispozitivele plasate sub punte, cele pe care nu le ascunsese personal, nu fusese bine ascuns. Asta se întîmplă cînd eşti obligat să laşi lucruri importante pe seama proştilor.

Majoritatea clienţilor de la bar se îndreptau spre ieşire, dar cîţiva rămăseseră. Un bătrîn care insista că nu pleacă pînă nu-şi termină paharul. Un cuplu din partea cealaltă a încăperii, crezînd că era tot un exerciţiu. Soţia Master devenise isterică şi încerca, se pare, să sune pe cineva pe celular în loc să urmeze instrucţiunile şi să se îndrepte spre bărcile de salvare.

Dean spuse încet:

-Să mergem. Singura noastră şansă este să acţionăm ca şi cum nu am şti nimic, ca şi cum am fi surprinşi, ca toţi ceilalţi. Trebuie să vă urc într-o barcă de salvare.

-Nu, spuse Frank, rămînînd aşezat. Se uită la ceas; în mai puţin de o jumătate de oră, bombele incendiare vor exploda. O jumătate de oră! Brusc, îl cuprinse furia. Nu avea de gînd să se îndepărteze cu barca şi să privească vaporul arzînd fără el. Planul i se destrăma în faţa ochilor; oamenii se îndreptau deja spre bărcile de salvare. La naiba, nu avea de gînd să moară singur.

Frank se ridică, îşi scoase pistolul din buzunar şi trase piedica. Nu era el un ochitor bun, dar Dean era aproape şi singurul glonţ îşi făcu treaba. Dean se chirci. Cu mîna liberă, Frank scoase din buzunar comanda la distanţă şi se uită o clipă la ea. Dacă exerciţiul continua, toată lumea va coborî din vapor înainte să explodeze bombele. Asta nu se va întîmpla. Ticăloşii! Cineva îi dăduse planul peste cap. Îşi luă curaj, trase înapoi piedica de siguranţă şi apăsă butonul cu degetul mare.

CĂPITANUL LAMBERTI ordonase cîtorva membri ai echipajului să caute bombele, în cazul în care unele ar fi putut fi dezamorsate, sau poate chiar nu credea că ar fi vreo bombă şi vroia să demonstreze asta. Bridget urcase din camera de tratare a apei în magazie, întrebîndu-se unde ar ascunde ea o bombă pe un vapor, dacă asta ar fi meseria ei. Locul era imens; existau atîtea posibilităţi. Unde ar face o bombă răul cel mai mare? În zonele instalaţiilor electrice, în sala motoarelor, în sala de comandă, la tratarea apei, oriunde aproape de carenă

Echipajul era împărţit. Unii se îndreptau în sus să ajute la evacuare şi să se salveze şi pe ei. Alţii se ocupau în continuare de treburile lor, legînd capetele rămase libere, plănuind să urce şi ei în cîteva minute. Oricum, nu echipajul urma să fie evacuat în primul rînd, indiferent care era motivul alarmei.

Ei nu ştiau ce ştia ea – că se aflau ascunse explozive chiar sub nasurile lor.

După cum îi spusese Faith, mai aveau ceva timp. Larkin nu va arunca vasul în aer pînă cînd nu vor fi plecat e-mailurile lui. Altfel, de ce s-ar fi omorît să le mai scrie? Aveau cel puţin o jumătate de oră. Poate mai mult. Dacă ar putea găsi şi dezamorsa bombele în aceste treizeci de minute, nu vor mai fi nevoiţi să abandoneze vasul.

Nu că ar fi ştiut cîte bombe plasase Larkin, sau unde dracului se aflau ele. Ea şi Matt căutau la nivelele cele mai de jos, după care vor urca şi ei. Ea nu ştia cum să dezamorseze o bombă, dar Matt ştia. Matt se afla mai sus cu un nivel, acolo

unde locuia majoritatea echipajului. Nivelul va fi pustiu, în timpul unei astfel de crize.

Din nefericire, nu-şi putea folosi celularul ca să-l anunţe pe Matt în cazul în care găsea o bombă, pentru că semnalul celularului ar putea detona bomba, mai ales dacă ea se afla chiar deasupra acesteia. Va trebui să recurgă la vechea şcoală: să alerge şi să strige. Avînd în vedere circumstanţele, putea face asta.

Aveau să mai caute încă cincisprezece minute, apoi vor urca, să scape naibii din hărăbaia asta.

Cînd ... victorie. Sau eşec, depinde cum privea situaţia. Ar fi preferat să nu găsească nimic. Împănată între o stivă înaltă de lăzi de Coca Cola şi o alta, similară, de cutii cu biscuiţi, se afla un dispozitiv, mascat stîngaci cu o cutie goală, din carton. Bridget îndepărtă cu atenţie cutia.

Bridget nu era expertă în explozivi, dar recunoştea blocurile de Semtex. De explozivi era legat un detonator simplu şi o luminiţă roşie, minusculă, bipăia într-un ritm lent, constant.

Proastă carte ...

Fără avertisment, se auzi un declic dinspre bombă şi lumina deveni de un roşu constant. Bridget se dădu instinctiv înapoi. Dar ştia că era prea tîrziu.

-Tatăl nostru ...

LINDA VALE înainta repede pe coridor, gîndindu-se prea tîrziu că nu ar fi trebuit să se ducă în după-amiaza asta la ora de aerobică, împreună cu Nyna. Mai bine ar fi tras un pui de somn şi şi-ar fi petrecut puţin timp făcîndu-se frumoasă pentru seară, după care s-ar fi dus să se întîLnească cu Penny şi Buttons, la ele în cameră. Penny vroia să o ajute să-şi facă părul şi în timp ce Linda îşi spunea că asta era ca şi cum un orb ar fi condus un orb, acceptase totuşi să facă ce putea şi ea. După ora de aerobică, Nyna va face un duş, se va îmbrăca repede şi se va întîlni cu ele în apartamentul de la nivelul de mai jos, după care vor merge toate la licitaţia de artă.

Frumos plan. Păcat că se destrămase. Alarma sunase în timp ce se afla în lift. Liftul se oprise la acest nivel şi ieşi împreună cu un cuplu. Lifturile încetaseră să mai funcţioneze din cauza nu ştiu căror sisteme de siguranţă, probabil. O să trebuiască acum să mai coboare pe scări încă un etaj – sau erau două?

Era atît de uşor să te dezorientezi pe un vapor şi era aproape imposibil să cobori, în timp ce toţi ceilalţi se îndreptau în sus. Oameni care încercau să scape, împingeau, refuzau să se dea deoparte ca să o lase să treacă, aşa încît uneori făcea cîte un pas înapoi, după care, doi înainte. Se uită după Penny şi Buttons, dar nu le văzu în mulţime. Oare plecaseră deja sau o aşteptau pe ea? Biata Nyna era probabil panicată, pe puntea superioară, singură. Linda simţea că şi ea intrase binişor în panică. Nu era momentul să fii singur!

Continuă să coboare, împingîndu-şi drumul printre pasagerii care urcau, avansînd înnebunitor de încet. Mulţi dintre ei încercau să o convingă să urce împreună cu ei, dar ea scutura din cap şi continua să coboare. Dacă-şi va vedea prietenele, atunci da, ar urca şi ea bucuroasă la Punctul de Adunare. Punctul de Adunare 3, îşi aminti ea. Dacă şi-ar aminti şi unde se afla....

Se strecură pe lîngă un cuplu frenetic şi ajunse pe culoar, inspirînd adînc, fericită că scăpase din înghesuială. Ăsta era etajul la care îşi aveau camera Penny şi Buttons, da? Majoritatea oamenilor fugiseră deja, pe hol ne mai fiind decît un singur cuplu întîrziat. Linda alergă o jumătate de culoar, apoi se opri. Nu mergea în direcţia corectă. Liftul pe care-l lua de obicei ar fi lăsat-o în altă parte a culoarului.

Linda stătea în mijlocul coridorului, cînd îşi simţi trupul ca lovit de o senzaţie de gheaţă. Gîtul o furnică,de parcă cineva i-ar fi suflat aer rece acolo. Un bărbat îi şopti numele şi ea se întoarse, ştiind, chiar dacă era imposibil, că îl va vedea pe Wayne stînd acolo. Chiar îi strigă numele, îşi ţinu respiraţia, în aşteptare, şi apoi o explozie puternică sub picioarele ei o

asurzi, o aruncă în sus şi înapoi, îi fură aerul din plămîni. Şi înţelese că avusese dreptate.

-Wayne...

LARKIN ÎL ÎMPUŞCĂ pe Mills fără nici un semn că avea s-o facă. Tiffany se întoarse, se uită drept la psihopat, în timp ce acesta scotea un alt obiect din buzunar. Un detonator de la distanţă. La naiba! Larkin apăsă cu degetul mare pe dispozitiv şi după o scurtă pauză, două minute cel mult, vasul se zdruncină; dedesubt se auzi un bubuit terifiant. Sirenele mai urlară o clipă, apoi se opriră. Luminile din bar licăriră, apoi se stinseră şi imediat se aprinseră luminile de avarie.

Larkin îndreptă acum pistolul asupra ei şi în timp ce trăgea, ea se lăsă instinctiv la pămînt, apoi se rostogoli pe pardoseală, făcîndu-se cît mai mică şi căutînd o acoperire. O lovise? Trăgea în ea pentru că îl văzuse declanşînd detonatorul şi că îl împuşcase pe Mills?

Dar îşi dădu repede seama că el nu trăgea *în ea* ci în toţi cei rămaşi în bar. Barmanul . Un bărbt mai în vîrstă care refuzase să ia alarma în serios, pînă la explozie. Un membru al echipajului, care încerca să scoată toată lumea din bar. Un cuplu care fusese indiferent înainte, dar care acum se afla în stare de şoc.

O femeie brunetă, solidă, apăru împleticindu-se, în intrarea aflată lîngă Larkin. Plîngea; fusta rochiei ei lungi, de seară, era sfîşiată, ca şi cum căzuse tare în genunchi.

-Îmi caut soţul, spuse ea. Larkin se întoarse spre ea şi trase din nou. În fruntea ei apăru o gaură curată, neagră. Capul i se dădu pe spate, femeia căzu şi Larkin păşi calm peste trupul ei, apoi ieşi.

Cei din jur erau şocaţi, ţipînd sau părînd gata să leşine, dar Tiffany acţionă. Îşi luă celularul, îl vîrî în sutien şi alergă. Se duse la Mills care era ghemuit pe jos şi-i luă arma pe care ştia că o avea întotdeauna asupra lui.

Nu murise încă, dar nici mult nu mai avea.

-Stai, şopti el.

-Scumpule, nu pot face nimic pentru tine, spuse Tiffany fără simpatie. Mills alesese partea greşită şi aici îl adusese alegerea.

-Ştiu, dar .. mai sînt încă, spuse el, cu vocea aproape dusă.

-Mai mulţi oameni? Mai multe bombe? presă Tiffany.

-Amîndouă.

Tiffany îşi luă telefonul şi încercă să-l sune pe Cael, dar nu reuşi. Nu credea că fusese afectat şi turnul antenei, dar bombele de jos distruseseră enorm şi curentul căzuse. Se pare că nu mai rămăsese decît iluminatul de avarie, minimal. Cel puţin nu era complet în întuneric.

Tiffany îşi vîrî celularul înapoi în sutien, în vaga speranţă că va reporni curentul. Ce şanse avea să dea de Cael sau de vreunul dintre ceilalţi? Vagi, dar totuşi. Pînă atunci va face ce făcuse şi pînă acum.

Îl urmări pe Larkin.

-Al meu e ticălosul ăsta psihopat, mormăi ea în timp ce intra pe puntea Lido. Poate că Larkin era un trăgător bun, dar ea nu era.

EXPLOZIA DE DEDESUBT îl proiectă pe Matt în spate. Ateriză greu, izbindu-se cu capul de perete. Braţul i se lovi cumplit de un raft metalic din debaraua în care căuta, apoi căzu pe el şi durerea îi străbătu tot corpul. Îi ţiuiau urechile, umplîndu-i capul cu un zumzăit teribil, ascuţit, care acoperi orice altceva.

Dar nu-şi pierduse cunoştinţa şi se împinse în sus, în capul oaselor şi apoi, clătinîndu-se, se ridică în picioare. Prima evaluare îi spuse că nu sîngera prea mult, nu credea asta. Curentul căzuse, apoi pornise iluminatul de avarie, aruncînd o lumină tristă, insuficientă, asupra uneia dintre cele mai puţin impresionante părţi ale navei. Nu putea vedea prea bine, dar nu credea că era rănit prea rău.

Era totuşi încă uluit şi îi trebuiră cîteva secunde ca să-şi recapete abilitatea de a gîndi, peste ţiuitul cumplit din urechi. Nu găsise nici o singură bombă, dar era un vapor al naibii de

mare şi judecînd după suflu, toate fuseseră plasate pe puntea de dedesubt.

Unde căuta Bridget. *La naiba*. Bridget!

Matt sări şi braţul lui protestă. Se uită şi constată că de fapt nu scăpase chiar atît de uşor. Da, avea braţul rupt, ceea ce însemna că nu-şi va putea săpa drumul afară, dacă rămăsese cumva blocat aici. Îşi apucă încheietura, ca să-şi ţină braţul nemişcat pînă cînd va putea găsi ceva să improvizeze o faşă şi alergă spre coridor şi de aici, spre scări. Casa scării era plină de fum. Fum negru urca în sus, pe scări. Strigă, dar sunetul se auzea ciudat, în urechile lui. Dacă el aproape că-şi pierduse auzul, la un etaj deasupra, înseamnă că cei de jos surziseră complet.

Sigur că existau supravieţuitori şi poate că Bridget se afla printre ei. Poate. Se aflau acolo sute de oameni din echipaj cînd urcase el, un etaj, să-şi înceapă căutarea. Văzu mişcare prin fumul gros şi se opri, aşteptîndu-se la un puhoi de oameni.

Patru. Doar patru scăpaseră? Cu siguranţă că erau mai mulţi. Acesta era doar primul grup, nu? Îi privea, nevenindu-i să creadă. Cu toţii fuseseră răniţi, într-un fel. Tăieturi, cei mai mulţi, unele foarte serioase, altele, mai puţin. La doi dintre supravieţuitori le curgea sînge din urechi.

Strigă tare :

-Bridget! A văzut-o careva dintre voi?

Două femei şi un bărbat se uitară la el, năuciţi şi asurziţi, gîndindu-se doar cum să ajungă sus. Îşi continuară drumul fără să se oprească. În urmă venea Jane, o blondă drăguţă, care lucra ca şi el, pe punte. Matt îi prinse privirea şi fata se opri pe odihna scării.

-Bridget? strigă el, năucit. De-a lungul unui obraz i se prelingea un pîrîiaş de sînge, dar fata nu părea totuşi grav rănită.

Jane arătă spre urechile ei şi ridică din umeri. Din ochi îi ţîşniră lacrimi. Matt arătă spre gura lui, sperînd că ea îi va citi

pe buze.

-Prietena mea, stewardesa. *Bridget*, spuse el rar.

Jane făcu o grimasă.

-Am văzut-o mai devreme.

Vorbea tare, ţipa aşa cum făcea şi Matt şi-şi pusese o palmă pe o parte a capului, sperînd că poate astfel îşi va mai domoli ţiuitul.

-Bridget se îndrepta spre magazie. Cred că s-a aflat foarte aproape de una dintre explozii. S-a îndreptat în direcţia aceea şi nu am mai văzut-o ieşind ...

Lacrimile i se prelingeau pe obraji.

-Ce s-a întîmplat? Ce nu a mers cum trebuie? Matt, acolo jos sînt oameni *morţi* !

-Mergi mai departe, nu te opri. Urcă-te într-o barcă de salvare, cît poţi de repede!, strigă Matt.

-Vii şi tu? strigă Jane.

-Nu, spuse Matt continuîndu-şi drumul în jos, prin fumul gros.

SINGURUL SCOP al lui Ryan era să-şi scoată soţia de pe *Ceaţa Argintie*.

Era bizar să vadă toţi oamenii aceia în ţinutele lor de seară, alergînd spre bărci. Nu semăna deloc cu exerciţiul de salvare, unde femeile chicoteau şi bărbaţii erau plictisiţi şi enervaţi că fuseseră întrerupţi de la tabieturile lor sau de la jocul de cărţi. În seara aceasta, firescul fusese uitat - şi apoi, explozia zdruncină vasul şi schimbă totul.

Pasagerii se aflau deja în cîteva bărci de salvare, nelansate – bărci mari, care puteau uşor primi patruzeci, cincizeci de persoane – veste de salvare portocalii, puse peste smochinguri şi rochii de seară. După explozii, femeile începuseră să ţipe; bărbaţii îşi arătau tresele, fie ajutîndu-i, fie împingîndu-i pe alţii din drumul lor. După exploziile de dedesubt, obişnuitele lumini strălucitoare de pe vapor se stinseseră şi o clipă mai tîrziu fuseseră înlocuite cu iluminatul de avarie, de la grupul de baterii. Ce fusese criză, se transformă în haos.

Ryan o conduse pe Faith spre unul dintre membrii echipajului, care se ocupa de o barcă de salvare.

-Mă duc să-l caut pe Cael.

-Merg cu tine.

Ryan o sărută scurt, întrebîndu-se dacă era pentru ultima oară.

-Tu nu eşti o luptătoare, Faith.

-Dar ...

-Şi mă vei distrage cînd nu-mi voi putea permite să fiu distras.

Buzele lui Faith se strînseră. Se uită la el cu inima în ochi. Nu-i plăcea asta, dar ştia că el avea dreptate.

-Te iubesc. Ai grijă de tine, spuse ea. După care, cu lacrimile prelingîndu-i-se pe obraji, îl lăsă pe omul din echipaj să o ia de mînă şi să o ajute să se urce în barcă. Ryan aşteptă pînă cînd barca fu împinsă mai departe de vapor şi coborîtă. Primul grup plecase.

CAEL O ŢINEA pe Jenner de mînă, în timp ce ieşeau din casa scării şi se îndreptau spre puntea Lido. În spatele lor oamenii împingeau şi se îmbulzeau, ţipau şi plîngeau. Se separă de grup, apărînd-o pe Jenner cît putea cu trupul lui, scoţînd-o din îmbulzeală.

Exploziile provocaseră daune serioase, dar vaporul era extrem de bine construit. *Ceaţa Argintie* nu se va scufunda, cel puţin nu, pentru o vreme. Deşi, la naiba, parcă începuse să se încline puţin într-o parte.

-Te duci la o barcă de salvare, îi porunci Cael.

-Nu fără tine, răspunse ea, cu voce fermă.

Cael o privi în ochi. Era încăpăţînată, de nemişcat. Fir-ar, nu avea timp pentru asta.

-Pentru mine, spuse el, jucînd singura carte pe care o avea cînd era vorba despre ea. Dar totuşi nu a fost suficient.

Jenner îi aruncă o privire plină de dispreţ.

-Nu, pe viaţa ta!

Proaste cuvinte.

-Nu pot pleca pînă nu ştiu ce se întîmplă cu oamenii mei şi vreau să mă asigur că Frank Larkin nu mai detonează şi alte bombe... Şi la naiba, Jenner, chiar vreau să ştiu că eşti în siguranţă, departe de aici cînd eu o să fac ce trebuie făcut.

Peste tot se instalase iadul şi el nu ştia ce se întîmplase cu oamenii lui.

-A fost împuşcat! strigă cineva în spatele lui şi un fior îi străbătu şira spinării. Jenner era încă tare. Înţelegea cît de gravă era situaţia, dar nu disperase.

Spuse, cu o voce calmă:

-Te cunosc mai bine decît crezi. Eşti un erou. Dacă rămîn lîngă tine, dacă eşti sigur că nu o să mă urc într-o barcă fără tine, atunci o să ai mai multă grijă de tine.

Al naibii să fie el dacă ea nu avea dreptate.

CAPTOLUL TREIZECI ŞI TREI

DUPĂ CE-ŞI ACORDĂ CÎTEVA MINUTE să se amestece printre pasagerii panicaţi şi să savureze nebunia pe care o declanşase el, Larkin se strecură în intrarea unui restaurant. Era Clubul, slab iluminat de lămpile auxiliare instalate pe pereţi. Merse printre mesele goale, care încă mai etalau dovada pasagerilor care stătuseră la ele doar cu puţin timp în urmă şi o luă spre bucătărie. Ascunsă adînc într-o debara din bucătărie, una dintre bombele incendiare aştepta armată să explodeze, în .... se uită la ceas, douăzeci şi trei de minute.

Ţipetele pasagerilor străbăteau prin pereţi. Din păcate, erau doar ţipete de spaimă, nu de durere.

Nu încă.

Intră în bucătăria pustie, trecu de zona de pregătire a mîncării. Pasagerii mîncau sau îşi aşteptau mîncarea, cînd pornise alarma. Bucătăria fusese abandonată cînd personalul fugise. Grătarul fusese oprit, dar nimeni nu se obosise să îndepărteze mîncarea de pe el şi nu mai era nimeni în restaurant, care să consume preparatele terminate.

Nu era prea demn să mori într-o debara, dar pînă la urmă, ce mai conta asta? În plus, aici era linişte. Nu era agitaţie. Putea muri în pace.

Durerea care îl mai lăsase o vreme se întorsese răzbunătoare, ca nişte ace împunse în craniu. Slavă Domnului că sirenele tăcuseră.

Cunoştea care era protocolul unor astfel de situaţii de urgenţă. Şi cum evenimentele nu evoluaseră aşa cum le

planificase el, căpitanul contactase fără îndoială Paza de Coastă, prin sistemul Aver. Cît de repede vor ajunge ajutoarele? Probabil că nu mai devreme de douăzeci şi trei de minute. Se uită din nou la ceas. Douăzeci şi două, acum. Pacificul era un ocean mare, cu mile şi mile şi mile de acoperit, înainte ca cineva să ajungă la avariata *Ceaţă Argintie*.

Deci vor mai scăpa ceva oameni, faţă de cîţi plănuise el. În ritmul acesta, nu toată lumea va ajunge la bărci, să se salveze. Se întreba cum se petrecuseră lucrurile jos. Oare Isaac se aflase în apropierea bombei? Era mort? Rănit? Bănuia oare că responsabil era angajatorul lui? Îşi imagină surpriza celor de la pază, care contaseră în tot timpul acesta pe un jaf care în realitate nu fusese niciodată o parte din planul principal.

Ani de zile, Larkin avusese succes în toate acţiunile lui. Aranjase afaceri, influenţase politica şi finanţele, se ocupase în secret de afaceri cu armament care afectaseră întreaga lume. Ce se întîmplase cu lumea asta nenorocită, că nu se putea sinucide aşa cum plănuise?

Se uită din nou la ceas. Douăzeci şi unu de minute.

JENNER SE ŢINEA aproape de Cael, dar avea grijă să nu stea în calea lui. Nu spuse un cuvînt cînd îi găsi Ryan, care-l informă pe Cael că Faith părăsise deja nava, plecînd cu una dintre primele bărci care fuseseră coborîte la apă. Şi nici el nu pierdu timpul să o înţepe că Faith cooperase şi ea, nu.

Poate mai tîrziu.

Căpitanul Lamberti îi găsi pe cei doi bărbaţi, în mulţime. Pe faţa lui distinsă se citea hotărîrea. Spuse:

-Paza de Coastă a fost anunţată. Toate vasele din apropiere, dacă va fi posibil, vor veni să ne salveze.

Nu avea rost să spună ce fel de vase se aflau în apropiere: vase de pescuit, nave comerciale, alte vase de croazieră. Problema era că se aflau al naibii de departe de orice altă navă. Va trece mult timp preţios pînă cînd vor sosi ajutoarele. Lamberti nu zăbovi. Poate că era adevărat că bombele nu scufundaseră vasul, dar fuseseră ucişi oameni – şi el încă nu

ştia cît de mulţi muriseră. Nimeni nu ştia.

Abia după plecarea căpitanului, Cael şi Ryan începură să discute.

-Trebuie să-l găsim pe Sanchez, spuse Cael.

-Dacă se afla jos cînd a explodat bomba ... Începu Ryan, apoi se opri şi ridică din umeri. Nu puteau şti unde se aflase acesta. Personalul de securitate se putea afla oriunde pe vas în momentul exploziei, deci soarta lui nu era chiar pecetluită. Încă nu ştiau unde era Larkin şi nici Tiffany, care îl urmărea. Matt şi Bridget se aflaseră amîndoi jos cînd fuseseră detonate bombele şi fără antenă nu aveau cum să-i contacteze.

Cael se întoarse spre ea şi Jenner văzu în ochii lui rugămintea.

-Nu plec pînă nu pleci şi tu, spuse ea blînd, dar ferm.

Un cuplu pe care-l ştia alergă prin dreptul lor, îmbrăcaţi în haine de seară şi cu vestele de salvare pe ei. Deşi trecuseră atît de aproape încît au fost gata să intre în Jenner, nici unul dintre ei nu se uită la ea suficient ca să o recunoască.

-Sanchez! strigă Ryan brusc şi capul lui Cael se întoarse brusc. Îl văzu imediat pe bărbatul hispanic, care era cu un cap mai înalt decît toţi cei din jurul lui, încercînd să-şi croiască drum spre ei. Era un bărbat greu de ratat. Cu umerii lui largi îi era uşor să-şi facă loc prin mulţime, dar el îi îndepărta cu delicateţe din drumul lui pe pasagerii panicaţi, îndrumîndu-i pe cîţiva spre bărci.

Cînd ajunse în sfîrşit la Cael, îşi băgă mîna în haină şi scoase un pistol. I-l dădu lui Cael, pe ascuns. Pasagerii s-ar fi panicat şi mai mult dacă ar fi văzut o armă.

-Nu mi-a fost greu să vă depistez în mulţime, spuse el cu un oftat ciudat şi Jenner înţelese de ce. Ei erau singurii care nu alergau spre bărcile de salvare.

-Tucker a murit, spuse el încet, ca să fie auzit numai de el. Nu că i-ar fi păsat cuiva ce vorbeau ei. Oamenii nu vroiau decît să scape cît mai repede de pe vasul ăsta.

-A fost ucis în explozie; ăsta e pistolul lui. Eu tocmai

coboram, înainte de a detona bomba, dar am fost întîrziat. Nu m-am aflat chiar atît de aproape de explozie, ca Tucker.

-Ceilalţi? întrebă imediat Cael.

-După cîte ştiu, Asker şi Zadian se află şi ei pe aici pe undeva.

-Mai sînt şi alţii implicaţi, în afară de Larkin şi de ăştia doi? întrebă Ryan.

-După cîte ştiu eu, nu.

Cael îi făcu un semn din cap lui Sanchez.

-Mulţumesc pentru ajutorul tău. Acum poţi să te îndrepţi spre bărcile de salvare.

-Nu, mulţumesc, domule. Aş vrea să rămîn aici pînă la sfîrşit, dacă pot.

Cael înclină din cap, cînd o voce furioasă îi făcu pe toţi să se întoarcă.

-Aici eraţi.

Tiffany avea un pistol în mînă, dar îl ţinea jos, lateral şi în înghesuială nimeni nu părea să observe – sau să-i pese. Ochii ei exotici scăpărau de furie.

-Larkin este pe aici pe undeva, pe punte, cel puţin aici era cînd l-am văzut ultima oară şi după cîte mi-a spus Mills, mai sînt încă bombe şi oameni implicaţi în asta.

-Despre oameni, ştim. Dar nu ştim nimic despre alţi explozivi. Unde e Mills? spuse Cael.

-Mills e mort, deci nu ne mai poate ajuta.

Apoi Tiffany se uită la Jenner.

-Tu de ce nu eşti într-o barcă?

Jenner nu ezită.

-Tu eşti prima.

Îşi acordă un minut să-i studieze pe oamenii strînşi alături, o mare de control în mijlocul haosului. Cael, Ryan, Tiffany, şi ea. În fond, erau o mică armată. O enerva al naibii că trebuia să recunoască faptul că nu făcea parte din această armată, dar ea fusese dintotdeauna pragmatică. Vroia să fie unul dintre ei, o garanţie într-un moment de criză, iar dacă vor scăpa întregi

din asta, poate că va fi. Dar acum ...

Cael spuse:

-Trebuie să credem că estimarea inițială a timpului, făcută de Faith, a fost corectă, ceea ce înseamnă că mai avem mai puțin de douăzeci de minute. Putem conta, poate, pe cincisprezece. O să ne împrăștiem, acum. Oricît aș vrea să pun mîna pe Larkin, bombele sînt prioritatea noastră. El știe unde sînt plasate și probabil că știu și Asker și Zadian. Știm cu toții cum arată ăștia?

Toată lumea încuviință din cap, cu excepția lui Jenner. Nu mai participase niciodată pînă acum la ședințele lor. Nici măcar nu mai auzise de Asker și de Zadian.

-Jenner!

Se întoarse în loc la auzul vocii și dădu nas în nas cu Nyna.

-Nyna, de ce nu ești pe o barcă de salvare?

-Nu o pot găsi pe Linda, spuse Nyna. Nu era îmbrăcată în rochie de seară, ca majoritatea celorlalți, ci într-unul din costumele ei de sport. Lacrimi îi șiroiau pe față.

-Trebuia să mă întîlnesc cu ele la Penny și Buttons în apartament, dar au închis scările, ne mai lăsînd pe nimeni să coboare.

Jenner îi luă mîna femeii și o privi în ochi, cu convingere, deși nu simțea nici un pic de convingere.

-Linda probabil că s-a evacuat, deja.

Nyna clătină din cap.

-Nu cred asta. Ea n-are nici un pic de simț de orientare.

Jenner se uită la Cael. Nu-i plăcea asta, nu-i plăcea cîtuși de puțin, dar el avea de făcut ceva iar ea nu îl putea ajuta. Trebuia să accepte că, rămînînd, avea să-i stea în cale, îl va sustrage cînd el nu trebuia să fie sustras. Vroia să fie utilă, să fie altfel în această criză, dar nu putea face asta, rămînînd agățată de pulpana hainei lui Cael.

Ce putea face era să o scoată pe Nyna de pe vas înainte de a mai exploda și alte bombe. Mai puțin de douăzeci de minute! Cine știe, poate că o găsea pe Linda și se va asigura

că Penny şi Buttons erau urcate într-o barcă.

Privirile li se întîlniră. Cael înţelese la ce se gîndea ea, ştia că vroia să se ocupe de Nyna şi să-l lase să facă ce avea de făcut. Ea nu trebui să-i explice, dar se înălţă pe vîrfuri, îl sărută şi apoi şopti:

-Punctul de Adunare Trei, în cincisprezece minute. Lasă-te rănit şi-ţi trag una în fund.

NU AVEA nici un loc unde să-şi ascundă arma.

Cu Sanchez drept în spatele ei, Tiffany urmă ordinele lui Cael şi urcă scările, spre puntea pentru sporturi. Spre deosebire de scara care urca de la apartamente şi de la etajul de dedesubt, unde se afla teatrul, aceasta era pustie. Trecuse suficient timp ca toată lumea care se aflase aici să plece spre Punctul de Adunare.

Probabil că Larkin se afla fie pe puntea Lido, fie pe puntea pentru sporturi. Nu ar fi riscat să coboare, cînd atîta lume se repezea în sus şi cînd echipajul se străduia să se asigure de asta.

Nu se temea să facă ce trebuia făcut dar sincer, nu la aşa ceva se angajase ea.

-Este o croazieră. O să fie amuzant, spuse ea cu o voce ascuţită, imitîndu-l pe Cael, chiar dacă el nu vorbea niciodată chiţăit.

Tiffany ieşi în spaţiul deschis, căutînd cu ochii vreo mişcare acolo unde n-ar fi trebuit să existe. Sanchez era în spatele ei; se separară, instinctiv. Ea se îndreptă spre centrul de fitness; el o luă spre zona verde.

Căutarea ar trebui să fie mai uşoară aici, decît pe puntea Lido. Nu că ar fi existat prea multe locuri unde să se ascundă un om. Era decisă să pună mîna pe Larkin, dar de ce nu şi pe Asker sau Zadian. Cael spusese că şi ei erau implicaţi în plan, poate că participaseră la plantarea bombelor.

Cîte mai erau oare şi cînd fuseseră programate să explodeze?

Deşi puntea nu era prea bine luminată, Tiffany era alertă,

încordată şi cînd văzu, cu coada ochiului, o idee de mişcare, se răsuci în loc. Mîna cu pistolul se ridică în poziţie, cealaltă la fel, pentru stabilitate. În umbră apărură două siluete, aşa că nu trase. Puteau fi pasageri rătăciţi, oameni derutaţi, atît de panicaţi încît deciseseră să se ascundă aici, sus, în loc să se evacueze. Puţin probabil, dar trebuia să se asigure, înainte de a trage. Un bărbat, nu Larkin, strigă:

-Are pistol! Şi trase.

Tiffany întoarse focul în timp ce se mişcă repede, să se ascundă în spatele betonului decorativ al corpului liftului. Cei doi bărbaţi înaintau în lumina obscură, în timp ce ea ieşea din raza lor vizuală. Asker şi Zadian, foarte asemănători cu pozele pe care Cael le trimisese online, după ce Sanchez îi dăduse numele celor cu care lucra Mills.

Zgomotul îl aduse pe Sanchez alergînd, cu arma pregătită. Trase şi Tiffany profită de ocazie să-l ochească pe bărbatul brunet care trăgea acum asupra lui Sanchez. Asker căzu la pămînt. Sanchez îl împuşcă pe Zadian.

Cu cei doi bărbaţi doborîţi, Tiffany ieşi din ascunzătoare şi i se alătură lui Sanchez. Asker era mort, cu un glonţ între ochi, dar Zadian mai avea o urmă de viaţă în el. Sanchez le luă armele, în timp ce Tiffany se aplecă asupra lui Zadian, fixîndu-l cu privirea.

-Unde e el?

-Cine?

Ca şi cum n-ar fi ştiut.

-Larkin.

Omul îşi întoarse capul şi scuipă.

-Larkin ne-a minţit. Nu a intenţionat niciodată ca noi să fugim înainte să declanşeze el bombele. De ce să fi ...

Zadian se opri, respirînd greu. Dacă ar fi existat un spital aproape, poate că ar fi supravieţuit. Din nefericire, pentru el nu exista aşa ceva.

Tiffany întrebă:

-Pe Larkin îl căutaţi aici sus?

Ăştia doi, îşi spuse ea, sînt în stare să împingă din drum femeile bătrîne, ca să scape de pe un vas care se scufundă, dacă nu-i întîrzia ceva foarte important.

-Da.

Zadian îşi aşează o mînă peste rană, dar nu se uită la ea.

-Nu este aici. Poate a scăpat, lăsîndu-ne pe noi ...

-Larkin nu a plecat nicăieri.

Prea multă lume îl căuta. Cael şi căpitanul se ocupau de asta. Iar, potrivit e-mailurilor, Larkin intenţiona să moară aici în noaptea asta şi să ia după el cît mai mulţi oameni cu putinţă. El nu se gîndea să scape.

-Unde sînt bombele?

Zadian respiră greu, apoi scutură din cap.

-Eu am plantat una în camera de control de dedesubt şi o alta în magazie. Nu ştiu unde au fost plasate bombele de pe puntea superioară.

-Cine le-a plantat?

-Mills şi Johnson.

Doi morţi. Grozav. Larkin era singura lor şansă să ajungă la bombe înainte de a fi prea tîrziu.

Întorcîndu-se să o ia spre casa scărilor, Tiffany spuse:

-Larkin trebuie să fie pe puntea Lido. Să le dăm pistoalele astea lui Ryan şi ...

-Omoară-mă.Te rog, omoară-mă, spuse Zadian, atrăgîndu-i atenţia.

Tiffany se uită înapoi la el, apoi suflă pe nas. Nu o să-i facă hatîrul ăsta unui ticălos ca el.

CAEL ERA TOT mai disperat, pe măsură ce căuta în barurile şi cafenelele de pe puntea Lido.

Procedurile de evacuare ajunseseră într-o etapă mai calmă, dar membrii echipajului, care încărcau bărcile şi le coborau la apă, nu ştiau că vor mai urma explozii. De vreme ce lucrau la capacitate maximă, nu avea rost să le spună. Ar intra în panică şi procedura ar avea probabil de suferit.

Auzi în depărtate sunetul unui foc de pistol. Larkin sau

paznicii care umblau liber? Instinctul îi spunea că Larkin era pe aproape.

La naiba, el şi echipa lui nu se aflau aici pentru o treabă murdară, să ucidă. Ei erau o echipă de supraveghere! *Supraveghere*! Toate astea i se păreau al naibii de cunoscute lui, dar echipa lui nu se angajase la aşa ceva. Nici el, dar pe dracu'; făceai ce trebuia. În cîteva minute, potrivit planului pe care-l stabilise cu ceilalţi înainte de a se despărţi, vor coborî şi ei de pe vas. Dar probabil că pînă atunci nu vor reuşi să găsească şi să dezamorseze bombele. Să rămînă Larkin singur, să sară în aer.

Existau prea multe locuri pe vasul ăsta unde să poţi ascunde o bombă, prea multe posibilităţi. Cum acestea păreau a fi bombe artizanale, improvizate, care puteau avea orice mărime sau înfăţişare, nici măcar nu ştia ce să caute.

Numai Larkin ştia iar ei mai aveau puţin şi vor depăşi momentul cînd această informaţie le-ar mai fi fost de folos.

Dădu cu piciorul într-o uşă de bucătărie, ridică pistolul şi iată-l pe ticălos. Stînd pe jos, în uşa unui fel de oficiu. Lumina era slabă, dar suficientă ca să arunce o umbră asupra chipului lui Larkin.

Cael ridică arma şi o aţinti asupra lui Larkin.

-Ridică-te.

-Nu, spuse Larkin calm.

Era prea sigur, îşi spuse Cael. Ştia precis că nu mai rămăsese destul timp.

-Unde sînt bombele? Cîte sînt? Cînd urmează să detoneze?

Larkin se uită la ceas, mişcîndu-şi mîna spre lumină, să citească ecranul.

-Nu-ţi spun, răspunse el ca un copil supărăcios. În lumina ciudată, ochii lui aveau o strălucire stranie.

-Sînt prea multe; chiar dacă le-ai găsi, nu ai avea suficient timp să le dezarmezi. Aş zice că ai ceva mai puţin de cinci minute. În jur de.

Cael calculă repede. Ultima oară cînd o văzuse pe Jenner, aceasta stătea lîngă barca de salvare, cu un membru al echipajului, care îi ajuta pe ceilalţi să se urce în bărci. Acum trebuie să fi coborît de pe vas – spera. Dumnezeule, spera.

Larkin îl întrebă, legînd capetele libere ale firelor:

-Tu eşti cel care ai stricat totul, da? Cine naiba eşti? Şi fără să aştepte un răspuns, îşi ridică mîna, dînd la iveală un mic pistol.

Vechile instincte acţionară rapid şi Cael trase – de la o distanţă de la care nu putea rata. Glonţul trecu prin braţul lui Larkin şi pistolul i se rostogoli departe. Cael trase din nou, ţintind genunchiul. Nu vroia ca ticălosul să se decidă în ultimul minut să ajungă la o barcă de salvare. Larkin urlă şi căzu în faţă, zvîrcolindu-se de durere.

Şi timpul trecea. Dă-l naibii pe Larkin. Trebuia să o urce pe Jenner şi restul echipei, în bărcile de salvare. Acum..

JENNER ERA înnebunită; o urcase pe Nyna pe una dintre bărci, dar nici urmă de Linda Vale sau de Penny sau de Buttons. Probabil că femeile părăsiseră vaporul înainte ca Jenner să ajungă aici, aşa cum făcuseră mulţi dintre pasageri, dar ea şi Cael urcaseră pe puntea Lido atît de repede, încît asta părea imposibil. Precis că le-ar fi văzut, chiar în mulţime.

Erau atîtea lucruri pentru care să-şi facă griji încît se simţea mai stăpînă pe ea dacă se concentra pe rînd asupra unei singure probleme.

Diana, o fată din echipaj, foarte tînără, care rămăsese la datorie chiar dacă se vedea clar că vroia şi ea să scape, începea să-şi arate oboseala, în această oribilă ...cît trecuse? O jumătate de oră? O oră? Pierduse complet noţiunea timpului. Bărcile de salvare încărcate erau împinse de lîngă vapor, apoi coborîte la apă, unde în mod automat se detaşau şi procedura era reluată de la capăt. Procedura era rapidă şi se desfăşura fără probleme, cîtă vreme coopera toată lumea. Nu mai rămăseseră decît cîţiva oameni la bord şi Diana era deja buimacă.

Bărci mari, pline cu oameni, pluteau pe apă, îndepărtîndu-se de *Ceaţa Argintie*, aşteptînd salvarea care trebuia să sosească spre dimineaţă. Avea să fie o noapte lungă, de groază.

-Ar trebui să fie mai mulţi pasageri, spuse Diana privind în jur, punînd o întrebare nerostită unui bărbat mai în vîrstă care o ajuta. Mai existau şi alte puncte de îmbarcare şi alţi membri ai echipajului – şi Căpitanul Lamberti, la punctul de îmbarcare de la pupa, punîndu-şi aceleaşi întrebări. Unde se aflau ceilalţi?

Jenner presupunea că exploziile uciseseră mai mulţi oameni decît se ştia acum.

-Este greu să ţii evidenţa oamenilor într-o stare de urgenţă, spuse ea calm, în timp ce inima îi bubuia în piept şi îi venea să urle, în agonia spaimei. Unde era Cael? Nu mai aveau mult pînă la momentul fixat de ei. Nu putea pleca fără el.

-Urcă în barcă, îi spuse ea Dianei. Nu mai existau alţi pasageri aşteptînd la rînd.

-Dar ...

-Eu vin în urma ta, îi promise Jenner, fără să mai adauge *imediat ce apare Cael.* Nu vroia să-i spună Dianei adevărul, că mai existau şi alte bombe şi că nu mai rămăsese mult timp.

Auzi zgomot de paşi şi se întoarse. Apăru Tiffany, alergînd. Purtînd încă tocurile acelea înalte şi avînd încă pistolul. Sanchez era chiar în spatele ei, potrivindu-şi pasul puternic cu al ei. Din altă direcţie, apăru Ryan. Unde naiba era Cael?

-Urcă, îi spuse Tiffany aspru, apropiindu-se de barcă.

-Nu, pînă nu ...

-Sanchez, ajut-o pe domnişoara Redwine să urce în barcă, îi strigă Tiffany autoritar lui Sanchez.

Jenner ridică o mînă.

-Nu este nevoie, spuse Jenner disperată, în timp ce Diana începea să coboare barca.

-Mai vine cineva.

Venea Cael, nu? Larkin nu-l doborîse, nu-l ucisese, nu

venise pe la spatele lui şi nu-i dăduse în cap şi nu ...

Tiffany îi luă mîna şi i-o strînse.

-O să vină, îi şopti ea.

-Ştiu.

Dar *nu ştia*. Nu putea fi sigură. Ar simţi dacă s-ar întîmpla ceva rău cu el? Nu-i aşa? Inima îi tresăltă. Nu-l putea pierde acum. La naiba, îl găsise doar cu o săptămînă în urmă şi irosiseră timpul luptîndu-se între ei.

Apoi auzi sunetul unor paşi apăsaţi, apropiindu-se în goană şi inspiră adînc. Dar cînd apărură uniforma echipajului vasului şi un păr blond, aproape că-i veni să strige.

-Slavă Domnului! Tiffany se ridică şi cînd Matt ajunse la barcă, îi dădu mîna să-l ajute.

-Nu, nu mă atinge, spuse el gîfîind. Unul dintre braţe se afla într-o faşă pe care o improvizase din ceea ce arăta a fi o faţă de masă compromisă. O păţise rău de tot, sîngera şi era plin de contuzii şi avea hainele rupte.

-Bridget? întrebă Ryan şi Matt scutură din cap.

-Nu a scăpat.

Vocea lui era prea tare; striga, deşi stătea aproape de Ryan.

-Am căutat-o cît am putut ...

-Trebuie să plecăm, spuse Diana şi acesta era adevărul. Depăşiseră timpul.

-I-am spus că nu plec fără el. Şi Jenner se apucă de marginea bărcii, începînd să iasă afară din ea.

Tiffany o apucă de mînă şi o trase înapoi.

-Ţine-ţi naibii fundul aici. Nu avem timp pentru rahatul ăsta, spuse ea dur.

Explozia de pe puntea pentru sporturi îi făcu pe toţi să se chircească. Diana strigă şi o minge de foc se înălţă în aer. Dinspre partea pupei urmă o altă explozie, care aruncă în aer staţia bărcilor de salvare şi pe oamenii de acolo. Fierbinţeala focului îi ajunse ca un val puturos şi barca în care se aflau se zdruncină violent. Diana începu să o coboare.

-Nu. Stai! spuse Jenner plîngînd, Diana o privi, ezită cîteva secunde preţioase, apoi începu din nou să coboare barca. Jenner sări în picioare, dar Ryan o prinse de mînă şi o trase cu putere înapoi. Şi continuă să o ţină strîns de mînă. Jenner nu ştia dacă mîna asta puternică avea ca scop să o ţină locului, sau să-i ofere mîngîiere.

Barca de salvare cobora cu mişcări înceţi, smucite. Exact cînd se pierdea sub balustradă, îl văzu alergînd ca un nebun.

-Uite-l, strigă ea şi Diana ezită din nou. Barca se opri cu un zgîlţîit.

Cael nu ezită. Efectiv se aruncă peste balustradă, în barcă. Arătînd ca un fel de James Bond turbat, în smoching, pîrlit, asudat. Jenner îl trase şi îl strînse tare, lăsîndu-se în jos cît mai mult cu putinţă, în timp ce o altă explozie făcu să se clatine punţile superioare ale vasului.

LARKIN ÎNCERCĂ să tragă aer în piept, dar parcă nu exista suficient oxigen. Senzaţia de arsură din braţ era destul de rea, dar durerea din genunchi, sau ce fusese genunchiul lui, era cumplită.Totuşi, nu va trebui să îndure prea mult durerea asta. Stînd proptit pe duşumeaua magaziei, ascultă cu mai multă satisfacţie decît plăcere, prima explozie. Trebuise să regleze ceasurile separat, ca să existe cîteva secunde, poate chiar un minut sau două între explozii, dar oricum nu mai avea mult de aşteptat.

Se auzi o altă explozie şi îşi imagină focul înălţîndu-se deasupra punţii, alimentat de acceleratorul chimic, hrănindu-se cu orice şi cu oricine, în calea lui. Urmă o a treia explozie şi o a patra, care părea să fie cea din teatrul de dedesubt, pentru că părea mai îndepărtată, vuind sub locul unde se afla el, pe jos, în debara. Putea simţi căldura focurilor întrepătrunse, auzea pocnetele şi trosnetele vasului care ardea, auzi un strigăt în depărtare şi totuşi, bomba pe care aproape că stătea, încă nu explodase.

Aşteptă. O clipă. Două. Şi atunci, furios, deplasă cutiile sub care ascunsese el bomba. Aceasta continua să ticăie, inertă,

ceasul arătînd că mai avea încă o oră. O oră! Se uita la ea nevenindu-i să creadă. Nu, era imposibil să o fi reglat el prost. Cineva îl văzuse, revenise aici şi schimbase ceasul. El nu făcea asemenea greşeli.

Dacă ar fi rămas în clubul Fog Bank, ar fi fost mort acum, aruncat în aer într-o clipită, aşa cum plănuise. Nu ar mai fi fost acum în durere. Efectiv s-ar fi dezintegrat, aşa cum îşi propusese. În loc însă, era imobilizat aici, aproape vomitînd de durere, aşteptînd o eliberare care încă nu venea. Trase de firele bombei de sub el, sperînd să o facă să explodeze. În schimb însă, ceasul se opri din ticăit. Nu se întîmplă nimic.

Căldura din jurul lui devenea sufocantă. Înjurînd, încercă să se ridice, dar genunchiul distrus cedă sub el. Urlă de durere, rostogolindu-se pe jos. Într-un tîrziu, răsuflînd greu, începu să se tîrască. Îşi găsi pistolul şi şi-l vîrî în buzunar. O durere intensă îi cuprinse laba piciorului; se uită şi văzu cu groază că pantoful era în flăcări. Urlînd, bătu cu mîna în pantof, şi-l scoase pînă la urmă şi-l aruncă în lături. Mîinile îi ardeau, laba piciorului îi ardea. Piciorul şi braţul lui erau o agonie de durere.

Cu furie şi hotărîre se tîrî afară din bucătărie şi se îndreptă spre punte, unde flăcările se înălţau spre cerul nopţii. Reuşi să ajungă la balustradă şi se uită în jos, unde numeroase bărci de salvare pline cu oameni pluteau pe oceanul de cerneală neagră. Nu scăpase toată lumea, avu barem această satisfacţie, dar nu acesta era spectacolul grandios pe care îl plănuise.

Focul alerga spre el, dinspre puntea de la pupa. Se întoarse, brusc îngrozit în faţa flăcării nefireşti, dar şi din partea cealaltă, vîlvătăile alergau spre el.

Ticăloşii. *Ticăloşi* nenorociţi. Vor trăi! După toate planurile lui atît de scrupuloase, ei vor trăi iar el, în loc să dispară în explozie, o să *ardă*. Îi ura, îi ura pe toţi. Scoţîndu-şi pistolul, se sprijini de balustradă şi începu să tragă orbeşte înspre bărcile de salvare, înspre apă, înspre orice şi înspre tot. Flăcările îl ajunseră din nou şi urlă.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI PATRU

NOAPTEA ERA ILUMINATĂ DE FOCUL FURIOS care mistuia *Ceaţa Argintie*. În curînd deveni clar că nimeni nu mai rămăsese viu pe vas. Nimeni nu ar fi putut supravieţui exploziilor şi focului care se împrăştiase atît de repede.

Cael privea reflexiile roşii care dansau pe suprafaţa neagră a oceanului. Era tăcut, furios ... şi profund recunoscător că el şi atît de mulţi dintre ceilalţi reuşiseră să se salveze de pe vasul blestemat. Jenner stătea lîngă el, în legănatul uşor al bărcii de salvare, cu capul odihnindu-i-se pe umărul lui, cu braţul, pe după talia lui. Se ţineau unul pe celălalt. Lacrimi i se prelingeau pe obraji, lacrimi pentru Bridget, pentru că Matt le explicase cum o căutase, cum se împiedicase de atîtea cadavre din zonele avariate de primele explozii.

Ryan cerceta bărcile în căutarea lui Faith, care era uşor de văzut, chiar de la mare distanţă, cu luminile de avarie de pe fiecare barcă. Faith stătea în picioare, ca şi Ryan, căutîndu-l. Cînd îşi văzu soţul, flutură mîna spre el, îi suflă o sărutare şi se aşeză. Chiar de la distanţa asta, Cael o putea vedea punîndu-şi apoi capul în mîini şi începînd să plîngă – de uşurate, de durere, de tristeţe.

Tiffany şi Sanchez îşi comparau armele, dar Cael putea vedea că era doar un mecanism de auto-apărare, pentru că amîndoi erau puternic afectaţi de tot ce văzuseră, dar nu vroiau să-şi lase sentimentele la vedere. După ce le povesti

despre Bridget, de obicei veselul Matt rămase singur, cu capul în jos, tăcut.

Vreo doi membri ai echipajului adormiră în barcă, epuizaţi.

Jenner îi privea pe toţi. Se uită în jur, la oamenii pe care ajunsese să-i cunoască atît de bine. Dacă nu ar fi existat ei, carnagiul ar fi fost cu mult mai cumplit. Ei descoperiseră ce punea Larkin la cale, ei începuseră evacuarea mai devreme şi, ignorînd pericolul care-i ameninţa, se încăpăţînaseră să caute şi să dezamorseze cît mai multe bombe cu putinţă şi să dea de urma lui Larkin.

Petrecuse şase ani din viaţă încercînd să se armonizeze cu mulţimea din Palm Beach, dar asta nu se întîmplase – nu pentru ceva ce ar fi făcut ei ci pentru ceva ce se afla în ea însăşi. Ea căutase locul care să i se potrivească, iar Palm Beach nu era acela. De ce altfel îşi schimba culoarea părului atît de des? Poate pentru că, în subconştientul ei credea că dacă se schimba suficient pe ea, o va găsi pe Jenner căreia îi aparţinea.

Ducă-se. Ea nu se va mai întoarce acolo. Acum ştia care era locul căruia îi aparţinea.

Se uită în sus la Cael şi spuse:

-Vreau să fac ce faci şi tu.

Cael Traylor nu era uşor de uluit, dar cu asta, reuşise. Sprîncenele i se ridicară, apoi coborîră la loc, în timp ce se încrunta la ea.

-Ce? Doar nu vorbeşti serios ...

-Ba da.

Jenner se ridică, cu o expresie serioasă pe faţa murdară.

-Am luat lecţii de judo, nu cu mult timp în urmă; nu sînt eu foarte bună, dar mă pot întoarce oricînd, să mă mai antrenez. Şi sînt foarte bună la skeet, deci nu mi-ar fi foarte greu să învăţ să trag cu diferite arme. Cît despre orice altceva va trebui să ştiu ... sînt dornică să învăţ.

Cael oftă.

-Scumpo, tu nu ... Eu nu mă ocup decît de supraveghere, termină el.

Jenner arătă spre ce mai rămăsese din *Ceaţa Argintie*.

—Supraveghere, ha?

Cael rămase o cliupă infinită cu privirea la vaporul în flăcări. Trupul lui Bridget se afla undeva acolo, înăuntru, ca şi al unor pasageri şi membri ai echipajului.

-Dacă tu n-ai fi fost aici, dacă tu nu ne-ai fi răpit pe mine şi pe Syd şi nu ţi-ai fi organizat supravegherea, toţi oamenii ăştia ar fi fost acum morţi. Syd şi cu mine am fi fost moarte. Frank Larkin ar fi obţinut exact ce şi-a dorit.

Cael nu-şi mai putea imagina o lume fără Jenner Redwine în ea. Atît de repede, cu atîta intensitate. Jenner era necesară.

-Învaţă-mă, şopti ea.

-Mai vedem.

Jenner oftă şi se ghemui mai mult în el.

-Pentru acum, mi-ajunge asta.

Rămase o vreme tăcută, gînditoare – dacă nu moţăia cumva – şi apoi întrebă:

-Tu ai barcă?

-Nu.

-Bine. Şi Jenner mai oftă o dată, uşurată, se pare.

Puţin mai tîrziu, Cael auzi ...auzi zgomotul inconfundabil al unui elicopter, foarte probabil elicopterul Pazei de Coastă apropiindu-se de ei.

Mai era încă ceva, ceva de care Jenner trebuia să scape acum. Şi i se mărturisi cu voce scăzută:

-Sînt cu adevărat foarte bogată, ştii? Genul de bogăţie cu care-ţi poţi cumpăra chiar o ţărişoară.

Cael îşi spuse că era un lucru ciudat să pomenească asta.

-Ştiu. Şi? Pe mine nu mă interesează nici o ţărişoară.

-Sînt bărbaţi care înnebunesc după aşa ceva, atîta tot.

Cael spuse, cu sinceritate în glas:

-Pe mine nu mă interesează banii. În plus, am destui pentru amîndoi. Dă-i, arde-i, păstrează-i pentru copii ...

Poate că nu ar fi trebuit să spună asta acum, dar cînd se uită în jos la Jenner, o văzu zîmbind. Aşa că, pînă la urmă, poate că nu fusese prea devreme.

JENNER ERA ÎMBRĂCATĂ cu pantalonii altcuiva, prinşi într-o curea prea mare, cu manşetele răsucite, să nu-i tîrască pe jos şi cu un maieu al Pazei de Coastă, supra dimensionat. Papucii din picioarele ei nu aveau bibiluri, nu aveau suport arcuit şi erau împrumutaţi. Nu mai dormise de vreo treizeci şi şase de ore şi machiajul ei se afla undeva pe fundul Pacificului – sau cenuşă în aer, deasupra acestuia. Se simţea groaznic, *arăta* groaznic dar lui Cael nu părea să-i pese.

Syd strigă şi se repezi spre Jenner, lăsîndu-şi cei trei paznici pe peronul umbrit fără să se uite înapoi, alergînd pe alee cu paşi mari, nerăbdători. Jenner se întrebă dacă nu cumva Cael alesese locul acesta izolat, o căsuţă mult în afara oraşului San Diego, în cazul în care ea şi Syd vor decide să-şi unească forţele şi să se răzbune, în ciuda a tot ce-şi spuseseră ei de cînd coborîseră de pe *Ceaţa Argintie*. Ea nu avea de gînd să facă nimic ce ar fi putut fi considerat drept răzbunare, iar cît despre Syd, nici vorbă.

Cu braţele deschise, Jenner o întîmpină pe Syd, pe alee. Se îmbrăţişară. Rămaseră multă vreme aşa, îmbrăţişate.

Ţinînd-o încă strîns, Syd spuse:

-Ah, Jenner, am fost atît de îngrijorată...şi apoi am văzut ştirile despre vapor şi nu ştiam dacă ai supravieţuit sau nu şi atunci pur şi simplu – m-am pierdut ... şi i-am ars o palmă lui Adam, pentru că el stătea chiar acolo şi eu trebuia să dau în *cineva* sau în ceva. Dar el nu m-a lovit înapoi, ceea ce presupun că a fost destul de drăguţ din partea lui, dacă stai să te gîndeşti ... şi apoi am încercat să fug dar el nu m-a lăsat şi ... şi ... şi

culmea, m-au pus să plătesc pentru răpirea mea, ceea ce este într-adevăr incorect.

Syd oftă din rărunchi, se şterse la ochi şi într-un tîrziu spuse:

-Dar tu chiar eşti bine?

Jenner o ţinea pe Syd strîns lipită de ea.

-Sînt bine. În sfîrşit, poate nu chiar bine de tot, dar o să fiu.

Era răscolită de emoţii contradictorii. Îl găsise pe Cael, dar pierduse o prietenă în Linda Vale, care nu se aflase în bărcile de salvare, aşa cum o asigurase pe Nyna că va fi, o pierduse pe Bridget, care murise încercînd să-i salveze pe alţii. Penny şi Buttons s-au reîntîlnit cu Nyna la bordul navei comerciale care răspunsese la apelul de salvare, dar atîţia alţii pieriseră.

Încă nu se cunoştea cu exactitate numărul morţilor, dar se părea că muriseră mai mult de trei sute de oameni, împreună cu Frank Larkin, ceea ce era cu mult mai puţin decît plănuise el, dar era totuşi o teribilă tragedie.

Syd îi dădu drumul lui Jenner şi îşi fixă privirea asupra lui Cael. Nu ştia cum îl cheamă, dar ştia totuşi cine era. El se afla în spatele tuturor acestor lucruri. Syd făcu ochii mici.

-Iar tu, tu ne-ai răpit, ne-ai ameninţat şi ... şovăi, gîndindu-se evident că era de preferat să nu spună prea multe înainte de a fi scăpat cu adevărat de răpitorii ei. Îi tremurau buzele, dar reuşi repede să se controleze.

-Aşteaptă numai. O să-ţi iei partea, adăugă ea cu voce scăzută.

Jenner îşi petrecu un braţ pe după Syd şi o conduse spre Cael, care rămăsese la distanţă, oferindu-le o clipă de intimitate pentru reîntîlnirea între prietene.

-Syd, el este Cael Traylor. Cael, Sydney Hazlett.

Dorea sincer ca oamenii care contau cel mai mult în lumea ei, pe care-i iubea cel mai mult, să se înţeleagă. Desigur,

va mai dura ceva, avînd în vedere circumstanţele.

Cael părea prudent. Poate că ar trebui să-l asigure că Syd nu muşcă. Nuu. Lasă-l să-şi facă griji.

-O să-ţi rambursez toate cheltuielile pe perioada cît ai fost cu noi, spuse el pe un ton pragmatic.

Syd se uită la Jenner, cu ochii tot mai mari.

-Omul ăsta face să pară ca şi cum aş fi avut o vacanţă nereuşită şi acum cer daune.

-Ştiu. Şi pe mine mă enervează al naibii, spuse Jenner. Se aplecă apoi spre ea şi-i spuse şoptit:

-Dar nu-ţi face griji, face parte dintre băieţii buni. Este băiatul *meu* bun.

Cinci săptămîni mai tîrziu

Kyle Quillin aproape că-şi sări din piele cînd ţîrîi soneria. De cînd nebunul ăla se aruncase în aer, Kyle aştepta ca cineva să apară la uşa lui. Se confesase oare Larkin înainte de a muri? Dăduse cuiva numele autorului revoluţionarei arme EMP?

Îşi schimbase adresa de e-mail, îşi mutase de trei ori locul banilor primiţi, din conturile în bănci străine, în alte conturi din alte bănci străine şi-şi părăsise slujba avută la contractorul pentru Ministerul Apărării, care îl plătea ca vai de lume. Mai avea de lucru săptămîni ca să-şi termine arma – săptămîni! Pînă acum nimeni nu făcuse o apropiere între el şi Larkin, dar totuşi se temea că ceva, în vreun fel, va conduce spre el.

Kyle se uită prin vizor şi se linişti văzînd o roşcată drăguţă stînd în pragul lui. Nu tu poliţie, nu tu bărbaţi în costume negre şi cu ochelari de soare. Femeia din prag avea păr roşu, ţepos şi era îmbrăcată într-un şort şi un top strîmt, minuscul. Şi tot sărea puţin, în sus şi în jos.

-Îmi pare rău că vă deranjez, spuse ea, dar soţul meu şi cu mine o ajutăm pe sora mea să se mute în casa de vizavi şi *fireşte,* apa încă nu a fost pornită şi eu trebuie să fac pipi.

-E o staţie de benzină ...

Femeia îl întrerupse:

-Nu mai pot aştepta să ajung pînă la staţia de benzină. Vă rooog!

Kyle se uită peste stradă, unde doi bărbaţi descărcau un camion cu mobilă, în timp ce o femeie absolut superbă, cu o claie de păr negru care-ţi lua privirile, stătea sprijinită cu spatele de maşină, urmărind descărcarea fără să mişte un deget.

-Aia e sora ta şi se mută vizavi?

Ei da, era ziua lui norocoasă. Majoritatea vecinilor erau pensionari sau căsătoriţi, cu copii enervanţi şi cîini care-şi făceau nevoile în curtea lui.

-Da, e Tiffany.

Roşcata îi întinse mîna.

-Sînt Jenner, Jenner Traylor, se prezentă ea ridicînd din sprîncene, într-o întrebare mută.

-Kyle Quillin, spuse el dîndu-i scurt mîna.

-Încîntată să te cunosc, Kyle. Probabil că o să ne mai vezi pe aici, pe mine şi pe soţul meu, pînă o vom instala pe Tiffy. Dumnezeule – şi Jenner îşi dădu ochii peste cap – sper să dea cît mai repede drumul la apă şi la curent.

Începînd să sară din nou de pe un picior pe altul, Jenner întrebă:

-Baia?

-Cum să nu.

Kyle se dădu în spate, lăsînd-o pe femeia Traylor să intre. Îi arătă cu mîna:

-De-a lungul culoarului, prima uşă la dreapta.

Ochii îi mai poposiră o clipă pe sora ei, pînă cînd Jenner îi

atrase atenţia cînd se împiedică, strigă şi se prinse de etajera cu cărţi.

-Ce neîndemînatică sînt, spuse ea rîzînd, în timp ce dispărea pe culoar.

Sfîrşit

Editura MIRON
Comenzi telefonice
021.337.14.43 (seara)